Tutkunun
bir ihanete mi yoksa bana mı
ait olduğunu fısılda.

geceye konuşanlar

KADER ARVAS

EPHESUS

"Neden hiç mutlu değilsin Zeze?" diye sordu, işaret parmağını sızlayan kirpik diplerimde dolaştırırken.

"Neden mutlu olmalıyım?" diye sordum ben de tıpkı Güneşi Uyandıralım kitabındaki gibi.

"Çünkü dünyaya bir kere geliyoruz," diye cevap verdiğinde gırtlağıma sayısız düğüm atıldı.

"İyi ki bir defa geliyoruz," dedim burnuna fiske atarken. "Çünkü ikincisini kaldırabilecek kadar güçlü değil ablan, Tuna."

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

Şah'lar hükümdar olur, sen Şahan'sın.
Mirza'lar beyzade kişilerdir.
Hükmünle verdiğin emirlerin,
şanını peşinden getirsin.
Adın Şahan Mirza olsun.

GECEYE KONUŞANLAR - I

YAZAR
Kader Arvas

BASKI VE TASARIM
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Esengül Ersoy
Son Okuma: Şule Yetim
Kapak Tasarımı: Sümeyye Celep Yılmaz
Mizanpaj Tasarımı: Beyzanur Şen

1. Baskı: Ocak, 2026

ISBN: 978-625-5701-30-5

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2025, Kader Arvas

Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI
Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San.ve Tic.Ltd.Şti.
Davutpaşa Caddesi Yılanlı Sokak Örme İş Merkezi No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 45159

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 444 0 454

DİKKAT! Bu kitapta, argo ifadeler, küfür, şiddet unsurları ve cinsel içerik barındıran sahneler yer almaktadır. Eserdeki şiddet unsurları ağırlıklı olarak silah kullanımı üzerinden kurgulanmış olup, olay örgüsü karanlık ve sert temalar içermektedir. Bu doğrultuda kitap, küçük yaştaki okurlar için uygun değildir. Okuyucuların içerik konusunda bilgilendirilmesi amacıyla gerekli uyarı kitabın arka kapağında da yer almaktadır.

geceye ~~konuşanlar~~

KADER ARVAS

Duzenleme
Ny.ozlem

EPHESUS

Ninova

bir

Uzun uzadıya anlatılan hikâyelerin, basit ama etkileyici başlangıçları olur. Kimin nerede kaybolacağı, kimin kimin gözlerinde kendini bulacağı tartışılacak bir konudur. Benim hikâyemde, herkes kendi yaşadığı acıyı göğsünde bir mücevher gibi taşır. Gün taşıyamaz dile getirdiklerini, geceyle konuşur; karanlığın bitmez tükenmez sonsuzluğuna, her şeyi yutan boşluğuna doğru. Burada herkes kendi hikâyesini, gece ise kimsenin duymayı tercih etmediği hayatları kurutur.

Üstünü is basmış aynadaki aksim, bana kim olduğumu, neleri yapmakla yükümlü olduğumu hatırlatırken gözüm seğirir gibi oldu. Başak rengindeki saçlarım omuzlarımdan dökülüyor, bugün bilhassa biraz daha solgun görünen cildimle kontrast oluşturuyordu.

Dudaklarımdaki kırık gülüş, her saniye büyüyüp samimiyetini yitirirken kendime orta parmak göstermeden edemedim. Evimizin ortak banyosundaki aynayla bakışmamız, annemin seslenmesiyle son buldu.

"Canfeza! Hadi kızım, işe gitmene bir şey kalmadı. Gel de kursağından iki lokma geçsin," derken annem, evimizin küçük antresini bitirmek üzereydim.

Bu arada, ben Canfeza Karaçay, geceye konuşanların en sadık müdavimi. Küçük gecekondusunda tüten ışığın tek umudu, annemin gururu, yatağa düşmüş babamın -kalmışsa eğer- onuru...

Cızırdayan ahşap sandalyelerden birini çekip otururken hızla ağzıma zeytin attım. Ekmek bayat olduğu için boğulma tehlikesi geçirsem de küflü ekmek yemekten daha iyi olduğundan ses etmedim. Zaten ses etsem de öyle bir lüksümüzün olmadığının farkındaydım. Dizlerindeki yırtıkları ve geçmeyen yağ lekeleriyle bezeli kot tulumuma göz attım.

Üstümdeki ince trikonun, yeni yeni gelmeye başlayan sonbahara meydan okuyacağını düşünüyordum. Gündüz çalıştığım iş için yeterliydi. Yeni bir zeytini ağzıma atıp toz şekere buladığım çayımdan büyük bir yudum aldım.

"Uyuma bir daha çekyatta," dedim zeytinin çekirdeğini ağzımda evirip çevirirken. "Şu sıralar işler yoğun, giriş-çıkış saatlerim değişiyor, bekleme beni."

Annemin kaşları hafifçe titredi, bu kadar çok çalışmamı sevmiyordu. "Rengin sapsarı olmuş Feza, üstelik mahalle kazan gibi kaynıyor kızım. Her gece başına bir şey geldi mi korkusuyla uyku tutmuyor zaten."

Sumru, yani annem benimle aynı renkte olan menekşe rengindeki gözlerini sularla doldurdu. Hokka burnunu çekerken gözyaşlarını benden saklamaya çalışıyordu. Masada duran çaydanlıktan kendime çay doldururken annemin oyununa ayak uydurdum.

"Ben arılar gibi değilim ki bu bok çukurunun içinde boğulayım anne. Senin doğurduğun üç evladın da neyin içine gözünü açtığını iyi biliyor," dedim çayımdan yudum alırken. Gözlerim ufak penceremizden içeriye taşan sokaktaydı. "Korkma, sivrisineği bataklık korkutamaz."

Gülümsedim ve çayımdan büyük bir yudum daha aldım. Üstümüze inecekmiş gibi duran ahşap mutfak dolapları ve çatlamaktan damar damar olmuş mutfak tezgâhı, *ben bittim* diye veryansın ediyordu.

Parmaklarıma değen sıcak tenle, duraksayarak bakışlarımı anneme çevirdim. Kısık bakışlarında geçmişin yorgunluklarını ağırlarken dudakları her zaman söylediği şeyleri söylemek için aralandı. Sanki en büyük çocuk olmanın ağırlığını, sanki tırnaklarımla içinde eşinip durduğum bu çamuru yok etmek ister gibi.

"Ebe seni ilk kucağıma verdiğinde, o kadar fazla kan kaybetmiştim ki şuurum gidip geliyordu. Ta ki sen cam gibi parlayan gözlerini yüzüme dikene kadar," derken gözleri geçmişin defterinden söküp aldığı bir sayfanın üzerindeydi. "İçimi okuyormuş gibi baktın ve bana belki o gün öyle bakmasaydın, kan kaybından ötürü yaşamımı yitirecektim."

Yutkundum ve diğer elimi de parmaklarının üzerine örtüp içini dökmesine müsaade ettim. Benden bir güneşmişim, parıldayan bir elmasmışım gibi bahsetmesine izin verdim.

"Adını *Canfeza* koydum çünkü anlamı *sonsuzluğun canı, gökyüzünün ruhu* demekti," dediğinde kursağımda bir şeyler birikti. Bunlar ezberimde olan ama her dinlediğimde içimi sarsan cümlelerdi. "Benim küçük Zeze'm."

Zeze, şüphesiz bu hikâyede en çok duyacağınız lakap olacak.

Küçük erkek kardeşim Tuna, ona hikâyeler okumamı çok seven bir çocuktu. Bense tüm bu maceranın içinde birkaç satıra ya da cümleye tutunmayı seçen biriydim. *Güneşi Uyandıralım*[1]

[1] *Güneşi Uyandıralım, Jose Mauro de Vasconceles, Can Yayınları*

kitabındaki *Zeze* karakteri o kadar hoşuna gitmişti ki zamanla bana o şekilde seslenmeye başlamıştı.

O günden sonra bazıları için Canfeza, bazıları içinse Zeze'ydim.

Kolumdaki saatime göz attım. "Tuna Efendi ne zaman uyanacak, biraz daha uyursa geç kalacak. Sene başında devamsızlığını doldurdu, valla bir daha okul müdürünün zılgıtını çekemem."

Sandalyemi itip mutfaktan çıktım ve Tuna'nın odasının önüne gittim. Birkaç kez kapıyı tıklatsam da horultuları gittikçe artıyor, hiçbir tepki vermiyordu. Araladığım kapının açıklığından, salyaları yastığa akan kardeşime baktım. Veledin okulu için bile ben endişeleniyordum.

Eski karyolasına kibar sayılmayacak bir tekme savurduğumda, gevşemiş olan yaylar darbeden nasibini aldı. Sarsıntıdan ötürü diğer tarafa dönen Tuna nihayet ayılmıştı. O ayılmaya başlamışken ben de sandalyesine astığı gömlek ve pantolonunun ceplerini karıştırıyordum.

Namıdiğer Çakırtepe Mahallesi'nde, hemen hemen her genç uyuşturucudan nasibini alırdı. Böyle bir yerde oturup da evde ergen bir delikanlı beslemek, belirli sorumlulukları beraberinde getiriyordu. Üstü başı temiz çıkınca sandalyesini çekip ters biçimde oturdum ve alnına dökülen zeytin karası saçlarına baktım.

Ben Bulgar göçmeni olan anneme benziyordum, Tuna ise dış görünüşünü, kaşı gözü sürmeli babamdan almıştı. Bıkkın biçimde nefesini vererek kafasını yastığın altına sokmaya çalıştı ancak izin vermedim.

"Bari şu aramanı ben odadayken yapma Zeze," dedi uykulu sesiyle. Başımı yana yatırıp onun bu her şeyden şikâyetçi hâlini izledim. "İçmediğimi size daha kaç kere söylemem gerek?"

"İçenlerle takıldığın müddetçe sözüne güveneceğimi sanmıyorum," dedim gayet açık bir dille. "Oyalanmayı bırak da kalkıp hazırlan, dersine sadece yarım saat var."

Hiç sevmediğini bilerek saçlarını karıştırdım ve odadan çıkmak için arkamı döndüm. Odadaki hareketlilikten, artık uyandığını tahmin edebiliyordum. Elim kapının kulpundayken söyledikleriyle kalakaldım.

"En azından senin gibi kanımı satmıyorum."

Kolumun dirsek hizasında, iç kısmında kalan morluğa bir bakış attım. Tuna'nın bu durumu ne şekilde ve nasıl öğrendiğini bilmiyordum. Ancak sarf ettiği cümle, benim yaptığım şeyden bile daha ağır geldi. Yine de bozuntuya vermedim.

"Sesini kıs," dedim odanın kapısının tamamen kapalı olduğundan emin olarak. "Annem duyarsa çok üzülür."

"Sanki ben üzülmüyorum," dedi ayaklarını yataktan sarkıtırken. "Tutturdun bir *okuyacaksın* türküsü, ortada mahvettin kendini."

"Tuna!" dedim sıkılı dişlerimin arasından, birkaç öfkeli adımla tam önünde durdum. "Yeterince sesin çıktı bugün, daha fazla konuşma da değiştir üzerini!"

"Bir gün sen de yorulacaksın Zeze. Tıpkı babama olduğu gibi bu mahalle senin de sonun olacak. Umarım tüm bunlar olurken ben burada olmam," dediğinde kara gözlerinde öfkenin şimşekleri çakıyordu.

Dilimin ucuna gelen, zihnimde izinsizce dolaşan bütün kelimeleri tuttum. Çünkü söylenecek herhangi bir şeyin etki etmeyeceği bir ânı yaşıyorduk. Tuna'nın odasından çıkıp evimizin antresinde durduğumda annemlerin yatak odasının kapısı aralandı.

Ve ben tüm gerçeğimi bir kere daha babamın gözlerinde gördüm. Sadece hareket eden gözleri, bana geçmişin eskimeyen hikâyesini anlatırken bakışlarımı kaçırdım. Şimdi bunu yapamazdım, yaparsam kendime gelemezdim.

"Ben çıkıyorum!" diye seslendim mutfağı toparlayan anneme. Cevap vermesine müsaade etmeden spor ayakkabılarımı giyindim ve basamaklardan indim.

Yüzüme vuran serin hava, ürpermeme neden olurken kazağımın kollarını parmaklarıma doğru çektim. Uslanmaz rüzgâr, saç tellerimin arasından geçip kulağıma duymak istemediklerimi fısıldarken yürümeye devam ettim.

Birbiri üzerine devrilmiş gibi duran sokakları süsleyen tek şey, evlerin çatısına tutturulan iplere asılmış kıyafetlerdi. Sabahın erken saatleriydi ve ortalık gecenin getirisiyle zift kokuyordu. Deli gibi bir karanlık gelip geçmişti. Evlerin dar aralıklarına sığınan kimsesizler, kartonların üzerine uzanmış, soğuyan havaya rağmen uyuyorlardı.

Ayaklarıma sarılan çöplerden bahsetmek dahi istemiyordum. Geri dönüşümün sadık uşakları tarafından didilip dökülen çöpler, ayak altından toplanmıyordu. Fazla değil, iki sokak sonra önüme çıkan manzarayla duraksadım.

Ambulansın veryansın eden ışıkları sabahın kasvetli sessizliğini delerken, mahallenin alışılmış görüntüsü karşısında kaşlarım çatıldı. Derme çatma bir evden duyulan annenin feryadı iliklerimi doldururken ellerim ceplerimde kaskatı kesildi.

Teknisyenlerin sedyesinde evden çıkarılan beden cansızdı. Boşluğa düşen kolu, onun daha çok genç olduğunu söylüyordu. Ona ne olduğu ise merak konusu değildi çünkü bu mahallenin gençleri uyuşturucu kurbanıydı. Evin eşiğine çöken annesi, ciğeri sökülmüş gibi ağlarken etraftan gelen birkaç komşu, kadını sakinleştirmeye çalışıyordu.

Ama işte böyleydi. Çakırtepe; gündüz düşleri, gece genç yaşta yitip giden gençleri ağırlardı. Daha fazla bu görüntüye maruz kalmak istemediğimi fark ederek ilerledim. İnsanların aksine ben bu tür şeyleri seyretmeyi sevmiyordum. Ne kadar bakarsam o kadar içine çekilecekmişim gibi hissediyordum.

İçine çekildiğim debdebeler yeterince fazlaydı, bir tanesine daha ihtiyacım olduğunu sanmıyordum. Evle oto yıkama arasında kısa bir mesafe vardı. Oto yıkama ya da araba tamircisi olarak anılsa da illegal işlerin yürütüldüğü bir yerdi. Çalınan arabalar arka taraftan getirilirdi ve bize de ustaca söküp parçalamak kalırdı.

Uzun bir süredir babamın borç senetlerini ödemek için çalışıyordum. Borçlar, boyumu aşacak kadar çoktu ve açıkçası eve götürdüğüm iki kuruş, boğazımıza ancak yetiyordu. Eğer çalışmasaydım, midemize tek lokma gireceğinden dahi epey şüpheliydim.

Çakırtepe Oto Yıkama yazan mavi-beyaz tabelanın altında bir süre duraksadım. Bir gün buradan, prangalarımdan kurtulmuş biçimde çıkmayı, sırtımdaki kamburu geride bırakmayı istiyordum. Az kalmış sayılırdı, biraz daha özveri gösterirsem üstesinden geleceğime emindim.

"Selamünaleyküm cemaat-i Müslimin," derken yüzümde umursamaz bir gülüş vardı. Sehpa olarak kullanılan kasanın üzerindeki domatesi alıp ısıran Kubilay, ağzı dolu olduğu hâlde bir şeyler geveledi. "Tek kuruş haram girmeyen ekmek teknemize bugün yine güneş doğmuş."

Misillememe göz deviren Cevdet Usta, İngiliz anahtarını cebine sıkıştırdığından emin olmak için eliyle yokladı ve hemen ilerideki beyaz otomobilin altına girdi. Kubilay'ın yarısını ısırdığı domatesi kapıp yerken yargılayan gözleri üzerimdeydi.

"Sen de bugün ayrı bir kibarsın," dedi büyük bir ısırık aldığım için üzerime suyu akan domatese bakarak. "Hiç şaşmayan tek huyun, hep geç kalman, değil mi Cevdet Usta?"

Kubilay, arabanın altında can çekişen adama seslendiğinde uzanıp alnına akan dalgalı saçlarını karıştırdım. Bu, normalde ses etmeyeceği bir davranıştı ama ellerimin domates suyuna bulandığını göz önünde bulundurursak epeyce kışkırtıcı bir davranıştı.

Kehribar rengindeki gözleri hafifçe kısıldı ve kıvrık kirpiklerinin altından bana kötücül bir bakış attı. Omuz silkerek önündeki ekmeğini de kaçırıp kemirmeye devam ettim.

Kubilay ve Kutluhan, Çakırtepe'nin bana kazandırdığı en kıymetli kişilerdi. Çocukluğumuz hep beraber geçmişti, tozunu attırmadığımız hiçbir köşe, karanlığıyla yüzleşmediğimiz hiçbir çıkmaz sokak yoktu. Onlarla büyüdüğümden midir bilinmez, günlük hayatımın büyük bir bölümünde kadınsılıktan uzaktım. Uzak olmam, o tür davranışları beceremediğimden değildi, aksine o kalıba da cuk diye oturan bir tiptim.

"Zeze," diye seslendiğinde Cevdet Usta, içimi çektim ve o daha ne istediğini söylemeden yağ boşaltma kabını aldım. Nasırlı ellerine tutuşturduğum kaba şaşkın gözlerle baktı. "Bunu isteyeceğimi nereden biliyordun?"

"Arabada yağ kaçağı olduğu ortada ustam," dedim gayet lakayt bir tavırla. Koskoca adama zevzek zevzek göz kırpmayı da ihmal etmedim. "Ben de işini kolaylaştırayım dedim. Malum, şu sıralar yengeyle de çok ilgilenemiyorsun."

"Canfeza!" diyerek ustayla yaptığım kritik sohbeti böldü Kubilay. "Bir günde uğraşma şu adamla be kızım, ne anlıyorsun bilmiyorum ki."

"Aklının ermediği işlere karışma Kubiş, orası bende kalsın," deyip ofis olarak kullanılan küçük ama cam duvarlı alandan şapkamı ve maskemi çıkardım.

"Bugün önemli bir misafirim var, önemli demek de sade oldu. Herhangi bir yanlış yaparsan, benim takımı kesip bana yedirecek bir misafirimiz var," diyen Kubilay, ayağa kalkıp ellerini cebine soktu. "Gözünü seveyim, nadide esprilerini onun yanında da yapma."

Yüzümü tamamen örten ve sadece gözlerimin gözükmesini sağlayan maskemi son bir kere daha düzelttim. Şapkam, saçlarımın çoğunluğunu örterken akşama kadar yağ kokmamak için

dua ettim. Ofisten çıkıp kahvaltısını toplayan Kubilay'a göz attım.

"Kimmiş bakalım bu şanslı kız?" diye sorunca, elindekilerle bana baktı. "Hani söyle de yabancı gibi davranmayalım."

"Ulan Zeze, sen hiç akıllanmayacaksın değil mi?" diye sorduğunda umursamayarak omuz silktim. "Gelecek olan kız arkadaşımsa eğer, takımlarımla zoru ne? Aksine en iyi bakması gereken yer orası."

Gülüşümü frenleyemediğim için kısa hâlli bir kriz yaşandı. Kenarda duran Jeep tipindeki araca binerek anahtarı kontağa yerleştirdim. İleri geri hareketlerimde direksiyondaki boşluğu fark etmem ve ön takımındaki vuruntu seslerini duymam uzun sürmedi.

"Rot ayarı yapılacak," dedim aracın kaputunu açıp öne doğru eğilirken. "Cam silme suyu da bitmiş, ne pis milletsiniz anasını satayım. Arabanın camına sıçmayan kuş kalmamış, gebermiş ki silsin."

Söylene söylene rotili değiştirmeye başladım. Parçalanacak herhangi bir araba gelmediği sürece rutin işlerimizi yapıyorduk. İşim, zannettiğimden daha fazla sürdüğü için yorulmuştum. Kendime bir bardak kola doldurarak yeni tamir ettiğim arabanın kaputunun üstünde gömdüm.

Kubilay, uzun boyuyla oradan oraya koşturuyor, kıç kadar dükkânımızı daha düzenli hâle getirmek için kendisini paralıyordu. Açıkçası bugüne kadar onu böyle çok az görmüştüm. Dalgalı saçlarını sinirle geriye doğru yatırıp üstünü şöyle bir kontrol etti.

Uzun boyluydu ancak çok yapılı sayılmazdı, yuvarlak yüzünde, konuştuğunda dahi belli olan gamzeleri vardı. Çıkık elmacık kemikleriyle, adam *sempatik erkeğin* vücut bulmuş hâliydi. Dikkatle onu incelediğimi fark ettiğinde nefeslendi.

"Gelen adamın arabasını sen yıkayacaksın," dedi işaret parmağıyla beni göstererek. "Gözünü seveyim, eline yüzüne bulaştırma."

"Gören de sıfırdan araba imal edeceğimizi sanacak," dedim araçtan beton zemine zıplarken. "Merak etme, öyle bir temizleyeceğim ki adam meymenetsiz suratını kaputta görecek."

Zıpladığım zeminin boş kısmında, tenzih ederek söylüyorum ki ofisin temiz kısmında şınav ve mekik çekmeye başladım. Vücudum, benim yaptığım işte en önemli sermayeydi. Ona gündüz iyi bakmam, geceleri ise epey parlatmam lazımdı. O kısacık arayı verimli kullanmaya çalıştığım esnada tepeme dikilen ve sinirden kıpkırmızı kesilmiş Kubilay'la duraksadım.

"Hasbinallah, Allah'ım sen aklıma sahip çık," dedi ellerini yukarı doğru açıp tavana bakarken. "Adam gelecek diye temizlediğim ofistesin ve adamın içeriye girmesi an meselesi, Zeze."

Onun bu heyecanlı hâline anlam veremeyerek sabrını sınar gibi oldukça yavaş biçimde yerden kalktım ve üzerimi silkeledim. Maskemi ve şapkamı yüzüme geçirip kenarda bir yere çekildim. Kubilay'ın söylediği gibi adamın arabasını ben yıkayacaktım.

Oto yıkamada, çoğunlukla el altından getirilen araçlar ilgi görürdü. Bu ve bunun gibi misafirler, bizim mekânın müdavimleri sayılmazdı. Çok sürmeden içeriye yanaşan *Lamborghini Urus*'a, elimde olmadan ıslık çaldım.

Bu araçta en çok sevdiğim unsur, egzozunun sesiydi; egzozunun kokusuna bile hastaydım. Agresif ve keskin hatları boğa logosuyla birleşince, araç hem havalı hem de klas bir görüntü çiziyordu. İç çekmeden edemedim.

Aracın şoför kapısından çıkan uzun bacakların sahibi, ensesinde sıkıca topladığı kısa atkuyruğu ve geceyi çağıran bal rengi gözleriyle etrafı şöyle bir süzdü. Zira oto yıkamanın önünde peşi sıra duran üç araç, bir anda etrafa zibil gibi dağılınca kaşlarım havalandı.

Şoförün temkinli bakışları benim üzerimde bir süre duraksadı ve pek de dost canlısı olmayan gözleri kısıldı. Bedenime iğne gibi batan gözleri, kirli kot tulumuma ve muhtemelen kir içinde kalan kazağımla ilgileniyordu.

Çenemi hafifçe havaya kaldırarak sadece gözlerimin göründüğünün bilincine vardım ve istemsizce bir adım öne attım. Bu hareketi benden beklemiyor olacak ki son bir kere daha adamlarıyla bakıştı ve aracın kapısını açmak için diğer tarafa ilerledi.

Kısa olsa da bu kaotik bakışmayı sezinleyen Kubilay, korumacı biçimde beni izledi. Başıma herhangi bir şey gelmesini isteyecek son insan bile değildi. Onu daha fazla endişelendirmemek adına, içine düştüğüm bu tehlikede, alışmış gözlerimi de alıp geri adım attım.

Diğer kapısı da açılan canavardan inen kişinin sadece sırtını görüyordum. Şoföründen biraz daha uzun olmasına rağmen daha narin bir yapıda olduğunu söyleyebilirdim. Kısa kesimli saçları kusursuz ensesini ön plana çıkarırken içeriye vuran güneşte parıldayan saç telleri, kumral olduğunu söylüyordu.

Üzerinde çizgili, lacivert bir takım vardı. Her adımında pahalı ayakkabısının kauçuk gıcırtısını işitebiliyordunuz. Cevdet Usta, yüzünü görebildiği tarafta kaldığı için yutkundu, daha doğrusu korkuyla yutkundu. Gözlerimi devirip bakışlarımı zeminin kirli betonuna çevirmek üzereyken yüzüme atılan anahtarla ne yapacağımı şaşırdım.

Son anda yakaladığım anahtarın ağırlığına alışamadan, onu bana atan şoförle kesiştik. Meydan okuyan tavrı bir an olsun geçmezken çenesiyle anahtarları işaret etti. Onun bu hâli, içimde hep dizginlediğim tarafımın tatlı tatlı kaşınmasına neden oldu ve tam atılacakken Kubilay'ın boğazını temizlemesini işittim.

Çocukluk arkadaşım, alnında beliren birkaç damla terle, âdeta gözleriyle bana yalvarıyordu. Sinirlendiğimde yaptığım

hareketi tekrarlayarak ensemi kaşıdım. Kafamı hafifçe yana yatırıp, oldukça zor fark edilecek biçimde sallayıp araca ilerledim.

Yüz görümlüğü istiyor olacak ki gül cemalini bir türlü göremediğim mafya babamız, yarısı buzlu camdan oluşan ofiste Kubilay'la oturuyordu. Sahibinden bile daha taşaklı olduğunu düşündüğüm aracın içi, yasemin ve baharat aromalı bir parfüm kokusuyla bezenmişti.

Ucuz cam sil kokusu, üstümden bile temiz olan arabanın içine sininceye kadar her yeri sildim. Dış yüzeyini yıkarken o kadar istekli davranıyordum ki arabayı okşadığımı sonradan anladım ve tam o sırada, dakikanın saniyeyle yarıştığı bir akışta izlendiğimi hissettim. Yarısı buzlu camın ardını göremesem de bedenimi baştan aşağıya ürperten gözlerin ağırlığını kemiklerim dahi hissediyordu.

Elimdeki bezle bir süreliğine donup kaldığımda, aramızda geçen enerji frekansına tutuldum. Yüzümdeki maskeye uzanıp indireceğim sırada ismimin seslenmesiyle girdiğim transtan çıkmam uzun sürmedi.

"Oyalanma daha fazla, birazdan kalkarlar *Zeze*," dedi Cevdet Usta. Omzumun ardına baktığımda, kapının önünde sigara içen şoförü gördüm. "Bitir işini."

İçtiği sigarasını ayakkabısının topuğuyla ezen şoför, ne olduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi dikkatliydi. Elimdeki hortumu arabanın kaportasına tutuyormuş gibi göstererek suyun pahalı ayakkabılarına sıçramasını sağladım.

Yanık teni, sinirden bir ton pembeye çalarken az önce yaptığı aşağılamaya karşılık olduğunu o da pekâlâ biliyordu. Araçla işim

bittiğinde, hızla birkaç adım atarak anahtarlarla beraber gidip önünde durdum ve uzattım.

"Pırıl pırıl oldu," dedim gayet eğlenen bir hâlde. Bana tepeden bakmasına neden olacak boyuna bile aldırmadım. "Kan kokusu çıkana kadar ovdum." Gıcıklığına hafifçe kulağına doğru ilerledim. "Biz bu işlerden hiç anlamıyor değiliz ya, her zaman bekleriz."

Kuyruğuna haddinden fazla bastığım şoförümüz, anahtarı avuçlarının içinde sıkarken elimdeki bezi omzuma atarak kısa bir asker selamı verdim ve arka alana ilerledim. Bu gibi tiplere ve uşaklara alışıktım, yabancısı olduğum durumlar değildi.

Canımı çok fazla sıkabileceğinden değil, bugün biraz eğlenmek isteyebileceğimi düşündüğümden o hareketi yapmıştım.

Çırpındığınızda battığınız tek yer her zaman su değildir, bazen hayatta ne kadar debelenirseniz debelenin, size nefes alacak fırsatı vermez. Küçük evimizin tüm ışıklarının sönmesine ve belki de ilk defa Çakırtepe Mahallesi'ndeki karabasanların içeri girmesine, babamın başına gelenler sebep oldu.

Namıdiğer Şeref Karaçay, mazlumların hiç dinmeyen sesi ve zalimlerin en dehşet verici gölgesi olmuştu. Çocukluk yıllarım, babamın mahallede sağladığı huzurla geçmişti. Evet, ölümün gölgesi hep oralarda bir yerlerde saklanıyordu ama hiçbir zaman güneşimizi kesememişti.

Evimizde sağlanan dinginlik ne yazık ki sandığımız kadar uzun sürmemişti. Küçük kardeşim Tuna, huzurlu bir aileye doğsa da kısa bir zamanda karanlık kararlı biçimde üzerimize çöreklenmişti. Babamın bağlı olduğu adam, dev masanın yürüttüğü bir protokole uyan biriydi. Uzun yıllar iyi sayılabilecek bir ilişkiyle

geçindiler ancak babam, ölüm emri verilmiş bir hainin çocuklarını öldürmek istemeyince işler karıştı.

Şeref Karaçay'ı öldürmediler, bu size merhametli bir davranışmış gibi gözükebilir ancak değildi. Babamı, dibi görünmez bir kuyuya hapsettiler. Sadece gözlerinin hareket ettiği, dudaklarının ve sesinin yitip gittiği bir kuyuya...

Üstelik tüm bunlar olduktan sonra babamın, bizim hiç bilmediğimiz, senetli sepetli borçları ortaya çıktı. Şeref Bey, hesabını bilmeyen bir adam değildi ama baştaki mafya baronuna karşı çıkmak, ailemize pahalıya patlamıştı. Başlarda sevenlerimiz, babamın *ahretliğim* dediği dostları yardım etti ama sonradan hepsi bir bir geri çekildi.

Babam, kendisine verilen görevi layıkıyla yapardı. Haini iki kaşının ortasından vurduğunu söylemişti ancak bir kadına ya da bir çocuğa sıkmak, adı *Şeref* olan bir adam için büyük meseleydi.

İşte, bizim evimize gölgenin girdiği ve benim kapı eşiğinden geçip gölgelerin içinde başladığım yolculuk, böyle bir zamana denk gelmişti. Düşünüyorum da zaman ne kadar çabuk geçmiş! Aynada gördüğüm kızın gözleri ürkek değil yırtıcı, gülüşü samimi değil kışkırtıcı.

Annemin yaptığı mercimek çorbasını babama içirirken, yüz kaslarını tam olarak kullanamadığından ötürü ara sıra ağzının kenarlarını siliyordum. Gözüm, sıvası dökülmüş duvardaki saate takıldı, akşam sekizi geçiyordu.

İşe gitmem gerekiyordu. Kubilay, oto yıkamaya geç kalmamı dert etmiyordu ama aynısını kafedeki patronum için söylemek oldukça zordu. İç çektim ve sızlayan gözlerimi birkaç dakikalığına kapadım, araladığımda babamın dikkatli hareleri soğuk bir su gibi yüzüme çarptı.

Orada bir yerde, büyümeyen o küçük kızı, elinden gelse pamuklara saracağı menekşe gözlü Feza'sını gördü. Elimdeki kaşığın

titrediğini sezerek çorba kâsesinin içine koydum ancak hareket etmem, babamın dikkatinden bir şey eksiltmedi.

Dudakları seğirir gibi oldu, bir şeyler söylemek için çırpındığını görebiliyordum. Kim bilir belki de *gitme o işe* demek istiyordu ya da *her şey için üzgünüm* diyordu. Gözünün kenarından akan tek damla yaş, artık beyaz tellerin sardığı sakallarını okşayarak çehresinde yol çizdi.

"Tıraş vaktimiz gelmiş de geçiyor gibi yakışıklım," dedim yaşını elimin tersiyle silerken. Başımı titreşip duran göğsüne sağladım. "Ne söylemek istediğini bilmiyorum baba ama fırsatım varken ben söyleyeyim. Seni seviyorum ve yaşanan hiçbir şeyden seni sorumlu tutmuyorum. Benim, yasını tutmayı bıraktığım o kız çocuğunu gözlerinle bana hatırlatıp durma."

Kâseyi açık çekyatın yanındaki sehpaya bırakarak ellerimi dizlerime vurdum ve ayaklandım. Sıcak bir tebessümle babama doğru eğildim ve alnından öptüm. Şerefinle yaşadın Karaçay, kimsenin senin yüzünü yere eğdirmesine müsaade etmem.

Pamuklu kumaşın hakkını veren uzun siyah elbise, tüm hatlarımı büyük bir keyifle sararken omuzlarıma dökülen açık renk saçlarım, gözle görülür bir zıtlık oluşturuyordu. Bilekten bağlamalı, kalın topuklu ayakkabılarımı giyinirken kalçama doğru uzanan yırtmacım, hatırı sayılır biçimde açıldı.

Odamdaki yarısı kırık boy aynasının karşısında duraksadım, bu gereğinden fazla bir dekolteydi. Kafenin sahibi Murat Bey, genelde kıyafetlerimizin sponsoru olurdu ancak bugün gönderilen elbise, hem dar hem de dekolteliydi. Deri ceketimi ince askılı elbisenin üzerine atıp annemin delici dikkatinden sıyrılmaya çalıştım.

Genelde akşam dokuzda gidip gece bire kadar çalıştığım kafe, bizim oturduğumuz muhitin aksine İstanbul'un göz bebeğindeydi. Mekân popüler olsa da açgözlü kafe sahibi, daha fazla müşteri çekmek için bizi kullanıyordu. Bulgar göçmeni olmanın

hak edilmiş genlerini tüm bedenimde taşıdığımdan, öyle bir mekân için biçilmiş kaftandım. Tabii, bana göre öyle değilse de Murat Bey öyle düşünüyordu.

Mekânda bize ayrılmış, ufak çaplı bir loca vardı. Tütsülerin yakıldığı, bohem havanın verilmeye çalışıldığı bir alandı. Her gece burada bazılarının mantıksız isteklerine karşılık gelen, bazılarının ruhunu kökünden kazıyıp masaya akıtan ve bazılarının da kaderlerinin ortaya saçıldığı kartlar açıyordum.

Aslına bakarsanız, kart açıp baktığım faldan sonra inanılmaz bir kemik ağrısı hissediyordum. Hatta bir dönem yatak döşek yatmışlığım bile olmuştu. Farklı insanların enerji geçişlerini sırtlanan bedenim, aradan fazla geçmeden bedelini bana ödetiyordu. Evimizin küçük salonuna açılan odamdan çıktığımda, Tuna ile annem aynı anda bana baktı.

Ayağa kalkıp ellerini ceplerine yerleştiren Tuna, zeytin karası gözleriyle etrafımda bir tur döndü. Henüz on altısına yeni basmasına rağmen boyluydu ve bana tepeden bakıyordu. Kaşları çatıldı, burnundan sinirli bir soluk verdi.

"Yine iki dirhem bir çekirdek olmuşsun *Zeze*," dedi tükürür gibi. Birkaç adım daha atarak bana iyice yaklaştı. "Yemin ederim, ablam olmasan hem sana hem de seni bu iş için kullanan o kanı bozuk patronuna dünyanın kaç bucak olduğunu gösterirdim!"

"Hayırdır Tuna," dedim her zamanki taktiğimi kullanıp kibirli hâlime bürünürken. "Annem sabah sütünü çok verdi herhalde. Çünkü büyüyüp bana ahkâm kesmeye bile başlamışsın."

"Gelir o mekânı başınıza yıkarım Canfeza!" diye sesini yükselttiğinde, odasında uyuyan babam huzursuz bir homurtu çıkardı. "Okuldaki herkes seni konuşuyor, ne iş yaptığını, erkeklerin sırf seninle konuşabilmek için fal baktırdığını... Hatta bizimkiler aralarında para topluyor, gelip sana baktıracaklarmış."

Kardeşimin üstünde dikkatle dolanan gözlerim hafifçe sulandığında ona yaşattığım utanç için ağlıyordum. Ben kendimden

geçeli epey olmuştu. Kimin ne dediği ya da ne düşündüğü beni çok da üzmüyordu ama söz konusu ailem olduğunda tepkisiz kalamıyordum.

"Yanlış bir şey yapmıyorum Tuna, annem de zamanında tarot kartı açardı ve komşuları devamlı fal baktırırdı," dedim yatıştırıcı bir sesle. "Ben de bunu kullanarak para kazanıyorum. Biliyorsun, para kazanmaya ihtiyacımız var."

"İçine etsinler öyle paranın!" dedi ayağını kaldırıp tahta döşemelere vururken. İşte bu hamle, son demim oldu.

Elimdeki küçük deri çantayı kenara fırlatarak karşımda duran küçük adamın üstüne yürüdüm. O daha bir şey yapamadan parmaklarım çenesini kavradı. Çok fazla yağ içinde kaldığı için kuruyan tenime krem sürmüştüm ancak egzamam yine azmıştı. Bu ani gerilme ise birkaç çatlağın daha oluşmasına neden olmuştu.

"Bak Tunacım, sana bunu son kez açıklayacağım," dedim simam simsiyah gözlerinin içinde yansırken. "Her balığın eti niye yenmez biliyor musun çünkü hepsi tatlı suda yetişmez. Kimi büyük fırtınalar görür kimi sakin kıyılarda oradan oraya süzülür. Beni yetiştiren dalgaların zehri içime işledi, o yüzden kimsenin kolay kolay yiyeceği bir lokma değilim. Namusumun bekçiliğini yapmak sana kalmadı, senden önce ben ona yeterince sahip çıkıyorum."

Erkek kardeşim, bu tavrım karşısında yüzünü buruşturdu ve ellerimden tiksinircesine uzaklaşıp arkasını döndü.

"Tuna haksız sayılmaz Canfeza," dediğinde annem, iç çekerek kafamı tavana kaldırdım ve derin nefesler alıp verdim. "Bırak artık şu işi kızım, hem sağlığına da iyi gelmiyor."

"Anne, sağlığımı düşünecek evreyi çoktan geçtik. Sen de ben çalışmazsam ne olacağını bilmiyormuşsun gibi davranıp durma gözünü seveyim," dedim ve annemin bir şey demesine izin vermeden evden çıktım. Bu esnada kenara fırlattığım çantamı da

almıştım yanıma. Hiç susmayan telefonu çıkarıp ekranına baktığımda *Murat Sansarı* ismini görünce dişlerimi sıktım.

Bizim evin önünde bekleyen siyah araç, gecenin karanlığında bir inci gibi parıldarken hemen biraz ilerimizde, elleri cebinde duran Tuna'yı gördüm. Kafasını yana yatırmış, muhtemelen ağladığı için ıslanmış gözlerle beni izliyordu. İçinizden can çekilir ya bazı anlarda, ne olduğunu anlamazsınız ama dünya etrafınızda birkaç tur döner, işte öyle bir an yaşadım.

Arabanın kornasına basan şoförle tüm dikkatim dağıldı ve arka yolcu koltuğunun kapısını açıp binmek zorunda kaldım. Kafede benimle birlikte çalışan Deren, bakışlarımı takip ederek hafifçe omzunun ardına döndü ve hâlâ bizi izleyen Tuna'yı gördü.

"Sizin evde yine kıyamet kopmuş," dedi kusursuz dalgalarla omuzlarına dökülen saçlarını elinin tersiyle iterken. "Kıyamam, Tuna da iyi görünmüyor."

"Her zamanki şeyler işte," dedim umursamaz görünmeye çalışarak ancak hareket eden arabanın camında gördüğüm yansımam, aynısını söylemiyordu. "Tuna biraz abartıyor, hepsi bu."

"Seni çok seviyor Feza," dedi Deren, dudaklarında anlayışlı bir gülüşle elini parmaklarımın üstüne sararken. "Deli dolu zamanları da olduğu için tepkilerini ölçülü veremiyor."

"Onun ben tepkisine tüküreyim," dedim gözümden akan tek damla yaşı hızla silerek. "İnsan her gün mü aynı tatavayı koparır? Anlasın artık o da. Kimse bu işi keyfinden yapmıyor."

Beni onaylayan Deren, bir süre sonra sessizliğe gömüldü. Gece bir karanlığa tutuştu içimde. Ay bizi gittiğimiz her yerde takip ederken, içimde büyüyen cendereyi aydınlatmaya yetmiyordu gücü. Başım soğuk camın yüzeyinde hafifçe titreşirken yutkunamadım.

Ben böyle bir kadındım işte. Canfeza Karaçay gündüz araba yıkar, gece insan okurdu. Güneş tepedeyken bir dizi motor yağının içinde, gece çöktüğünde insanların düştüğü kuyunun dibinde.

Duzenleme
Ny.ozlem

iki

İnsanların en çok etkileneceği hikâyeleri, bir gün yerin üstünde, yarın hiç bilmediği bir kirli suyun içinde olanlar anlatır. Çocuk kalabilmeyi başaramamış bir kadından dinlersin hikâyeyi ya da kadın olmayı beceremiş bir çocuktan işitirsin tüm gerçekleri. Hiç bilmediğin birinde bulursun kendinde kaybettiğin bir yanını. Tahmin etmediğin bir sırada çıkarır karşına hayat, kaçtıklarını.

Topuklu ayakkabım pahalı ışıkların aydınlattığı zemine basana kadar düşünceler denizinde boğulmakla meşguldüm. Sırtıma doğru esen rüzgâr bile farklı tınıların kokusunu taşırken, yüzümde Zeze'ye ait bir emare dahi yoktu. Burada tamı tamına bir Karaçay'dım. Aslanın inine girdiğinde kanayan yerini yalamayacaksın, zalimin yanında sızlayan yanını ortaya çıkarmayacaksın.

Murat Bey'in, artık benim için hiçbir anlam ifade etmeyen sansar bakışları ve özenle kafasına doğru yatırılmış, pardon yapıştırılmış saçları bizi karşıladı.

"Tam yarım saat geciktin yine," dedi Murat Bey, sigara kokan ağzındaki tükürükleri üstüme saçmayı umursamayarak. "Sabrımın sınırındayım Fezaaa!" derken ismimin son hecesini uzattı.

Ağzımı açıp cevap vereceğim sırada araya Deren girdi. "Hemen kızın üstüne gitme Murat abi, annem biraz rahatsızdı da benim yüzümden geç kaldık."

Murat'ın kaşları, inanmadığını belli edercesine havalanıp yalandan rujunu tazeliyormuş gibi yapan Deren'i süzdüğünde gözlerimi devirdim. Yalan söylediği için yanakları kızıl saçlarıyla aynı renge dönen Deren, kendi sınırlarını zorluyordu.

"Bu yalanı pek yemedim ama hadi bugün yemiş gibi yapayım," dedi Sansar Murat, bana dik bakışlar atarken. "Müşterileri daha fazla bekletmeyin, millet ağaç oldu."

Uzun bir barı olan mekânda kendi köşenize çekilip yemeğinizi yiyeceğiniz masalar da mevcuttu. Ortam bordo ve altın varağın avangart havasını sonuna kadar sahipleniyordu. Barın çaprazında kalan ahşap paravanların ardında ise localarımız vardı.

Deri ceketimi çıkarıp görevliye verirken Murat gözleriyle beni yedi. "Dua et, bir içim susun Feza, yoksa senin ipini çoktan çekmiştim."

"Dikkat et de içtiğin su boğazında, çektiğin ip senin boynunda kalmasın," dedim dişlerimin arasından.

Locada başlayan gecenin ilk iki saati hızla akarken insanların şuursuz istekleri ve beklentileri beni epeyce bunaltmıştı. İş, kıyafetinin altındaki iç çamaşırının rengini bilmeye kadar varınca ortam ister istemez geriliyordu. Küçük Arkana destesini hırsla kendime çekerken Deren'in yaptığı kaş göz işaretlerini yok sayıyordum.

"Hanımefendi... Böyle güzel bir şansı, donunuzun rengini öğrenmek için kullanmak istemek bana kalırsa fallık değil, psikologluk bir mesele," dediğimde kadının özenle yapılmış kaşları titreşti. "Bence yanlış yerdesiniz."

"Sen az önce bana laf mı çarptın?" dedi üzerindeki pahalı kırmızı elbiseye parmağını bastırırken. "Yoksa ben mi yanlış anladım."

"Bekleyin bir saniye, bu sorunuzun cevabı için de hemen kart açayım," dedim tavrımı sürdürürken. Kadının rengi aldan mora dönerken Deren işe el koydu.

"Hanımefendi, arkadaşım bugün kötü bir gün geçiriyor, isterseniz sizinle ben ilgileneyim," dediğinde saçlarını savurarak masamdan kalkan kadına bakmadım bile.

Masama ikramlık olarak konulmuş viskiyi elimin tersiyle itip hiç açılmamış soda şişelerinden birine uzandım ve çantamdaki çakmağımın yardımıyla ağzını açtım. Soğuk sıvı, konuşmaktan ötürü kuruyan boğazımı ıslatıp ferahlık verirken geriye yaslandım.

Dalgın bakışlarım, locanın paravanını geçen kişiyi seçtiğinde elimdeki soda şişesini sıktım. Uzun boyundan ve esmer tenindeki, delici renkteki gözlerinden dolayı unutamadığım şoför, karşımdaydı. Saçları açılmıştı, keyifli olduğunu düşündüğüm biçimde ensesine dökülmüştü.

Alayla sırıtacağını sandığım bir sırada, paravanın girişinde başkası göründü. Sabahki çizgili lacivert takım gitmiş, yerine siyah düz bir takım gelmişti. Salaş sayılabilecek takımını oldukça modern, hafif yüksek tabanlı ayakkabıları tamamlamıştı. Üstten birkaç düğmesi açılmış ipek gömleğinden, boynundaki zincir görünüyordu.

Kumral olduğunu düşündüğüm saçları şimdi ışığın altında birkaç ton daha koyuydu ve kısık bakışları Deren'in üzerindeydi. Hafif kirli sakalı, gamzeli çenesini gizlemeye çalışsa da

becerememişti. Gamzeli bir çenesi olmasına karşın yüzü kemikli ve dolu bir yapıdaydı.

Elinin birini cebine sokup umursamaz bakışlarını bana çevirdiğinde, şişeyi saran parmaklarım titredi. Kıvrık kirpiklerinin ardındaki ışıltılı gözleri, bir avcının profesyonelliğiyle üzerimde oyalandı. Gülümseyebilecek kadar insani ancak tek bir bakışıyla insanı parçalayacak kadar da tehlikeli bir tipti.

"Zeze, hanımefendinin hesabını kapatacağız da sen kaç tane fal baktın?" diye soran Deren her şeyden habersizdi. Her zaman yaptığım gibi gerginlikle ensemi kaşıdım.

Bana *Zeze* diye seslenmesi, dikkatini daha fazla cezbederken ortamın tüm enerjisini yöneten aurasıyla bekledi. Beni görmüştü, belki sabah oto yıkamadaki kız olduğumu dahi biliyordu ama sesimi duyacak olması, beni daha fazla çıplak hissettirdi. Böyle adamlar etkileyici olurlardı olmasına da her türlü tetikleyiciyi de yanlarında taşırlardı.

"Senden ayrı iki fal baktım," dedim oldukça net konuşmaya çalışarak.

"Efendim kusura bakmayın. Bir işim çıkmıştı, mekânda değildim," diyerek beni gözleriyle darmaduman etmeye çalışan adamla konuştu Murat. "Hoş geldiniz, sefaları beraberinizde getirdiniz. Ne istersiniz, daha doğrusu ne emredersiniz?"

"Gölge etme, fazla ihsan istemez Murat," dedi adamın şoförü. Sansar Murat'ı bir tozu silkelermiş gibi ortamdan çekip attı.

Önümdeki sandalyeyi çekip oturan adam ve arkasındaki koruması önce bana, daha sonra da elimdeki elmalı sodaya baktı. Ne yapayım, sadesini içince midemi rahatsız ediyordu, ben de böylesini tercih ediyordum.

"Hayatınızın önemli dönüm noktalarını oluşturacak olaylar için mi kart karmamı istersiniz, yoksa günlük yaşamınızdan mı kart açmamı istersiniz?" dedim, profesyonel olmaya çalışan bir tavırla.

"Kaderimin, bir deste kâğıt parçasında yazılı olduğunu düşünecek kadar hayalperest olduğum bir günümdeyim," dedi yakından daha çekici gözlerini bende, özellikle omzuma dökülen saçlarımda gezdirerek. "Bildiğin gibi yap bakalım."

"O zaman Büyük Arkana kart dizisini karacağım," dediğim sırada sesim titrediği için dişlerimi sıktım. "Siz, bir niyet edecek veya içinizden bir soru soracaksınız, ben de her soru için bir kart çekeceğim."

Ellerini iki tarafa açıp avuç içlerini ortaya çıkararak bana müsaade verdi. Kartları elimde karıştırırken, bir yandan da silah tutmaktan ötürü nasır bağlamış avuç içlerini izliyordum. Onu bu kadar dikkatli izlediğimi fark ederek ellerini masaya yasladı.

Şoförü bir heykel gibi dikilmeyi boş verip eğildi ve sahibinin kulağına bir şeyler fısıldadı. Ne söylediğini bilmiyordum ama karşımdaki adamı eğlendirdiği kesindi. Üstelik bu, benimle alakalıydı çünkü saliselik olsa bile ikisinin gözleri de bana kaymıştı.

"Dur bakalım Cihangir," dedi biraz daha eğlenir bir tavırla beni izleyerek. "Neler olacağını göreceğiz."

Sesi yirmilerinin sonunda olduğunu haykırıyordu ama bakışlarında yaşlı bir adamın bilgeliğini taşıyan izler vardı. Gülüşünün içine sinmiş gölgeler, tek bir yanlış harekette meydana çıkacağa benziyordu.

"Başlıyorum, isterseniz sorunuzu sorun," dedim kartları karıp hızla iç içe geçirirken. "Sorduğunuz an, kart çekeceğim."

Gözlerimin içine öyle bir baktı ki paralel evrende bir yerde ruhlarımızın çarpıştığını düşündüm. Aksi hâlde bana bu kadar tanıdık ve yabancı gelmesi imkânsızdı. Lanet herif, akşam akşam başıma bela olmuştu. Beni az önceki kadının don rengini öğrenmek isteyecek kadar kötü bir hâle getirmişti.

Eliyle işaret verdiği an ilk kartı çektim ve yüzü görünmeyecek biçimde masaya bıraktım. Bir kere daha kartları karmaya başladığımda hafifçe masaya eğilmiş, sabırla bekliyordu. İlk geldiğinden

daha dikkatli ve ciddiye alınması gereken bir konu olduğunu düşündüğü gerçekti.

İkinci kart, masaya bir külçe ağırlığında inmişti sanki bileğime aniden saplanan sızıyla duraksadım. Bu çok belirsiz bir hareket olsa da her ayrıntıyı hesaplayan gözleri üzerimde sivrildi. Baş ve işaret parmağıyla çenesindeki gamzeyi kaşıdı.

Üçüncü kart da masaya konulduğunda durmam gerektiğini işaret etti ve geriye yaslandı. Yarım bıraktığım sodamdan büyük bir yudum alırken gözleri yutkunuşlarımı takip ediyordu.

İlk kartı çevirdiğimde, ters biçimde gözlerimin önünde dururken kuruyan dudaklarımı ıslattım. Ben tarot falı açarken kâğıtları değil, insanları okumayı amaçlardım. Kartlar yapbozun eksik parçasıydı, ana resmi her zaman karşımda oturan kişi oluştururdu.

"Başrahip... Baş aşağı açıldığında bu asilik ve kurallara karşı gelmek demektir," dedim geriye yaslanıp karşımda duran dünyayı okumaya çalışarak. "Geçmişinde yüzleşemediğin ve yüzleşmediğin için sürekli kaşınıp duran yaraların var, sen her kaşıdığında yeniden kanıyorlar. Aileyle alakalı olması çok yüksek bir ihtimal çünkü asilik de var. Kökünün bağlı olduğu toprakla zıtlaşma görünüyor."

"Cihangir..." diyerek ismini öğrenmemi sağlayan şoförü, hafifçe kaşlarını çatıp patronuna baktı. Ancak karşımda oturan adamın dikkatli gözleri, ipekten yapılma bordo masa örtüsünün üzerindeki ters dönmüş rahipteydi.

"Devam et lütfen..." dedi, ondan beklemeyeceğim bir kibarlıkla.

"Ay kartı ve ne yazık ki bu da ters dönmüş," dedim içimi saran büyük bir sıkıntıyla. Bu adamın enerjisi, zannettiğimden de daha güçlüydü. "Arka planda sinsice dönüp duran bir ihanet söz konusu, zamanla fark etmeye başlaman olasılıklar arasında. Ancak perde arkasında sayısız oyun var, dikkatli olman gerek."

Gözleri kısıldı, yüzünde daha önce görmediğim manidar bir gülüşle dudak büktü. Hiç şüphesiz, bu kadarını beklemiyordu. Duyduklarında doğruluk payı olduğunu düşünse de böyle basit kartlardan, kaderine ayna tutacak gerçeklerin çıkacağına inanmıyordu.

"Sonuncusunu çek bakalım," dedi eliyle beni tekrar buyur ederken. Böyle bir ortamı dahi sahiplenecek şekilde hareket etmesi akıl alır değildi. "Benim için farklı bir anlam taşıyor."

Söylediklerinin üstüne daha fazla düşünmeyip son kartını da açtım. Güç kartı düz biçimde önümde dururken, iliklerimden usulca sokulan serinlik tüm ruhumu buzlu suyla kapladı. Ani ürperti yavaş ama kararlı biçimde bedenimi ele geçirirken beni sarsan enerji ağırlıklarının, hastalanmama neden olacağına emindim.

"Güç kartını çekmişsin, üstelik ilk defa düz bir kart," dedim elimde külçe ağırlığı yapan kâğıt parçasını masaya bırakarak. "Yavaş yavaş büyüyen ve gittikçe derinleşen bir hoşlantıyı ya da çekimi temsil eder. İlişkinin başında bedensel bir çekim olsa da devamında sabırlı bir duygunun dengesini anlatır."

Elimi sürmediğim viskiyi kafasına dikerken bir şeyler söylemesini bekliyordum. Sessizliği ilk birkaç saniye normalken gittikçe uzadı. Birden ayağa kalktığı için tepemde gölge yapması kaçınılmaz oldu ve ben de başımı kaldırıp gözlerine bakmak zorunda kaldım.

Sırların çözülmediği, binbir kilidin üst üste bindiği o muzip ve manidar bir duyguyla parıldayan çekik gözleri kapandı. Bir şey söylemeyeceğine emin olduğum bir anda o beklemediğim cümleyi kurdu.

"Son kartı senin için çektim Zeze," dedi ellerini masaya yaslayıp hafifçe bana doğru eğilirken. "Gündüz araba yıkayan, gece insan okuyan Zeze için."

Ellerim boşluğa düşüyormuş gibi masaya serildiği anda arkasını döndü ve mekânı hızla terk etti. Lakabım dudaklarından bir şiir gibi dökülürken hiç yadırgamadan ya da sekmeden akıp gitmesi içimi çekti. Ben tehlikeyi, bu tür duyguları sevmezdim ancak savunmasız yakalanmıştım.

"Kızım, sen az önce fal baktığın adamın kim olduğunu biliyor musun?" diyerek benim masama gelen Deren'i bulanık görüyordum. "Bu mekânın ve daha nicelerinin asıl sahibi Şahan Mirza Balabey."

Demek, ruhumu sakladığım yerden çıkarıp sarsan o kişinin adı Şahan Mirza Balabey'di.

Gecenin en serin deminde, sigara dumanının güzergâhını izlerken sessizce, saatler önce yaşadığım duygu karmaşası hâlâ üzerimdeydi. Eklem yerlerimde başlayan bir sızı ve güneş ışığının bile sızmadığı kalbimde bir burkulmayla anlatıyordum içimdekileri, bu gece kimsesiz semtime.

"Daldın gittin Feza," dedi hemen yanımda bağdaş kuran Kubilay. Elimde olmadan irkildim. "Kodamanlarla dolu iş yerinde ipsizi sapsızı mı sarktı yine?"

Evet, genelde problemlerim bu ve bu konuların türevleri altında toplanırdı. Ancak şimdi beni düşündüren, daha doğrusu omuzlarımdan tutup sarsan mevzu o kadar basit değildi.

Seçimlerde yeterli oy alamadığı için belediye başkanı olamayan bir yöneticinin, başlattığı ancak yarım bırakılmış bir inşaatın tepesine tünemiştik. Yirmiden fazla kata sahip olan binanın beton merdivenlerini tırmanmak ölüm gibiydi ama sonunda sizi karşılayan manzara tüm bunlara değerdi. Şehrin ışıkları bir yıldız

gibi geceyi aydınlatırken hiç bitmeyecekmiş gibi sonsuzluğa uzanan karanlık, içimizin emaresiydi.

"Zeze," dedi Kutluhan diğer taraftan koluma dokunurken. Dalgın hâlimden ötürü kalın kaşları çatılmıştı. "Kubilay bir şey sordu, cevap vermiyorsun."

Hafifçe ürperdiğimde bir kolumu diğerine sardım ve bu, Kutluhan'ın temasının sona ermesine neden oldu. Hararetli gözleri üzerimde dolanırken kardeşinden daha çok merak ettiğini biliyordum. Kubilay kadar sabırlı değildi, istediği cevapları hemen almayı beklerdi.

"Ne zaman tarot açsam kemiklerim ağrıyor," dedim sızlayan bileğimle birlikte yüzüm buruşurken. "Bugün herkesin enerjisini çekmiş olmam ihtimaller dâhilinde ve şimdi bedelini ödüyorum," dedim bileğimi gözleri önünde sallayarak.

Kutluhan, bir şey söylemek için ağzını aralamıştı ki Deren araya girdi. "Bence bu açıklama yeterli gençler. Daha fazla Zeze'nin üzerine giderseniz, kırkıncı kattan kendini atması an meselesi."

Birasından büyük bir yudum alan Deren, loş ışıkta bana göz kırpmayı ihmal etmedi. Bu göz kırpışı Kubilay fark etse de sesini çıkarmadı, nasılsa fırsatını bulduğu bir anda lafı ağzımdan alacaktı.

"Ne bileyim Köz Kafa," dedi Kubilay, her zamanki gibi Deren'le lakaplı konuşarak. "Bugünlerde herkes gizemli oynuyor, biz de kıllanıyoruz bu tür şeylere, o bakımdan yani."

Kubilay ile Kutluhan, çocukluktan arkadaşım olsa da Deren'le üniversitede tanışmıştım. Güzel Sanatlar bölümünde başarılı sayılabilecek bir grafiker olabilirdim ancak maddi koşullar buna izin vermemişti. Deren ise üniversitenin bana kattığı kıymetli dostlardan biriydi.

Kubilay, Deren'le uğraşıyor gibi görünse de bu defa karın ağrısı Deren'le alakalı değildi. Kutluhan ve Kubilay aynı annenin

oğlu olsa da aynı babadan değillerdi. Kutluhan'ın babası, ünlü mafya liderlerinden biriydi. Serhan Bıçakçı, kendinden önce namı yürüyen bir mafya baronu, Kutluhan da o baronun gayrimeşru çocuğuydu.

Kutluhan Bıçakçı... Babasına benzeyen koyu renk saçları, kemikli mizacını sararken insanı kıskacına alan etkileyici ve keskin bakışları kimin tohumu olduğunu bağırıyordu. İlk bakışta Kubilay'la kardeş oldukları belli olsa da sonrasında birbirlerinden ayrılıyorlardı.

"Kes lan siyaseti!" dedi Kutluhan, Kubilay'ın ensesine bir tane yapıştırırken. "Serhan'ın belli başlı sevkiyatları var ve bu konular hakkında konuşmamı istemiyor. Bu yüzden sana anlatmıyorum, karı gibi trip atmanın âlemi yok."

"Daha baba bile demediğin adam için kim bilir hangi bokun içine kendini attın," dedi Kubilay, artık öfkesini rahatça abisinin yüzüne kusarken. "Bırak oğlum bu işleri, kop gel lan yine aramıza, yaramaz oralar sana."

Kutluhan'ın dalgınlaşan hareleri hepimizde kısa bir tur atıp tekrar kardeşi üzerinde durdu. Kubilay'ı ne kadar çok sevdiğini görebilsem de ona göre, kendini bulma hikâyesinde Çakırtepe'ye geri dönmek yoktu.

Ensesinden tutup kendine yaklaştırdığı kardeşinin gözlerine baktı, içine içine anlattı sanki söyleyemediklerini. Çenesinin kaskatı kesildiğini, hatta boştaki elinin kardeşine uzanmaması için yumruk olduğunu dahi görebiliyordum.

"Anla artık Kubilay'ım," dedi dolu dolu bir sesle. "Ben o yolun yolcusuyum koçum, ikimizin damarında aynı kan akmıyor. Sen bir Bıçakçı değilsin."

"Elhamdülillah," diyerek kestirip attı Kubilay.

"Sanki senin kimin itliğini yaptığını bilmiyormuşuz gibi konuşup durma," dedi kardeşinin yüzünü iterken. "Cihangir Gecekan'ın, seni ne kadar sevdiğini bu âlemde bilmeyen yok."

"Oto yıkamayı bana açan ve kefil olan tek kişi Cihangir'di Kutluhan," dedi Kubilay dişlerinin arasından. Abisinin kendisine kefil olmadığının altını çizmişti. "Çakırtepe'de böyle bir mekân açmamı o destekledi, ben de karşılığını vermeye çalışıyorum."

"Aynen öyle abicim. Ben de herkes de, Cihangir ve Balabey'e nasıl yalakalık ettiğini iyi görüyoruz," diye çıkıştığında Kutluhan, Kubilay'ın elindeki teneke bira kutusu ezildi.

"Ben raconu kesene itlik ediyorum. Bu âlemin sahibinin, daha doğrusu her gelene yamuk yapan bu koca İstanbul'un sahibinin Balabeyler olduğunu bilmeyen yoktur."

Kutluhan, Kubilay'ın yakasını kavrayıp yüzüne yumruk atacakken elimdeki şişeyi bırakıp ikisinin arasına girdim. Bir seçim yapmam gerekirse o kişinin Kubilay olacağını ikimiz de iyi biliyorduk. Kutluhan'ın pahalı takımları, Kubilay'ın yağ içinde kalmış iş tulumuyla o kadar çatışıyordu ki adaletsizliğe bir kere daha lanet ettim.

"İki dakika kafamızı dinleyelim dedik, konuyu nerelere getirdiniz," dedim Kutluhan'ı geriye doğru iterken. "Hesaplaşmanızı başka bir güne erteleyin, ağzımızın tadı daha fazla bozulmasın."

"Ay bugün de ne Balabey muhabbeti döndü ha! Adam resmen bir anda tüm hayatımıza yerleşti," diyen Deren, daha konuşması bitmeden kırdığı potun farkındalığıyla bembeyaz kesildi.

Bana yandan bir bakış atan Kutluhan nefes alıp verdiğinde parfümünün kokusu yüzüme esiyordu. İşte yine tüm dikkati benim üzerime devrilmişti. Elimi enseme atıp kaşırken ne yalan atacağımı planlıyordum.

"Senin ne işin olur Balabeylerle Canfeza?" diye sordu, iyiden iyiye keyfi kaçmış olan Kutluhan.

"Bugün oto yıkamaya geldiler," dedi Kubilay arkamdan. Beni kurtardığı için neredeyse boynuna atlayacaktım. "Kız yüzünü bile görmedi, ismini de şimdi duymuştur eminim."

Kubilay'ın kinayesiyle hafifçe yanağımı ısırdım ama hızla başımı sallayarak onayladım. Kutluhan'ın ateş püskürten öfkesini üstüme çekmek istemiyordum. Tamamen keyfi kaçan gecemizi o dakikada noktalama kararı alarak dağıldık.

Yanımda yürürken sessizliğinden ödün vermeyen Kubilay, eteğimde biriktirdiğim taşları dökmemi bekliyordu. Tam üç sokak lambasını geçtikten sonra sabırsız gözleri bana döndü. Kaşları havalanıp büyük bir beklentiyle konuşmamı beklerken nereden başlayacağımı bilmiyordum.

"Ben Kutluhan gibi üstüne ateşler püskürmeyeceğim, merak etme," dedi sabrından kalan son demlerini kullanarak. "Ama senin, Şahan Mirza'yı bugün yeniden gördüğüne eminim."

"Planlanmış bir şey değildi," dedim hemen kendimi savunmaya geçerek. "Bugün bizim mekâna geldi, orada karşılaştık."

Kubilay'ın duraksayıp gözlerinin kısılışını seyrettim. Gecenin esen yeli şimdi daha sert ve haşin bir hâlde tarumar etmek için uğraşıyor gibiydi. Ellerini kirli tulumunun cebine sokup devam etmem için bana fırsat verdi.

"Mekânda karşılaşmamız, onun için de sürprizdi herhalde çünkü şaşırdığını fark ettim," dedim neler yaşandığını tekrar beynimin süzgecinden geçirirken. "Kendisi için tarot falı bakmamı istedi benden. Ben de görevim bu olduğundan ve orada çalıştığımdan istediğini yaptım."

"Kartların ne söyledi Zeze?" diye sordu Kubilay, hafifçe yüzüme doğru eğilirken. Duydukları hoşuna giden şeyler değildi.

"Kartların hoş şeyler konuştuğunu söylersem yalan söylemiş olurum. Garip olan, son çektiği kartı benim için çektiğini söylemesiydi," dediğimde Kubilay'ın âdemelması hızlıca yukarı aşağı hareket etti.

"Ah be Zeze! Gittin öyle bir adamın dikkatini çektin ki kızım, bugüne kadar kadınlara gözünün kenarıyla baktığı dahi konuşulmamış," diyen Kubilay, ilk defa bu kadar ciddiydi. "Şahan Mirza,

Konsül liderinin erkek kardeşi, yani Celayir Balabey'den sonra gelebilecek olan potansiyel baron lideri."

Bakışlarım, etrafımızı saran geceye ve yapay ışıkların ezip geçemediği yıldızlara değdi. Şimdi bir tık daha sıkışmış ve başım belada gibi hissediyordum. Üzerimdeki elbiseye, sonrasında da yaptığım işten ötürü kendimi soktuğum kılığa baktım.

"Basit bir tarot açılımıydı işte Kubi. Büyütüp korkutma sen de beni, zaten yeterince dokuz doğurdum," dedim haklı bir isyanla arkadaşıma karşı çıkarken. "Adam mekâna geldi, diğer müşteriler gibi benden işimi yapmamı bekledi. Ben de yaptım, hepsi bu kadar."

Ne kadar tedirgin olduğumu fark etmiş olacak ki, "Aynen öyle," dedi. "Daha fazla kafada kurmanın âlemi yok. Zaten öyle bir adamın seni düşünecek kadar boş zamanı olduğunu düşünmüyorum."

Birbirimize verdiğimiz hatırı sayılır morallerle birlikte ilk dönemeçte ayrıldık. İçimde bugün olanların ve okuduğum tüm ruhların tortusuyla önce eve, sonra da köhne banyoya yöneldim. Annem çoktan uyumuş olmalıydı, Tuna'nın odasının kapısı da kapalıydı. Açıkçası bugün olanların üstüne bir de onun kıskançlığıyla harp etmek istemiyordum.

Banyo kazanına atıp tutuşturduğum çıralarla birlikte su da ısınmaya başladığında ben de üzerimdeki kıyafetlerden kurtuldum. Kıyafet bedenime ikinci bir deri gibi yapışmış, insanların enerjileri tenimi tırmalayıp duruyordu. Terlemeye başlamam iyiye alamet değildi ve bir an önce tüm yükleri suya akıtmalıydım.

Maşrapayla önce yüzüme, daha sonra vücuduma akan su, ruhumda biriken tüm tortuları sıyırıp götürürken arındığımı hissediyordum. Bugün arınıp yarın en başından dolacaktım. Taşmadığım müddetçe sorun yoktu, taşarsam kimseye bir faydam olmazdı.

İstemeden de olsa banyoda ağlamıştım, sızlayan gözlerimi elimin tersiyle silerek odama ilerledim. Kapımı yavaşça açıp içeriye girdiğimde Tuna'nın, benim yatağımda uyuduğunu gördüm. Muhtemelen tüm gece geri dönmemi beklemiş, daha sonra da sızıp kalmıştı. Pencereden yüzüne vuran puslu sokak lambası, güzel yüzlü erkek kardeşimin hatlarını ortaya seriyordu. Benim aksime, daha yumuşak ve asil bir duruşu vardı.

Kıyafetlerimi alarak banyoda üzerimi giyindim ve nemli saçlarıma havlu sararak tekrar odama girdim. Yatağın dışına doğru kaymıştı, hiç şüphesiz geldiğimi duymuştu. Oyununa ayak uydurup, gidip yanına uzandım.

Yatar yatmaz bana doğru dönüp babama benzeyen güzel gözlerini üzerime dikmesi bir oldu. Tuna, boy atmıştı. Küçük kardeşim artık küçük görünmüyordu ama içinde hâlâ susturamadığı o erkek çocuğunu taşıyordu. Büyümemişti, büyümeye zorlanan çocukluğunu yetişkinliğe zorluyordu.

"Neden hiç mutlu değilsin Zeze?" diye sordu, işaret parmağını sızlayan kirpik diplerimde dolaştırırken.

"Neden mutlu olmalıyım?" diye sordum ben de. Tıpkı *Güneşi Uyandıralım* kitabındaki gibi, Tuna bu repliklerle konuşmayı seviyordu.

"Çünkü dünyaya bir kere geliyoruz," diye cevap verdiğinde gırtlağıma sayısız düğüm atıldı.

Tekrar ağlamak istedim. Yüzümdeki maskeleri söküp kenara atarak tüm duygularımı öne sürmek istedim. Ancak ne bu gece kaldırırdı hislerimin yoğunluğunu ne de Tuna tüm bunlarla yüzleşmeye hazırdı.

"İyi ki bir defa geliyoruz Portuga," dedim burnuna fiske atarken. Çünkü ikincisini kaldırabilecek kadar güçlü değil ablan, Tuna...

Hissettiklerimi duyamayacak kadar küçük ancak söylediğimin nedenini sormayacak kadar büyüktü Tuna. Cevabını duymayı

sevmediği, daha doğrusu cevabını bildiği soruları sormamayı çok erken yaşta öğrenmişti. *Hayat öyle bir öğretmendi ki satırlardan önce satır aralarını okuman gerektiğini dikte ederdi.*

üç

Bazı anlar vardır, insan kendinden kaçar, kendine çarpar. Bazı yaşanmışlıklar vardır, ne kadar kilit altında tutulsa da ilk fırsatta seni kıskıvrak yakalar. Kısacası bazı anlar yaşanır, geriye o anların yiyip bitiremediği parçaları kalır.

Her sabah uyanır uyanmaz, yatalak olan babamın gözlerinde görüyorum kaybolan ilk parçamı. Annemin beni işe gönderirkenki isteksizliğinde buluyorum yitirdiğim yanımı. Kardeşimin çaresizliğiyle soluyorum yaşadığım hayatın adaletsizliğini.

Başıma taktığım beyzbol şapkası, çehremi hafifçe esen rüzgârdan korurken başım önümde yine duygularımla baş başa vermiş yürüyordum. İsmimin seslenildiğini çok sonradan sezdim.

Kubilay'ın annesi Dilruba teyze, elindeki saklama kabıyla kapıda durmuş bana sesleniyordu. Kadın ne kadar seslenmişse artık, yanakları hafifçe pembeleşmişti. Saçlarına yer yer düşen kırlar ve gözlerinin altında onu tanıdığımdan beri yerini koruyan morluklar vardı.

"Hayırdır Canfeza," dedi yanına yaklaşır yaklaşmaz. Gözleri yüzümü incelerken ne kadar durgun olduğumun farkındaydı. "Pek bir dalgınsın kızım, o kadar seslendim, bir türlü duymadın."

"Kusura bakma Dilruba teyze, bugünlerde kafam biraz dolu," dedim yalandan gülümseyerek. Bu hâlimden pek memnun olmamış gibi yüzünü buruşturdu. "Sen ne istemiştin?"

"Kubilay'la sana patatesli börek yaptım, deli oğlan sabah işe koştur koştur gitti. Önemli bir misafir mi ne gelmiş, Cevdet Usta arayıp öyle söyledi, o da fırladı hemen," dediğinde Dilruba teyze, kimin gelmiş olabileceğini düşündüm.

"Sen merak etme. Ben götürür, gelen önemli misafirin kim olduğunu da öğrenirim," dedim göz kırparak. Elindeki saklama kabını gülümseyerek bana uzattı. "Eline sağlık, hepsini silip süpüreceğimizden şüphen olmasın."

"Afiyet olsun deli kız. Siz yiyin, ben yine yaparım," dedi omzumu sıvazlarken.

Dilruba teyze beni yola vurup içeri girdikten sonra yoluma devam ettim. Kendisi çok eskiden Serhan Bıçakçı'nın gazinolarında solist olarak sahne alan bir şarkıcıymış. Sesi ve güzelliğiyle Bıçakçı'nın dikkatini çekmiş ve adamın ilgisi, elbette kadının hoşuna gitmiş. Kısa bir müddette ikisinin arasında bir aşk başlamış ancak Serhan'ın ailesi, Dilruba'yı gelinleri olarak istememiş tabii ki.

Serhan Bıçakçı da Dilruba'nın hamile olduğunu öğrendiğinde bunu sağ koluna söylemiş ve adam, Dilruba'yı çok sevip güvendiği biriyle baş göz etmiş. Aslına bakarsanız, Kutluhan'a da bu kişi babalık etmiş, daha sonra Kubilay dünyaya gelmiş.

Hayat Dilruba'nın yüzüne gülmüş derken eşi vefat etmiş. Eşinin vefat etmesi de yetmemiş, şimdiki karısından bir türlü erkek çocuğu olmayan Serhan Bıçakçı çıkagelmiş ve Kutluhan'ın üzerinde hak talep etmiş. İşte Kutluhan ve Kubilay'ın arasında işler tam bu noktada değişmiş.

Düşüncelerimle birlikte elimdeki saklama kabıyla oto yıkamanın önünde durdum. Paldır küldür içeriye daldım ve elimdekini sallayarak konuştum.

"Hey millet! Dilruba teyze yine patatesli böreklerinden yapmış," diyerek, sehpa niyetine kullandığımız kasanın üstüne saklama kabını bıraktım. İçinden bir tane alıp ağzıma attım. "Geldiniz geldiniz, valla gelmeyenin payına da çöreklenirim, haberiniz olsun."

Ofisin kapısının açıldığını duydum ama bu sırada börekle ilgileniyordum. Kubilay gelip önümde durduğunda, gece yıldızı kadar berrak olan kehribar gözlerinde başka duygular barınıyordu. Bir anda beynimde ampul yanmasıyla dilimi ısırdım.

"Kusura bakma be Kubişşş," dedim. "Annen, misafirin olduğunu söylemişti ama unuttum. Gel bir börek atayım da ağzına, barışalım."

Ben böreği şapır şupur yemeye devam ederken ofisten çıkan bir diğer kişiyle duraksadım. Daha doğrusunu söylemek gerekirse kal geldi diyebilirim. Ağzımdaki yoğun ve lezzetli tat bir anda acıyıp ekşi bir hâl alırken yutkundum. Elimdeki börek parçasını saklama kabına bırakıp ellerimi çırptım.

"Kusura bakmayın lütfen, sizin burada olduğunuzu bilmiyordum," dedim hemen karşımda duran Şahan Mirza Balabey'e.

"*Paylaşılmayan hiçbir lokma, yiyeni de doyurmaz, bugün esirgediğin bir parça lokmayı yarın sana veren bulunmaz,* derler bizim âlemde," dedi Mirza, ellerini koyu kahve takımının cebine sokup gözleriyle kasanın üstündeki kutuyu işaret ederek. "En kıymetli

ev sahibi, elindekini paylaşandır. Diğer hususlar teferruattır, sonuçta hepimiz tek bir nefese bağlıyız."

Şaşkın bakışlarım iki adamın arasında mekik dokurken, salaklaşmış hâlime daha fazla tahammül edemeyen Kubilay, saklama kutusunu gelip aldı. Mirza, az önce benim ısırıp yarım bıraktığım parçayı, bilhassa seçip yerken göğüs oluğumdan göbeğime doğru tek damla ter akıyordu.

"O zaman tekrar kusura bakmayın ve afiyet olsun," diyerek beni iyice bunaltan şapkamı çıkardım ve tam göz önünden çıkmak üzereyken konuştum. "Benim yapacak işlerim var, sizin vaktinizi de daha fazla çalmayayım."

"Feza!" diye seslendi Kubilay uyarır gibi ve bu durmama neden oldu. Omzumun ardına dönmeden bekledim. "Şahan Bey, dün arabasını çok iyi yıkadığını söyledi ve aynı hizmet için bugün de gelmiş."

Omzumun ardına döndüğümde beni tutuklu yakalayan gözlerle karşılaştım. Kısık bakışlarının ardına gizlenen binlerce anlamdaki duygular, birbiri içine geçmiş oradan oraya savrulurken beni de yakıp kavuracağa benziyordu. Elimdeki şapkayı parmaklarımın arasında sıkarak gerisin geri döndüm.

"Yıkamamdan o kadar memnun kaldıysanız, dünden bugüne kirlenmesi imkânsız," dediğimde meydan okur gibi, beni radarına alan gözleri iyice kısıldı. "Açıkçası, buraya gelmek için bir bahane olarak kullandığınız kanısındayım."

Kubilay, neredeyse tansiyon aleti isteyecek kadar sararmıştı. Ağzını açıp bana carlayamıyordu ama Balabey gittiği anda tepeme çökecekti. Yine de hiç umursamadım ve kollarımı göğsümde bağlayarak karşımdaki dev adamın önünde durdum.

"Açıkçası ben de kendini çok fazla önemsediğin kanısındayım. Milyon dolarlık arabaların bir kadın gibi sürekli ilgi istediği yadsınamaz bir gerçek," dedi kaşlarını hafifçe kaldırıp meydan

okumama karşılık verirken. "Şimdi lütfen, kızıma gereken ilgiyi göster."

Hay kızına da sana da, diye geçirdim içimden. Zaten dün temizlediğim için kalbimden bile temiz olan arabayı tekrar silmeye başladığımda sehpanın yanındaki tabureyi çekip aldı ve oturdu. Tüm dikkati, hiçbir pürüz olmadan benim üzerimde toplanırken ya sabır çekiyordum.

Torpidoyu açtığımda dünkü gibi önüme boş bir görüntü çıkmadı. İçindeki silahla birlikte gözlerim hızla, çok sevdiğim patatesli börekleri gömen adamı buldu. Kubilay, sıcak çay demlemek için mini mutfağımıza gitmişti.

"Glock 17," diye açıklama yaptığında, ilk başta ne dediğini anlamaya çalıştım. "Glock 19 da tercih edilebilir ama seri atışlarda ikisi de iş görür," dediğinde içim bir hoş oldu.

Babamda da vardı. Sonuçta Şeref Karaçay'ın kızı olarak büyümüştüm ama babam hastalanıp yatağa düştükten sonra annem tüm silahları toparlayıp evden çıkarmıştı. Tekrar metalin soğuk ve ölümü getiren dokusunu fark etmek, ürpermeme neden olmuştu.

"Madem bu kadar biliyorsun, o zaman silahını ulu orta yerde, hele de kimin eline geçeceğini bilmediğin bir yerde niye bırakıyorsun?" diye sordum büyük bir imayla.

Isırmak üzere olduğu börekle duraksadı, son bir parçanın bana kalacağı hevesiyle beklerken hızla ağzına attı. Adamın maşallahı vardı, dakikalar içinde neredeyse yarım tepsi böreği gömmüştü.

Elini ceketinin cebine attı ve Kubilay'ın getirdiği çaydan içerken dolu avucunu, görüş alanıma soktu. Avucunu açtığında, güneş ışıkları mermilerin üstüne düştü. Söylediklerime karşın basitçe güldü.

"Şarjörünü boşaltmadığın silahı güvenmediğin adamın yanında, sıkamayacağın silahı belinin arkasında bırakmayacaksın,"

dedi avucundaki mermileri hafifçe havalandırıp tekrar tutarken. "Ama iyi denemeydi, kabul ediyorum."

Kubilay'la göz göze geldiğimizde neler olduğunu anlamaya çalışan yüz ifadesine karşın iç çektim. Arabanın içiyle işim bittikten sonra dışını da detaylı biçimde yıkayıp silerken hâlâ oturduğu yerdeydi. Benim sustuğum noktada konuşmuyordu, herhangi bir şey söylediğimde de kendisini konuşmaktan geri alamıyordu.

"Gerçekten," dedim bıkkın ve yorulmuş biçimde. "Neden buradasın? Senin herhangi bir mekâna gitmen ya da ziyaret etmen, normal insanlarınki gibi bir anlam taşımıyor."

"Madem bu şekilde sordun," dedi demli çayını içerken. Oto yıkamaya yaydığı güç ve auranın, elbette o da farkındaydı. Adamın olduğu yerde otokontrol modu aktif hâle geliyordu. "İnsanların ruhlarını okumakta sakınca görmeyen bir kızı, bir kez de araba yıkarken görmek istedim."

"Ruh okuduğumu da nereden çıkardın?" dedim, gayet tepkili biçimde. Neyime güveniyordum, onu da bilmiyorum çünkü yanımızda Kubilay'ı bile istememişti. "Üstelik dün buna inanmadığını da yeterince belli ettin bence."

"Kimin neye inanacağını, kimin kiminle nerede tekrar karşılaşacağını bırakalım kader yazsın," derken ayaklandı ve birkaç adım atarak tam önümde durdu. "Bugüne kadar kul olarak yeterince kader yazdım. Nedense bu defa içimde bir ses, işi yukarıdakine bırakmam gerektiğini söylüyor."

"Hep böyle bilmece gibi mi konuşursun?" dediğimde hiç beklemediğim bir şey oldu ve yüzünde gülümseme oluştu.

"Bir dahaki görüşmemize kadar kendine iyi bak, Canfeza."

Anahtarları, duvara astığım kancadan aldı ve ustalıkla aracına bindikten sonra bana ikinci defa bile bakmadan esti geçti. Gücü onunla birlikte köhne oto yıkamamızdan çıkarken, iç sesim bir

sonraki yan yana gelişimizin bizi birbirimize bağlayacağını söylüyordu.

Genelde iç sesim yanılmazdı.

Renklerini yitirmesin diye sürekli elimde yıkadığım bir bardağım vardı. Genellikle su içtiğim, üstündeki sarı çiçeklerin tonaj dengesini sürekli kontrol ettiğim bardağım; babamın bana hediyesiydi. Ne yazık ki babamın yatalak olduğu o günün sabahında mutfağın zeminine düşüp paramparça olmuştu.

Babamın yatalak olması, eve onu sevenleri kolları altında getirilmesi ya da artık sesini bile duyamayacak olmak beni yaralamamıştı. Ancak bardağın yere düşüp kırılmasıyla birlikte ne kadar parçalandığımı sezmiştim.

"Zeze, kızım sen beni duyuyor musun?" diyerek önümde el sallayan Kubilay'la birlikte düşüncelerimden koptum. "Nerelere daldın gittin yine, dünya kadar işimiz var."

"Ben parçalarım," diyerek kestirip attım lafı. Şahan Mirza gelip gittiğinden beri sürekli dalgındım. "En iyi bildiğim şey, bölüp parçalamak zaten."

Elindeki işi bırakıp birkaç adımda yanıma gelen Kubilay, dizlerini kırıp benimle aynı göz hizasına geldi. Çenemden yakalayıp yüzümü kendisine çevirdiğinde, bakışlarımda içimdeki karanlığın gölgesini göreceğine emindim.

"Bugünlerde biraz fazla mı duygusalsın?" dedi beni anlamaya çalışan gözleri üzerimde turlarken. "Balabey mi canını sıktı? Merak etme, konuşurum bir daha tekrarlanmaz."

"Arada bir yokluyorlar beni, biliyorsun. İşte bugün de o günlerden biri," dedim yamuk bir gülümsemeyle ona bakarken.

"Arabanın yarısını parçaladık bile. Kalanını ben hallederim, sen git dinlen hadi."

Kaşları çatıldı, Kubilay işte tam olarak böyle biriydi: Sanki hiç kanamamışım gibi bana kol kanaat geren, camların üstünde yürümüyormuşum gibi bir yerimin kesilmesinden korkan ve sıklıkla eksikliğini hissettirmediği bir abi.

"Evde mi bir sıkıntı var Zeze? Bak akşam akşam deli etme adamı da söyle, zaten bir tarafımdan ter attı," dedi elinin tersiyle alnını silerken. Gözlerinin altında biriken halkalar, ne kadar yorulduğunu ele veriyordu. "Bir dürtüşte dökülürdün hemen, şu sıralar sır küpüsün maşallah."

"Senden gizlim saklım mı var Kubişim," diyerek hemen ayaklandım ve sululuk yaparak yanaklarını sıktım. "Bugün de böyle olsun, idare ediver minik prensesini."

"İyi bari," dedi son bir kez daha beni şüpheyle süzerken. Tulumunun cebinden çıkardığı telefonuna göz attı. "Şarjım da bitmiş zaten, şimdiye Dilruba sultan elli kere aramıştır, ben gideyim. Sen de rahat rahat düşüncelere dal, kendine zulmet dur."

Elimi havada gelişigüzel savurdum ve ana karkası kalmış olan arabaya doğru yanaştım. Belimdeki kemere sıralı biçimde takılı aletlerden birini kapıp kaportanın içine doğru eğildim. Artık bir arabadan çok, demir yığınına benzeyen aracı sökmeye devam ederken Kubilay dükkândan çıktı.

Sökmeye devam ettim. Büyük bir çaba gerektiren her parçada alnımdan akan ter, içimde biriken stresin dışa vurumuydu. Bileklerimi saran kaslar titreyip alnımın derisi gevşeyene kadar söktüm. Geri çekilip ortadaki kocaman yığını kaldırana dek devam ettim.

Yorgunluktan gerisin geri sürttüğüm ayaklarımla bir süre durdum ve artık zeminde durmayan arabaya baktım. Kim bilir bugün kimin kapısının önünde, kimin çocuğunu taşıdı ya da hangi anne-baba bu arabada ilk kavgasını etti. Belki de

biriktirilmiş parayla alınan bir arabaydı, bilmiyorum ama artık yoktu. Ben bir bardak kırılsa oturup ağlayan bir kızdım, ne ara parçalamaktan bu kadar haz alır olmuştum, bilmiyorum.

İşin büyük bir kısmının bittiğine dair Kubilay'a bir mesaj attım ancak iletilmedi. Muhtemelen telefonunu şarja takmayı unutmuştu. Umursamaz biçimde omuz silkerek küçük ofisimize ilerledim. Tulumumu çıkarıp üstüme rahat bir eşofman ve tişört giyindim. Asılı duran ceketimi alıp giyinirken dalgın bakışlarım sese yöneldi.

Yerde bir tarot kartı vardı, muhtemelen cebimde kalmış ve yere düşmüştü. Yorgun ve sızlayan gözlerim, kartın üstündeki ayrıntıyı fark ettiğinde tırnaklarıma kadar soğudum. Dilimi dudağımın üstünde bir tur çevirerek diz çöküp yere düz biçimde düşen kartı aldım. Kulenin ihtişamlı görüntüsü bana göz kırparken bir anda önüme atılmasındaki anlamı çözmeye çalışıyordum.

Bir anda gelen kaza ya da yıkımı simgeleyen kule, kalp atımlarımda düzensizliğe neden olurken bir süre oturduğum yerde kaldım. Tüm kartların arasında bir tek bunun, cebimde kalması ve şak diye yere düşmesi normal değildi. Ruhumda uyanışa geçen uyarılma, her dakika biraz daha artarken bir savaşın içerisindeymişim gibi hissettiren uyuşukluğum geçti.

Uyuşuk değildim ama dükkândan çıkmak için de ağırlaşmış gibi hissediyordum. Terlediğim için enseme yapışan saçlarımı kendimden ayırarak bir süre o yana bu yana gidip geldim. Saat sabahın dördüne varmak üzereydi ve eve dönmeliydim. Yarın işe gidebilmem için en azından biraz uyumalıydım.

İstemeyerek de olsa dükkândan çıkarak kapıyı kilitledim ve kepenkleri indirip bir kez daha kilidi vurdum. Çakırtepe Mahallesi'nin hafif genzi yakan kokusu sineme çöktüğünde ceketimin ceplerindeki ellerim kendiliğinden yumruk oldu. Avucumda duran kart, iyice ağırlaşmıştı ve hareket etmemem için beni tutuyordu.

Bu durumu ve kartları gereğinden fazla abarttığım kanısına vararak dar sokakların içine daldım. Ay, şuursuzca dalgalanan siyahlığın içinde akıp giderken, sokaklar tinerciler ve uyuşturucu satıcılarına ev sahipliği yapıyordu. Geri dönüşüm için kâğıt ya da pet şişe gibi nesneler toplayan kişiler, kirli eldivenleri ve maskeli yüzleriyle beni inceliyorlardı.

Korkum onlarla alakalı değildi, havada kokusunu tanımlayamadığım bir ihanet gizliydi. Başımı önüme eğip çok uzun olmayan yolumu bitirmeye karar verdim. Etrafla ilgilenmediğim sürece, etraftaki şeylerin enerjisi de muhtemelen bana bulaşmazdı. Bu kararım beni epey ilerletti, evime kısa bir mesafe kalıncaya kadar yürüdüm.

Ta ki bir taşa takılıp duraksayıncaya kadar çünkü bu duraksayış, başımı kaldırmama ve hemen çaprazımda kalan ara sokaktaki olaya şahit olmama neden oldu. Oldukça lüks bir araç, çıkmaz sokağın duvarına saplanmıştı. İsli havaya yayılan duman kokusu, etrafına toplanan kalabalık adamların yüzlerinde dans ediyordu.

Yüzü kanlanmış ve kazanın etkisiyle ayağı hasar alan adam, asfalt zeminde gerisin geri sürünerek burnuna kadar sokulmuş namludan kaçmaya çalışıyordu. Bir şeyler konuştu ancak duyamadım, silahtan çıkan merminin sesini de duyamadığım gibi. Sinek vızıltısı tadındaydı, susturucudan yağ gibi aktı ve yerde yatan adamın kalbine gömüldü.

Başkası olsa bağırabilirdi ancak ben soğukkanlılığımı koruyabilmiştim. Arkamı dönüp gideceğim esnada telefonumun melodisiyle dudaklarımın arasından bir küfür savruldu ve o sırada yaklaşık on adamın gözleri beni buldu. İşte şimdi sıçmıştık, sanki tüm gece çalıntı bir arabayı parçalamamışım gibi koşmaya başladım. Dar sokaklar arasında manevralar yaparken evimden uzaklaştığımı biliyordum. Ailemi onların gözüne sokamazdım, bir şekilde bu olaydan paçayı sıyırmak zorundaydım.

Köhnelikten nasibini almış bir binanın, camları kırık kapısının arkasına geçtim. Ufak çaplı sığıntım, beni onların gözünden alıkoyarken hızla Kubilay'ı aradım ancak kapalıydı. Ensemden başlayıp sırtıma doğru hızla akan terim ve hızlı soluklarımla aklıma gelen ikinci ismi aradım.

Kutluhan... Sonuna kadar çaldırmama rağmen telefonunu bir türlü açmıyordu. Adamlar saklandığım sokağın bir arkasına geçip orayı ararken ben de apartmandan çıkıp onların tersi yönünde koşmaya devam ettim.

Son şansımı kullanmış olacağım ki sokağın diğer tarafına geçen adam beni gördü ve tabana kuvvet üzerime gelmeye başladı. Gecenin içinde ay kadar açık renk saçlarım ve yüzümle elbette seçiliyordum.

En büyük kozumu oynayarak mahalleyi bilmenin avantajını kullandım ve küçükken oyun oynadığımız harabenin sokağına doğru yöneldim. Yeterince hızlı değildim. Bu yüzden keten ceketimi delerek koluma dişlerini geçiren mermi, kanımı parmak ucuma kadar akıttı.

Kolumdan avucumun için akan sıcak sıvı, *kule* kartına damlarken ağzıma gelen bütün küfürleri mırıldandım. Soluk soluğa harabenin içinden geçerken sessize aldığım telefonum titremeye başladı ve temiz olduğuna inandığım bir kuytuya geçerek cevapladım.

"Kutluhan..." dedim nefesimi toplamaya çalışarak. "On beşten fazla adam peşimde. İş çıkışımdı, birini çekip vururken gördüm bunları, beni fark ettiler ve peşimdeler."

"İyi misin Canfeza?" diyerek ilk sorusunu sordu. Nefes seslerinden harekete geçtiğini anladım. "Neredesin şu an, gelip alacağım seni."

"Küçükken saklambaç oynadığımız bir harabe vardı ya, oraya saklandım ama buranın beni ne kadar koruyacağından emin

değilim," dedim girişe doğru kıvrılan karanlık koridora bakarak. "Ne kadar hızlı olabilirsen o kadar hızlı ol."

"Tamam, sen ben gelene kadar hayatta kal yeter," dedi büyük bir endişe ve istekle.

Kutluhan'ı bekleyişimdeki saniyeler dakikalara dönüştü. Dakikalar saatlere çentik atmış gibi yavaşça akarken aldığım nefes dışında herhangi bir ses duymadım. Adamların gerilim hattı gibi çevremde dolanan varlığı, hâkimiyetini zirveye çıkardığı sırada gölgelerin arasında Kutluhan göründü.

Üstündeki tek kalem takım elbisesi ve yıkılmaz hâkimiyeti, bulunduğum ortamda hükümdarlığını ilan ederken benden önce davrandı. Kolları etrafıma dolanıp beni göğsüne çektiğinde onun bu tutumu karşısında şaşırdım. Yaralı koluma baskı uygulayan pazısıyla birlikte hafifçe mırıldandım.

"Yaralı mısın?" dedi öfkeyle geriye çekilirken. Dikkatli bakışları kandan sırılsıklam olmuş ceketimi buldu. "Hay sikeyim ben böyle işi, niye yaralı olduğunu söylemedin Feza?"

"Seni yeterince korkuttuğumu düşündüm, hem sıyırdı zaten," dedim kan kaybetmekten ötürü hissizleşen kolumu hafifçe sallayarak. "Sen beni buradan çıkar yeter."

"Neyse önce şuradan bir çıkalım, kolunun çaresine bakacağız," dedi beni omzunun altına çekip harabeden çıkarırken.

Başım asfalttaydı ama kimsenin sesini duymuyordum. Sokaklara zibil gibi dağılmış olan adamlar buhar olmuştu. Başımı kaldırmak istediğimde Kutluhan buna izin vermedi. Harabenin bulunduğu sokağın bitimindeki aracını gördüğümde rahat bir nefes aldım.

Beni arabaya bindirip kendisi de direksiyona geçti ve son bir kere daha çevreyi kontrol ederek hızla sokaktan çıktı. Yollar etrafımda akarken arka koltuğa uzanmış, bu belanın nereye varacağını düşünüyordum. Aileme zarar verecek herhangi bir durumda

kendimi asla affetmezdim. O eve bela götürmeyeceğime dair kendime söz vermiştim.

"Bilincin kapanmadı değil mi Canfeza?" diye sordu Kutluhan, gece karası gözlerini dikiz aynasına dikerek. "Kızım ses versene, fitil etme adamı burada."

"Kapanmadı merak etme, sadece bir an daldım," dedim hafifçe yan dönüp yerime yerleşirken.

"İyi halt ettin, sakın uyuma!" diyerek beni sertçe uyarırken gözlerim kapanmıştı.

Birinin kollarında olduğumu, yüzüme vuran rüzgâr ve yeni yeni ağarmaya başlayan gökyüzüyle anladım. Kısık bakışlarım, Kutluhan'ın keskin çene hattıyla karşılaştığında ona baktığımı fark eden gözleri hemen beni buldu.

"Biraz daha dayan," dedi sabırsızca etrafını izlerken. "Çok kan kaybettin, kolunu pansuman ettikten sonra daha iyi olacaksın."

Ahşap mimariye sahip eve girdiğimizde, yanan şömine ve benim için hazır bekleyen doktoru görünce tedirgin oldum. Yatağa dönüştürülen koltuğa beni yavaşça yatıran Kutluhan geriye çekildi. Keten ceketim ıslak yaranın üstüne yapıştığından, kel doktor elindeki alkolü koluma döktü.

Hissettiğim ani sızıyla geriye kaçacak oldum ki arkamdan uzanan kollar beni tuttu. Çenesini omzuma yaslayan Kutluhan, sanki hep bunu yapmak istiyormuş gibi bana sarıldı. Kolumu sıyırarak benden ayrılan cekete ve yarama baktım. Pürüzsüz deri parçalanmış, içeriye doğru sarsak çukurlar oluşmuştu.

"Kurşun sıyırmış ama yarası derin," dedi gözlüklerinin altından beni inceleyen doktor. "Epey kan kaybetmiş, söylediğin kan grubuna göre iki ünite kan getirdim. Serumu taktıktan sonra tedavisine başlayacağım."

"Sen kan grubumu nereden biliyorsun?" diye sormak için omzumun ardına döndüğümde Kutluhan'la dudak dudağa geldik.

Kara gözleri önce titreyen dudaklarıma, daha sonra gözlerime çevrildi. "Biliyorum işte Zeze. Sen benim çocukluğumsun, bilmemem garip olurdu."

"Öyle diyorsan," dedim durgunlaşan bir sesle ve dönüp doktorun damar yolu açmasına izin verdim. "Bugün şaşıracağım en son şey bile bu değil sanırım."

Söylediklerimden ötürü ortamın soğuyup enerji akışı bir anda değiştiğinde, devamlı Kutluhan'ın yanında gördüğüm genç adamla Kutluhan bakıştı. İkisi arasındaki sözsüz sohbet, duyamadığım bütün kelimeleri içeriyordu. Başımın büyük belada olduğunu söylemelerine gerek yoktu ancak ailemden haber alamamak ve onlara haber verememek, şu an için beni en çok üzen durumdu.

"Bizimkilere haber verdin mi?" diye sordum Kutluhan'a bakıp. Göz göze geldiğimizde benim her şeyin bilincinde olduğumu fark etti.

"Merak etme, Kubilay yanlarında. Şimdi akla yatkın bir bahane uydurmuştur bile," dediği sırada Kutluhan'ın, doktor koluma uyuşturucu iğneyi vuruyordu. "Sen şimdi bunları düşünme, önce yaranın çaresine bakalım, gerisini halledeceğiz."

Belki de yıllar sonra ilk defa sıkıca tuttuğum ipleri bırakmak istedim. İçimde yüklerimi benim için taşıyacak birini bulmanın tarifsiz mutluluğu olsa da tüm bedenim alarm içindeydi. Keskin uyuşturucu gözlerimin kapanmasına neden olsa da uzun sayılacak bir müddet ona direnmeye çalıştım.

Ancak direnmekle kaldım çünkü kendime gelmeye başladığımda, kolumda sadece sargı ve hafiflemiş bir sızı kalmıştı. Bilincim yerine gelmiş olsa da gözlerimi hemen açabilecek kadar kendimi dinç hissetmiyordum. Bu yüzden bir süre bu şekilde beklemeye karar verdim ve bu sırada Kutluhan'ın hafif tedirgin sesini duydum.

"Olayların tek tanığı, şu saatten sonra burada kalması bile güvenli değil," dediğinde sesinde bir parça, belki çok derinlerde ama orada bir yerlerde korku vardı. "Saklanması gerek, hem de çok iyi saklanması gerek."

"Balabeyler peşine düşmüştür bile," dedi başka bir ses. Sanırım bu kişi, hiçbir zaman yanından ayırmadığı adamıydı. "Çıkarabileceğimiz en kısa sürede yurt dışına çıkarmalıyız. Bizimle olduğu öğrenilirse senin başın çok ağrır."

Balabeyler neden benim peşime düşecekti ki? Orada öldürülen çocukla bir bağlantısı mı vardı ya da abisi denilen Celayir Balabey, orada öldürülen kişi miydi? Tüm bu olanlarda suçsuz olan tek kişi bendim ama tanık olan, daima ortadan kaldırılması gereken bir unsurdu.

Koltukta diğer tarafa dönmeye çalıştığımda kolumu çarptım ve istemeden acıyla inledim. Sesimi duyan ikilinin iç karartıcı muhabbeti sona erdi ve dikkatleri bende toplandı. Gözlerimi açmasam da adım seslerinden Kutluhan'ın bana doğru geldiğini hissettim.

"Uyandın demek," dedi Kutluhan. Doğrulmama yardımcı olurken arada da yüzüme sorgulayıcı bakışlar atıyordu. Onları duyup duymadığımdan emin değildi. "Daha iyi misin Canfeza?" diye sordu karşımdaki berjere oturup ayak ayak üstüne atarken.

Kubilay, abisinin bu tavırlarından ve hareketlerinden şikâyet etmekte haklıydı. Karşımdaki kişinin, çocukluk arkadaşımla yakından uzaktan bir alakası yoktu. Tamamen ve tüm tabiatıyla onlardan biriydi. *İyi misin,* diye bile sorarken iyi olduğumdan çok, onları duyup duymadığımla ilgileniyordu.

"İyiyim, merak etme," dedim hafifçe kaşlarımı kaldırırken. İstemeden de olsa sesim kinayeli çıkmıştı. "Kolumun acısına ayıldım ama şimdi çok daha iyiyim."

Onları duymadığıma dair yaptığım kısa çaplı siyaset, yerine ulaşırken gözle görülür biçimde sakinleştiğini fark ettim.

Kutluhan'da bir şeyleri saklayan, tedirgin olan bir adamın hareketleri mevcuttu. Bilmiyorum, belki de benim onun yanında olmam tüm konumunu riske atıyordu.

"Doktor, yaranın iyileşmesi için bu antibiyotiği ve ağrı kesicileri kullanmanın önemli olduğunu söyledi," dedi ortada duran ahşap sehpadaki ilaçları göz ucuyla işaret ederek. "Endişelenecek bir durum yok, merak etme. Kurşun sıyırıp geçmiş."

"Oradan bakınca kendi hayatım için endişelenen birine mi benziyorum?" dedim Kutluhan'ın gözlerinin içine bakarken. Benim nasıl biri olduğumu ikimiz de iyi biliyorduk. "Bizimkilerin başına kötü bir şey gelmediği müddetçe sorun yok."

İlk geldiğimde yarı baygın olduğum için etrafı inceleyememiştim. Asma kattan oluşan kısımda muhtemelen yatak odası vardı, diğer yaşam alanları girişte konumlandırılmıştı. Salona açılan Amerikan tarzı mutfak ve onunla uyum sağlayan ada tezgâhın üstünde şarap şişeleri diziliydi.

Salon olarak kullanılan alanın ortasında büyük bir ayı postu ve koltuklar yer alıyordu. Uzandığım deri koltuk beni rahatsız etmeye başlamıştı bile. Bilmiyorum, belki de bu kadar huzursuz olmama sebep olan şey, karşımdaki adamdı.

"Ölümüne tanık olduğun kişi Konsül'ün baronlarından birinin oğluydu," dediğinde Kutluhan, etrafta gezinen harelerim onun bakışlarında durdu. "Ve sen, şu an onun ölümüne kimlerin sebep olduğunu en iyi bilen kişisin. Oğlanın babası için bir şans olsan da oğlanı öldürenler için çok büyük bir tehditsin."

"Peki, bu durumda ne yapmam gerekiyor?" diye sordum büyük bir soğukkanlılıkla. Cevabını bildiğim soruları sormaya başladıysam, göründüğüm kadar cesaretli değilim demektir.

"Türkiye'den çıkmalısın Feza," dedi gayet net bir şekilde. Bu cevabı verirken hiç tereddüt etmedi. "Merak etme, seni İtalya'ya götürecek olan uçuşu ayarlayacağız."

"Öldürülen oğlanın babasından yardım isteyemez misin? Eminim, beni koruyacak güce sahiptir," dedim mantığımı konuşturmaya çalışarak. "Hem niye özellikle İtalya'ya gidiyorum?"

"Çünkü İtalya'da çok güvendiğim dostlarım ve bağlantılarım var. Seni ancak onlara emanet edebilirim Zeze. Oğlanın babasından yardım istediğimiz an yerimiz ifşa olur ve onlar daha bizi bulamadan, oğlanın katilleri buraya gelip işimizi bitirir."

"En azından Kubilay'la konuşsaydım," dedim son bir umutla. Şu an Kutluhan'ın yerinde onun oturuyor olmasını o kadar çok isterdim ki. "Belki onun bir fikri vardır."

"Benim yetersiz kaldığım yerde Kubilay'ın sana yardımı dokunacağını düşünmen çok komik," dedi Kutluhan çenesini sıkarken. Oturduğu yere sığamıyor gibi bir hâli vardı. "Hem senin, oldum olası Kubilay düşkünlüğünü anlamış değilim."

Dişlerimi sıktım, öfkem bir anda tüm vücudumu sardı. "Dostluk bağı anlaşılacak bir durum değildir, yaşanılacak bir hâldir. Bir zamanlar seninle öyleydik, biraz kendini zorlarsan, eminim hatırlarsın."

"Şu an senin için, bir dostun yapabileceğinden daha fazlasını yaptığımı anlamıyorsun, değil mi?" diye sordu, öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine yaslarken. Sinirden deliye dönmüştü.

"Bir dosttan fazlası olsaydın, benim için yaptıklarını daha şimdi yüzüme vurmazdın," derken çoktan pişman olmuştum. Hazırcevap olmanın tam sırasıydı sanki. "Her neyse, sonuçta ben Şeref Karaçay'ın kızıyım. Bu tür hâllerin içine yeni gelmedik, içine doğduk. Olaylar durulup oğlanın ailesiyle bağlantı kurabileceğim sağlıklı bir ortam oluşana kadar gözden kaybolurum."

Benden bu tür çıkışları ve bu hâlde bile böyle bir özgüveni beklemeyen Kutluhan şaşırdı. Şaşkınlığı kaskatı hâle gelmiş yüzünde bir seğirme şeklinde olsa da bunu hemen yakaladım. Mutfakta kalarak bizi dinleyen adamı, hafifçe kaşlarını çatmış beni

izliyordu. Hiç şüphesiz, benim ne kadar baş belası bir tip olduğumu düşünüyordu.

"Öyle olsun bakalım," dedi dizlerine vurarak ayaklanan Kutluhan. Tepemde bir zebella gibi dikilip ellerini hâlâ ütüsü bozulmamış kumaş pantolonunun cebine soktu. "Her şeyin içine soktuğun o küçük burnun, hepimizi nereye götürecek, göreceğiz."

"Ya ölüme ya da hayatımızı değiştirecek bir dönüme," diyerek omuz silktim.

O saatten sonra pek fazla konuşmadım. Zaten Kutluhan da konuşmak için pek hevesli görünmüyordu. Uzantısı gibi sürekli etrafında dolanan adamıyla hararetli bir şeyler konuşup durdu. Bunu evin dışında yapsa da boydan boya olan camlarda onları izleme fırsatı buldum. Hele şu ölümün gölgesi üstümden bir kalksın, it izini at izinden ayırmazsam ben de Canfeza değilim.

Havaalanına tam sekiz araba gitmiştik. İkisi alenen bizi takip ederken geriye kalan üçü, bizi yakın menzillerde izlemişti. Dağ evi olarak isimlendirdiğim ev, havaalanına çok uzak bir mesafede olmadığından bir saate aşkın bir sürenin sonunda havaalanındaydık.

Özel bir pasaport ve yabancı bir isimle gidiyordum. Biyometrik fotoğrafımın yanında yer alan bilgilere kısaca göz gezdirdim. Evimi özlemiştim. Bütün bunlar, beni kendi küçük ve köhne dünyamdan uzaklaştırıyordu. İnanın bana, bir hamam böceği için çöplükten âlâ cennet bulunamazdı, benim için de aynısı geçerliydi.

"Demek Armonia," dedim kaşlarımı kaldırıp Kutluhan'ın yüzüne bakarken. "Doğrusu neden bu ismi tercih ettiğini merak etmedim değil."

Değiştirdiği takımı ve yeni şekil verilmiş saçlarıyla, yanımda âdeta yontulmuş bir heykel gibi oturuyordu. En sonki restleşmeli konuşmamızdan sonra onunla ilk defa konuşuyordum. Kendisiyle konuşmamı beklemediği için birkaç dakika sessiz kaldı.

"Canfeza, gökyüzünün ruhu demektir," dediğinde kaşlarım çatılır gibi oldu ve bildiği detay karşısında şaşırdım. "Armonia ise müziğin ruhu demektir. Bilmiyorum, ilk duyduğumda bana seni çağrıştırdı. İtalya'da sana yardımcı olacak bir isim, merak etme."

Üstümdeki oduncu gömleğini ve kirliymiş gibi duran dar paça kot pantolonu inceledi. Oraya buraya saçılmış olan saçlarımı zor da olsa bağlamıştım. Yüzümü yıkarken aynada gördüğüm kız, benden çok uzaktı. Temiz kıyafetlerin getirilmesi hiçbir şeyi değiştirmemişti.

"Canımın acısıyla biraz fazla üzerine geldim sanırım, seni kırdıysam özür dilerim," dediğimde anlamlı gözlerle beni izlemeye devam ediyordu. "Bir daha görüşene kadar lütfen tek parça kalmaya çalış ve aileme iyi bak, onlar size emanet."

Sesini saatlerdir duymadığım bir aileyi, yatalak bir babayı ve kendime kurduğum küçük dünyamı, ayarlanan özel bir uçaktaki boş koltukla birlikte arkamda bıraktım. Kemerimi bağlarken kaptan pilotun anonsu kulaklarımda bir uğultudan ibaretti. Çünkü ağlıyordum. *Nihayet,* dediğinizi duyar gibiyim ama işte ben de böyle biriyim.

Bir süre sonra tıkanık bir burna dönüşen iç çekişlerimin yetersiz uğraşıyla birlikte aktı zaman. Ne kadar süre geçtiği hakkında bir fikrimin olmadığı anlardaydım. Uçağın piste sürten ayakları ve sarsıntısı, zaten zonklayan kafamın içine iyi gelmedi.

İstemsizce yüzümü buruşturarak tırnaklarımı deri kolçağa geçirdim.

İnişin ardından fazla geçmeden kemerleri çözdük ve bir avuç insanın inişini izledim. Neyle karşılaşacağımı, ne tür bir havayı soluyacağımı dahi bilmiyordum. Bilinmezlik, beni tüketen yegâne unsurdu. Neyle karşılaşacağımı bilmek, korkumu yenmemi sağlardı.

Spor ayakkabılarım uçağın yumuşak halısına gömülürken tüm olanlara rağmen hâlâ ayakta durduğuma şaşırıyordum. Nubuk ceketimi yanıma alarak iniş için hostesin bulunduğu kapıya ilerledim. Uçağın iniş basamakları ayaklarımın altında tükenirken içime dolan hava, beni alaşağı etmeye başladı.

Kırılmaz bir kararlılıkla esen havada insanın gözünü korkutan bir grilik mevcuttu. İçi çekilmiş olan şehir, sonsuz bir kaosa hapsedilmiş gibi görünüyordu. Nem seviyesinin arttığını, daha şimdiden terleyen avuçlarımla birlikte sezdim.

Piste yanaşan beşten fazla lüks araç, yolcularını karşılayıp onları kibarca buyur ederken, beni merdivenlerin bitiminde bekleyen Kutluhan'ın adamının kaşları hafifçe çatılmıştı. Adını bilmesem de İstanbul'da sürekli etrafında döndüğünü görmüştüm.

Bu evde dahi bizi izleyen adamı değildi, o yanından ayırmak isteyeceği birine benzemiyordu, bu adam başkaydı. Bana verilen sırt çantasını takarak başımı önüme eğdim ve ellerimi ceplerime sokarak havaalanının çıkışı olduğunu düşündüğüm alana ilerledim.

Adamın peşim sıra gelen adımları beni takip etse de yanıma gelmiyordu. Açıkçası tüm kaosun içinde onunla muhatap olmak, isteyeceğim son şey bile değildi.

İnsan kalabalığının arasından sıyrılırken kapüşonlumun şapkasını başıma geçirmiş, çevremde akıp giden hayatı seyrediyordum. Kutluhan, beni bekleyen dostlarının çıkışta olacaklarını söylemişti. Ne dediğini anlayamadığım bir dille konuşan

insanlar, sonbaharın renk kartelaları içinde basit gözlüklerinin altındaki yüzleriyle bir şeyler anlatıyorlardı.

Yabancısın...

Buraya yabancısın, diye mırıldandı iç sesim, istemsizce çantamın kulplarını sıktım. Yirmi dört yaşına basmak üzere olan bir genç kız için fazlasıyla mı korkaktım ne? Beklediğim kişilerin yüzlerini seçene kadar, ıslak Arnavut kaldırımına çıkan ana yol hattında bekledim.

Fazla zaman geçmemişti, etraf birden bilindik bir hissin varlığıyla sarmalandı. Peşi sıra önümde dizilen siyah araçların kusursuz yüzeyine çiseleyen yağmurun taneleri düşmeye başlamıştı. En öndeki araçtan, uzun boylu ve takım elbise giyinmiş bir görevli indi. Üzerindeki kırçıllı kaşenin önünü ilikleyerek indiği aracın arka kapısını benim için açtı.

Omzumun ardına dönerek Kutluhan'ın benimle beraber buraya gönderdiği adamını aradım. Hemen arkamda olması gerekiyordu ama görünürde kimse yoktu. Emin olamadım, emin olamamakla birlikte bir süre duraksadım.

Araçlarından inmeyen diğer görevliler, sabırla beni bekliyordu ama dört araba adamın beni almaya gelmesi de akıl alır değildi. Gerçi Kutluhan'a bağlı kişiler olmasa adamı ortadan kaybolmazdı. Bilinmezlikle dolu yeni bir nefesi içime çekip benim için açılan arka yolcu koltuğuna ilerledim ve oturdum.

Çantamı yanıma bırakarak hafifçe geriye yaslandım ve araç ilerleyene kadar derin nefesler aldım. O süreçten sonra ıslak Arnavut kaldırımlarını daha fazla gördüm; loş ışıkların içinde birer mücevher gibi parlayan kitapları ve sokakları süsleyen kitapçıları. Hafif caz müzik, dar caddelerdeki bar tarzı kafelerden dışarıya taşıyordu.

Arabanın araladığım camından izlediğim yaşam, bir sonbaharı bir de benim görmediğim yeni bir dünyayı kulağıma

fısıldıyordu. Süslü vitrinlerle dolu ana caddeyi ve ona bağlı olan meydanı gelip geçtik.

Görüş alanıma oldukça ihtişamlı bir kilise girene kadar ilerledik. Zamanın yıpratıcı tutumu yüzünden küf bağlayan bu kilise, bir tarihin eşiğiydi. Etraf, anlayamadığım biçimde insanlardan arınmış ve geriye, mezarından hortlamış bir gerilla gibi duran bu ürkütücü kilise kalmıştı.

İçinde oturduğum araç durdu ve bir süre etrafı izledim. Kutluhan, güvenilir bir ailenin yanında kalacağımı söylemişti. Eminim, naftalin kokan bu kiliseden bahsetmiyordu çünkü yapıya her baktığımda içimde bir kapı aralanıyor, sızısı yeni dinmiş yerlerim ağrıyordu.

Yüzüme vuran rüzgârla artık yalnız olmadığımı anladım. Hemen karşımda duran Cihangir, yüzündeki keskin ifadeyle beni izliyordu. Sert olmasa da kararlılıkla esen rüzgârın, açık saçlarımı sağa sola uçuşturduğu esnada koluma sarılan parmaklar beni araçtan dışarıya çekti.

Kendim hareket etmediğim için ilk birkaç dakika sendeleyerek etrafa baktım. Tek bir kuşun bile kanat açıp süzülmediği gökyüzü, ölümü simgeliyordu. Cihangir, Şahan Mirza'nın sağ koluydu ve buraya beni İstanbul'daki tehlikeden korumak için geldiklerini hiç sanmıyordum.

"Beni neden buraya getirdiniz?" diye sordum, omzumun üzerinden dönüp beni araca bindiren güvenliğe bakarak. "Burada olmamam gerekiyordu, beni neden buraya getirdiniz?"

"Tam da olman gerektiği yerdesin," dedi beni peşinden sürükleyen Cihangir. Kızıl kahve gözlerinde öfkenin şimşekleri çakıp duruyordu. "Başımıza açılan o kadar işten sonra sırra kadem basmana müsaade edemezdik."

Kiliseye adım attığımda, zamanın büküldüğünü ve hiç zorlanmadan ayaklarımın dibinden dışarıya aktığını hissettim. Ölümün hükümranlığını ilan ettiği bu karanlık atmosferde,

tavanlarda cennet tasviri yapılmaya çalışılmış, fresklerle sarmalanmıştı. Güneş ışığının bir an bile düşmediği zeminde, her hareket ettiğinizde tozlar havalanıyordu.

Şapel tamamen kemiklerle kaplıydı. İnsan kafataslarının süslediği şapeldeki insan artıkları sizi izliyormuş hissi uyandırıyorlardı. Kemiklerle yapılan haç işaretleri, sırtımdan başlayan ürpertinin ayak tabanıma kadar ulaşmasına neden oldu.

Yaktığı tütsüyü, şapelin bulunduğu duvara monteli yükselticiye bırakan Şahan Mirza bana bakmıyordu. Geniş omuzlarını saran hardal renkli ince kaşenin altına, koyu renk bir kot pantolon giyinmişti. Kazayağı desenli atkısının bir ucu, her hareketinde sağa sola hareket ediyordu.

"Her şeyin en başında, mezarlık olarak kullanılan bu alanda yıllar sonra arazi yetersizliğiyle birlikte mezarlıktan kemikler çıkarılmaya başlanıyor," derken hafifçe sağına doğru döndü ve gölgeler çene hattından kayarak bana görsel şölen hazırladı. "Ve çıkarılan kemikler, bir odaya istifleniyor. Sonrasında da bu kemiklerle dolu bu odanın hemen yanına bir kilise inşa ediliyor."

Yüzlerinde yaşanmışlığı, içlerinde yaşayamadıkları her şeyi taşıyan, sayısız kalbi durmuş insanın çürümüş ve köhneleşmiş kemikleri karşımdaydı ve bir müzayede gibi sergilenmişti. Onlar bu dünyanın göçüp giden ortakları, bizler hâlâ savaşmayı sürdüren şövalyeleriydik. Zaman diz çökmüş, ölüm saklandığı köşesinden ayrılıp gelmiş, ilk defa gün yüzüne çıkmayı seçmişti.

"Öyle bir yerdeyiz ki duanı okuyacak olan rahip de ölümünü çağıracak cellat da yanı başında," diyerek yeni fark ettiğim içkisinden bir yudum aldı. "Tanrı da burada, günah soluğun kadar yakınında Canfeza."

Çenemin kendiliğinden havalanmasını engelleyemedim. Tutmaktan vazgeçtiğim çantamı bırakmayarak aralık olan fermuarından elimi içine soktum ve birkaç adım attım. Karanlıktı, bu durum benim işime yarayacak kadar fazlaydı. Tam karşısına gelip

gözlerini net görünceye dek bunu sürdürdüm. Üstü kapalı, mecazi kelimeleriyle bana eziyet etmesine müsaade edeceğimi sanıyorsa yanılıyordu.

Çekik bakışlarındaki sert anlamlarla burun buruna gelinceye dek bekledim. Yüzünde hatırı sayılır bir bilgelik taşıyordu, tek eli klas duran pantolonunun cebindeydi. Ben ecel terleri dökü-yordum ama onda yaprak titremiyordu. Hiç beklemediği bir ânı bulamayacağımı bilerek hızla çantamdaki silahı çıkardım ve düşünmeden ona doğrulttum.

"Meşhur G-19," dedim silahı hafifçe yan çevirerek metale bir göz atıp tekrar ona baktıktan sonra. "Normalde yarım, içi doldurulduğunda sekiz yüz gram ağırlığında bir canavar. Geri tepmesi yok, yakın mesafe atışlarında seri ve susturucu gibi uzantılara uyumlu," dedim bakışlarımla ucuna taktığım susturucuyu işaret ederek.

"Ne söylenebilir ki," dedi içkisinden yeni bir yudum alarak. Umursamazlığı, sivrilen cesaretimi törpülemeye çalıştı. "Başka türlü olsa *dersine iyi çalışmışsın* derdim ama bir Karaçay olduğun düşünülürse, bu kadar iyi olman kaçınılmaz."

Bana babamın soy ismiyle hitap ederek konuşması ve bundan bahsederken bu kadar rahat olması öfkemi iyice körükledi. Silahın emniyetini tek solukta açtım. Yakışıklı yüzünü bin parçaya bölüp buradaki kafatası vitrinine süs diye koymazsam ben de Canfeza değildim.

"Asıl sen dersine iyi çalışmışsın," dedim tükürür gibi. Babamın yatalak hâle gelmesi emrini, Konsül'deki bir üye vermişti ama kim vermişti bilmiyordum. Bu yüzden hepsinden tiksiniyordum. "Şeref Karaçay ismi, rahatça ağzınıza alabileceğiniz ucuz bir isim değil. Babam hakkında konuşurken iki kere düşün."

"Baban hakkında konuşurken artık iki kere düşüneceğim çünkü senin gibi bir kız yetiştirmesi takdire şayan," dediğinde ayağımı sertçe yere vurdum ve saçlarım gözlerimin önüne düştü.

Bu hareketlilik, onun beni tepeden tırnağa izlemesine olanak tanıdı. "Bugün buraya gelirken, kendin için bir kart açma fırsatının olmasını dilerdim. Belki başına neler geleceğini öngörürdün."

Boştaki elimin orta parmağını havaya kaldırıp görüş açısına doğru soktuğumda, başını hafifçe sallayarak bardağında kalan son yudumu fondip yaptı. Kıpırdanması, aramızda az mesafe kalmasından ötürü parfüm kokusunu hissetmem için yetmişti.

"Ölüme tanıklık etmiş gözleri iyi tanırım Feza," dediğinde ismim ağzından bir melodi gibi çıkmıştı. Bu kadar iyi telaffuz edebileceğine ihtimal vermemiştim. "Şüphesiz, dün gece o ara sokakta şahit olduğun ölüm, senin için ilk değildi ancak bu defaki senin de hayatını çok yakından ilgilendiren bir ölüm."

"Merak etme, kimseye senin o genç adamı öldürttüğünü söylemeyeceğim," dedim silahımı hafifçe ona doğru hareket ettirerek.

Kurumuş kafaları yerlerinde sallandıracak kadar kuvvetli bir kahkaha attı bir anda. Kahkahası, ondan beklediğim bir davranış olmadığı için bu köhnemiş yerde bir kere daha irkildim. Sanki duvarların içine tutsak edilmiş her ruh, kapanına çekeceği bir kurban arıyormuş gibi bana bakıyordu. Kart açacak olsam, çeşitli ölüm sahnelerini okuyacağımdan emindim.

"Mirza, yırtıcı kuş türlerinden birine verilen addır. İnsanlar, yüzlerine baktığımda konuşmadan bakışlarımla onları avladığımı düşünür," dedi hiç şüphe etmeden bana doğru yürürken. "Herkese av gözüyle bakmayacak kadar kibirli olabilirim ama kanını döktüğüm her leşin arkasında olacak biriyim. "

İstemsizce geriye bir adım attım, bu onu durdurmadı, yeniden bir adım daha attı. Aramızdaki mesafeyi dakikalar içinde bitirirken hem hareket ettiğim yeri hem de onu kontrol etmek imkânsız bir hâl alıyordu. Ölümün sunağına dönüşmüş harabede üstüme üstüme gelirken, düşündüğümden daha iri olduğunu sezdim.

"Sıkarım, yemin ederim ki yaparım," dedim silahımı ona doğru savurarak. Geriye kaçarken bir yandan da ona doğrultmaya çalışıyordum. "Olduğun yerde kal, ben silahı doğrulttuğum kişiye sıkmadan bırakmam."

"Öyleyse durma, devam et," dedi beni kışkırtarak.

Gözümün ne kadar kara olduğunu, hele ki böyle anlarda ne kadar galeyana gelebilecek biri olduğumu, en iyi ben biliyordum. Bir kere daha düşünme fırsatı tanımadım kendime ve silahı sıktım. Silahtan çıkacak olan merminin beklentisiyle ilk birkaç saniye sessizlik olsa da devamı hayal kırıklığından ibaretti.

"Uçakta o kadar çok ağlamışsın ki sızıp kalmışsın," dedi elimde ağırlaşarak yanıma doğru düşmek üzere olan silahı yakalarken. "Bu konularda dikkatsizlik, seni ölüme götürebilecek kadar büyük dertler açabilir başına."

Silahı bırakıp hızla arkamı döndüm ve hiç düşünmeden koşmaya başladım. Kilisenin çıkışına koşarken nereye gittiğimi bile bilmiyordum ama bir an önce bu kan kokan yerden çıkmayı hedefliyordum. Kapıdaki adımlar ve nerede olduğumu bile bilmediğim bu şehir, gözüme o kadar da korkutucu gelmiyordu artık.

İki güçlü kol beni belimden kavrayıp sıkı göğsüne yapıştırdığında, anlık olarak nefesim kesildi ve gözlerimde pullar uçuştu. Yaralı kolum sızlamaya başladığında çenesinin omzumun üzerinden uzanıp başını şakağıma yasladığını hissettim. Alkol kokan nefesi çenemden başlayıp boynuma doğru akarken hareketsizdim.

"Korkmanı anlıyorum ama bu tür durumlarda tanıklar, korkacak son kişi bile değillerdir," dedi beni saran kolları sıkılaşırken. Hafifçe yerden havalanan ayaklarımla beni pençesine sıkıştıran yırtıcının kucağında debelendim. "Konuşacağız Zeze, sadece konuşacağız."

İlk olarak Tuna'nın bana kullandığı lakabı ağzından duyduğumda dizlerimin bağı çözüldü. Aile özlemim depreşip onları

bir daha göremeyecek olmanın korkusu, tüm sinir sistemime bir virüs gibi yayılırken gözlerimle birlikte içim de sızladı.

"Yaralıyım," dedim. Niye dedim bilmiyorum ama kolumdan çok, kalbimden bahsettiğim kesindi. "Kolumda kurşun yarası var, biraz daha sıkarsan dikişlerim patlayacak."

Açıkçası bu kadar çabuk gevşeyeceğini düşünmemiştim, beni tam olarak bırakmasa da artık kafeste değildim. İşaret almış gibi kilisenin girişinde görünen Cihangir, gözlerini sahibine dikti. Aralarında geçen sözsüz konuşmanın sonucunda içeriye giren adamlarla birlikte ürperdim ve istemsizce arkamdaki bedene yaslandım. Oysaki onları buraya toplayan, kendisiydi.

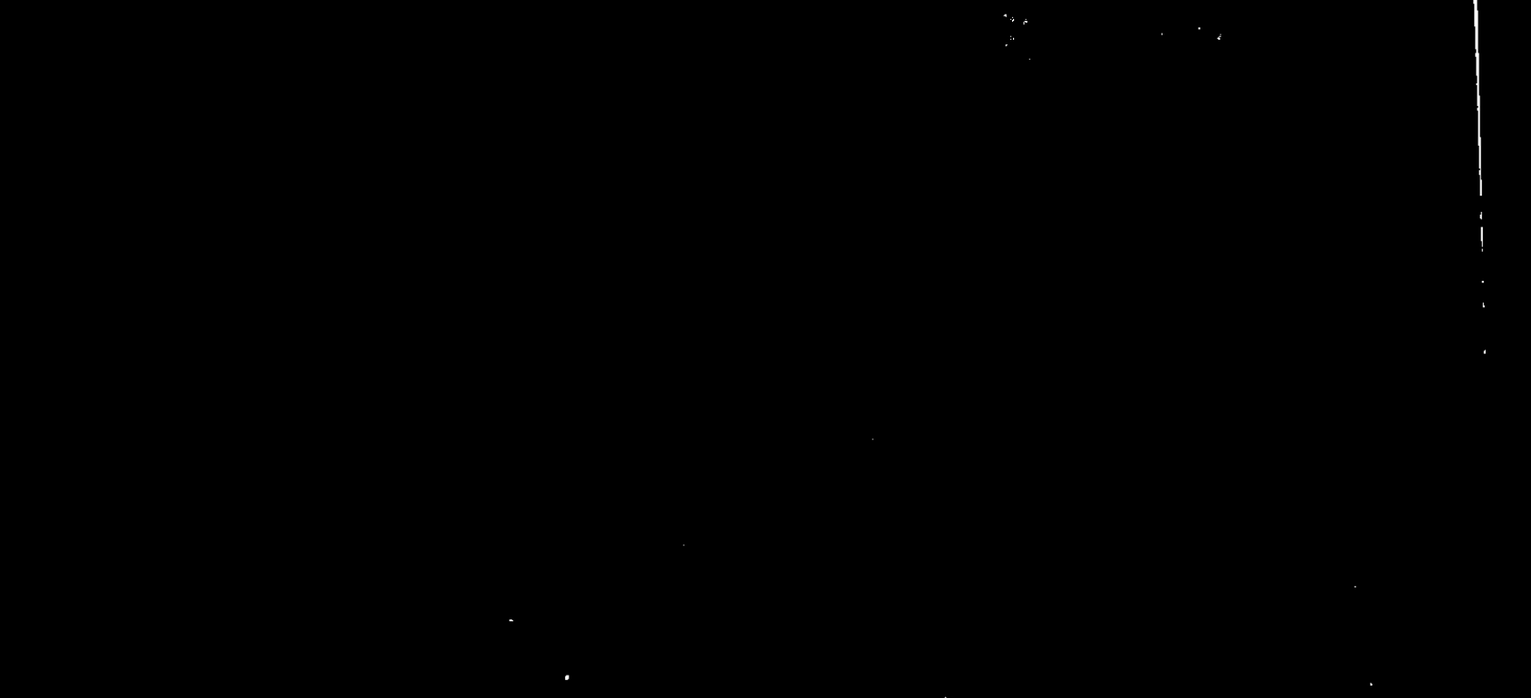
İçinde her şeyimin olduğu çantayı yerden alan koruma, çantamı benim yerime Şahan Mirza'ya uzattı ve daha ben uzanamadan diğer korumalar önüme dizildi. İçlerinden biri kollarımı geride birleştirince yaramdan ötürü haykırdım, kesinlikle dikişler patlamıştı.

Haykırışım, Mirza'nın ölümcül derecede keskin gözlerini bana çevirmesine neden olsa da görüş açımı örten bağla tüm kontak kesildi. Ellerimi arkada sabit tutan kişi, yürümem için hafifçe iteklediğinde ufak bir sessizlik oldu.

Ne oldu bilmiyorum ama bir anlığına da olsa ellerimi arkada birleştiren parmaklar gevşedi ve sağlam kolumun bileğine sarılan parmaklar beni yönlendirdi. Başımı çarpmayayım diye siper edilen elin varlığıyla araca bindirildim. Sağlam koluma geçirilen demir kelepçe, arabanın kapısında bir yere tutturuldu ve kapı kapatıldı.

Zonklayan yaramın yapış yapış bir hâl aldığını hissedebiliyordum, muhtemelen kanıyordu. Başımı geriye yaslayıp hiç kimseye tek kelime etmedim. Gücün cirit attığı, eşitliğin kirli bir mendil gibi kenara atıldığı bu ortamda her kelimem bir israf, her haykırışım sonu hüsran olacak bir uğraştı.

Ninoy

dört

Bazen ne kadar istediğin ya da ne kadar çok uğraştığın, kaderin umurunda olan bir durum değildir. Kendi çöplüğümde çamura batmış bir hâlde olsam da kiri ve pisliği içime akıtmadan nasıl yaşayacağımı öğrenmiştim ancak bu dünya bana bile fazlaydı.

Şimdi bildiğim kirli sularda değil; onların yüzdüğü, derinliğine nefesimin yetmeyeceği sularda kulaç atıyordum. Ben Canfeza Karaçay... Bir elim yolcu kapısına kelepçeli, diğer kolumdaki kurşun yarasından ötürü avucum kandan yapış yapış, göremediğim bir yere götürülüyordum.

İtalya'ya gelmiştim, Kutluhan'ın pek kıymetli dostu Milano'daydı sözde ancak görünürde kimse olmamıştı. Gelenlerin Kutluhan'ın adamları olduğunu sanmıştım ama aksine karşımda Balabey belirmişti.

Ortaya attığım zar, altı gelmek zorundaydı çünkü bu işin sonu sakattı. Başımı koltuğa yaslayarak uyumaya çalıştım ama beynim hâlâ çalışıyordu. Düşünceler birbiri ardına paldır küldür sağa sola düşerken sessizliğimi korumaya çalıştım. Sonuçta ilk uykuya dalışımda da çantamdaki silahı aşırmış, içinde bulunan silahtan mermileri çıkarmışlardı.

Bana o kadar yaklaşabilecekleri kadar savunmasız olduğumu düşünmek, aklımı yitirecek gibi olmama neden oluyordu. Bir daha uyuyabileceğimi sanmıyordum.

Yarı uykulu ama çoğunlukla tetikte kalarak bir buçuk saat kadar yol gittim. Arabalar durup benim kapım açıldığında yüzüme vuran serinlikle titredim. Hareketsizce beni yönlendirmelerini beklerken görmediğim eller, bacaklarımın altına sokuldu ve daha ben ne olduğunu anlamadan bir diğeri sırtıma yerleşti.

"Kolum yaralı, bacaklarım tutmuyor değil," dedim beni kucaklayan kişiden uzaklaşmaya çalışarak. "Ben izin vermediğim sürece, bir daha bana dokunmaya cesaret etme."

Sesim istediğim kadar keskin çıkmasa da ortamda oluşan sessizlik ve gerginliğin alışageldik kokusu hemen genzimi yaktı. Beni serbest bırakan eller geriye çekildi. Sadece kolumdan tutarak beni yönlendirirken tek kelime konuşmadım.

Toprak yolu geçmiştik çünkü spor ayakkabılarım parke taşlı yolda gıcırdamaya başlamıştı. Yürüyüşüm daha rahat olsa da yol boyu kan kaybettiğimden, deyim yerindeyse it gibi titriyordum. Burası Milano'ya göre daha serin bir yerdi, havadaki ayaz kokusunu alabiliyordum. Yağmurla karışık çiçeksi kokular etrafımızı çoktan sarmıştı.

Kapıların açılma tıkırtısı duyuldu. Cihangir'in Balabey'le arasında geçen bir konuşması oldu ama net değildi, ne dediklerini çok da anlamadım. Tahta döşemelerin gıcırtısını nerede olsam tanırdım, basamaklardan çıkarılırken karşılık vermedim. Tüm bunlardan kurtulmak istiyorsam önce sakin olmalıydım.

Oda olduğunu düşündüğüm yere sokuldum. İlk birkaç dakika, beni getiren kişi sessiz kaldı daha sonra ise hafif yumuşatıcı kokusundan bana yaklaştığını anladım. Gözlerimdeki bağ açılıp kucağıma düştü yavaşça.

İlk birkaç dakika puslu bir görüntü karşıladı beni. Sonrasında odağını bulan bakışlarım, ahşap kapı pervazına yaslanmış ve bir ayağını diğerinin üstüne atmış Şahan Mirza'yı buldu. Gecenin serin karanlığında, azametine çöreklenmiş çekik gözlerine yerleşmiş olan sisle orada durmuş beni izliyordu. Karanlık gecede tuttuğu bir yıldızmışım gibi benimle, gözleri aracılığıyla ilgileniyordu.

Kalın ve oldukça uzun saçları örülmüş, orta yaşlı hizmetli, başı önünde efendisinden gelecek emrin beklentisindeydi. Kısa topuklu ayakkabıları, bu kadar tehlikenin içinde fark edilmemek için biçilmiş kaftandı ve yere çevrilmiş olan gözleri, şahit olmaması gerekenler için yeterliydi.

"Evime hoş geldin," dedi. Balıkçı yakalı merserize kazağının altındaki sıkı kot pantolonuna ellerini sokup bana doğru geldi ve çaprazımda kalan berjere oturdu. "Yaran için doktor geliyor, yarım saat içinde burada olmazsa muhtemelen bir daha hiçbir hastayı muayene edemeyecek. Biz de onu beklerken biraz sohbet ederiz diye düşünmüştüm."

Gören de baldan tatlı bir sohbetinin olduğunu sanacaktı.

"Ben de bir sonraki durağımızın bir cami olacağını ve ben o caminin bahçesinde gözümü açtığımda, senin *selanı okuyacak hoca da belan olacak katilin de burada,* diyeceğini düşünmüştüm," dediğimde, kaykıldığı koltukta elini çenesinin altına belli bir ritimle çarpmaya başladı. "Neyi merak ediyorsun?"

Çenemi hafifçe kaldırıp gözlerinin tam içine bakarken sorumla birlikte kaşları havalandı. Bu onun şaşırma mimiği değildi, tam tersine karşısındaki insanı hafife aldığını gösteriyordu. Tüm mimiklerini kısa sürede ezberlediğim için kendime küfrettim.

"Forse e meglio andare piano. Mi chiedo solo quanti nomi tu abbia," dediğinde oldukça aksanlı biçimde, kaşlarım çatıldı. Anlamadığımı gördüğü için hafifçe güldü. "Diyorum ki... Sanırım en iyisi yavaş ilerlemek. Kaç tane ismin var, gerçekten merak ediyorum."

"Kaç tane ismin var diye sormak da ne demek?" diye sordum oldukça asabi bir tavırla. İşte sonunda konuşmaya hazırdım ama şimdi de lafı o dolandırıyordu. "Herkes gibi benim de bir tane ismim var."

"O hâlde sana neden *Zeze* diye sesleniyorlar. İsminle herhangi bir bağdaşıklığı yok, eminim herkes için bir anlamı vardır," diye cevap verdiğinde, ses tonundaki bastırılmış merakı hissettim.

"Küçükken kardeşime okuduğum bir kitap vardı. Kardeşim o kitaptaki bir karakteri çok sevdi ve zamanla bana o karakterin ismiyle seslenmeye başladı," dedim sızlayan kolumu yavaşça kucağıma çekerken. "Bir süre sonra da herkesin ağzı alıştı ve bana *Zeze* demeye başladılar."

"İsmini taşıdığın kitap karakterini merak ettim doğrusu," dedi gayet ilgili gözlerle içimi okumaya çalışırken.

"Merak edilecek bir tarafı yok. O da tıpkı benim gibi dünyaya ikinci bir kez gelmeyi istemeyecek bir tip," dedim sağlam elimi havada gelişigüzel savururken. Yeni bir şey söylemek için aralanan dudaklarını gördüğümde konuşmak için atıldım. "Peki, sen İtalyancayı bu kadar akıcı ve aksanlı bir şekilde nasıl konuşabiliyorsun?"

"Babamın karısı iyi bir öğretmen sayılırdı," dediğinde, özellikle *babamın karısı* diyerek altını çizmesi dikkatimden kaçmadı.

Biz sanki beni bu kaosun ve rehineliğin orta yerine Şahan Mirza çekmemiş gibi sohbet ederken doktor gelmişti. Kapı eşiğinde duran doktor, alnında biriken teri cebinden çıkardığı mendille silerek Balabey'e saygılı bir selam verdi.

Elindeki deri çantayı, üstünde oturduğum çift kişilik yatağın yanında kalan komodine bıraktı ve kendisine bir sandalye getirilmesini bekledi. Bu sırada da heyecanla, karşısındaki adama İtalyanca birkaç cümle kurdu. Konuşurken sık sık saati gösterdiğini fark ettim. Anlaşılan, Şahan Mirza'nın dakik olunması gibi ince takıntıları vardı ve bunlara uymamak infazınızla eşdeğerdi.

Odaya getirildiğimden beri belki de ilk defa bakışlarım camlara kaydı. Perdesi geriye açılmış camlar, Milano'da gördüğüm manzaraya benzer bir gökyüzüne ev sahipliği yapıyordu.

Gökyüzünün muhafızları gibi, zirvelerini bir direk edasıyla dört bir tarafa dayamış olan dağlar, gölü çevrelemişti. Donuk bir edayla göğün altında süzülen su birikintisi bir ayna kadar berraktı. Üzerine doğru dökülmüş servi ağaçlarının gölgesinde kalan birkaç tane lüks villayı görebiliyordum.

Koluma alkol dökülüp dikişleri yenilenmeden önce kısa bir uyuşturucu yapıldığı esnada gözlerim kararmıştı. Dün geceden beri hiçbir şey yememiştim, kan kaybetmemin üzerine bir de ilaç enjekte edilince yelkenler fora olmuştu.

Benim bu hâlimi fark eden Şahan Mirza, tüm kalıbıyla ayaklandı ve yanıma kadar geldi. Kapının pervazında bekleyen ve hâlâ bize bakmamakta yeminli olan hizmetçiye İtalyanca bir şeyler söyledi. Acı hissetmesem de bilincimin gidip geldiğini biliyordum. Yatağın pikesi parmaklarımın arasında sıkışırken dayanmaya çalıştım.

Oldukça büyük sayılabilecek çikolatalı bir kek ve sıcak çay, yatak sehpasıyla birlikte getirildi. Şahan çenesiyle keki işaret etti. Ne yalan söyleyeyim, elime alıp yiyecek kadar bile takatim kalmamıştı. Yine de kendimi zorladım ve birkaç ısırık almayı başarabildim.

Şeker kanıma kısa sürede karışıp daha dinç hissetmemi sağladığı sırada doktorun işi bitti ve benimle konuşmadan gerekli

olan her şeyi sabırla Şahan'a anlattı. Sağlam kolumun üzerine uzanıp gözlerimi yumduğum sırada spor ayakkabılarım çıkarıldı.

İnce pike üzerime karanlık gibi çöktü ve daha fazla yerinde tutamadığım bilincim o anda koptu.

Ağzımda yarı acımış çikolatalı kek tadı, üzerimdeki ince pikeye sarılmış bir vaziyette uykudan ayıldım. Odada kol gezen karanlıktan ötürü ilk birkaç dakika net görüş sağlayamadım. Sağlam kolumun üstüne yüklenerek yataktan doğruldum.

Odanın karanlığına gözüm alıştığında, camdan içeriye dolan ay ışığının altındaki berjerin üzerinde bulunan kıyafetleri gördüm. Kadife kumaştan üretilmiş, fakir kol elbise ve deri çizmeler odaya bırakılmıştı. Üstümdeki kanlı gömlekle birleşen kirli kot pantolonum içler acısıydı.

Kararsızlıkla ilk birkaç dakika düşünsem de daha sonra sağlam kolumdan yardım alarak, dikişlerimi patlatmadan kıyafetlerimi değiştirdim. Her şeyin, üzerime biçilmiş bir kaftan olması ve ayak numarama kadar bilinmesine şaşırmadım. Eminim, adama annemin kızlık soyadını bile sorsam söylerdi.

Elimi yüzümü yıkarken mavinin en suskun ve ışığı yansıtmayan hâlini izledim, içine çökmüş bir gökyüzü ama sönmüş. Güzellikten uzak ancak tehlikeye fazlasıyla yakın. İri sayılamayacak yüzümdeki tüm hatlar, hep atmak istediğim o koca çığlığın toplamıydı.

Ellerimi kenarda duran temiz havlulardan birine silerek odanın çıkışına ilerledim. Gözlerim kapalı hâlde çıktığım ahşap merdivenlerin basamaklarında durup sadece bir kısmı görünen evin holünü seyrettim. Korkuluklara sürten parmak uçlarım

eşliğinde inerken gündüz gördüğüm hizmetçi, elinde bir yemekle gözümün önünden geçti.

Salonda duman tadı alabileceğiniz mistik bir hava hâkimdi, köşede taş şöminenin sıcaklığı etrafı sarmıştı. Koyu renk, ceviz ağacından yapılma uzun masanın bir ucunda Şahan Mirza oturuyordu. Önünde yarım bırakılmış bir kadeh ve gözlerinde ateşi dansa kaldıran bir ifadeyle gelişimi hemen sezmişti.

"Uyku, en hafif ölümdür," dedi yarım bıraktığı kadehinden yeni bir yudum alarak. Dikkatini kadehinde kalan bir yudumluk kırmızı şaraba verdi. "Gördüğüm kadarıyla ölümden de düşmanının yanında uyumaktan da korkmuyorsun."

"Korkacağım bir durum yok çünkü bana ihtiyacın var," dedim gidip hemen karşısındaki sandalyeyi çekerken. "Sorularının cevabını henüz alamadın."

Önüme konulan sıcacık çorbayla dikkatim dağıldı ve mis gibi domates kokan çorbayı aç gözlerle izledim. Kibarca açılan servis, beni yemeye davet ederken hemen karşımda oturan adamın kılı kıpırdamadı. Sabırlı ama yırtıcıydı, gözlerinde daha önce çok az karşılaşacağım nitelikte bir ifade vardı. İfadeleri duygulardan değil, verilmiş kararlardan ibaretti.

"Önce yemeğini ye. Doktor, ilaçlarını düzenli kullanman konusunda epey bir kararlıydı," dedi sandalyesinde geriye doğru yaslanırken. Göl hemen sırtının arkasında kalan camdan içeriye taşmıştı. "Konuşmak için bolca vaktimiz olacağından eminim."

Dişlerimi sıksam da önce karnımı doyurmam gerektiğinin bilincindeydim. Oldukça lezzetli çeşnilerle cümbüş hâline getirilmiş domatesli çorbayı silip süpürdüm. Çorbamı bitirir bitirmez de *Penne* olarak adlandırdığı makarna ikram edildi.

Makarnayla olan münasebetim dışarıdan nasıl göründüyse artık, Şahan Mirza dahi tek kelime etmeden izlemeyi seçmişti. Koca porsiyon makarnayı tekte gömüp şişmiş karnımı ovarken

dahi beni bölmedi. Aksine, duruşunda beni seyretmekten keyif alan bir tavır vardı. Herif, sıradışı bir tipti.

"Sanırım sabrımı son demine kadar tüketmen için sana yeterli fırsatı verdim," dedi Şahan Mirza, kısık gözlerinin çevrelediği karmaşık ifadelerle bana bakarken. "Ve bana anlatacaklarını hak ettim, şimdi konuşma sırası sende."

Yutkundum, son çıkışa geldiğimizi biliyordum.

"Çakırtepe Oto Yıkama, benim yıllardır çalıştığım bir mekân. Çoğu zaman da geceleri Kubilay'la birlikte araba parçalarız," dedim olanı dosdoğru biçimde anlatırken. "O gece, kafam biraz dalgalıydı. Kubilay'ı gönderip arabayı tek başıma parçaladım."

Hiç sızıntıya uğramayan dikkatiyle beni izleyen Şahan Mirza, gözleriyle ava çıkmışa benziyordu. Nerede doğru söylediğimin, nereye eklenti yaptığımın farkındaydı. Ancak buraya kadar hiçbir yere herhangi bir ekleme yapmamıştım, yalan söyleyeceğim bir nokta yoktu.

"İş çıkışında, her zamanki yolumu tercih ettim ve evime gitmek için yola koyuldum. Sokaklar tenhaydı, vakit sabaha dayandığından ötürü oyalanmadım ama evime az bir mesafe kala sesler dikkatimi çekti," derken gözlerim önümdeki su dolu bardağa kaydı, boğazım kurumuştu.

Karşımda oturan adam, tüm dönemeçlere hikâyenin ana hatlarının uyduğu o karmaşık sırlara vâkıf olmak derdindeydi. Ona istediğini vermediğim müddetçe beni bırakmazdı. Verdiğimde de bırakacağının bir garantisi yoktu ama neyse.

"Üç beş arabanın sıkıştırdığı araçtan bir adam indirilmişti, uzanmış yerde yatıyordu," dedim gözlerimi birkaç saniyeliğine kapatıp o anları anımsamaya çalışırken. "İki el ateş ettiler, daha sonra adam hiç hareket etmedi. Ölmüştü sanırım, bilmiyorum. Beni ele veren telefonumun melodisi oldu zaten. Sesle birlikte birinin onları gördüğüne uyanıp peşime takıldılar."

"Onlardan nasıl kurtuldun?" diye sordu, kafasını hafifçe geriye vermiş, bana sorgulayan gözlerle bakan Mirza.

"Benim bütün çocukluğumu taşır Çakırtepe. Eskiden Kubilaylarla saklambaç oynadığımız bir harabe vardı, gidip oraya saklandım," dedim tek nefeste. Gerçekten o kadar kritik bir anda o köhne yeri akıl edebilmek en güzeliydi. "Kaçarken vurulmuştum zaten, bir yere saklanmalıydım, yaralı hâlde daha fazla kaçamazdım."

"Sana kim yardım etti?" diye sordu hemen. Cevabını en çok merak ettiği sorulardan biri de buydu hiç şüphesiz.

"Kubilay telefonlarımı açmayınca Kutluhan'ı aradım," dedim. İsmini verir vermez masada dönen elektrik bir kırbaç gibi yüzümde şakladı. "Bıçakçı'nın gayrimeşru oğlu olan Kutluhan'dan bahsediyorum, onu aradım ve yanıma geldi."

Çenesinde yeni yeni ritme tutuşmuş olan seğirme, her an bir fırtınanın camdan içeriye dökülеceğini haber veriyordu. Sesini yükselttiğini, küfrettiğini ya da doğru dürüst sinirlendiğini dahi görmemiştim. Ama şimdi köşeye bucağa sinen o ifadelerde hayra dair tek bir emare yoktu. İllaki birinin kalemi, kurduğu nizamda kırılıyordu.

"Olay patladığı için ve o adamı öldürenleri gördüğümden ötürü hayatım tehlikedeydi. Bu yüzden Kutluhan beni yurt dışına kaçırmayı teklif etti," dedim suya uzanıp kana kana içerken. "Ben de bu mesele aileme sıçramasın diye kabul edip İtalya'ya geldim ama sen beni buldun."

Kimsenin beklemediği kadar uzun bir sessizlik çöktü etrafımıza. Lezzetli görünen yemekler soğumuş, ağzımda biriken tükürük beni kusma raddesine taşımıştı. Yüzünde duygunun tek bir timsali olmayan Şahan Mirza, bir bey edasında tıpkı bir avcı cüretkârlığıyla avının çevresinde zikzaklar çiziyordu.

Konuşmayacağına emin olduğum, sandalyeyi geriye doğru sürtüp kalkmaya karar verdiğim sırada boğazını temizledi. Avucunun biri masaya yaslı, kaykıldığı sandalyesinde dökümden yapılma avizeye diktiği gözleriyle yontulmuş bir heykeldi âdeta. Güzellikten uzak olması gerekirken, tam tersine alışılmadık biçimde güzeldi.

"Kutluhan Bıçakçı'nın sana yardım etmesindeki tek sebep, çocukluk arkadaşın olması mı?" diye sorduğunda duraksadım.

Kutluhan, o gece orada değildi. Ben çağırmasaydım, belki de herkes gibi bu olaydan sonradan haberi olacaktı. Ancak beni çağırınca da hemen gelmişti. Geldiğinde ise peşimdeki bir tabur adamın çıkardığı yaygara dinmişti. Bu durum o gün de dikkatimi çekmişti ama bu, Kutluhan'ı suçlamam için yeterli değildi. Hele de bana yardım etmek uğruna o kadar tehlikeyi göze aldıktan sonra.

"Sen başka türlüsüne ihtimal veriyorsun. Kapı orada, gider yüzleşirsin ama bundan sonrası beni ilgilendirmiyor," diye cevap verdim. Kutluhan'ı savunmam, onu daha fazla suçlu konumuna düşürebilirdi. "Ama o gece Kutluhan, işlettiği gazinodaydı. Ben çağırmasaydım da orada kalıp işini yapmaya devam edecekti."

Sinirle arkamı dönüp daha fazla göz göze gelmemek için merdivenlere ilerledim. Uykudan kalktığımda kendimi dinç hissediyordum ama şu an için aynı şeyleri söylemek çok zordu.

"Hep bu kadar tetikte misin Canfeza, yoksa sen de işlemediğin bir cinayet üstüne yıkıldığında mı gergin olursun?" derken sesinde öfkenin ritimleri vardı. "Sonunu yazdığım her canın, kalemini kırdığım bütün kurbanlarımın arkasında dururum. Ancak yapmadığım ve yapmadığım hâlde ben yapmışım gibi gösterilen bir cinayeti kabul etmem bana uyan bir durum değil."

"Sen yapmadıysan, adamların da orada değilse senin üstüne nasıl yıkabilirler ki?" diyerek omzumun üstünden dönüp, ayaklanan adama baktım. "Suçsuzsan neden er ya da geç ortaya çıkar."

"Öldürülen adam, Konsül'ün üyelerinden birinin oğlu ve muhtemelen görmemesi gereken bir şeyi gördüğü için öldürüldü," diyerek bana ayrıntı verdiğinde onu dinledim. "Ölümü, hükmümün geçtiği Çakırtepe Mahallesi'nde gerçekleşti ve öldürülme şekli tamamen bana ait öldürme biçimiyle oldu."

Bir insanın canını almaktan, kalbinin son atışı olmaktan bu kadar rahatça bahsedebilmesi tüylerimin ayaklanmasına neden olmuştu. Karşımda ne denli soğuk bir katilin olduğunun bilincinde değildim. Bana gösterdiği müsamaha, eminim sınırlıydı.

"Sen insanları ne şekilde öldürüyorsun ki?"

"Benim raconumda, her ölümün bir nedeni ve o nedenin kendine özgü sembolize edilmiş hâlleri olur," diyerek masadan uzaklaştı ve bana doğru gelmeye başladı. "Öldürülen adamın ceketinin cebinde bir iskambil kâğıdı bulundu. İskambil kâğıdı *sinek papazı* vardı."

Bunun anlamını bilmem gerekiyormuş gibi baktı ki biliyordum da. "Bu da güçlü olan birinin hakkında bir sırrın ortaya çıktığını gösteriyor," dediğimde beni başıyla onayladı.

"Öğreniyorsun Zeze," diye cevap verdiğinde geriye bir adım attım. Kilisede olduğu gibi bu onu caydırmak yerine kışkırtmıştı. "İşte ben de böyle bir adamım. Ölüm dahi olsa bunun bir anlama sahip olması gerektiğini düşünürüm."

O sırada geriye doğru attığım bir sonraki adımımın hemen ardından, hızlı hareket etmeye çalıştığım için diğer adımım basamağa takıldı ve dengemi yitirdim. Merdiven basamaklarına sırtüstü düşmek üzereyken belime sarılan tek güçlü kol beni kendine çekti.

Elbisenin ince örgü kumaşından ötürü sert hatlarını hissettiğim vücudu benimle bütünleşirken, benim aksime şikâyetçi bir hâli yoktu. Omzumu aşıp belime varan mısır rengindeki saçlarım, parmaklarına çarptığında bir anlığına gözleri kapandı.

Daha yakından görme fırsatı elde ettiğim bakışları, iyice kısılıp bir girdap gibi beni içine çektiğinde nefes almayı unuttum. Nefesinden bile tadını aldığım şarabın kokusu yüzüme çarparken boştaki eli, çenemin bitiş çizgisine tüy gibi bir dokunuş yaptı.

"Ölümünün sebebi ben olsaydım ve yemin ederim, sen benim destemden bir kart olacak olsaydın bu *sinek kızı* olurdu," dedi parmakları bel oyuntuma saplanıp orada oyalanırken. "Büyüleyici, baştan çıkarıcı ama arkasında zerre kadar sadakat taşımayan bir kadını temsil ederdin."

Sarf ettiği her kelime, gururuma çarpıp beni hiç bilmediğim bir yerden yaraladığında istemsizce genzim sızladı. Belime sarılan koluna geçen tırnaklarım acımasızca tenine saplandı, dokunuşum onda beklediğim etkiyi yaratmadı. Aksine, verdiğim tepkiden haz alıyordu. Gururum üzerinden prim yapmasına müsaade edemezdim.

"İşte sorun da tam burada ya. Senin gibi adamlar, dirisinde sahip olamayacağı bir kadının ölüsünden bekler, istediği sadakati," diyerek geriye doğru kararlı bir adım attım. "Ben senin destende olup karabileceğin, daha sonra da belirlediğin anlamları verebileceğin bir son değilim. Bundan birkaç gün önceye kadar benim hayatımda bile değildin. Bu yüzden iki kuruş dahi etmez, senin bende ederin."

Etrafımı saran kollar gevşeyip sıyrıldı. Özgürlüğüm tekrar bana verilmiş olsa da işte şimdi boğazıma sarılmış bir halat, gırtlağıma dayanmış bir bıçak hissediyordum. Daha demin kanadığımı sanıyordum ama şimdi parçalanıyordum.

Akılla duygunun arasında başlayan karanlık bir ittifak, kaderin bütün yüzlerini görmüş biri için bilindik bir akıbettir.

Duygularım, mantığımın konuştuklarıyla sağır olduğu günden bu yana kalbimin tam olarak nerede olduğundan bihaberdim. Herkesin ilgisini çeken bedenimde kadınsal hiçbir duygu yoktu.

Kendimi kapatmayı, düşünmekten kaçmayı çoğu zaman becerebilirdim. Özellikle uyku, kendi beynime karşı kullandığım en büyük silahımdı. Ta ki rüyalarıma Şahan Mirza girene kadar.

Hafif nemlenmiş yastıktan başımı hızla kaldırdım, en başta nerede olduğumu tam kavrayamadım. Alışık olmadığım bir sessizlik, etrafıma dalga dalga yayılmıştı ve bu beni güvende hissettirmekten çok, tedirginleştiriyordu.

Terli olduğum için ürperdim ve hemen üşüdüm. Yataktan indim ve dün gece ben odada yokken bırakılan pijamanın bol gelen belini yukarıya çektim. Gün aymasına rağmen güneş bulutların arkasındaki inzivasını sürdürüyordu. Rüzgârın ağaç dallarını kolaçan eden varlığında bir uğursuzluk gizliydi.

Odama döndüğümde pijamaların yanına konmuş farklı kıyafetlerle karşılaştım. Bedenime uyan kot pantolon ve boğazlı kazak, bu kadar serin bir hava için işime gelirdi. Daha insani bir renge kavuşmuş suratımı yıkayıp kıyafetleri giydim. Bugün bu lanet yerden gitmek istiyordum.

Dünkü uzun çizmeleri de giyip odanın çıkışına ilerlediğim sırada dikkatimi çeken kartla duraksadım. Hemen kapının ağzında duran, koyu renk şifonyerin üstünde gördüğüm kart, hiç zorlanmadan beni dün geceye götürmüştü. Küllenmiş ve ise karışmış tüm duygularıma bir çakmak çakıldı.

Maça papazı, kıvrımlı bıyıklarıyla karakteristik bir hat kazandırdığı yüzündeki hafif üzgün, hafif öfkeli ifadesiyle bana bakıyordu. Gözlerindeki donuk ifade, benim bildiğim anlamları anlattı.

Zihinsel üstünlüğü temsil eden kart, hemen arka planında stratejik bir duygusuzluğu vadediyordu. Tabii, bunlar psikolojik

bir savaşı ve hükmedici bir tavrı da beraberinde getiriyordu. Kısaca bakışları bile emir gibi kabul edilen Şahan Mirza Balabey'i anlatıyordu.

Anlaşılan, dün kendisine karşı sarf ettiğim kelimeler, yıkılmaz dediği egosunu yerinden oynatmıştı. Onda böyle bir etki bırakabilmek egomu okşamıştı ama kışkırttığım kişi normal biri değildi. Maça papazı, tekinsiz bir tutkuyu ve istemsiz bir takıntıyı taşırdı, tüm bunlar bir Balabey'de olmamalıydı.

Kartı ikiye katlayarak streç kotumun arka cebine soktum ve kararlı adımlarla odadan ayrıldım. Dün çok farklı bir ambiyansla yanıp tutuşan salonda bugün kimseler yoktu. Saçlarımı tek omzuma alarak etrafı kolaçan ettiğim esnada, dün odama gelen hizmetçi kısa bir koridordan çıktı ve görüş açıma girdi.

"Nereye gittiler?" diye sordum, koyu renk gözlerini yakalamaya çalışarak. En azından birkaç kelime Türkçe bilmesi gerekiyordu.

Parmağıyla camın ardında kalan araziyi gösterdi. Bana hitap etmeyen gölün etrafındaki ağaçları işaret etti. Demek ki beyimiz bir tür geziye çıkmıştı. Kendime ikinci kez düşünme fırsatı tanımadan, boydan boya konumlandırılmış camlara ilerledim.

Camı sonuna dek iteleyip dışarıya bir adım attığım sırada, koşar adım peşime gelen hizmetçi bana yünlü bir şal uzattı. Minnet duyduğumdan emin olması için gülümsedim ve yürümeye devam ettim. Böyle bir yerde kaçmam mümkün değildi, zaten kaçsam da dışarıda hayatta kalamazdım. Ya don vurur öldürürdü ya da kurda kuşa yem olurdum.

Hizmetçinin işaret ettiği ağaçlıklar, evin içinden daha yakın görünüyordu ama öyle olmadığını anlamam uzun sürmedi. Yağmurdan ötürü nemli olan toprakta vıcık vıcık sesler çıkaran çizmelerim ve kendi özgürlüğünü ilan eden saçlarım, tüm bu siyah gri atmosferin içine atılmış tek fırça darbesiydi.

Gölün cam gibi yüzeyi etrafında hafifçe titreşen sazlıklar, onun doğaya hükmeden ahengini etkileyememişti. Büyük bir sırrı ya da belki yükü sabırla taşıyan bir havası vardı. Bulutlar teninde süzülürken gelecek olan yağmurdan şikâyetçi bir hâli yoktu.

Şu sıralar izinsizce beynimde dönüp duran düşüncelerimin beni gerçeklikten soyutladığı bir sırada onu gördüm. Yalnızdı ama etrafına yaydığı sarsılmaz enerji, daha onun etki alanına girmeden yüzüme çarpmıştı. Dizlerine gelen çizmelerinin altında kirli bir kot, üzerinde kolları sıvanmış boğazlı bir kazak vardı.

Hafifçe uzamış olan saçları rüzgârla dansa kalkmıştı. Dudaklarının arasındaki, düşmek üzere olan sigarası ve portatif sandalyesinde otururken elindeki oltasıyla başka biriydi. Sanki buranın, içine düşeni yutup sürükleyerek korkularına götürecekmiş gibi görünen bu gölün parçası gibiydi. İçine çektiği sigaradan ötürü avurtları hafifçe çöktü. Burada olduğumu biliyordu, bakmasına gerek yoktu.

Küçük ahşap masasındaki şarap ve iki kadeh, birini beklediğini gösteriyordu. Daha doğrusu birini değil, beni bekliyordu. Odama bıraktığı kartı görünce yanına gideceğimden emindi. Beni kısa sürede bu kadar iyi çözmesi, rahatsız hissetmeme neden oldu. Beni çözmeye başlaması, içime anlamadığım bir ürperti salıyordu.

"Uyuyan bir insanın odasına girmenin, hele de bir kadınsa bunun bir mahremiyet ihlali olduğunu bilmen gerekir," dedim kaşlarımı çatarak. "Bir de hastalıklı bir anlama sahip kartı bırakmak içinse... İşte o daha beter."

Kısık gözlerinde titreşen rüzgâr, gözleriyle uyumlu saçlarını kaşlarına düşürdü. O sırada külleri yere düşen sigarasını umursamadan oltasını hareket ettirdi. Kaç tane kişiliği vardı, hangi yüzü gerçekti, hangisinde özünü taşıyordu, hiçbir fikrim yoktu.

"Misinanın kalınlığı, balığın gücüne göre değişir," dedi oltayı hareket ettirmeden ipi gösterirken. "İp balığı taşıyamaz ve

koparsa, hem balık ağzında bir kancayla tekinsiz suyun içinde yaşamak zorunda kalır hem de benim saatlerce varan sabrımın sonu büyük bir hüsran olur."

"En başından beri kelime oyunu yapma tutkun gözlerimi yaşartıyor ama söylediklerinin benim bahsettiğim şeyle bağlantısını kuramadım," dedim kollarımı göğsümde bağlarken.

Oltayı oturduğu sandalyeye dayadı ve ayaklandı, nihayet sigarasını tutma zahmetine girmişti. Tek eli cebinde, benimle arasında belli bir mesafede durdu. Dikkati bende değildi. Önümüzde uzanan gölün donuk yüzeyi, hiç şüphesiz onun gözlerini ağırlayabilecek sayılı şeylerden biriydi.

"Diyorum ki bir avcı olarak oyunu kurallarına göre oynuyorum. İpin kopmayacağından emin oluyor, istediğimin ne olduğundan emin olarak oltamı atıyorum," diyerek bana döndüğünde yanağımın içini ısırdım. "Kartta ne gördüysen o, ne eksik ne fazla. İstediğini düşünebilirsin Zeze."

"Benimle lakaplı konuşabileceğini söylediğimi hatırlamıyorum," dedim ayağımı yere vurmaktan kendimi alamayarak. "Ayrıca beni daha ne kadar burada tutacaksın. Gördüğün üzere, bir halt bildiğim yok ve artık hayatıma dönmem gerek."

Kaşlarını kaldırarak beni süzdü. Sigarasından son bir yudum alarak dumanı benim durduğum tarafa yavaşça üfledi. Bunun anlamını bilerek yaptığından emindim ama dişlerimi sıktım. Eline yeni bir koz vermek veya onu daha fazla kışkırtmak niyetinde değildim. Adam istemezse bir adım dahi atamazdım.

"Bırak gitsin," dediğinde şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Düşüncelerini diyorum, bırak akıp gitsin. Suda gördüğün balıklar, tüm gününü ne zaman bir oltaya gelip de birine yem olacağım diye düşünerek geçirseydi yaşayamazdı. Yüzdüğün suyun derinliğinden değil, içine düştüğün karanlıktan kork."

Karşımda duran adamda nadir görülen bir kelime gücü vardı vesselam.

"Ailene sağ salim ulaşabilmen için elimden geleni yapacağım, merak etme," dedi hafifçe sallanmaya başlayan oltaya bakarak. Tüm gün beklediği balık gelmiş olabilirdi. "Ancak bundan önce bana anlattıklarını Celayir'e de anlatman gerekiyor."

Abisinin ismi, kendimi kasmama neden olacak bir etkiye sahipti. Mafya baronlarının etrafında toplandığı bir masa olan Konsül ve onun eli kanlı lideri Celayir Balabey. Geleceğim o kadar parlaktı ki ondan gözlerimi alamıyordum.

"Bana uyar. İşin sonunda kendi hayatıma dönebildiğim müddetçe bir sıkıntı yok," dedim omuz silkerek. Umursamaz görünmeye çalışsam da içimin titrediğini biliyordu.

Bakışlarındaki yırtıcı kuşun bilgeliği, kısıklığındaki merceğe alan tavrı netti. Geniş omuzlarını görebileceğim kadar arkasını döndü bana ve sallanıp duran oltayı sudan çıkarmaya başladı. Her çekişinde olta daha beter sallanıyor, gelenin ne kadar büyük olduğunu haber veriyordu.

Misinayı titreten ve Şahan Mirza'nın kol boyunu geçen iri pullu balık, sivri dişlerini gösterdi. Ölümü için üzülmem gereken bir durumda değildi. O, aslında kendisini tutan kişinin doğaya yansımış hâliydi. Muhtemelen Şahan Mirza da böyle bir anda bu şekilde görünürdü. Üzülebileceğiniz bir hâlde değil de daha çok, verdiği mücadeleye imrenebileceğiniz bir şekilde.

"On kiloyu aşkın bir ağırlığı var," dedi balık elinde çırpınmaya devam ederken. Gözlerini dikmiş, avını izliyordu. "Como Gölü'nün en aranan yırtıcılarından biri ama saatlerdir süren sabrıma yenik düştü."

Çırpınışları artık daha da seyrekleşmiş balık şimdi yaralıydı. Ağzındaki kanca, muhtemelen yutağına doğru etini parçalamıştı.

Ölümü düşünmeden yaşadığı için değildi bütün bunlar, insanoğlunun caniliğini hesap edemediği içindi.

"Bazen iz bırakmak, tutsak etmek değildir. Ona hak ettiği özgürlüğü verebileceğini göstermektir," diyerek kancayı ustalıkla balığın ağzından çıkardı.

İri balık suya büyük bir gürültüyle düştü. Bu, ölümle ilk burun buruna gelişi değildi belki ama hatırında kalacağına emindim. Çünkü benim için öyleydi, balık metaforuyla kastettiği şey bendim. İz bırakmaya çalışıyordu ama farkında olmadığı bir durum vardı ki o da her yerimin, çoktan onun bıraktığı parmak izleriyle dolduğuydu.

Bir şekilde geçmişime dokunmuş, çözemediğim bir sebeple bugünümü sahiplenmişti. Hayatımı kurtararak altına imza attığı yaşamımda, şimdi bambaşka yerlerde olmak niyetindeydi. Arka cebimdeki kart, ağırlığını iyice artırdı.

Şahan Mirza'nın elindeki olta, kayarak çamur içinde kalan çizmelerine düştüğünde düşüncelerim uğultuya dönüştü. Yer onun altından çekiliyormuşçasına hemen yanındaki masaya tutundu. Masaya tutunmaya çalışan parmakları titremeye başladı önce, peşi sıra omuzları titremeye başladı.

Birkaç adım atarak ona daha fazla yaklaştım. Odağını yitiren gözleri yukarı doğru kayıp akları göründüğü sırada dizlerinin üzerine çöktü. Fişi çekilmiş bir makine gibi feri boşanan bedenindeki tüm kasları kilitlendi. İçinde sakladığı yırtıcı dışarıya taşıp var olan her şeyi tüketecekmiş gibi kendisiyle cebelleşti.

Seğirip duran vücudu hâkimiyetini kaybetmiş hâlde kriz geçiriyordu. Tahminlerimde yanılmıyorsam bu bir epilepsi kriziydi. Hızla attığım birkaç adımda hemen yanında diz çöktüm. Dizlerim ıslak toprağa gömülürken ağır gövdesini yan çevirmeye çalıştım.

"Şahan Mirza!" dedim son bir uğraş. Kalp gibi atan vücudunu sabit tutmaya çalışırken vücudu o kadar hızla seğiriyordu ki başını hemen yanında kalan masanın ayağına çarptı. "Kimse yok mu? Yardım edin, kriz geçiriyor!" diye bağırdım var gücümle.

Gölün bulunduğu arazinin yakınlarına eşit aralıklarla dağılmış korumalar hareket etmedi, beni duymamalarına imkân yoktu. Hizmetçinin verdiği şalı katlayarak, artık beni görmeyen Şahan Mirza'nın başını altına yerleştirdim.

"Hey! Sağır mısınız?" diye seslendim, buz kesmiş Şahan'ı sabit tutmaya çalışırken. "Yardım edin diyorum!"

Çenesi birbirine kilitlenmiş ve kemikleri bir mermere dönüşmüş gibi olan Mirza'nın ağzını aralamaya çalıştım. Tırnağımın, dolgun alt dudağını çizip kanamasına neden olurken dişlerini açmak, düşündüğümden zor oldu.

Dilini yutmaması için bedenini tamamen yan devirdim ve dilini dışarı çıkardım. Üzerindeki kan emareleri dilini ısırdığını ele verirken seğirmeleri azalmaya başladı. Endişeyle karışık, kalp çarpıntısı esnasında kafamı kaldırdım ve korumaların bulunduğu ağaçlık alanı baktım.

Boynunda büyük bir dövme taşıyan, uzun boylu esmer bir adam hafifçe yan durmuş, beni izliyordu. Bir eli belinde, diğeri kulağına bastırılmış hâldeydi. Dudaklarının hareket ettiğini belli belirsiz fark ettim ama asıl sezdiğim şey, onu daha önce de görmüş olmamdı.

Bu adam, o gece ölümüne tanık olduğum kişiyi öldüren adamdı. Buradaydı, belli aralıklarla etrafına toplanmış adamlar onun emrindeydi. İçime çektiğim nefes ciğerlerime dolduğu esnada silahı bizi nişan aldı. O kadar mesafeden bizi vurup vuramayacağına emin olamadım.

Gayriihtiyari biçimde bedenimi Şahan'ın üstüne kapattığımda silahını doğrultan adam duraksadı ve karşı tarafla konuştu. Her

şey dakika dakika gelişti, Cihangir'in gürleyen sesi duyuldu, ortalık barut kokusuna bulandı.

Ben gözümü açıp kapatıncaya kadar adam ortadan kaybolmuştu. Seğirmeleri küçük titremelere dönen Şahan'ın nabzını kontrol ettim. Kalp atımları, normal bir insanın seyrine dönmek üzereydi.

Yanımıza koşarak gelen Cihangir, zibil gibi etrafa dağılan adamlarına emirler yağdırıyordu. Daha demin ağaçların arasında durup feryadıma tepki vermeyen tüm korumaların beynini delen mermiler ve ıslak kan, sık ağaçların arasında kayboluyordu.

O an midemin bulanmasını engelleyemedim ve Şahan'dan uzak bir köşeye gidip kustum. Midem büzülüp içinde dün geceden kalma ne varsa hepsini boşalttı. Biriktirdiklerim döküldü, şahit olduğum ölümler benimle daha fazla kalamadı.

Şahan, birkaç adamın yardımıyla eve götürülürken ben de bir koruma eşliğinde eve döndüm. Döndüğümde bana üşümemem için şal veren hizmetçiyi, antrenin ortasında kanı parkeyi boyarken bulmayı beklemiyordum.

Ben ölümü tanıyordum ve ondan korkmamam, bu kadar içli dışlı olmamızı gerektirmiyordu. *Hayat, sınamayı bilen en nadide öğretmendi ve beni, korkmadığımı söylediğim her unsurla yüz yüze getirmeyi severdi.*

Sayısız kez ayakkabımın altını kontrol etmeme rağmen kendimi tutamadım ve yeniden baktım. Sanki spor ayakkabılarımın tabanına, kadının parkeye yayılmış kanı yapışmıştı, ne yaparsam yapayım obsesif yanımı bastıramıyordum. Dişlerim birbirine kenetlendi. Soğukkanlılık, şu anda yitirmek istediğim en son şey bile değildi.

Çatışma esnasında göz göze geldiğim, boynu dövmeli adamın serin bakışlarının etkisini hâlâ üstümde hissediyordum. Ceketime sarınıp yerimde rahatsızca kıpırdanınca, hemen yanımda oturan Şahan Mirza'nın dikkati üzerime kaydı.

Rengi yerine gelmişti, gözleri odağını kaybetmiş gibi bakmıyordu ve kendi gibi görünmesi içimi rahatlatmıştı. Kollarımın arasında can çekişmesi benim için beklenmedik bir durumdu, tıpkı tuttuğu turna balığı gibi çırpınmıştı. Asla zavallıca görünmüyordu, daha çok mücadeleci bir tablo çiziyordu.

"İyiyim," diye mırıldandı Şahan Mirza, kucağındaki tablette işini bitirip kapatma düğmesine basarak. "Öyle bir anda yanımda olman, sanırım Tanrı'nın beni kolladığının en büyük göstergesi."

Onun için endişelendiğimi sezmişti ama itiraz etmedim, sonuçta hepimiz insanî duygulara sahiptik. Sayısız kişinin canını almış olması, Mirza'nın da bir insan olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Önüme gelen saçlarımı omzumun gerisine attım. Çatışmanın neden çıktığını bile tam olarak anlamış sayılmazdım.

"Bizim adamları sessizce temizleyip yerlerine geçmişler," dedi Cihangir, elindeki dosyadan başını kaldırmadan. Lüks aracın içinde, karşımızdaki koltukta oturuyordu. "Evin etrafını ve araziyi sarmışlardı. Adamları aşıp size gelene kadar epey zaman geçti ama yetiştik. Gelen adamlar, muhtemelen Kadem Kara'nın oğlunu öldürenlerle aynı kişilerdi."

Merakımı tamamen gideren Cihangir, gün batımına çalan gözlerindeki öfkeli harelerle bana bakıyordu. Suçladığı ben değildim, kendisiydi. Hem birçok adamını kaybetmişti hem de ben orada olmasaydım Şahan Mirza'yı kaybetmişti. İtalya'da daha savunmasız sayılırlardı, bir de adamlar kalabalık gelip organize çalışınca evi kollayan tüm ekibi indirmişlerdi.

"Seni ben gönderdim, o görüşmeyi yapman gerekiyordu," dedi Şahan Mirza, itiraz istemeyen bir kabalıkla konuşarak.

"Kendini suçlamayı bırak, bu tür duygusal zayıflıklara ayıracak kadar bol vaktimiz yok."

"Yanlış yaptı ama sana değmeyecekti Mir," dedi kaşlarını çatarak. Bacaklarını iki yana açıp geriye yaslandı. "Anasından çıktığı yere girse dahi bulacağım evveliyatını siktiğimin puştunu."

Kaşlarımı kaldırarak edilen küfrün yoğunluğunu ve ortamın ne kadar testosteron koktuğunu fark ettim. Başımı camdan dışarıya çevirerek akıp giden yolu izlemeye çalıştım. Ancak Şahan Mirza, Cihangir'in konuşmasından ne kadar rahatsız olduğumu anlamıştı.

"Desturun olsun Gecekan," dedi güvendiği adama. Üzerine tam oturan takım elbisesi ve ceketinin içinde kaybolan pastel tondaki fularıyla bambaşka bir adamdı. "Bunları sonra konuşuruz."

"Bence de. Sonuçta kimin dost kimin düşman olduğunu hâlâ bilmiyoruz Mir," dedi Cihangir, bana aşağılayıcı bir bakış atarken. "Hangi taşı kaldırsak, altından bir yılan çıkıp tıslıyor."

"Dikkat et de sokmasın!" dedim kendimi tutamayarak. Hem çok sevdiği beyinin hayatını kurtarmıştım hem de neler işitiyordum. "Ben de bayılmıyorum sizin kan kokan hayatınıza ya da muhabbetinize. İlk fırsatta, olan her şeyi unutacağımdan emin olabilirsin."

"Valla bana uyar, zaten seni hiç gözüm tutmadı," dedi koltuğunda iyice kaykılıp pişkin pişkin bana bakarken.

"Şuursuz," dedim dişlerimin arasından. Elini kulağına yaslayıp duymamış gibi yaptı. "Diyorum ki ne kadar da şuursuz bir insansın."

Gözleriyle beni Şahan'a gösterdiğinde Mirza'nın kısık bakışları hemen bana döndü. Cihangir, Şahan Mirza'nın başına gelen olayın rehavetini çabuk atlamışa benziyordu. Kimse kabullenmese de ben orada olmasaydım olaylar epey karışacaktı. Gerçi

şu an konuşmaya devam etsem de olayların epey kızışacağına emindim.

Eve götürüldükten kısa bir süre sonra doktor gelmiş, gerekli muayeneyi yapmıştı. Herhangi bir sorunu olmadığını, yola çıkabileceğini söylemişti. Biz de bir saat içinde toparlanıp havaalanına doğru yola koyulmuştuk.

Fakat olaydan sonra Mirza benimle neredeyse hiç konuşmamıştı. Bu tutumunun sebebini anlamasam da üzerinde çok fazla durmamaya karar verdim. İstediğini yapabilirdi, zaten yakınlığı mantığımı devre dışı bırakıyordu.

"Canfeza bir süre daha bizimle kalabilir. Celayir, ortalık sakinleyip onun başına bir şey gelmeyeceğinden emin olana kadar Canfeza'yı himayesine almak isteyecektir," dediğinde çatık kaşlarımın altındaki alev almış gözlerimle ona baktım. "Ailenin yanına gideceksin, merak etme ama bir süre daha dikkatli olmalıyız."

"Anlamıyorsun değil mi?" diye sordum tek nefeste, kelimeler ağzımdan tükürür gibi çıkmıştı. "Seninle geçirdiğim her dakika aleyhime işliyor, ya ölümle burun buruna geliyorum ya da ölen insanlara şahitlik ediyorum."

"Kadere inandığını düşünmüştüm Canfeza," dedi makul bir sesle. Benim aksime duru bir sakinlik vardı üzerinde. "Kaderin, kimin yaşam ipini alıp kimin ömrüne dolayacağını bilemezsin."

Gözlerimi devirmekten kendimi alamazken hâlâ bana bakmadan konuşan adamı izledi Cihangir. Kızıl harelerinde hoşuna gitmeyen bir şeyler gizleniyordu, Mirza'yı temkinle izledi. Belli ki gördüğü belli başlı işaretler vardı ve bunu bensiz, yalnız kaldıklarında konuşacaklarını biliyordum.

Havaalanında, Kutluhan'ın yaptırdığı kimliği kullandım. Özel jete yerleştiğimizde, hemen karşımda oturan Cihangir dışında tanıdık kimse yoktu. Şahan Mirza, uçağın diğer bölmesinde

oturmak istemişti. Neden bu şekilde davrandığını bilmiyordum ama canımı sıkmaya başlamıştı.

Kaptan pilot anons geçtikten kısa bir süre sonra uçak havalandı ve kısa sürede birçok deneyim edindiğim ülke ayaklarımın altına serildi. Çenemin altına yasladığım elimle camdan dışarıya seyrediyordum ama dikkatli gözlerin odağında olduğum için huzur bana haramdı.

"Şükretmelisin," dediğinde ilk başta ne dediğini anlayamadım. "Bu ortamda Mir gibi bir adamla karşılaştığın için şükretmelisin. Konsül'deki başka bir adamın eline geçmiş olsaydın, şu anda parçaların bile yoktu."

"Babam küçükken hep ne derdi, biliyor musun? *Herkes kalbinin ekmeğini yer,* derdi. Senin zannettiğinin aksine bir hain değilim ya da farklı amaçlarım yok. Evet, ışıltılı bir hayattan gelmiyorum ama bir ailem var ve ben onlara sahip çıkmak zorundayım."

Benden bu cevabı beklemiyor olacak ki bir süre sessiz kaldı, bakışları hâlâ yüzümde dolanıyordu. Söylediklerimin aksini kanıtlayacak tek bir emare bulamayınca, oturduğu koltuğun kolçağında tutturduğu ritim yavaşladı.

"Sana, seni ilk gördüğü günden beri değer veriyor," dediğinde, ilk başta kimi kastettiğini anlayamadım. "Çözemediğim bir şekilde üzerine düşüyor ve bu, benim de içinde olup yönettiği âlemin de pek alışık olduğu bir durum değil. Böyle adamların atacak tek kurşunu vardır. Yaşadığı hiçbir duyguyu ondan esirgeyecek değilim ama eğer ona yamuk yaparsan, işte o zaman sana merhamet etmem için yalvarırsın."

Hemen yanımda duran su dolu bardağı başından aşağı dökmemek için kendimi tuttum. Koskoca mafyanın veliliğini yapması yetmiyormuş gibi bir de beni tehdit ediyordu. Gıcırdayan dişlerime ve sürekli yıpratılan sinirlerime hâkim olmaya çalışarak hafifçe öne doğru eğildim.

"Ben senin o çok sevdiğin beyini de onun leş kokan dünyasını da istemiyorum," dedim içimden taşan büyük bir öfkeyle. "Kime konuşacaksam konuşayım, salın beni. Herkes kendi çöplüğünün bokunda eşelensin. Kimin kimin üstüne ne sıçrattığının çetelesini tutmanın âlemi yok."

"Dua et de sana olan tutumu sadece merhametinden olsun. Başka duygular da işin içine girerse, işte o zaman şeytanı cehennemde tutsak ettiği gibi seni de karanlığında dize getirir," diyerek bana meydan okuyan bir tavırla baktı. "Dua edelim de yine temiz kalbinin ekmeğini ye."

İstemsizce ayağımı bacağına geçirdim ve kaval kemiğine gelen darbeyle hafifçe yüzü ekşidi. Sudan büyük bir yudum alarak bugünün bir an önce bitmesi için dua ettim. Önce kart, daha sonra Mirza'nın nöbeti ve zincirleme kaza gibi ardı sıra gelen olaylar başımı döndürmüştü.

Hayat bir dizi olayın tekrarından, vereceği dersler sizin geçemediğiniz imtihanlardan oluşur. Birbirini tekrar eden bu döngünün içinde bir yerlerde kaybolduğumdan emindim. Emin olmamı sağlayan en büyük sebep ise bundan iki gün önce bir adamın ölümüne tanıklık ettiğim o ara sokakta arabadan inmiş olmamdı.

Aynı yerde farklı hislerle yeni bir Canfeza'yla yüzleştiğimi hissediyordum. Kanımın çekildiğini, bedenimde başlayan titremenin yer zaman algımın şaşmasından ötürü olduğunu biliyordum. İstemsizce herhangi bir kan kalıntısı aradım. Bir insanın yaşamını yitirmesi gibi bir olaydan sonra arkasında hiç iz bırakmadan gitmesi gerçekten adaletsizdi.

Kazık yutmuş gibi sokağın ortasında dikildiğimi fark ederek bacaklarımı hareket etmeye zorladım. Berrak gökyüzü, yeni yıkanmış bir nevresim gibi üzerimizde dalgalanırken etrafa yayılan hafif çiçeksi koku, bahardan kalma bir günü Çakırtepe'ye taşımıştı. Yokluğumun, arkamda bıraktığım düzenden hiçbir şey eksiltmemesi can sıkıcıydı.

Sokağın bir kenarında, yayıldığı karton parçalarının üzerinde sızan ayyaşın önünden geçtim. Tanıdık siması, onun devamlı gördüklerimden biri olduğunu hatırlattı bana. Geçip gitmek üzereyken, sızıp kaldığı için yanına devrilmiş şişeye uzandım.

Dibinde üç beş yudumdan fazla kalmış birayı hiç düşünmeden kafama diktim. Gırtlağımı yakarak boğazımdan inen sıvı yüzümü ekşitmeme neden olurken, biraz olsun iyi hissetmemi sağladığını fark ettim.

Evimin bulunduğu sokağa girdiğimde ne kadar özlediğimi bir kez daha anladım. *İnsanın alışık olduğu karanlıksa, doğduğu yer bataklıksa bile onun toprakta çiçek açmasını bekleyemezdiniz.* Dilimi dudaklarımda gezdirerek bir süre duraksadım. Annemin tepkisine ve Tuna'nın bitmek bilmez sorgusuna kendimi hazırlıyordum.

Hep yaptığım gibi kapıyı tıklattığımda açılması çok uzun sürmedi. Torbalanmış gözlerle bana bakan annemin harelerinde büyük bir öfke dalgalanıyordu. Beni gördüğüne sevinmekle bana öfkesini kusmak arasında kaldığını görebiliyordum.

"Feza," dedi tek nefeste. Ne diyeceğini bilemeyen hâliyle bir süre bekledi. Titreyen elleri yüzünden çorba, tabaktan taşarak yere döküldü. "Nerelerdeydin sen kızım?"

İki yana açtığım kollarımı anneme dolayarak hiç düşünmeden sıkıca sarıldım. Belki bir daha böyle sarılamayabilirdim, bir daha bu kadar yakından gözlerinin içine bakamayabilirdim. Şu yalan dünyanın en büyük nimetlerinden biri olan anne kokusundan mahrum kalabilirdim.

"Bir iş için Kubilay'la gitmem gerekti. Son zamanlarda maddi durumumuz pek iç açıcı değildi, ekstra gelir olması için yaptım," dedim, Kutluhanların uydurduğu yalana uymak için. "Sizi endişelendirdiğimi biliyorum ama iş son anda çıktı ve gitmem gerekti."

"Telefonlarını bir kez olsun açmadın, en sonunda da kapandı," dedi beni hafifçe itip göz göze gelmeye çalışarak. "Yalan söylediğini biliyorum Canfeza ama şimdilik eve sağ salim gelmen bana yetiyor ve bu konuyu sonraya erteliyorum."

Daha fazla bir şey söylememe müsaade etmeden beni içeriye çekti annem. Evimin tanıdık kokusu genzime dolduğunda, elimde olmadan gözlerim yaşlarla ıslandı. Kendimi frenlemeye çalışmak, boşuna bir mücadeleydi. Küçük salonun kenarındaki eski çekyatta yatan babamın felçli hâli, bendeki bütün kayışları kopardı.

"Baba, bak ben geldim," dedim yaşlarımı elimin tersiyle silip. Gidip çekyatın yanında diz çöktüm ve elini avucumun içine aldım. "Özledin mi beni? Ben seni çok özledim."

Avucuna öpücükler kondururken gözleriyle yüzümü inceleyen babamın bakışları yumuşadı. Rengi solmuştu, görmediğim bir buçuk günde yaş almış gibiydi. Gerçi annemin de ondan geri kalır yanı yoktu.

"İki gündür uyumuyor, yemiyor. Sadece gözlerini tavana dikti ve öylece bekledi," dedi annem kucağındaki tepsiye bakarak. Dumanı tüten çorbayı izliyordu. "Seni aradı gözleri. Biliyorsun, sana çok düşkün."

Burnumu çektim. "Oo Şeref Baba, sen böyle yaparsan biz anlaşamayız ama," dedim, uzanıp annemin elindeki çorba tabağını alırken. "Hadi iç de boğazından bir lokma bir şey geçsin."

Çorbasını sabırla içirdiğim babam, beni ikiletmeden sonuna kadar yedi yemeğini. Biraz şaşkınlık biraz da kızgınlıkla bizi

izledi annem. Dört kat olmuş biçimde yıpranmış koltukta oturuyordu. Uykusuzluğu her hâlinden belli olan babamın çorbasını içirip alnından öptüm.

"Anne," diye seslendim hafifçe, yerinde uyudu uyuyacak olan anneme. "Hadi gidip biraz dinlen, ben babamın yanında kalırım."

Başıyla beni onaylayan annem, koltuğun kenarına tutunarak ilerledi ve yatak odasının gıcırdayan kapısını açıp kendisini yatağa attı. Kapıyı kapatmaması dikkatimden kaçmamıştı, tekrar gitme ihtimalime karşı bunu yaptığı çok belliydi. İkinci kez düşünmeden babamın yanındaki boşluğa uzandım ve üzerimi örttüm.

"Kızının bir tanesi sensin, biliyorsun değil mi?" diye fısıldadım, burnumu babamın şakağına yaslarken. "Üzülme babam, bir daha seni bırakmayacağım."

Gözlerim kendiliğinden kapanırken annemin yaptığı yün yorganın ağırlığının altında huzurlu bir uykuya daldım. Babamın sıcaklığı beni sarmalayıp varlığı yeniden güvende hissetmemi sağladı. Elinde olsa onun da bana sarılacağını bildiğim için ikimizin yerine de sarıldım.

Aradan saatler geçmiş olacak ki kapının tıklatılmasıyla birlikte bilincim açılmaya başladı. Elimle ağrıyan başımı ovarak bir süre nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Şu sıralar zamana dayanacak şekilde mekân değişikliği yapıyordum. Kapı tekrar tıklandığında yüzümü ekşiterek sıcak yorganın altından çıktım.

Hâlâ uyuyan babamın üstünü sıkıca örtüp annemin aralık bıraktı kapıyı tamamen kapattım. Kapıyı açtığımda karşımda Tuna'yı görmeyi bekliyordum ama gelen Kutluhan ve Kubilay'dı, tabii Kutluhan'ın en güvendiği adamı da yanındaydı.

"Kapıyı biraz daha açmasaydın kıracaktım," dedi Kutluhan, onu içeriye davet etmeden bodoslama dalarken. "İki saattir kapıda ağaç olduk," dedi büyük bir sinirle.

Peşi sıra giren Kubilay ve Kutluhan'ın adamı sessizliğini korudu. Babamın uyuduğunu gören Kutluhan'ın artçı siniri, yerini bir anda alışık olmadığım bir sakinliğe bıraktı. Bakışlarındaki saygıyı görebiliyordum, bu yüzden odamın olduğunu bildiği kapıyı açtı.

Hepsi odama doluşurken ben de bizimkiler uyanmış mı diye kontrol ettim. Yanlarına gittiğimde, Kubilay yatağımda oturmuş, kafasını önüne eğmiş vaziyetteydi. Camın önünde ellerini ceplerine sokmuş olan Kutluhan, ikindi vaktini deviren gökyüzüne bakıyordu.

"Doğrusu bu kadar sıcak bir karşılama beklemiyordum," dedim saçlarımı tek elimle gözümün önünden alırken. "Uyuyordum. O kadar yaşanandan sonra ilk defa uyudum ve evdeki herkes de uyuduğu için kapıyı duymadık."

"Seni sapasağlam karşımda gördüm ya, daha bir şey istemem Zeze," diyerek oturduğu yerden kalkan Kubilay, kendisini daha fazla tutamayarak bana sarıldı. "Başına bir şey geldi diye kafayı yedim. İt gibi seni o gece yalnız bırakmasaydım, bütün bunlar başına gelmezdi."

"Saçmalama Kubi," dedim ben de çok sevdiğim dostuma sarılırken. "Boka batacağım varmış battım işte, kendini suçlama sakın."

"Boka batsan, bundan hayırlıydı," dedi ellerini cebinden çıkarmadan bize dönen Kutluhan. "Gittin Balabey'in kucağına düştün. O adam bu işin peşini bırakmaz."

"Olabilir. Sonuçta bana zarar da verebilirdi ya da söylediklerime inanmayıp işkence de edebilirdi ama gördüğünüz gibi şu

anda tek parça hâlinde karşınızdayım," dedim kaşlarımı indirip kaldırırken. "Durum, düşündüğümüzden kötü değil."

"İşin peşini bırakmasa ne olur, sonuçta adamı Canfeza öldürmedi," diyerek bana destek verdi Kubilay. "Hem bu işin peşinde en sağlam adam var, başkaları olsaydı durum daha da pisleşirdi."

Kutluhan'la adamı göz göze geldiğinde Kubilay dişlerini sıktı. Bizden saklanan birtakım şeyler olduğunu o da biliyordu ama ne olduğunu kestiremiyordu. Kutluhan'ın ser verip sır vermeyen kara gözleri büyük bir temkinle ışıldıyordu. Bilmiyorum, belki de benim yüzümden böyle bir işe bulaştığı için tedirgindi.

"Celayir Balabey'le de konuştuktan sonra bir sorunum kalmayacak," dedim kendimi de ikna etmeye çalışırcasına. "Bir süre korumaları altında olacağım ama bu durum, benim gündelik hayatımı etkilemeyecek."

"Anlaşılan, Balabey sana değer veriyor," dedi Kutluhan kaskatı bir sesle. "Yanında olduğun müddette sana nasıl davrandı?"

Kaşlarımı kaldırarak sorunun saçmalığı karşısında dudak büktüm. Ben neleri görüp, ne kaosların içinden çıkıp gelmiştim. Bana sorduğu soru buydu. Birbirine kenetlenen dişlerim, sabrımın son demlerinde olduğumu haykırıyordu.

"Senden daha kibar davrandığı kesin," dedim tükürür gibi. *Vefa borcu* diye diye tepeme çıkarmıştım. "Senin başının yanacağı bir durum yok. Bana yardımının, arkadaşlığından ötürü olduğunu da söyledim zaten. Seni de çağırıp etmemişler. Yani senin de anlayacağın, şu saatten sonra seni bağlayan bir şey yok."

Meydan okuduğumu, hatta bunu alenen yaptığımı gören Kutluhan, kaldırdığı yumruğunu yatağımın yanındaki eski komodine indirdi. Böyle bir çıkışı beklemediğim için yerimde hafifçe sıçradım. Bugünlerde haddini bildirmek istediğim her erkeği kışkırtmaktan öteye gidemiyordum.

"Yani diyorsun ki seninle işim bitti. Aradan çekil de ben de rahat rahat, onun bunun herifiyle gözetim ayağına takılayım," diyerek dilini yanağına çarptı. "Adamın gururuna dokunmuyor değil Canfeza. İşine geldiğinde gel, gelmediğinde git olmuyor."

"Lan!" diyerek aramıza atıldı Kubilay. Abisinin deli deli bakan kara gözlerine sonuna karşılık verdi. "Bir iyiliğin dokundu diye hemen sıvamaya başlama! Adam ol, karşındakine kadın olduğunun farkına vararak davranmayı öğren. Canfeza, senin bahsettiğin gibi biri değil, bunu ikimiz de biliyoruz."

Kırgın bakışlarım istemsizce Kutluhan'ın yüzünde dolaştı, daha şimdiden çehresine büyük bir pişmanlık çökmüştü. Ettiği imanın çirkinliğinin, ben böyle bir olaydan dönüp geldikten sonra evimi basıp yaptıklarının ne kadar haksızca olduğunu biliyordu.

"Kurban olduğum Rabbim işte, ne yaparsın! O gün telefonumun şarjı biteceği tuttu da kız dönüp seni aradı. İnsanları senden yardım istediğine, seni dostu bildiğine pişman etme," dedi işaret parmağını abisinin göğsüne yaslayıp iterken. "Burada senlik bir mesele kalmadı. Al kuyruğunu da az ötede havla kime havlıyorsan!"

Kardeşine vurmak için kaldırdığı eli, ben atılarak yakaladım. "Hadi Kutluhan. Yeterince şey yaşadık, bir de sen benim imtihanım olma. Her şey için teşekkürler, bundan sonrasını ben hallederim."

Kardeşiyle benim aramda mekik dokuyan gözleri büyük bir hayal kırıklığıyla kısıldı ve yakaladığım elini avuçlarımdan sinirle çekip aldı. Önde Kutluhan, arkada adamı evden çıkarken babamın ayıldığını fark ettim.

Kutluhan büyük bir hışımla kapıyı açtığında gören gözlerimden şüphe ettim. Tereyağı renkli ipek gömleğin üstüne, dikine çizgili lacivert bir takım elbise giymiş olan Şahan Mirza,

bedenindeki heybet ve gözlerindeki asaletle kapımın önünde duruyordu.

Kutluhan'a kilitlenen gözlerindeki bilge avcılık, her geçen dakika daha da devreye girerken onun arkasında kalan Cihangir, ellerini önünde bağlamış, yüzündeki haşin gülüşle karşılaştığı manzarayı izliyordu.

"Tuna mı geldi kızım?" diyerek uykulu biçimde seslenen annem, yanıma geldiğinde önce antreye birikmiş koca koca adamlara, daha sonra da kapımızın önüne kadar gelmiş yırtıcıya baktı.

"Müsaade var mı?" diye sordu Şahan Mirza, bir anlığına gözlerini Kutluhan'dan alıp anneme bakarken.

"Biz bugüne kadar kapımıza gelen hiç kimseyi çevirmedik," dedi annem, benim bir adım önüme geçerek. "Madem bu kapıyı bilmiş gelmişsin, buyur içeri gel."

Saygılı biçimde annemi başıyla onaylayan Şahan Mirza, kapıdan girip küçük koridorda durduğunda varlığının heybeti tüm evi sarmaladı. Kutluhan'la karşı karşıya durduğunda, ikisi de aynı boylarda olan adamların arasında sözsüz bir restleşme gerçekleşti.

"Burada karşılaşacağımızı hiç ummazdım Bıçakçı," dedi Şahan Mirza, elini Kutluhan'a uzatırken. "İyi oldu ama. Seni bu âlemde çok tanımasam da Canfeza senden epey bahsetti."

"Etmiştir," dedi Kutluhan, uzatılan eli sonuna kadar sıkarken. "Biz geçtiğimiz yerlerde iz bırakırız, Balabey."

Benim üzerimden Şahan Mirza'ya posta koyması, Kutluhan'ı bir kere daha gözümde hiç etti. Annemin buyur ettiği üçlü koltuğa oturan Mirza, elini çenesinin altına yaslayıp hafifçe kaşıdı. Dikkati belirli aralıklarla babamın üzerine kayıp duruyordu.

"Kahve içer misiniz?" diye sordu annem nezaketle. Kibarca başıyla onayladı Mirza.

"Bazen kırk yıllık hatırın kurtaracağı dertlerimiz olur, içelim de birbirimizde hatırımız kalsın," diye cevapladığında, elimde olmadan hıh'ladım ve herkesin bana bakmasına neden oldum.

Bakışların yoğunluğu altında kalmaya daha fazla katlanamadığım için küçük mutfağa giderek kahveleri hazırlamaya koyuldum. Az şekerli kahvenin kısık ateşte kaynamasını beklerken bir yandan da salona kulak kabartıyordum. Kubilay dışında kimse konuşmuyordu. Hiç şüphesiz, annem de böyle bir adamın neden evimize geldiğini sorguluyordu.

Pişen kahveyi sade porselen fincanlara eşit biçimde pay edip çelik tepsiye yerleştirdim. Gitmekten vazgeçerek başköşeye kurulan Kutluhan, kahvesini aldığı sırada yüzüme baksa da onunla bilerek göz göze gelmedim. Ancak Şahan Mirza o kadar kolay vazgeçmedi, ısrarlı bakışlarında farklı anlamlar barınıyordu.

"Canfeza'nın iki güne yakın yokluğunun asıl sebebi biz olduk," dedi Şahan Mirza, gayet akıcı konuşarak. "Benim arabamın dilinden bir tek kızınız anlıyor, çıkan arızada da ondan başkasına güvenmek istemedim. Endişenizde haklısınız, bunda bizim de payımız olduğu için ziyaret etmek istedik."

Neredeyse ortaya attığı palavraya ben bile inanacaktım. Annemin şüpheli gözleri benim üzerimde olsa da ikna olduğunu anladım. Makul yalan, kafasındaki taşlara birebir uyuyordu. Bu yüzden kahvesinden yeni bir yudum aldı.

"Haber alamamak bizi korkuttu, onun dışında işini yapmasına karışmayız," dediğinde annem, Mirza hafifçe tebessüm ederek bu sitemi ustalıkla karşıladı. Gören de temiz aile çocuğu sanacaktı.

"Sen merak etme Sumru teyze. Bundan sonra böyle bir durumun yaşanmaması için elimizden geleni yapacağız," diyerek lafa karışan Kutluhan'ın ne yapmaya çalıştığını bir an anlamadım. "Sonuçta Zeze, kardeşimin yanında çalışıyor. Bu tür durumlarda seni ilk bizim haberdar etmemiz lazımdı."

Kutluhan'ın sahiplenici tutumu, Şahan'ın yüzünde daha önce yerini dahi bilmediğim bir kasın seğirmesine neden oldu. Çenesindeki seğirmeyle tutarsız bir hâlde olan dudaklarındaki gülüş, *ben tehlikeyim* diye bağırıyordu. Hemen yanında oturan Cihangir, alev rengi gözleriyle ortalığı yangına verebilirdi.

"Bizde yapılan yanlış bir kere olur. İkincisinin, bizim âlemimizde affı yoktur. Çünkü bizde ilk yaptığın yanlış, ikinci yaptığının adı ihanet olur, güvene ihanet," dedi Şahan Mirza, yaslandığı koltukta keskin bakışlarını Kutluhan'a dikerek. "Hatanı bilmek delikanlılığın, ihanet edenin cezasını kesmek hükümdarlığın ilk kuralıdır."

Ortama bir anda çöreklenen serin rüzgârlar, bu iki gergin adamın arasında dalgalanırken kahveler soğudu. Kutluhan, her an kalkıp Mirza'nın boğazına sarılacakmış gibi dursa da yerinde oturuyordu. Avını gözlerinde parçalara ayıran Mirza, içinde bir fırtına tutmuyormuş gibi sakince esiyordu.

Bakışları Mirza'nın üstünde oyalanan babam büyük bir dikkatle, evine kadar gelmiş mafya baronunu izliyordu. Bu bakışlara daha fazla kayıtsız kalamayan Mirza, kahvesini yanındaki sehpaya bırakarak dirseklerini dizlerine yasladı. Hafifçe öne eğilirken yüzünde manidar bir gülüş vardı.

"Beni hatırladın mı yorgun adam?" diye sorduğunda babama, içimin sızladığını hissettim. "Çünkü ben seni, bana nasıl atış yapılacağını öğrettiğin günü hatırlıyorum."

Beklemediğim itirafla birlikte bakışlarım, yüzünü yaşların yıkamaya başladığı babamı buldu. Konuşamasa da o kara gözlerde anlamlar gizliydi, sesini duyuramasa da çığlıkları hepimizi sağır edecek kadar kuvvetliydi. Yattığı yerde bile büyük bir saygıyı hak eden biriydi.

"Ben Şahan Mirza Balabey," dedi yerinden kalkıp elini babamın elinin üzerine koyarken. "Ve sen de namını hiçbir babayiğidin silemeyeceği Şeref Karaçay, unutulmadın."

Yavaşça babamın elini pat patladığında, karşısında gözyaşı döken adama anlayışlı gözlerle bakıp başıyla hafifçe selam verdi. İnanmayacaksınız ama o bakışlarda saygıyla karışık hafif bir boyun eğme vardı. Bilgeliğiyle değil, toy bir delikanlının temiz heyecanıyla babamla konuşmuştu.

"Öyleyse bize müsaade," dedi belki de evime geldiğinden beri ilk defa bu kadar net biçimde gözlerime bakarken. "Biz, işlerimiz için müsait bir zamanda tekrar görüşürüz."

O heyecanla hiç anlamamıştım ama Şahan Mirza, ayakkabılarını çıkarmıştı. Ahır olarak tanımlayabileceği evime ayakkabılarını çıkararak, bir centilmen gibi müsaade isteyerek girmişti ve yine izin isteyerek çıkmıştı. Bu defa ardında bıraktığı sadece parfüm kokusu değildi, etkisi herkeste hatırı sayılır bir durgunluğa neden olmuştu.

Kutluhan hariç, ayakkabılarıyla birlikte destursuzca girdiği evimden fırtına gibi çıkıp gitmişti. Peşinden çıkan Kubilay, *daha sonra konuşuruz* tarzında bir şeyler mırıldanmıştı. Geriye sadece, babamın gözlerini diktiği boş kahve bardağı ve onun tabağında duran kart kalmıştı. *Bir maça papazı.*

Soğukkanlı biçimde, büyük bir kararlılıkla *seni koruyacağım* demektir. Kalın kabuklu görünüp sert davransa da *bağlılığı derin olan* anlamına gelir. Kısa anlatımıyla Şahan Mirza Balabey gibi adamlar için böyle kartlar çekilir.

İki gün sonra...

Susturulmuş tüm çığlıkların duyulduğu bir zamandır gece. Kiminin bakışında kapkara bir leke gibi görünür gökyüzünde, kiminin hayal dünyasında kurtuluş görünür gözüne. Bazısı

kapkara bir lekeyle konuşmayı yediremez kendisine, bazısı anlatır durur kendisini geceye.

Dedim ya, bu yüzden adları *Geceye Konuşanlar* diye.

Önüne konulan sıcak çikolataya dokunmayan Tuna, tünediği koltuğun kenarından dikkatle beni izliyordu. Ortada olmadığım sürece uydurduğum bahane, ona pek yeterli gelmemişti. Ne kadar dil döksem de inandırmayı beceremeyiştim.

Benim Deren'de kalacağımı duyunca, arkadaşımın evine bile kendisi bırakmak istemişti. Huzursuzca ayağını sallayıp durması, benim burada kalmamı bile istemediğini gösteriyordu. Huzursuzlanmakta haksız da sayılmazdı aslında çünkü bugün Celayir Balabey'le görüşmeye gidecektim.

Evden öylece çıkamayacağıma göre Derenlerde kalmak yeterli bir bahaneymiş gibi görünmüştü gözüme. Ancak Tuna, her zamanki gibi inatçı bir katır gibi peşime takılmıştı. Onu ikna edip eve geri göndermek, zaman alacağa benziyordu.

"Tuna kuşum... İçsene sıcak çikolatanı, soğudu bak," diyen Deren, kızıl saçlarını tek omzuna alıp askılı bluzundan ötürü beyaz tenini gözler önüne serdi. "Sen çok seviyorsun diye yaptım, yoksa artık sevmiyor musun?"

Tuna kayıtsızca omuz silkerek oturduğu yerden kara gözlerini bana dikti. "Sevip sevmediğim şeylerle ilgileniyormuş gibi davranmayın. Yalan söylenmesini de sevmiyorum ama ablamın iki lafından biri yalan."

Dumanı tüten kahvemden içmek üzereyken duyduklarımla birlikte bardağı kendimden uzaklaştırdım. "Bu yalan muhabbeti sence de baymaya başlamadı mı Tuna? Sana yalan söylemiyorum, kuyruk gibi peşimde dolanmaktan vazgeç."

"Başına bir şey gelmesini istemiyorum," dedi ellerini kucağına koyup başını hafifçe yana eğerken. "Ailemiz bir kaybı daha kaldıramaz Zeze."

Hüngür hüngür ağlamak istedim ama kirpiğim bile titremedi. On dört yaşında bir erkek çocuğunun, bunları düşünebilecek kadar çok şey görüp yaşaması adaletsizceydi. Deren'in bakışları benimle buluştu, Tuna'nın omzuna koyduğu eliyle, ona destek vermek istercesine sıvazladı.

Elimdeki kahveyi orta sehpaya bırakarak kardeşimin oturduğu üçlü koltuğun önünde diz çöktüm. Artık avuçlarıma sığmayan ellerini yakaladım ve ona gülümsedim. Boştaki elim yanağını okşarken yeni yeni bitmeye başlayan sakal kökleri tenime battı.

"Benim koca yürekli küçük adamım," dedim buruk bir sesle. Tuna benim her şeyimdi. "Korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok, başıma bir şey gelmemesi için elimden geleni yapıyorum. Sürekli bana da bir şey olacak korkusuyla yaşama artık."

Kararsız gözlerle dudak büktü, ikna olmaya başlamıştı. Başımı dizine yasladım ve elini saçlarımın üzerine bıraktım. Küçüklükten beri saçlarımı ayrı bir severdi, kendi saçlarıyla zıt renkte olması hoşuna giderdi.

"Yalan söylemiyorsun değil mi Zeze? Sana bir şey olmayacağı konusunda yalan söyleme bize," dediğinde iç çektim.

Ne denirdi ki? Kucağına yattığım için dizine yaslanan yaralı kolum sızım sızım sızlıyordu. Ben şimdi kalkıp bu çocuğa neyin sözünü verecektim? Saçlarımı okşayan elinin üzerine parmaklarımı koyup hafifçe sıktım.

"Kubilay gelene kadar Deren ablanın oyun konsolunda takıl. Ondan sonra da Kubi seni eve bırakır," dedim dizlerinden kalkıp ona gülümserken.

Beni başıyla onayladıktan sonra Deren'in küçük odasına doğru ilerledi. Tuna'nın gidişini izleyen Deren, kollarını göğsünde bağlamıştı ve büyük bir şüpheyle beni izliyordu. O da her şeyi yarım yamalak öğrenmişti, bilmeyi istemek hakkıydı.

Tuna'nın kulaklıkları takıp dünyayla olan bağını kestiğine inandıktan hemen sonra başımdan geçenleri Deren'e kısa bir özet geçtim. Amerikan mutfağının tezgâhına yaslanmış, elindeki kahvesini içerken beni dinliyordu. Ara ara şaşkınlıktan ne tepki vereceğini bilemedi, kart muhabbetlerine kaşları havalandı ve tedirginleşti.

Şahan Mirza'nın epilepsi hastası olduğunu öğrenmesi ise başlı başına bir fiyaskoydu. O kadar ölüme tanıklık etmeme rağmen tüm bunları gördükten sonra bile karşısında olmama şükretti.

"Demek senin ölümüne tanık olduğun kişinin öldürülme şeklinde Şahan Mirza'nın imzası taklit edilmiş ama o öldürmemiş," dedi düşünceli hâlde. O sırada kolunu kaşıdı ve kaşıdığı yer anında kızardı. "Adam belli ki gerçek katilin peşinde, adını temize çekmek istemesi hakkı."

"Adını temize çeksin ama benim hayatımı sabote etmesin. Beni havaalanından almaya geldiklerinde karşılaştıklarımın, Kutluhan'ın tanıdıkları olduğunu düşünüyordum ama bir baktım Şahan Mirza karşımda," dedim gözlerim uzakta bir noktaya takılıp o anları anımsarken. "Küf kokulu bir kilisede beni celladım olmakla tehdit ediyor ve o gece ara sokakta neye tanık olduğumu soruyor."

"Öldürmek istememiş, sadece korkutmayı amaçlamış ama sende ters teptiği ortada. Adamın iki kaşının ortasına Kutluhan'dan aşırdığın silahı dayayacağını bilememiş," dedi Deren, elinde soğuyan kahvesini tezgâha bırakarak. "Ama anlattıklarından anladığım bir şey varsa, o da adamın sana duyduğu ilgi, *Zeze*."

Bir şahini andıran kısık gözleri zihnime düştüğünde içim çekilir gibi oldu. Etkisi, o burada değilken bile yerini koruyordu. Bu kadar kısa bir sürede üzerimde öyle büyük bir iz bırakmıştı ki eminim, bu kadarının kendi bile farkında değildi.

"İlgi falan değil. Benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor, hepsi bu," dedim, şüphelendiğim gerçeği görmezden gelmeye çalışarak. "Hem öyle bir adam, çok fazla alternatifi varken neden beni seçsin?"

Beni tepeden tırnağa süzen Deren göz devirdi. "Kızım sen aynaya nerenle bakıyorsun. Kadın hâlimle ben bile sana sulanıyorum. Üstelik bizim sıradışı bulduğumuz karakterin, belli ki onda ilgi uyandırmış."

Bu ihtimal bile kalbimin dörtnala koşmasını sağladı. Göğsümün hafifçe sızladığını duyumsadım. Kaşlarımı çatarak elimi yasladığım tezgâha tırnaklarımı geçirdim. Başkalarının kaderini yazdığını ama bu defa her şeyi kadere bırakacağını ve bizi tekrar bir araya getireceğini söylemişti.

Gelmiştik de... Alnına silah dayarken veya nöbet geçirdiği esnada ona müdahale ederken gelmiştik.

Mutfak masasının üzerinde duran ve bana göz kırpan tarot kartlarının mistik enerjisi tenimi tırmalıyordu. Huzursuz bir hissin etrafımı sardığı esnada kapı zili çaldı. Deren, Kubilay'a kapıyı açarken parmak uçlarımı kartların üzerinde gezdiriyordum.

"O kartlar yüzünden boku yedin, hâlâ kartlarla mı oynuyorsun?" diyerek mutfağa girdi Kubilay.

"Kartların beni temsil ettiğini ikiniz de iyi biliyorsunuz," dedim desteyi karıp tekrar masaya yayarken. "Onlardan vazgeçeceğim bir durum yok."

"İplere bile okuyan üfürükçüler gibi kart açmasaydın, Balabey'in dikkatini çekmeyecektin," dedi Kubilay, sandalye çekip otururken. Deri ceketini boş sandalyenin sırtına attı. "Bana kahve yok mu Köz Kafa?"

Deren'in kızıl saçları yüzünden ona böyle seslenirdi. "Bana genelde *alev ateş ediyor* derler ama sadece sen, hanzo gibi *köz kafa*

demeyi tercih ediyorsun Kubilay," dedi bu durumdan sıkıldığı için içerlenerek. "Her neyse bir kahve de sana yapalım bakalım."

"Ben böyle seviyorum," dedi Kubilay, askılı bluzu ve kot şortunun içindeki Deren'e bakarak. "Sana bu şekilde hitap etmeyi sevmemde bir sorun mu var?"

"Yok," diyerek atıldım. İşgüzarca Kubilay'a doğru yürüyerek elimi omzuna koydum. "Böyle bir kadına ancak senin söylediğin gibi bir hitap yakışır. Sen hiç takılma bunlara, içinden geldiği gibi yürü Deren'e," dedim.

Yüzünü saklamak için kahveyle uğraşıyormuş gibi yapan Deren, dönüp bize bakmadı. Ela gözleri hafif öfke ve yakalanmışlık hissiyle dolan Kubi, kaşlarını çattı. Omzundaki elimi sertçe iterken burnundan soluyordu.

"Şahan Mirza sende kafa yapmış belli, yine götünden element uydurmaya başladın," dedi önüne konulan sıcak kahvesinden büyük bir yudum alıp yanarken. "Hem Deren Hanım'ın bize tenezzül edeceğini de nereden çıkardın? O aklı dolu olanla değil, cebi dolup taşanla ilgileniyor."

"Şu anda son derece kesici aletlerin olduğu bir ortamda olduğumuzu unutuyorsun Kubilay," dedi tek elini beline yaslayan Deren. Yanakları saçlarıyla aynı renge bürünmüştü. "Pekmezini akıtmamı istemiyorsan sesini kes."

Kaşlarını kaldırarak önüne gelen saçlarını geriye attı Kubilay. Gülüşüyle birlikte iki derin gamzesi, yanağındaki yerini belli etti. Kubilay'ın çehresinde bulunan tema bir anda level atlarken Deren'in gözleri onun gamzelerine takıldı.

"Hırr da yapsana," dedi Kubilay, tırnaklarını göstererek. "Canımı ne kadar yakacağını merak ediyorum."

"Öyle bir yerde, senin hiç bilmediğin bir şekilde tırmalarım ki ömür boyu unutamazsın Kubilay," dedi Deren söylediği her

sözcüğün üzerine basarak. "İstersen ne kadar yetenekli olduğumu Feza'nın önünde konuşmayalım."

Yatmışlardı.

Kubilay'ın bana attığı kaçamak bakışla birlikte işaret parmağımla yüzünü gösterdim. Bugüne kadar hep tahmin ettiğim durumu çaktığımda ufak çaplı bir çığlık attım. Neredeyse kafasını masanın altına sokacak olan Kubilay, masada duran elmalardan birini Deren'e fırlattı.

"Siz burada benimle uğraşmaya devam edin. Balabey dakik adamdır, Canfeza gecikince boyunuzu görürüm," diyen Kubilay, unuttuğum gerçeği yüzüme vurmuştu. "Hazırlanmaya başla Zeze, ben Tuna'yı alıp çıkarım."

Çaresiz bir iç çekişle, Deren'in oldukça kaotik yatak odasına ilerledim. Odanın büyük bir kısmı giyinme bölümünden oluşuyordu. Ne giyeceğimi düşündüm bir süre. Balabeylerin evinde akşam yemeği yenecek ve abisiyle yüzleşecektim.

Başkaldırı, bazı anlarda sesten veya kelimelerden ibaret değildir. Meydan okuma, kimi zaman duruşta saklıdır. Görebilecek bakışların önünde olduğunuz müddetçe gerisinin önemi yoktur.

Ayak bileğimden başlayarak uyluğuma ulaşan elbise, jarse kumaştan yapılmıştı. Hatlarımı ustalıkla sardığında bordo renk olması sebebiyle iddialı bir sarışına dönüşmüştüm. Uzun kollu ve hafif düşük omuzlu olduğu için boynuma ince su yolu bir kolye taktım. Saçlarımın hafif dalgalı bir yapısı olduğundan onları ellemedim.

Koyu siyah bir göz kalemini önce göz içime çektim, daha sonra göz üstüme sürdüm. Parmaklarımın yardımıyla dağıtıp kirpiklerime rimel sürdüğümde artık hazırdım. Menekşe mavisi gözlerinin başkaldıran tutumuyla meydan okuyan bir kadın oradaydı.

Ten rengi, bilekten bağlamalı ayakkabılar işimi gördü. Hazırlanmam, toplasanız yarım saat ancak sürdü ama ortaya çıkan görüntü bundan fazlasıymış gibi duruyordu. Odasına gelen Deren, beni yatağının ayak ucuna oturmuş, çaprazındaki boy aynasında kendimi izlerken buldu.

"Yanlış yapıyorsun güzelim, ateşle oynuyorsun," dedi beni süzüp kafasını olumsuz anlamda sallarken. "O adamla uğraşmak, topuklu ayakkabının üstünde durmak gibidir. Başta güçlü hissettirir ama bir zaman sonra acı vermeye başlar."

"Bizim gibi kadınlar, ayakkabısının vuracağını bildiği için cebinde daima yara bandı taşırlar," dedim durgun gözlerim arkadaşımın yüzünde gezinirken. "Merak etme, neyin üzerine oynadığımı çok iyi biliyorum. Ben bu oyunun kazananıyım."

İçi rahat etmeyerek beni apartman kapısına kadar geçiren Deren, dar sokağa yanaşmış olan SUV tipi araca şüpheyle baktı. Tıpkı kendisi gibi resmî ama karizmatik bir araba göndermişti. Dikkat çekmeyen ama yaklaştığında yeteri kadar ağırlığı olan.

"Dikkatli ol Canfeza," dedi Deren sokağı kolaçan ederek. "Bugün yine havada kan kokusu var."

Başımla onayladım çünkü benim burnum da aynı kokuyu alacak kadar keskinleşmişti. Arka kapısı açılan araca oturduğumda, üzerime attığım siyah *blazer* cekete sarındım. Karşımda Cihangir'i bulmak ise isteyeceğim son şey bile değildi.

Aracın kapısı kapanıp gecenin şuursuz karanlığında hareket etmeye başladığında, bildiğim sokaklardan uzaklaşmanın vermiş olduğu tedirginlik izinsizce üzerime sindi. Bunun kokusunu tıpkı bir kurt gibi alan Cihangir, bugün de dost canlısı görünmüyordu.

"Hiç bakma öyle, ben de sana bayılmıyorum," dedi Cihangir, bir ayağını diğer bacağının dizine bırakırken. "Emir büyük yerden geldi, bugünlük refakatçin benim."

"İnan, refakatçimin sen olması içimi çok rahatlattı," dedim camdan dışarıyı izlerken. Alay ettiğimi biliyordu. "Nasıl iyi geldin bilemezsin, sanki mafya baronlarının içine girmeyecekmişim gibi rahatladım."

"Korkuyorsan bu iyi bir şey," dedi hafifçe dikleşip tüm dikkatini bana verirken. "Onların önündeyken olabildiğince az konuş, konuştuklarını iki kere düşün ve sakın yalan söyleme Canfeza. Celayir, bir dedektör gibidir. Yalan konuştuğunu anladığı an, sen daha fark etmeden kalemini kırar."

Ruhumda uyanan korku, uzun yıllardır ninnilerle yatırdığım bir uykuya dalmıştı ama bir Balabey masalı, her şeyin içine etmeyi başarmıştı. Arkadaşlarım da dâhil kimseye boynunda dövme olan adamdan bahsetmemişti. Ara sokakta gördüğüm kişinin de o olduğundan neredeyse emindim. Aslında katili görmüştüm, hem de defalarca.

"Tüm bildiklerimi Şahan Mirza'ya anlattım, ne eksiğini ne de fazlasını abisine anlatacağım," dedim tekdüze bir sesle. "Bu işi de tamamladıktan sonra kendi hayatıma dönmek istiyorum."

"Kurtla itin hikâyesi aynı değildir," dedi Cihangir, son söylediğime gücenmiş gibi. "Mir, bugüne kadar canını aldığı herkesin arkasında durdu ancak bu durum, Konsül'e kan sokmak demek. Biri Şahan'ı çok iyi taklit etmiş ve senin o ara sokakta gördüğün çocuğun babası Mir'e inanmasaydı, bugün senin yaşadığın Çakırtepe bile kan gölüne dönmüş olurdu."

Olayların bu denli büyüyüp mahalledeki herkesin hayatına sıçrayabileceğini hiç tahmin etmemiştim. Duraksadım ve neler söyleyeceğimi düşünüp tarttım ancak Cihangir, söylenecek her şeyi söylemişti. Anladığım kadarıyla bugün bana muhalefet olmak için değil, destek olmak için gelmişti.

Yolculuk zannettiğimden uzun sürdü, gettodan çıkıp onların parıltılı hayatlarına girmek kolay olmasa gerekti. Sahiplerinden de anlaşılacağı üzere ne şehirden uzakta ne de ana merkezde

bulunan bir konumdaydı malikâne, tam sınırdaydı. Vakur bir edayla iki yana açılan siyah demir kapılar, onları uzaktan kontrol eden kişinin inisiyatifine bağlıydı.

İstanbul'un masmavi denizine bakan bir yamacın üzerine kurulmuştu, cam pervazları köpüren denizleri gözlüyordu. Karanlık olmasına rağmen açık renklerle süslendiğini ve girişte oymalı bir kemerle birleşik olan parke yolu görebiliyordum. Malikânenin kavisli çatısında iri bir kuş duruyordu, daha doğrusu bir şahin. Kafasını göğe doğru kaldırmış, büyük bir başkaldırıyla ağzını aralamıştı. Pençelerinin kiremitler arasındaki varlığı ve tüylerine kadar gerçekçi olması içimi ürpertti.

Bahçenin ortasından akan su kanalındaki akıntı, insanın dikkatini toplayacak cinsten bir ahenkle akıyordu. Bahçenin bir köşesinde üzeri tenteyle kapatılmış bir oturma alanı ve su akıntısının yanında bir zeytin ağacı duruyordu. Hiç kesilmemiş, bu evin sahibi oymuş gibi köklerini kusursuz düzenin dört bir yanına salmıştı.

Ve o kökler o kadar derindi ki onlardan biri benim içime de salınmıştı. Çünkü malikânenin parke taşlı yoluna bakan kemerli girişindeki bir çift göz, ruhuma bakıyordu. Yüzünde oynaşan loş ışık, çehresinde yeşeren karanlığı yer yer aydınlatıyordu. Hissettiklerimi taşıyamayacak, yolun ortasına yığılacakmış gibi oldum.

İndiğim arabadan ötürü tenime saldıran rüzgârın bıçakları, beyaz tenimi insafsızca keserken evde büründüğüm cesaret zırhım o an indirilmişti. Ellerini cebinden çıkarmadan beni izleyen adama ne diyeceğimi bilemediğim için sessiz kaldım bir süre.

"Evime hoş geldin Canfeza," dedi üşümüş elimi sıcak avucuna alıp koluna yerleştirirken. "Bugün en güzel şekilde ağırlanman için elimden geleni yapacağım."

Centilmenliği karşısında dut yemiş bülbüle dönerken beni içeriye götürmesine ses etmedim. İhtişamlı avizenin damarlı

karoları aydınlattığı hol, görüş açıma girdiğinde büyüklüğü karşısında yutkundum. Sağ ve soldan kıvrılarak inen merdivenler geniş holde birleşiyor, orta alandaki yüksek ayaklı beyaz masanın üzerindeki krizantemlerle hoş bir kontrast oluşturuyordu.

Ferah koku içime yayılırken kollarıma değen parmaklarla duraksadım. Ceketimi çıkarmaya yeltenen Şahan Mirza, hemen yanımızda duran görevliye yardımcı oluyordu ya da bana dokunmak için fırsat kolluyordu.

Bedenimden sıyrılan ceketle birlikte meydana çıkan tenim, onun hiç gocunmadan beni izlemesi için elle tutulur sağlam bir gerekçeydi. İnci rengindeki tenim, bordonun kan kırmızı tonuyla belirginleşip her adımımda daha fazla ön plana çıkarken o daha çok sessizliğe çekiliyordu.

Kısık gözleri üzerime devrildi. "Bu oyunda kartları dağıtan sen olabilirsin ancak sonunda kazanan ben olacağım. Buraya kanımı ve ruhumu sana bağlamak isteyeceğim bir kıyafetle gelmen, sana vermemi istediğin özgürlükle çelişiyor."

Belimin kıvrımında dolanan işaret parmağı her geçen saniye daha fazla ve hızla daireler çizdiğinde bacaklarımı birbirine bastırdım. Sırtıma dökülmüş saçlarıma dolanan parmakları hiç bu kadar cüretkâr olmamıştı. İzinsizce hatlarımda gezinen varlığı ve tüm bu fildişi beyazlığın içine kırmızı bir esaret gibi düşüşüm, duygularımın karşılığıydı.

"Efendim, sizi bekliyorlar," dedi salonun girişinde belirerek gözlerini yere sabitleyen görevli.

O sırada beni yönlendirmeye devam eden Şahan Mirza'ya sesimi çıkarmadım. Belimdeki eli yavaşça geriye çekildiği sırada içeriye girdim. Köpüren denizi gözleyen boydan boya camlarda loş ışıkların dansı hâkimdi. Açık renklerle döşenmiş salon, minimalize görünse de yerinde bir gösterişe sahipti.

Yağlı boya tablolarına eşlik eden, el yapımı ve antika olduğundan şüphe duymadığım aksesuarlar beyazın zarafetine eşlik etmişti. Akdeniz'le Anadolu'nun, köprü kurup birbiriyle buluştuğu gözleri taşıyan adamda, keskin elmacık kemikleri ve kavisli kaşlar olsa da Türk genlerinden gelme güçlü bir çene hattı da vardı.

Camdan seyrettiğimiz denizi taşıyan bakışları, hafifçe geriye taranmış kestane renk saçlarıyla bütünleşiyordu. Ayağa kalkmadı ama başıyla hafifçe selam verdi. Çeşit çeşit yemeğin dizili olduğu masada yalnız oturuyor, etrafına yaydığı otorite kimseye ihtiyaç duymadığını gösteriyordu.

"Celayir," dedi Şahan Mirza abisine. "Tanıştırayım, Canfeza Karaçay."

İsmimi hakkıyla taşıyan soy ismim, onların kurduğu karanlık imparatorluk içinde bir çığlık gibi duyuldu. Celayir Balabey, Şahan'la aynı yüz hattına sahip olsa da tamamen aynı değildi ve o gözlerde bir yöneticinin soğukkanlılığı hâkimdi. Ruhuna sinmiş bir serinlik vardı sanki, o an istemsizce beni üşüttü.

"Sonunda tanışabildik Canfeza," dedi pürüzsüz bir akıcılıktaki konuşmasıyla. "Daha fazla ayakta kalmanı istemem, lütfen otur."

Kelimeleri kibar olsa da gözleri çatallıydı, diken üstünde gibi hissetmeme engel olamıyordum. Celayir masanın başında oturduğu için sağına ben oturdum, soluna ise Şahan Mirza geçti. Biz oturur oturmaz servis açıldı.

Deniz mahsulleriyle hazırlanmış olan çorba, domates soslu olduğu için katlanılabilirdi. Doğrusu kimsenin ses etmeden yemek yemeye başlayacağını düşünmemiştim. Ben daha çorbamı bitirmeden tabağım önümden alındı ve yeni bir servis açıldı.

Izgara biftek, roka ve yanında daha dikkat edemediğim sebzelerle servis edildiğinde dişlerimi sıktım. Buraya akşam yemeği

yemeye gelmemiştim, hele de böylesi bir tarza damak tadım alışık değilken.

"Neden burada olduğum açıkken, yemek yemekle zaman kaybetmemizin sebebini anlayamadım doğrusu," dedim kucağıma serdiğim bezi masaya bırakarak.

Kırmızı şarabından büyük bir yudum alan Celayir beni inceledi. "Sabırsız ve gözü kara bir karaktere sahipsin değil mi? Evimize aldığımız birini dost olarak algıladığımız için belirli ikramlarda bulunduğumuzu anlamayacak kadar da toy."

"Beni dost olarak algılamasaydınız, işin en başında ölüm emrimi vereceğinizden eminim. Bunu anlamak için bu kadar şatafatlı bir sofraya oturmam gerekmiyordu," dediğimde mavi irislerinde patlayan üstünlükle beni izledi. "Ben buraya sizin sorularınız için geldim, artık ne oluyorsa olsun ve bitsin."

Sandalyesinde geriye yaslanan büyük Balabey, dönüp kardeşinde göz gezdirdi. Bu bakışma ne anlama geliyordu, bilmiyorum ama ikisi arasında uzun bir müddet sürdü. Daha sonra gözler tekrar bana döndü. Ben ne zaman ışıkların altında bu kadar kalır olmuştum, inanın bilmiyorum.

"Şahan, ne gördüğünü ve görmediğini bana anlattı. Doğru söylediğine dair kefilin kardeşim," dedi Celayir, sesinin altında titreşip duran tehdidi örtme gereği duymadan. "Bu yüzden karşımda, bu masada oturuyor ve benim ikram ettiklerimi yiyorsun. Aksi durumda konuşacak kadar yaşar mıydın, tartışılır."

"Babamın bir sözü vardır," dedim geriye yaslanıp kırmızı şarap dolu kadehe tırnağımı çarparken. "*Anladık bir gün altına gireceğimiz toprağın sahibi sizsiniz, bugün eşit değiliz ama yarın toprağın altında hepimiz biriz,* der. Böyle bir babanın kızını ölümle korkutmak pek akıl kârı değil. Ayrıca yalan söylemek için bir sebebim yok. Çünkü benim gözüm, bu tür bir yaşamda ya da ardını göremediğim kanlı bir düzende değil."

Celayir Balabey, belki de onunla tanışmamdan sonraki kısa süreçte ilk defa beni bu kadar ciddiye aldı. Ne dediğimi, ne demek istediğimi çok iyi anlıyordu. Onlar bu kirli düzenin kurucuları, biz kurdukları düzenin geri planda kalan sunucularıydık. Yaptıklarının nelere mal olduğunu bizde görebilirdiniz.

"Anlıyorum," dedi kısa ve netçe, daha sonra da bıçağıyla yavaşça bifteğini kesti. "Ortalık durulana ve herkes senin dokunulmaz olduğunu anlayana kadar benim himayemdesin. Tanıştığıma memnun oldum. Benim gibi adamların hızlı hayatları olur ama senin gibilerine pek az rastlarlar."

Başımla söylediklerini onaylayarak yavaşça sandalyemi geriye itip masadan kalktım. Celayir bir daha bana bakmadı, tüm dikkatini önündeki yemeğine vermiş gibi görünüyordu. Açıkçası böyle olması da işime geldi. Hızla salondan ayrılıp görevliden ceketimi alarak bu karanlık kaleden ayrılmayı hedefledim.

Ancak düşündüğüm gibi olmadı, kemerli çıkışta beni yakalayan eller gitmeme izin vermedi. Şahan Mirza, bileğime sardığı parmaklarını sıkılaştırarak beni istediği yere doğru yönlendirirken karşı koymama izin vermedi. Oturma alanının da arkasında kalan kış bahçesine girdiğimizde kısık ışıklar yandı.

Yanmaz olsaydı, çakmak çakmak olan gözleri orta yere serildi. "Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu, büyük bir öfkeyle dişlerinin arasından.

Cevap vermeme müsaade etmeden beni belimden yakalayarak hırsla kendisine çekti. Şimdi kibarlıktan çok uzaktı, farklı çiçeklerin kokusu etrafımızı sarmışken tavırları alışık olduğum şekilde değildi. Canımı yakma pahasına da olsa parmaklarını oyuntuma bastırıp beni kendisine daha çok yaklaştırdı.

"Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun Zeze? Eğer ben onaylasaydım, Celayir o masada kafana sıkacaktı," dediğinde kanım çekildi.

Demek bu yüzden Şahan Mirza'yla göz göze gelmişlerdi. Burun kemeri şakağımda oyalanırken sık aralıklarla alıp verdiği nefesi boynuma akıyordu. Bu yakınlığının nedenini ve hayatımı neden kurtardığını bile bilmiyordum. Titriyordu, hem de zangır zangır. Tekrar bir krizin gelmesinden endişelendim.

"Bıraksaydın sıksaydı da ben de bu işkenceden kurtulsaydım," dediğimde nefes mesafemde olduğu için gözleri aralandı.

"O kadar kolay değil," dedi hırıltılı bir sesle. Dizginleri elinden bırakmayan hâkimiyeti hareket olanağımı kısıtlamıştı. "Kartları sen dağıttın ama oyunu ben kurdum ve kazanacağım. Ne pahasına olursa olsun, hiçbir oyunu kazanmayı bu kadar istememiştim."

"Hayatımın bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum tükürür gibi. Beni sımsıkı tutan kollarını itmeye çalıştım ama izin vermedi. "Ben de gelmiş kimle ne konuşuyorum. Tüm bu olanlar, basit bir tarot destesinden ibaret değil."

"Ya öyleyse," dediğinde bir anda kaşlarım çatıldı. "Kartlarda gördüğün birçok şey çıktı. Önce tensel çekim duyacağım ve sonrasında bağlanacağım o kadın bile çıktı diyebilirim."

"Kafayı yemişsin," dedim kendimi geriye çekmeye çalışarak. Boynuma üflediği nefesini görmezden gelmeye çalıştım. "Bırak beni Mirza, evime dönmem gerek."

"Zaten evindesin," dediğinde kısık bakışları tehditkâr bir hâl aldı. Tutuşu beni yerime sabitlerken ne yapacağını kestiremedim. "Sikeyim beni senden mahrum eden özgürlüğünü."

Dudakları şaşkın ağzıma kapandığında hiç beklemedi. Alt dudağımı ele geçiren dudaklarından içime akan sıcaklığıyla birlikte

dili dişlerimde bir tur dolandı. Hiç zorlanmadan dilini benim dilime dolayıp ıslak sesler çıkararak öpmeye devam ederken karşılık vermiyordum ancak o esnada bir şey hissetmediğimi söyleyemezdim.

Ellerinden biri, kıyafetimden sıyrılan bacağımı buldu, parmaklarının arasında sıkıştırdığı tenimin tadını çıkarırken başımı hafifçe yana eğip daha derine daldı. Bu benim ilk öpücüğüm değildi ama ilk defa içildiğimi, bir adam tarafından açgözlüce tüketildiğimi duyumsuyordum.

Öpüşü saniyeleri devirdi, dakikalara varmak üzereyken örselenmiş dudaklarım ve hiç durulmayan nabzımla beni baş başa bıraktı. Bu öpücük değildi, Şahan Mirza dudaklarıyla bana sahip olmuştu. Kış bahçesinden çıkmak için yeltendiğimde yolumu kesmesi uzun sürmedi.

"Hayır," dedi kafasını olumsuz anlamda sallarken. "Gidemezsin Zeze," diye devam ettiğinde hayal kırıklığıyla sarsıldım.

Elimin hangi ara havalandığını, yüzüne ne zaman indiğini hiç bilmiyordum. Çehresi sağ tarafa düşerken çenesindeki kasların seğirdiğini ve bu seğirmenin, boynundaki damarlara kadar ilişti̇ğine tanık oldum. İşte şimdi görmekten korktuğum avcı kisvesiyle karşımdaydı.

"Cihangir seni götürecek," dedi gayet sakin bir sesle, tehlikeli görünüyordu. "Az önce yaptığın hareketin bedelini zamanla ödeyeceksin."

Ellerini cebine sokup geriye çekildi. Yolumu açtığında, bu kapıdan giren Canfeza Karaçay olmadığımı biliyordum. *Bambaşka biri olmak demek, yılları devirmek değildi. Kısa zamanda yaşanan büyük olaylar da insanı başka yerlere taşıyabiliyordu.* Bunu, eve dönerken aracın camına yansıyan kızın gözlerinde gördüm.

En kıymetli yıldızların göründüğü geceler, gökyüzünde hiç görülmemiş bir karanlık baş gösterir. Ufacık bir ışık gösterisine muhtaç olan zifirî şöhret, işte sonunda başka bir varlığın gücünü kabul etmiştir. Dibi görünmeyen bir çukurda sonuna kadar parlayabileceğini, sonunu bilmediğin bir yolda yönünü bulabileceğini ya da kırılsan bile tekrar ayağa kalkabileceğini...

Araba yağı içinde kalmış ellerimle alnımı ovdum. Aracın kaput bölümünün önünde oturuyordum. Sabahın erken saatinde geldiğim dükkânda beşten fazla araba tamiri etmiştim. Sol elimin ilk üç parmağında yarım yamalak sargılar vardı.

Cevdet Usta bu hâlime daha fazla dayanamamış, işini bitirme bahanesiyle gidip Kubilay'ı getirmişti. Sözde Kubi Efendi bugün Dilruba teyzeyi hastaneye götürecekti. Ama işte bizimkiler böyleydi, iki dakika depresyona giremiyordun.

"Canfeza, bu ne hâl kızım?" diyerek oto yıkamadan içeriye giren Dilruba teyze, hafif endişelenmiş biçimde bana bakıyordu. "Tepeden tırnağa yağa batmışsın yavrum."

Omuz silkerek oturduğum yerde durmaya devam ettim. Önümdeki eski hurda yığını da tıpkı benim gibi ümitsiz vakaydı. Onu yaşatmaya çalışmak, epeyce enerji kaybetmeme neden olmuştu. En azından eve gittiğimde uyuyabilecektim.

"Triger kayışı kopmuş," dedim tepemde dikilen Kubilay'a bakmadan. "Çalışması için uğraşıyorum ama olmuyor."

Durup dururken dolan gözlerim, benden izinsizce yaşlarını akıtırken Kubilay aracın lastiğine ufak bir tekme attı. İşlerin ne derece sarpa sardığının, benim zaten zindan gibi olan hayatımın şimdi daha beter boka battığının farkındaydı.

"Kıyamam ben sana," dedi Dilruba teyze, büyük bir anne şefkatiyle önüme gelen saçlarımı geriye itip şakağımdan öperken. "Üzülme Feza'm, bu dükkâna ölü giren araç senin sayende çalışıp çıktı. Elbet bunu da çalıştırmanın bir yolunu bulursun."

"Meselenin araba olmadığını çok iyi biliyorsun, değil mi Dilruba teyze?" diye sordum ağlamaktan ötürü boğulan sesimle. Kirpikleri titreşti ve bakışlarını kaçırdı.

"Ne diyeyim ki Feza, adı geçen kişiyle hiçbirimizin baş etme gücü yok. Zaten öyle adamların lügatinde *vazgeçmek* denilen kelime bulunmuyor kızım ancak senin bir duruşun var ve bu işin üstesinden geleceksin, eminim."

Elimin tersiyle gözyaşlarımı silerek başımla onayladım. Bir mafya baronu beni kendi malikânesinin kış bahçesinde öpmüş olabilirdi. İzin almadan içimdeki son enerjiyi de çekip almış olabilirdi ama duygularıma yenilmeyecektim. Yeni uyanan hislerimin sesini kısmanın bir yolunu bulacağımdan emindim.

"Öldürüldüğünü gördüğün Koral Kara'nın cenazesi neden kaldırılmıyor, biliyor musun?" diye sordu bana Kubilay, büyük bir öfkeyle. Diliyle yanağının içine vurdu sabırsızca. "Adam, oğlunu kimin öldürdüğünü bulamadığı için günlerdir cenazesinin kaldırılmasına bile izin vermiyor."

Durumun, öyle bir ortamda ne denli önemli olduğunu anlamak için onlardan biri olmak gerekiyordu. Tekrar zihnime düşen boynu dövmeli adam, bana katilin kim olduğunu söylüyordu. Ancak ben içimdeki şüpheleri dillendirirsem kopacak fırtınanın şiddeti büyük olurdu.

"Balabeylerle dost olmasalardı, ortaya çıkan deliller sonucunda şu anda iki taraf da birbirini tarıyordu," diye devam etti Kubilay. O, onların içlerinde çok zaman geçirmişti, işlerin nasıl sonuçlanacağına hâkimdi. "Katilin bulunması, bu yüzden Şahan Mirza için bu kadar önemli."

Buna benzer bir şeyi Cihangir de söylemişti, şimdi hemen hemen aynısını Kubilay da söylüyordu. Hemen yanımda oturan Dilruba teyzenin omzuna başımı yasladım ve sessizce iç çektim. İşlerin çözülmesini beklerken üst üste kırk düğüm atılması da

ayrı bir meseleydi. Şahan Mirza, kendi ailesinin geleceği söz konusuyken neden benimle ilgileniyordu, anlamış değildim.

"Yeter Kubilay, başladın sen de abin gibi. Bastın mı düğmeye, susmak bilmiyorsun oğlum," dedi Dilruba teyze, hafifçe oğlunu azarlarken. "Görüyorsun, kız perişan hâlde, uzatma sen de daha!"

"Abiymiş," dedi Kubilay, ellerini ceplerine sokup tükürürmüş gibi konuşurken. Öfkesi artık içine sığmıyordu besbelli. "Onun gibi bir adamla aramda kan bağı kuran kadere de helal olsun anne."

Dilruba teyzenin üstüne çöreklenen mahsun hâl her geçen saniye artarken, kadını üzdüğü için Kubilay'a kızmak istedim ancak buna ayıracak gücüm yoktu. Beni şefkatiyle sakinleştirmeye çalışan Dilruba teyzenin kolunu hafifçe sıktım.

"İyiyim Dilruba teyze, merak etme sen beni," dedim gülümsemeye çalışarak doğrulurken. "Bunlar, bizim gibi insanların gördüklerinin yanında fragman kalır. Güneşin doğmadığı bir gün yoktur, elbet bir gün bizim yüzümüze de vuracaktır."

Söylediklerimi onaylayan gözlerle dinleyen Dilruba teyze, oturduğu yerden hafifçe doğruldu. Elindeki poşeti hemen yanıma bırakmayı ihmal etmemişti. Belini ovarken ekşittiği yüzü, ne kadar rahatsız olduğunu ele veriyordu.

"Doktor *yerde oturmayacaksın* dedi. Fıtığı olan insanlara yerde oturmak yaramıyormuş," dedi belini ovmaya devam ederken. "Biz senin vaktini daha fazla almayalım. Gelirken sana da tavuk döner getirdik, yemeğini ye, işine sonra devam et Feza."

Anında diktatör bir tavra bürünmesi o an gerçekten gülümsetmişti. Poşeti açıp yemeğimi çıkardığımdan emin olduktan sonra oto yıkamanın çıkışına ilerledi. Özel bir sosla tavuk döner yapan bir tavuk dönerci vardı mahallenin girişinde, sevdiğimi bildikleri için oradan almışlardı.

"Annemle gidiyorum ama aradığımda o telefon açılacak," dedi Kubi, gayet kaba biçimde. "İlk çalışta açılmasın hele bir, bak o zaman külahlar nasıl yer değiştiriyor."

"Merak etme Kubiş," dedim yalandan muzırlık yaparak. Bu hâllerime idmanlı olan arkadaşım, tabii ki yememişti numarayı. "Hadi git Dilruba teyzenin yanına, belli ki bugün çok rahatsız."

Kubilay, beni onaylayıp dükkândan ayrıldıktan sonra tam ekmek tavuk dönerimi afiyetle yedim. Aç olduğumdan mı, yoksa o dükkânın favorim olmasından mı bilinmez, epeyce hoşuma gitmişti. Evden kahvaltı etmeden çıkmıştım, bir şeyler yeme düşüncesi sabahın ilk saatlerinde midemi bulandırıyordu.

Dönerimin ardı sıra kendime küçük bir demlikle çay demleyip, arabayla olan imtihanıma geri döndüm. Şikâyetçi olmadan, vazgeçmeyi bir an bile düşünmeden kanımın son damlasına kadar arabayla ilgilendim ve arızasını onarmayı başardım. Altına girdiğim araçtan keyifle çıkarak kendimle duyduğum gururun haklı keyfini yaşarken yüzümde kocaman bir gülüş vardı.

Aracın kaportasına bir beşlik çaktım. "*İlle de hurdaya çıkacağım* diye tutturmuştun ama izin vermedik, gidecek yolun varmış demek ki."

"Hikâyesini tamamlamayan herkes, yarıda bıraktığı yolu tamamlamak zorundadır," diyen sesle içimin çekildiğini sezdim. Yanlış duymuş olmayı ümit ediyordum. "Sonuçta her arızanın dilinden anlayan bir çözümü, her yaranın kanını durduracak bir dermanı vardır."

Arkamı dönmek istemedim. Omzumun arkasına dönüp de bundan birkaç gün önce dudaklarımı talan eden o dudaklara bakmak istemedim. Sesi etkileyici bir şekilde oto yıkamanın içine yayılmışken ona kayıtsız kalmak ne kadar mümkündü tartışılırdı.

"Yolum, senin yolunla bir olmadığı müddetçe hikâyemi tamamlayacağımdan emin olabilirsin," dedim onun bu flörtöz tavrına karşı. "Ne işin var yine burada?"

"Telefonundaki cevapsız aramaların sahibi olarak, aramalarıma neden cevap verilmediğini öğrenmek istedim," dedi kaşlarını indirip kaldırırken. Kısık bakışları çoktan mesaiye başlamıştı.

Yağ içinde kalmış vücudumu süzerken herhangi bir iğrenme belirtisi aradım ama yüzünde zerresi yoktu. Yaslandığı pervazda, uzun boyunu gözler önüne sererken kumaş pantolonuna soktuğu elleriyle aurası etrafını saran bir adamdı.

Telefon numaramı nasıl bulduğu hakkında bir zılgıt çekemeyecek kadar yorgundum. "Bir kadın telefonunu açmıyorsa bu, *seninle konuşmak istemiyorum* demektir," dedim alaycı biçimde gülerken. Tulumumun cebindeki el bezini çıkarıp parmaklarımdaki yoğun araba yağını temizlemeye çalıştım. "Hayır yani, bunun neresini anlamamış olabilirsin ki. Bir de akıllıyım diye geçiniyorsun."

İlk defa oldu, o kadar büyük bir ilkti ki dişlerini gösterip yüzü aydınlanacak şekilde gülümsedi. İçi basık olan oto yıkamaya güneş doğduğunu sandım. Kısık gözlerinin kenarlarında oluşan insani kırışıklıklar ve yüzüne oturan gülüşüyle işte orada bir yerlerdeydi gördüğüm adam.

"Bir kadın telefonunu açmıyorsa bu, *ben senin zannettiğinden daha fazla değerliyim, araman yeterli değil, ayağıma gelmeni tercih ederim* demektir," diyerek elleri ceplerinde, son derece rahat biçimde oto yıkamadan içeriye girdi.

"Hayal gücün de fena çalışmıyormuş hani," dedim küçük demlikten kendime çay doldururken. "Madem buraya kadar geldin, o zaman bir çay ikram edeyim. Âdettendir diye, sakın yanlış anlama."

Boştaki taburelerden birini çekerek oturdu ve ona doldurduğum çayı ikiletmeden içmeye başladı. Normalde çalışırken epey çay içen biri olmama rağmen hararetim yok olmuştu ve onu izleme dürtüsünden kurtulamıyordum.

Simsiyah takım elbisesinin keskin hatlı ütüsü ve ceketinin yakasındaki siyah gül, bugün hayli özenli olduğunu gösteriyordu. Buradan bir yere mi gidecekti ya da bir yerden mi gelmişti, bilmiyordum. Özel biriyle buluşacakmış gibi giyinmişti. Bu düşünce, kaşlarımın çatılmasına neden oldu.

"Kafanın içindeki ses, seni gerçek dünyadan koparıyorsa ondan kork," dedi bilmiş bir edayla, zaten hep filozoflar gibi akıl veriyordu. "Ama kafanın içindeki ses, duygularının önüne geçip sana mantıklı olanı fısıldıyorsa onunla bir yolculuğa çık. Kazanacağın bir yolculuğa."

"Kafamın içindeki ses, *en kısa zamanda karşındaki heriften kurtulman gerekiyor* diyor," dedim meydan okuyarak. Laflarının kendisine döneceğini bilmesi lazımdı. "Ne yapalım dersin?"

"Bunu zaman gösterecek," dedi kendinden emin biçimde. "Zamanın öğreticiliğine her zaman güvenmişimdir."

"Ölümüne tanık olduğum kişinin, Koral Kara'nın cenazesi neden kaldırılmadı?" diye sordum konuyu değiştirerek. Ortamın buz kesmesine neden oldum. "Neden bunu benden sakladın?"

"Seni ölüme götürmeye yetecek kadar şey gördün, bir yenisini eklemek istemedim," dedi çay bardağını orta sehpaya bırakarak. "Peki, sen bu bilgiyi kimden aldın? Yoksa seni canı pahasına yurt dışına kaçıran bir Bıçakçı'dan mı?"

"Öyle olsa bile bu, Kutluhan'la uğraşman gerektiği anlamına gelmiyor," dedim korumacı biçimde, çevremdeki hiç kimseye bulaşmasını istemiyordum. "Ayrıca bu bilgiyi bana o vermedi, başkasından duydum."

İnsanı çapraz sorguya çekecek kadar güçlü olan gözleri, avcı kisvesini giyinerek beni merceğinin altına aldı. Konuştuklarımda hoşuna gitmeyen kısımlar vardı ama ben, bunun cenazenin kaldırılmadığını bilmememle alakalı olduğunu düşünmüyordum. Kutluhan'ın isminin bile geçmesi, hareketlerindeki seyri değiştirmişti.

"Kendini korumakla ilgilen çünkü senin sandığının aksine, başkalarının senin korumana ihtiyacı yok," dedi öğüt verircesine. Benim görmediğim bir şeyleri görüyormuş gibi konuşuyordu. "Bir tilki nerede ne yapacağını bilecek kadar kurnazdır, merak etme."

Kurnazlıkla yaftaladığı kişi, Kutluhan'dı ve onda hoşuna gitmeyen bir şeyler gördüğü açıktı. Yine de bunu bana anlatmak istemiyordu. Üstünde durmadım, ilgilenirsem ona anlattığımdan fazlasını bildiğime dair şüphelenebilirdi. Böyle adamlarda şarjörü mermiyle dolu bir silah demekti şüphe. Ne zaman patlayacağını bilemezdiniz.

"Bildiğim her şeyi sana ve abine anlattım. Sizin içinde olduğunuz kurtlar sofrasıyla da bir bağımın olmadığı gün gibi ortada," derken çaylarımızı tazeliyordum. "Senin, benim etrafımda dolanmandaki ısrarını ya da durup dururken beni öpme ihtiyacını anlamış değilim. Madem ağzın iyi laf yapıyor, bir zahmet dengesiz tavırlarının sebebini açıkla."

İçimden geçenlerin ortaya dökülmesiyle birlikte biraz da olsa onun da köşeye sıkıştığını hissettim. İstediği zaman elini kolunu sallayarak buraya gelemezdi ya da her istediğinde beni öpemezdi. Tüm bunlar, benim gibi bir insanın prensiplerine aykırıydı.

"Sebep arama. Bakmakla yetinemedim, bir türlü yetmedi, ben de öptüm," dediğinde açık sözlülüğü karşısında tüylerim ürperdi. Sahiplenici tınısı sakinliğinin altında dalgalanıyordu. "İnsanın kafasında kurup, yine kafasının içinde yaşayacağı kadar

uzun ömrü yoktur. Hele de benim gibi adamlar için bu tür şeyler zaman kaybıdır."

Ölümle burun buruna sürdürdüğü yaşamında, içinden geldiği şekilde yaşamak istediğini söylüyordu. Beni öpmeyi istemişti ve bu senaryoyu kafasında kurmak yerine hayata geçirmişti. Çünkü ona göre bunu yapacak kadar zamanı yoktu.

"İstediğini, istediğin zaman almaya ve yapmaya alışmış olabilirsin ancak ben onlardan biri değilim," dedim gayet öfkeli bir sesle. Benim bedenimde tahakküm kurduğu noktada biterdi onun özgürlüğü. "Yetinemediğin tüm duygularını benim üzerimden tatmin edemezsin, bir daha sakın bana dokunma."

"İnan bana," dedi hafifçe öne eğilip kısık bir sesle. "Seninle ilgili yetinemediğim bütün şeyleri yapacak olsaydım bunu bilirdin. Bu yüzden için rahat olsun, şimdilik elimdekiyle yetinmeye karar verdim."

"Çay servisimiz bitti," dedim boşalan bardağını ters çevirirken. "Artık gitsen iyi olur, benim de paydos vermem gerekiyor."

"Benim de fazla zamanım kalmadı," dedi kolundaki pahalı saatine göz gezdirerek. "Gitmeden önce benim için kart çekmeni istiyorum ama."

Hayretler içerisinde karşımdaki dev adama baktım. Kimi zaman bir lider kimi zaman benden ricada bulunan bir centilmendi. Kollarını göğsünde bağlayarak kartları getirmemi sabırla bekledi. Hınçla oturduğum tabureden kalkarak dükkânın küçük ofisine ilerledim. Masanın çekmecesinde duran tarot kartlarını alarak tekrar yanına döndüm.

"Sadece üç hakkın var," dedim gayet net biçimde, ikiletmeden beni başıyla onayladı.

İstekli hâli bende büyük bir şaşkınlık yaratırken kartları karmaya başladım. Usta parmaklarım destelerin arasından hızla

kayarken, ellerimden ayırmadığı dikkatiyle beni sabırla bekledi. Anlaşılan, onun için tarot falı açmamı sevmişti.

"Çek," dedi tekdüze ve gayet katı bir sesle.

İlk kartı çekip ters bir hâlde sehpanın üzerine koydum ve kaldığım yerden devam ettim. Kartlar tekrar iç içe geçti, sayısız kombinasyonlarla karıştılar. Avucunu açarak elini ileri uzattığında bir diğer kartı çektim.

Parmaklarımın arasında titreşen deste, büyük bir enerjiyi ağırlarken altında yatan anlamların büyüklüğünün farkındaydım. Göz kapaklarıma binen ağırlık, iyi şeyler fısıldamıyordu. Nihayetinde üçüncü kartı da çektim ve sehpaya koydum.

"Ay çıkmış," dedim kartı masaya sürterek kendime çekerken. "Sisin içinde bir düşman var ve sana yaklaşıyor. Dost görünümlü ancak gerçek bir düşman, tanıyorsun ama tanımıyorsun da sayılır."

Söylediklerimi dikkatle dinleyen Şahan Mirza, baş parmağıyla çenesinde ritim tutuyordu. Besbelli, hissettiği şeyler vardı. Üzerine çöreklenen sis bulutlarının farkında olmamak için aptal olmak gerekirdi.

"Ermiş... Biri kendi sessizliğine gömülmüş durumda ama senden çok önemli bir şey saklıyor," dediğimde kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz bunun kim olduğunu anladım. "Yakınında biri ama senin hayatın için ölüm kalım meselesi olan bir sır, onda kilit altında."

Göz göze geldik. O kişinin ben olduğumu biliyordu ama duyguların kapalı kapılar ardına itildiği hareleri, bunu inkâr ediyordu. Güvenmek isteyen tarafının, onu yanlışa sürüklediği oldukça açık bir durumdu. Yine de bunu kabullenmek istemiyordu ya da bilmiyorum, başka planları da olabilirdi.

"Yüksek rahibe," diyerek kartı görüş açısına soktum. "Sessiz ancak güçlü bir çekimi temsil eder. Hissedilen ama söylenmeyen

duygular mevcut. Sezgisel bağların kurulduğu bir ilişkiyi de haber verir."

"Hangi kartın ne demek istediğini ve kimin için ne niyetle çektiğimi benden iyi biliyorsun Zeze," dedi sehpanın üzerinden uzanıp elimi avucuna alırken. "Bugün sıcak dudaklarımın değdiği teninde yarın soğuk bir namlunun dans etmesini istemem, bu yüzden iyi düşün."

İçten bir öpücük kondurduğu elimi çektiği kartların üstüne bırakarak arkasına bile bakmadan oto yıkamadan çıkıp gitti. Başından beri bir şeyler sakladığımı biliyordu. Yeni detaylar hatırladığımı ve o detayların, onun hükümdarlığını sarsacak olan bu olayı çözeceğini hissediyordu. Bir avcının zihninden, bir yırtıcının usta gözleminden kaçabileceğimi düşünmek de benim cahilliğimdi.

Bir saat içinde bana yaşattığı duygu akışından ötürü aptallaşmış bir hâlde sadece ceketimi alarak dükkândan çıkıp ilerledim. Temiz havayı içime çekmek istiyordum. Tenimde bıraktığı ılıklık ve dudaklarımdaki hissiyatının üstüne sünger çekmem gerekiyordu.

Kapının önüne çıkıp önce demir kapıyı kilitledim, sonra da kepenkleri indirip kilidini vurdum ve sağlamlığını kontrol ettim. Vakit öğleni geçse de sabahın köründe geldiğim için çok yorulmuştum. Bir de kaç gündür uykusuz kaldığım düşünülürse yerinde bir yorgunluk yaşıyordum.

Dükkânın yanındaki eve bağlı doğalgaz kutusuna iliştirilmiş siyah bir zarf görünce şaşırarak etrafa baktım. Kimin bıraktığını bilmiyordum ama besbelli, benim görmem için buraya bırakılmıştı. Siyah zarfı, sıkıştırıldığı borudan tereddütle aldım ve arkasını çevirdim. Herhangi bir isim yazmaması ve renginin uğursuzluğu içime büyük bir ürperti yaymıştı.

Titreyen parmaklarım, zarfın içindeki kâğıdı çıkardı ve katlarını tek tek özenle açtı. Biri tarafından izlendiğimi hissetsem de tekrar dükkâna girmek istemiyordum.

"Karanlıkta gizlenenlerin, gün ışığında ortaya çıkmak gibi bir huyu vardır. Kimsenin görmediğini gördün, sırlarını paylaşma vakti geldi. Seni de bekliyoruz."

Mektubun altında bir saat ve mekân bilgisi yazıyordu. Mekân dediğime bakmayın, Zincirlikuyu Mezarlığı'nın adresiydi, bir cenaze töreni olması muhtemeldi. Zarfın en altında ise *Kadem Kara* ismi bulunuyordu. Beni oğlunun cenazesine davet etmesi dostane bir tavrın sonucu muydu, yoksa bana karşı beslediği düşmanlıktan mıydı, bunu gidince öğrenecektim. Çünkü bu hayattan biraz bir şey öğrendiysem o da bunun bir davet değil, buyruk olduğuydu.

Serinleyen hava, uğultulu rüzgâr eşliğinde gri bir sisi etrafa musallat etmişti. Hafif çiseleyen yağmur, dakikalara bedel biçimde derinleşen mezarın toprak kokusunu artırmıştı. Ham toprak kokusu genzimi yakarken mezar taşlarına düşen her damla, donuk bir parıltıyla içine çökmüş hayatların üzerine akıyordu.

Birkaç adım ötede Kadem Kara olduğunu düşündüğüm kişinin yüzü taş gibiydi, kaskatı ifadesinin altında alınamamış bir intikamın ağırlığı mevcuttu. Elleri belinde, gözleri insanların hareketleri üzerinde olan korumalar, olayın başka bir boyutundaydı.

Seçkin bir kalabalık vardı cenazede. Toprağın yanında diz çökerek içi sökülürcesine ağlayan kadının, annesi olduğunu anlamak zor değildi. Çünkü bu ortamda duygularına kilit

vurmayan tek kişi oydu, zira ben de son nefesini nasıl verdiğini görmemişim gibi tepkisizdim.

Toprak çok hızlı örttü üzerini, daha demin beyaz kefenin içinde ve gözlerimin önündeydi. Hoca son duasını okurken ailenin hatırı sayılır büyükleri ve aile dostları başsağlığı dilemeye başladı. Hâlâ kimin öldürdüğü belli değildi ama cenaze namazı kılınmıştı.

"Demek geldin Canfeza," diyen sesle hafifçe yerimde sıçradım ve dibine sindiğim ağacın altından ayrılmadan yanımdaki adama baktım. "Geleceğini biliyordum."

Kadem Kara, son duası edilen oğlunun cenazesine karşın bir sigara yaktı. Gözleriyle birlikte karanlıkta yoğrulmuş bir adamdı, göz bebeklerini dahi ayıramadığım siyahlıktaki hareleri kısaca üzerimde dolandı. Yaktığı sigarasından yılgın biçimde büyük bir nefes çekti.

"Başınız sağ olsun," dedim. Ne denilebilirdi, bilmiyordum.

"Çok karanlıktı ve ona kimin sıktığını görmedin, öyle mi?" diye sordu başsağlığı dilememi umursamayarak. "Herhangi bir ayrıntı da mı yok, ona bunu kimin yaptığını çözebileceğimiz bir ipucu."

"Ben bildiklerimi Celayir Bey'e de anlattım," dedim gayet mesafeli bir sesle. Bugün başımı kaldırırsam koparmaları an meselesi olurdu. "Yeni bir detay veya işinize yarayacak herhangi bir ayrıntı aklıma gelirse size söylerim elbette."

"Nasıl bir babanın kızı olduğunu bildiğim için doğru söyleyeceğine inanıyorum Canfeza," dedi geçmişi yâd eder gibi. Bakışları uzağa dalmıştı, bir süre duraksadı. "Şeref Karaçay, bugün aramızda olmasa da alnına kara sürdürmeyecek bir adamdı. Kızının da aynı kalitede olmasını temenni ederim."

Bitmemiş sigarasını yere atıp ayakkabısının ucuyla ezerek yanımdan ayrılmaya hazırlandı. Tek kelime etmeden yanımdan

uzaklaşmasını izledim. Gitsindi ki ben de bu lanet yerden gideyim.

"Babana benden selam söyle," dedi gayet manidar biçimde.

Hafifçe başımla onayladım. Babamı o hâle getiren kişinin kim olduğu hâlâ bilinmiyordu. Çünkü babam felç geçirmişti, konuşma yetisini de kaybettiğinden ona bunu yaptıranın kim olduğunu öğrenememiştik. Zaten öğrensek o kişiye ne yapabilirdik ya da yapsak da bu babamın hayatında neyi değiştirirdi, işte orası tartışılırdı. Düşünürken onu gördüm. Şahan Mirza Balabey, ceketinin cebine iliştirdiği kara gülü ve dinmeyen karizmasıyla buradaydı. Kadem Kara'yla tokalaşırken etraflarını sarmalayan adamların konuştuğunu, hatta gerildiğini hissettim.

Sonuçta katili Şahan Mirza olarak biliniyordu ve Kadem ona ne kadar güvense de alnındaki kara leke henüz silinmemişti. İki adam ellerini birbirinden ayırmadan konuştu. Konuşmaları hararetlendiğinde ise Kadem Kara arkasını döndü ve tam benim durduğum yere bakarak varlığımı ifşa etti.

Neredeyse olduğum yere çöküp utanmadan çocuk gibi ağlayacaktım. Balabey'in şahin gözleri beni yerime zamklarken konuşmalarına kaldıkları yerden devam ettiler ama gözleri ara ara bana değdi. Bu duruma katlanamadığım için altında durduğum ağaca tutunarak mezarlığın diğer tarafına geçtim.

Yağmurdan ötürü toprağa batıp çıkan ayaklarımla birlikte mezarlığın sonuna geldiğimde güçlü bir nefes koyuverdim. Geriye eve dönmek kalmıştı ama bunu hızlı yapmalıydım. Balabey'in peşime düşmesi an meselesiydi ve şimdi onun çapraz sorguda hissettiren kısık gözleriyle karşı karşıya gelmeye hazır değildim.

"Senin burada ne işin var Canfeza?" diye soran kişiyle birlikte omzumun üzerinden dönüp arkama baktım.

"Kutluhan," dedim sorarcasına, onu burada bulmayı bekle-miyordum. "Ben buraya davetiyeyle çağrıldım, sanki düğüne çağrılıyormuşum gibi, her neyse. Asıl senin ne işin var burada?"

"Serhan Bıçakçı, başsağlığı için cenazeye geldi," dediğinde o adama hâlâ baba demediğini anladım. "Eve mi gideceksin? İs-tersen seni bırakayım."

Kutluhan'dan şu sıralar hiç hoş elektrik almıyordum, hele de boynunda dövme olan adamdan sonra içime iyice şüphe düş-müştü. İtiraz etmek adına bahaneler düşünürken gözlerim et-rafta dolaşıyordu ve basamaklardan inerken etrafını kolaçan eden Cihangir'i gördüm. Beni arıyordu.

"Olur, hava da çok soğuk zaten, bir an önce eve dönsem iyi olur," dedim yalandan kolumu ovuştururken. "Bir de bizimki-lerin tantanasını çekemem."

Kutluhan'ın siyah aracı, tek bir işaretiyle önümüze geldiğinde içinden çıkan en güvendiği adamı, arka yolcu koltuğunun ka-pısını benim için açtı. Hızlı adımlarla aracın kapısına doğru ilerledim ve binmeden önce son bir hissiyatla başımı kaldırıp içinden çıktığım kaosa baktım.

Şahan Mirza orada durmuş, ölümün kol gezdiği mezarlığın içinde alaycı bir avcı kuş gibi çelikten gözlerini üzerime dikmişti. Saçlarıyla oynaşan rüzgâr ya da boynundaki atkıyı yellendiren hareketlilik, umurunda değildi. Altında durduğu çınar ağacı gibi yıkılmaz görünüyordu, ölümünden sorumlu tutulduğu adamın cenazesine gelmişti ama omuzlarında zerre kadar bükülme yoktu.

Benim görebileceğim biçimde başını belli belirsiz salladı. Ce-binde olmayan boştaki eli sımsıkı bir yumruk hâline gelmişti. Ka-çışım olduğunu düşündüğüm arabaya bindiğimde de Kutluhan diğer tarafın kapısını açıp yanıma oturduğunda da yerinden zerre kımıldamadan bizi izledi.

"Bu âlemde gözüne batacağın son adamın merceğindesin," dedi Kutluhan'ın adamı, şoför koltuğuna geçtiği esnada. "Kurtul ondan Canfeza, başına bir şey gelmesini istemiyorsan o herifi kendinden uzak tut."

"Yapacağımı yaptım, istedikleri tüm bilgileri onlara verdim," dedim Kutluhan'ın vurucu gözleri altında. "Gerisi onlarda, katilin kim olduğu er ya da geç ortaya çıkacaktır."

Bu kadar dikkatli bakmasaydım görmezdim ama Kutluhan'ın yutkunduğunu fark etmiştim. Diliyordum ki bu denli büyük bir olayın parçası olmasın. Çünkü gerçekler ortaya çıktığında babasının ona sahip çıkacağını sanmıyordum, aksine kurtların önüne atardı.

"Aynen öyle," dedi beni onaylamakta istekli görünmeye çalışırcasına. "Sen bu saatten sonra geride dur, göz önünde olmak senin aleyhine."

Sessizce başımla onayladım ama artık kart çekmeye bile gerek yoktu. Koral Kara'nın ölümünde çocukluk arkadaşımın parmağı olduğuna yemin edebilirdim ama kanıtlayamazdım. Zaten böyle bir bilgiyi erkek kardeşiyle bile paylaşamazdım, benden çıktığı an elbet döner dolaşır Şahan Mirza'ya ulaşırdı. Ve ben, Kutluhan'ın başına bir şey gelmesini istemiyordum.

Evimin olduğu sokağa geldiğimizde sessizce teşekkür ederek arabadan indim. Geride bırakmayı diledim, gördüklerimi ama unutmak istediklerimi. *Her şeyi en başa sarmak ne güzel olurdu,* diye düşündüm. İçimde yeşerttiği hislerinin olmadığı ve beni içine çektiği bu dünyanın karanlığında boğulmadığım bir geleceği düşledim.

beş

Çakırtepe'nin üzerine güneş doğmayan günlerden biriydi. Sokak lambalarının öksürür gibi yanıp sönmesi ve uzaklardan kulaklarımıza dolan siren sesleri yeni bir kıyametin baş gösterdiğini haber veriyordu. Uğultulu bir ninni hâline gelen kaosun kalıntıları, varlığını belli edecek kadar güçlüydü.

Havada iliği kesen bir soğuk mevcuttu. Ölüme tanık olmak ve ölümüne tanık olduğun kişinin cenazesinde bulunmak tez vakitte hazmedilecek şeyler değildi. Üstelik bir de köşeye sıkıştırılmak ve hayatının her ânının sorguya dönüşmesi, alışık olduğum bir hâl sayılmazdı.

Kendime kafa izni vermiştim, bugün biraz evde takılacaktım.

Tırnaklarını kestiğim babamın bakışları camdan dışarıya taşmıştı. İçli bir hâlde yağmaya yüz tutan yağmuru seyrediyordu, oldum olası sonbahar insanı olmamıştı. Yaz aylarında gittiğimiz piknikleri anımsadım, kucakladığım piknik tüpünü ve mangalın sonundaki közle pişen biberlerin tatları hâlâ damağımdaydı.

"Yeniden yaz gelecek, merak etme," dedim tırnak makasının yanaşmadığı kısımları törpüyle hallederken. "Hem belki yaz geldiğinde bizi pikniğe götürürüm, bu defa mangalı ben yakarım."

Siyah göz bebeklerinde biriken yaşlar içimin dağlanmasına neden olurken bakışlarımı kaçırdım. Tırnaklarıyla ilgileniyormuş gibi davranmaya çalıştım ama onunla yüzleşemediğimi biliyordu. Babam, beni bu dünyada en iyi tanıyan insanlardan biriydi.

"Ne yapalım baba, kaderinde böyle bir sınav yazılıymış demek ki. Kendine acımayı bırak artık," dedim elleriyle olan işimi bitirerek, önüne gelen saçlarını geriye ittim. "Hem seni çok seven ve sana bakmaktan gocunmayan bir ailen var. Ailesi olmayanları bir düşün istersen."

Simsiyah saçları alnına akmaya başlamıştı, tutamları şekle sokmaya çalışsam da inatla tekrar yüzüne düştüler. Mutfakta yemek yapan annem, kapının pervazından başını uzattı.

"Yine babalı kızlı sohbete tutuşmuşsunuz bakıyorum," dedi köpüklü ellerinde tuttuğu bardakla. "Benimle bu kadar alakadar değilsin Şeref, kıskanıyorum."

Güldüm, annem daima babamın bana olan düşkünlüğünü kıskanmıştır. Bir elimi annemin boynuna atarak yanağımı yüzüne yasladım ve bizi seyreden babama göz kırptım. Mutlu olduğumuzu görmeye ihtiyacı vardı.

"Kocanın saçları uzamış Sumru Hanım," dedim anneme takılırcasına, yanağına sulu bir öpücük kondurdum. "Müsait bir vakitte kessek iyi olur."

"Ben de anlamadım kızım, kökünde ne varsa iki günde ensesini aşıyor," dedi annem, bu duruma hayretle bakıp omuz silkerken. "Neyse ben şu yemeği halledeyim. Deli balta gelir şimdi okuldan, *ben açım* diye ömrümüzü yemesin."

Babamın ellerini önce köpükledim, daha sonra da ılık su dolu leğende duruladım ve sabırla kuruladım. Elini öpüp alnıma yasladıktan sonra kendi odama ilerledim. Uzandığım yatakta, dışarıda başlamış olan yağmuru seyrettim bir süre.

Titreyen telefonumu elime aldığımda mesajların biriktiğini gördüm. Deren, bugün çalışmadığımı bildiği için *akşam bir şeyler yapalım mı* diye soruyordu, Kubilay da işe gitmediğim için hastalanmamdan endişelenmişti. Deren'e olumlu cevap verip Kubilay'a hasta olmadığımı yazdım.

Sansar Murat'ın mekânına yarın gidecektim. Devamsızlığımdan ötürü beni işten çıkarmak istese de müdavimim olan müşterilerden dolayı bunu yapamıyordu. Mecburen benim çalışma standartlarıma uyacaktı, bu düşünceyle birlikte keyifle yatağıma yayıldım.

Kapı zilinin duyulmasının hemen ardından Tuna'nın ekolu sesi küçük evimize yayıldı. Ergenliğe girdiğinden ötürü sesi acayip hâlde kalınlaşmıştı ve bu yeni hâline alıştığımı söyleyemezdim. Soluksuzca benim odama daldı.

"Sana kaç kere daha kapıyı çalman gerektiğini söyleyeceğim," dedim kızmaya çalışırken ancak gözlerindeki sevinç, sinirimi törpüledi. "Küçük değilsin artık ablacım, üstümü de değiştiriyor olabilirdim."

Bir anda utanarak kafasını önüne eğdi ve isteksiz bir özürle beni geçiştirmeye çalıştı. Onun bu hâli beni keyiflendirirken uzandığım yataktan kalkarak beni aşan kafasını kendime çekip ensesine bir tane yapıştırdım.

"Film izleyeceğiz değil mi?" diye sordu hemen hevesle. Gülüşüm yüzünden bedenim titreşti.

"Yüz verdik ya hemen bir cıvı," dedim kafasını göğsüme yaslarken. Benim evde olduğum günlere bayılıyordu. "*Harry Potter*'a en başından başlayacaksak neden olmasın."

En sevdiği film serisinin ismi ağzımdan çıkar çıkmaz beni omzuna attı. Odanın ortasında kendi etrafında dönerken gülüşlerime engel olamıyor ve beni indirmesi için vuruyordum. Deli kuvvetinden yararlanan çocuk kalpli kardeşim, vertigo olduğuma kanaat getirmiş olacak ki beni omzundan indirdi.

"Yemekten sonra iki büyük cips ve annemin helvasıyla birlikte," dedi işaret parmağıyla beni gösterip söylediklerini onaylamamı beklerken. "Kaytarmak yok."

"Yemekten sonra iki büyük cips ve annemin kavurduğu helvayla birlikte," diyerek büyük bir heyecanla onayladım. "Kaytaranın ağzına pişmiş yılan düşsün."

Yüzünü ekşiterek kapının pervazından bizi izleyen annem, "Azıcık büyü Canfeza," diye azarladı beni ve kafasını Tuna'ya çevirip konuştu. "Yıka sen de ellerini, yemek on dakikaya hazır olur."

Annemin tavuk suyuyla yaptığı arpa şehriye çorbası, açık ara yediğim en iyi yemekti. Çocukluğumda da çok severdim ve top on listemin başındaki yerini koruyordu. Çorbanın peşine gelen yaprak sarmasıyla birlikte başımı kaldırdım ve Tuna'yla aynı anda göz göze geldik.

Sekizer adet konulan sarmaların yanındaki pirinç pilavı iştahımı kabartmıştı. Kaç gündür mideme doğru dürüst bir şey girmediğini hesaba katacak olursak, bu hâlde olmam gayet normaldi. Dolmalardan birini ağzıma atıp baharatlı salçaya bulanmış etin tadına vardım, hele de arkadan gelen üzüm yaprağının ekşiliğine bayılıyordum.

"Sen niye yemiyorsun anne?" diye sorduğunda Tuna, başımı tabağımdan kaldırıp önünde sadece dolma ve pilav olan anneme baktım.

"Biliyorsunuz, ben eti pek sevmiyorum çocuklar, hem yaprak da midemi ağrıtıyor," dedi yüzümüze bakmadan. Yalan söylediğinde bizden kaçmak için bunu yapardı.

Benim annem işte böyle bir kadındı, içeride yatan adamın adı Şeref ise karısının ismi de Gurur'du. Tabağındaki üç dolmayı annemin servisine sıyıran Tuna, annemin tek kelime etmesine müsaade etmeden çatala taktığı dolmayı ağzına tıkıştırdı.

Kendi tabağımdaki dört dolmayı da ben servisine ilave ettim. "İtiraz istemiyoruz anne, fedakârlık edeceğim diye sağlığından olacaksın."

Masada oturan herkes biliyordu ki evde hepimize dolma yapmaya yetecek kadar yaprak yoktu. Yoksa annem de yaprak sarmasını severdi, her sabah bir tane yumurta yemeyi ihmal etmezdi. Tadı kaçan ağzımla birlikte hafifçe geriye yaslandım.

"Babamın borçları bitmek üzere," dedim sessizce. Gayriihtiyari bir ifadeyle mutfak kapısına baktım, babamın duyup üzülmesini istemiyordum. "Borçlar bittikten sonra kazandığım para bize fazlasıyla yetecek ve o zaman ne istersek yiyebileceğiz."

"Kuşbaşı et bile mi yiyeceğiz?" diye sorduğunda çocuksu bir merakla Tuna, masumiyeti karşısında dişlerimi sıktım.

"Ablan bizi hiçbir şeyden mahrum etmiyor oğlum. Gücü neye yetiyorsa onu getiriyor, sen de böyle konuşup üzme ablanı," diyerek Tuna'ya kızdığında annem, küçük kardeşim gözlerini kaçırdı.

"Ben öyle demek istemedim Zeze," dedi durgunlaşan bir sesle. "Sadece bir anlık hevesti, yoksa yediğimiz bize yetiyor."

Anlayışla gülümsedim, içimde hakir görmeye dair tek bir emare bulunmuyordu. Annemin sarmalarından ağzıma atarak kocaman gülümsedim. Dişlerime yapışan yaprak kalıntılarıyla birlikte ortaya çıkan komik görüntüye güldü Tuna.

"İstediğin her şeyi alacağım ablacım, biraz daha sabret sadece," dedim yemeğime devam ederken.

Annemle birlikte sofrayı topladım ve *kettle*'dan aldığım sıcak suyla yağlı bulaşıkları köpükleyip duruladım. Bize helva kavuran annem, uzun zaman sonra evde olduğum için epey keyifliydi. Kubilay'dan ikinci el aldığım LCD televizyona telefonumun internetini bağladık ve Tuna, *Harry Potter*'ın ilk filmini açtı.

Televizyonun karşısındaki koltuğu açıp önüne dizdiğimiz sehpaların üstüne cipslerimizi ve annemin kavurduğu helvaları bıraktık. Harry'nin gözünü açtığı dünyada sürekli parmakla gösterilerek yaşadığı travmanın hatırlatılması ve filmin en başından beri çok değerli bir şeyin parçası olması beni hep etkilemiştir.

İki saate yakın süren filmi soluksuz izlerken annem elindeki örgüsüyle yan gözlerle ekrana bakıyordu. Arada çıkan sahneler onu tetikliyordu ve genelde bu tür filmleri izlemeyi sevmezdi. Türk filmi açmış olsaydık işler değişirdi tabii.

"*Hermione* sizce de çok tatlı değil mi?" diye soran Tuna, elini çenesine yaslamış melül melül ekrandaki kıza bakıyordu.

"Saçlarını bile taramıyor oğlum," dedi annem, burnunu kırıştırarak kıza bakarken. "Elini prize sokmuş sanki, tövbe estağfurullah."

"Sen Hermione'nin kim olduğunu nereden biliyorsun? Hani izlemiyordun?" diye sordum anneme oyunbaz bir tavırla, yakalandığını sezen annem omuz silkti.

"En başından beri yılanla konuşma sahnesine bayılıyorum," dedim son sahnesini izlediğimiz için ayaklanıp uyuşmuş uzuvlarımı hareket ettirerek. "Ayrıca Harry'nin yarası ve gözlükleri de çok ikonik."

"Hiç de bile," dedi Tuna, Harry'e bakıp göz devirerek. "Tam bir mankafaya benziyor."

Kıskandığını hissederek güldüğüm sırada kapı zili duyuldu ve bizimkilerin kalkmasına izin vermeden kapıya gittim. Kollarını ovuşturarak kapıyı açmamı bekleyen Deren, kırmızı burnunu hemencecik içeriye soktu. Geride durarak soğuğu kesmesi için kapıyı kapattım.

"Kış geldi desene," dedi bu durumdan şikâyet ederek salona geçerken. Loş ışıkta perdeler çekilmiş bir hâlde bizi film keyfi yaparken bulunca, "Demek Sumru teyzenin helvasını bensiz yiyorsunuz," diye yakındı yalandan.

"Hemen de kokusunu aldı," dedi Tuna, Deren'e burun kıvırarak. "Ben ikinci tabağı yiyince sana kalmadı sanırım."

Yakın gözlüğünün ardından Tuna'ya bakarak kaşını çattı annem. "Misafirimizle ne biçim konuşuyorsun oğlum, hem benim misafire ayıracak bir tabak helvam hep vardır."

"Cansın Sumru teyze," diye şakıdı Deren ve ilgili gözleri bana çevrildi. "Ben helva ve çay keyfi yaparken sen de üstünü değiştir."

"Değiştirelim bakalım," dedim onaylayarak. Kafamda neler giyeceğimi düşünüp tartıyordum. "Gel hadi odama geçelim, annem helvanı getirir."

Oyunbaz biçimde Deren'e dil çıkaran Tuna, annemin ona bakmasıyla birlikte kafasını battaniyenin altına soktu. Bizim deli oğlanın bu hareketlerine idmanlı olduğumdan Deren de odama girdikten sonra kapıyı kapattım. Dolabımın önüne geçip giyeceklerimi çıkarırken, annem helvayla çayı getirip kapıyı kapatmıştı.

"Cenazede seni gördükten sonra hiç aramaması garip değil mi sence de?" diye sordu Deren, büyük bir merakla. Ağzı dolu konuştuğu için helvalar sağa sola sıçramıştı.

Annesini küçük yaşta kaybetmişti, babası da evlenip kendisine Deren'i dışarıda bıraktığı bir hayat kurunca bizim kız da çekirdek ailesiyle olan bağını hepten koparmıştı. Tek başına iki artı bir evde yaşıyordu ve geçimini benim de çalıştığım kafede tarot

bakarak sağlıyordu. Ailevi tatlar onun için çok kıymetliydi, bu yüzden annemin helvasına düşkündü. Normalde kilo alacağım korkusuyla ağzına şekerli gıdalar sürmezdi ama söz konusu aile sıcaklığını taşıyan öğelere geldiğinde işler değişiyordu.

"Ne bileyim," dedim gerçekten bezmiş hâlde. Altıma belimden düşecekmiş gibi duran bir *mom jean*[2] geçirdim. "Bana kalırsa mezarlıkta olmamdan çok, Kutluhan'ın arabasına binmeme sinirlendi."

Olan bitenin kısa fragmanını Deren'e anlatmıştım, beni öpmüş olmasına hâlâ inanamıyorken Deren bunu gayet normal karşılamıştı. *Zaten olacağını bildiğim bir şeydi,* diyerek elini havada savurmuş, başka neler olduğunu anlatmamı beklemişti.

"Kıskanıyor olmasından olabilir mi sivri zekâlı arkadaşım," dedi demli çayından höpürdeterek içerken. "Gerçi Kutluhan'ı sevmiyor da olabilir, açıkçası ben de Kutluhan'dan hazzettiğimi söyleyemem. Kendisi çok sempatik bir arkadaş değil malum."

Göbeğimin bir kısmım ortaya çıkaran kırmızı dantelli büstiyerimi, pas basmış aynanın önünde düzelttim. Omuzlarıma dökülen hafif dalgalı saçlarımı geriye sıyırıp renksiz görünen gözlerime ince bir *eyeliner* çektim ve hafif rimelle yarışmayan parlatıcımla makyajımı sonlandırdım.

"Aralarında benim dışımda bir husumet var gibi görünüyor," dedim son hâlime alıcı gözle bakarken. "Söylediğim ayakkabıları getirdin mi?" diye sordum Deren'e.

Kol çantasından çıkardığı küçük poşeti bana uzattı, poşeti alarak içinden çıkardığım deri *botileri* giyindim. Arkadaşınızla aynı kafada olmaktan daha iyi bir şey varsa o da arkadaşınızla aynı ayak numarasına sahip olmaktır. Zımba baskılı deri ceketimi omuzlarıma attığımda yediği helva Deren'in boğazına kaçtı ve öksürmeye başladı.

---

[2] *Mom Jean:* Bu pantolonlar, sıkı ve bacağa yapışan pantolonlardan farklı ve geniş kesimdir.

"Bir içim su oldun yine," dedi sırtına vurduğum kısa aralarda nefeslenirken. "Başımıza iş alacağız gece gece ha, kafamızı dağıtalım derken bizi dağıtmasınlar."

"Sen kıçını zor örten elbisene bak," dedim lafımı hiç sakınmayarak. Düz beyaz bacaklarını öne çıkaran, yeşil renkte kadife bir elbise giymişti. Benim en azından bacaklarım meydanda değil."

"Hadi be oradan, sen bir yerlerini açmadan da nasıl seksi olunacağını biliyorsun," dedi yere düşürdüğü çantayı koluna takıp odadan çıkarken. "Sumru teyze barajını da geçersek dışarıya çıkabiliriz."

"Hayırdır diyeceğim," dedi annem, elindeki örgüsüyle birlikte oturduğu koltuktan gözlüklerinin altından bana bakarken. "Gece gece bu kılıkta pek hayır bulunmaz."

"Büyütme anne, bugün kendime kafa izni verdim. Deren'le biraz takılıp geleceğim," dedim göz kırparken. Tuna çoktan odasına gitmişti. "İstediğin zaman ara, biz kaçıyoruz."

Onaylamayan gözlerle bizi izleyen annemin baskıcı tutumu altında evden ayrıldık. Kapının önünde Kubilay'ın 2010 model, eski tip otomobilini bulmayı beklemiyordum. Hele de yer yer boyası atmış gri rengi ve kaputunda geçirdiği kazaların izleriyle bana bakarken şaşkınlığımı atlatamadım.

"Kubilay, yaşadığın son olaylardan ötürü bize kıyak geçmek istedi," dedi Deren, anahtarla kapıyı açıp şoför koltuğuna atlarken. "Hadi bin, yoksa Çakırtepe'de bu kılıkla ite köpeğe yem oluruz."

Anahtarı kontağa yerleştirip aracı çalıştırmaya yeltendiğinde motordan gelen ses, yırtıcı bir hayvanın boğazından çıkan hırıltı tarzındaydı. Gözlerimi devirerek başımı geriye attım. Neyse ki araba üçüncü zorlayışta hareket etti de yola koyulduk.

"Yağ gibi akıyor mübarek," dedim süspansiyon denilen şeyden bihaber olan araçta sallana sallana giderken. "Yürüyerek gitsek daha çabuk varırdık gideceğimiz yere."

"Deme öyle ya," dedi Deren, dikiz aynasını kontrol ederken. "Hem Kubilay, kötü konuştuğunda daha çok arıza verdiğini söyledi. Alınıyor muymuş neymiş, bir şeyler zırvaladı."

Kahkahama engel olamadım. "Öyle mi söyledi gerçekten?" dedim gülüşümü frenlemeden.

"Sence söylemiş midir Zeze, bir düşün bakalım," dedi Deren bıkkınlıkla iç çekerek. "Söz konusu eski arabası olduğunda bile içi titriyor ama iş başka yerlere geldiğinde R yapıyor."

Geçen gün aramızda geçen diyaloğun sonuçları olduğunun bilincinde sessiz kaldım. Belli ki aralarında konuşulmamış ve yarım bırakılmış meseleler vardı. Bu zamana değin de bir arpa boyu yol gidememişlerdi. Şaşırmamıştım, söz konusu Kubilay ise işler bazen tahmin ettiğiniz gibi gitmeyebiliyordu.

"Düşünme şimdi bunları. Eğlenmeye çıkmadık mı, biraz kafamızı dağıtalım," dedim camdan dışarıya uzattığım başımla saçlarım rüzgârda uçuşurken, neyle uğraşacağımı bulmuştum. "Hep biz mi laf yiyeceğiz, biraz da onlar yesin," dedim.

Kaldırımda kendi aralarında takılan dörtlü erkek grubuna bakan Deren, ne demek istediğimi anlayarak aracı gruba yakın olacak kadar sürmeye başladı. Yavaşlayan arabayla birlikte yüzü seçilen erkek grubu, aralarında bir şey konuşuyordu.

"Şişşt... Güzelim," dedi Deren sondaki harfi uzatırken. "Hepsi senin mi? Atıyım seni arabaya, unutalım birlikte dertlerimizi."

Hafif şaşkınlıkla birlikte gülmeye başlayan adamlar, eğlendiğimizi sezerek bizi izlemeye devam etti. Rolüne kendini kaptıran Deren, bana göz kırparak hepsini şöyle bir süzdü. Ne diyeceğini düşünüp tarttığı belliydi.

"Nazlanma be güzelim, gel içelim," der demez bir ıslık koyverdi. "Allah neler yaratıyor be, baktıkça şükredesim geliyor."

Artık gülmekten karnımı tutmaya başlamıştım, yanımda oturan arkadaşım tüm kozlarını oynamaya devam ediyordu.

Dörtlü grup ellerini ceplerine sokmuş, hâllerinden memnun bizi dinlerken lafa ben karıştım.

"Hadi be, ver şu güzelliğin zekatını, uzatma işte," dediğimde gruptan ayrılan biri bize doğru gelmeye başladı.

Dört kişi olmaları ve bize gelmeye başlamaları şakanın tadını kaçırırken açık camı örten Deren gaza bastı. Adamları sollayarak hızlıca giden arabanın içindeki gülüşümüz, yaklaşık yüz metre sonra arabanın durmasıyla yarıda kesildi.

"Ne oluyor yine?" diye sordum, yan aynalardan bakıp bize doğru gelen grubu izlerken.

"Anlamadım ki," dedi Deren stresle dikiz aynasına bakarken. "Tam da bozulacak vakti buldu, çalışsana öküz ölüsü."

"Lütfen öyle konuşmayalım ama sonra psikolojisi bozuluyor," dedim aynaları kolaçan edip bize iyice yaklaştıklarını fark ederken. "Kapıları kilitle hadi, bir gün de eğlenelim diye çıkalım da bir boku başımıza sarmayalım kına yakacağım."

Arabanın arka tarafından dolanıp cama tıklatan gençler bizden daha fazla eğleniyordu. Yüzlerinde yeşeren oyunbaz tavırla karışık beğeni, bu gece başımızı ağrıtacağa benziyordu. Hâlâ çalışmayan arabayla uğraşan Deren, küfür repertuarını epey genişletmişti.

Ön yolcu koltuğunun camına tıklatıp yüzünü cama yapıştıran kişiye orta parmağımı gösterdiğimde cama inen yumrukla çığlık attım. İkinci bir yumruğu cama atmak için hazırlanırken eli havada kaldı çünkü o eli Cihangir tuttu.

Cihangir, cama yumruk atacak olan kişinin elini sırtına doğru büküp acıyla diz çökmesine neden olurken farların aydınlattığı yoldaki lüks aracın burnu dikkatimi çekti. Lamborghini Urus tam karşımdaydı ve içinden inen kişi, kendinden emin adımlarla bize doğru geliyordu.

Gencin grubunda olan diğer kişilerden biri Cihangir'e yeltendiğinde diz çöktürdüğü genci bırakmadan diğerinin kolundan

tutup hızla kendisine çekerek kafasını yüzüne gömdü. Şahan Mirza'ya sataşan ikiliden birinin solladığı yumruğu yakalayan Mirza, ayağını adamın dizlerinin arkasına vurarak diz çökmesine neden oldu.

Diz çöken gence alttan yukarıya olacak şekilde vurup indirirken diğerinin ensesine elinin tersiyle bir tane geçirdi ve omuriliğinde sinir noktalarına darbe indirerek bayılmasına neden oldu. Nihayetinde geriye, hemen kapımın önünde diz çökmüş bir genç ve korkudan titreyen iki kadın kaldık.

"Aç kapıları," dedim kapımın önünde durarak ellerini ceplerine sokan adamı izlerken. "Bunu bir kilit tutmaz."

Şahan Mirza'yı kastettiğimi anlayan Deren, korkulu gözlerle kilidi açtı. Hafif *klik* sesiyle birlikte kapımı açan Şahan Mirza, sabırla inmemi bekledi. Kafamı torpidoya geçirme isteğimi bastırmaya çalışarak lanet arabadan indim.

Otobanda esen rüzgârın eşliğinde tenime dolan soğukla birlikte tepeden tırnağa süzüldüm. Gördükleri karşısında tepkisiz kalsa da çenesinin altındaki damarda bir seğirme baş göstermişti. Cihangir'in sabit tuttuğu gence çevirdi gözlerini.

"Özür dile," dedi emir vererek, bana kalkan bakışlarını o andan sonra hiç çekmedi. "Erkekliğini bir kadının çaresizliğinden, kalıbının adamı olmadığını onu taciz ederken gösterdiğin için."

Ses çıkarmayı reddeden adamın karnına indirilen yumrukla hemen ayaklarımın dibine kan tükürdü. Bu görüntü karşısında iki adım geri atmaya çalıştım ama kalçam Kubilay'ın arabasına çarptı.

"Özür dilerim," dedi öksürüklerinin arasından, boğuk bir hırıltı yükseldi göğsünden. "Çaresizliğinden faydalanıp taciz ettiğim için özür dilerim."

Adamı hayvan gibi iten Cihangir, kaçarak gitmesini izlerken birbirimize kitlenmiş bakışlarımızda farklı anlamlar uçuşuyordu.

Mesela burada olduğumu nereden biliyordu? Burada olduğumu biliyorsa muhtemelen beni takip ediyordu. Beni takip ediyorsa bunu ne zamandan beri yapıyordu?

"İnsanları takip etmek ve ettirmek de tacize girmiyor mu?" diye sordum kollarımı göğsümde bağlarken. Ne zamandan beri beni takip ediyorsun?"

"Peki sen ne zamandan beri erkeklere asılarak, otobanda onlara bağırarak laf atıyorsun?" diye sorduğunda yüzümü ateş bastığını hissettim ve ne diyeceğimi bilemedim.

"Eğlenmek istemiştik," diye tısladım, kuyruğumu dik tutmaktan vazgeçmeyerek. "Ancak pek eğlenebildiğimiz söylenemez."

"O konuda haklısın," dedi Cihangir'in ona uzattığı ıslak mendili alıp ellerini silerken. "Biz gelmemiş olsaydık, gecenin tadı epey kaçacaktı."

Haklı olmasından nefret etsem de orada olmadığı takdirde başımıza neler gelebileceğini az çok tahmin ediyordum. Deren'in bana kayan tedirgin bakışları ve Şahan Mirza'nın büyük bir dikkatle ellerini temizlerken biz izlemekten vazgeçmemesi, üstümde yeterli baskıyı oluşturmuştu.

"Eğlenecek hâlimiz kalmadı zaten, eve bıraksan bizim için yeterli olur," dediğimde kısık gözlerinde parıldayan duygular, başka planları olduğunun habercisiydi.

"Şu an arkadaşının evine doğru gidiyoruz, merak etme," dedi Deren'e dönerek. "Ancak seninle konuşamadığımız günlerin acısını çıkarırız diye düşünmüştüm. En iyisi, bu planı daha fazla ertelememek."

Öfkeden kuduran hâlim onda zerre kadar bir etki uyandırmazken umursamazca yolun bitmesini bekledi. Deren'in evini bilmesi de cabasıydı, yanımda oturan arkadaşımın renginin attığını görebiliyordum.

"Arkadaşının öfke problemleri var, böyle bir insanın yanında kendini güvende hissedebiliyor musun?" diye alay ederek sorarken Şahan Mirza. Deren kendine yöneltilen soru karşısında sessizliğini korudu.

"Burada korkulacak biri varsa o da sensin. Adamları bir güzel dövdün, sonra da gözümüzün içine bakarak eline bulaşan kanı temizledin," dedim hafifçe öne eğilerek. "Ortamda senin gibi bir unsur olduğu hâlde korkulacak kişi ben oluyorum ama."

"En sevdiğim gömleklerden biri de buruştu, bunu da göz önünde bulundur lütfen," dedi pamuklu gömleğinin yüzeyinde elinin tersini gezdirerek. "Senin kadar gürültü çıkarmayı sevmiyorum, sessiz bir yapıdayım ama işte nedense insanlar senden çok benden korkuyor."

Güzel yüzünü şaibeli hâle getiren gülüşü her geçen dakika biraz daha dudaklarına yayılırken Deren yutkundu. Şahan Mirza, beni parçalanmaya hazır bir avmışım gibi izliyordu. Sinirliydi, hem de zannettiğimden öte bir öfkeye sahipti.

Yolun geri kalanında Deren'i daha fazla germemek için sessiz kaldım. Çok uzaklaşmadığımız için kısa bir süre sonra araç, Deren'in evinin bulunduğu sokağa giriş yaptı. İnecek olmasıyla birlikte endişeli gözleri üzerime devrildi. İkimizi yalnız bırakmak istemediğini görebiliyordum. Gülümsemeye çalıştım ama sadece dudaklarım titredi.

Arabadan indiğinde birbirine kenetlenen ellerimiz koptu ve kapılar kapanır kapanmaz araç ileri atıldı. Şimdi gece daha karanlıktı ve cüretkâr bir tavırla tüm korkularımla oynamayı kendinde hak görüyordu.

Dakikaların içine sığdırılan ihmal edilmiş gerginliğimle, oturduğum koltukta bana biçtiği rolü oynamak için bekledim. Çünkü anladığıma göre ses etmek, zayıflığın en büyük göstergesiydi. Heybetinden hiçbir şey kaybetmeden sakince karşımda oturmaya

devam etti. Gözleri bugün yeni bir tecrübeye adım atacağımızı fısıldamakla meşguldü.

İstanbul'un sır tutan sokaklarının arasında dönemeçleri kadrajına alan, yokuşları birbiri içinde kıvrılan nostaljik ama tehlikeli Balat'a geldik. Buraya neden geldiğimiz hakkında fikirsizce camdan etrafı seyrettim. Çevredeki evler sahipsizlikten ötürü ışıklarını söndürmüş, karanlığa boğulmuşken göçmen bir halkın sahiplendiği o yerde durduk.

Duvarlarında solgun Rumca yazılar gözüme çarparken yıkıldı yıkılacakmış gibi duran hâli, adını koyamadığım bir ürperti saldı içime. Arabanın arka kapısını atiklikle açan Cihangir, Şahan Mirza'nın inmesini sabırla bekledi. Arabadan inen Mirza ise bir adım ileri gitmeyerek tam önümde durdu.

"Gel Feza," dedi bana elini uzatırken. Bu bir davet değildi, bu bir emrivakiydi. "Bakalım bu gece maskelerimiz düştüğünde gördüklerimiz bize neyi anlatacak?"

İstemeyerek elini tuttum ve beni arabadan indirmesine izin verdim. Yüzüme esen hafif rüzgârla birlikte dengemi sağladığım sırada elimi bırakmadan ilerlemeye başladı.

Girişte yanan loş ışık, üzerimize yıkılacakmış gibi duran eski okulu aydınlatıyordu. Nefes seslerimin duyulduğu restore edilmiş duvarların içinde yürürken hafif ışık yüzlerimize vuruyordu. İstemsizce Şahan Mirza'nın avucundaki elimi sıktım, öyle bir atmosferin içindeydim ki dokunuşunun bende yarattığı etkiyi sezememiştim.

Silik yazılarla süslenmiş duvarların sonunda kadife perdelerin süslediği arka planda çalan hafif klasik bir müziğin ev sahipliği yaptığı salona girdik. Oda diyemeyecektim çünkü o kadar küçük değildi.

"*Geceye Konuşanlar Lokasyonu*," diyerek elimi bıraktı ve kendi etrafında bir tur döndü. Bu viraneye isim verecek kadar duygu yüklemiş olması onda yeni birini keşfetmeme neden oldu.

"Gecenin bile taşıyamayacağı kadar çok şey yaşamış olanlara, karanlığa bakmaya cesaret edebilenlere."

Bakışlarımız yeniden rutubetli bir salonun ortasında buluştu, havada hafif bir elektrik akımı gibi bir his yarattı karamsar duygularımız. Aramızdan çekilmeye karar veren Cihangir, yavaşça bizi yalnız bıraktı. Küflü yeşil rengindeki Chester koltuk, bu eskiliğin arasında ihtişamıyla parıldarken ceviz ağacından yapılma orta sehpanın üzerinde dağınık birkaç parça el yazısı kâğıt duruyordu.

Duvarda gömülü şömine harlı bir ateşle yanarken, eski duvarların üstüne yapılan nişler kitaplık rafı şeklindeydi. Raflardaki kitaplar gerçek deriyle kaplanacak kadar eski bir zamana aitti ve rafların belli başlı yerinde küçük şahin kuşlarının bibloları yer alıyordu.

Şahinin gözlerinde titreşen alev, cansız biblonun ruh kazanmasına neden olduğu için hafifçe ürpererek geri çekildim. Gramofondan yükselen hafif duygu yüklü ama isyankâr sesle arkamı dönecek gibi oldum ama hemen arkamda Şahan Mirza'yı buldum.

Deri ceketimi kolayca üzerimden çıkararak kenardaki koltuğun üzerine attı ve hızlıca bana döndü. Belime sarılan eli tüm vücudumu sarsacak biçimde kendine çekerken kısa bir an burnu boynuma sürtündü. Sarsıcı dansı, tenlerimizin buluşmasına ve onun izinsiz galibiyetine yelken açarken ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Tehlikeyi seviyorsun," dedi sıcak boynumu yalayıp geçerken. Sıcak vücudu tüm hatlarımın üstünde hâkimiyet kazanmıştı. "Ateşle oynamak seni korkutmuyor, aksine bundan zevk alan bir yanın var."

Beni hafifçe kendinden ayırıp gözlerimin içine baktığında yüzümüzün yamacına düşen şöminenin ışıltısı hatlarımızda dolaştı. Yeni bilmeceler çözmeye çalışırcasına gözlerimi seyretti ve beni tekrar kendisine çekti.

"Ve benim, senin bu hâlinden memnun olan bir tarafım var," dedi hafifçe kızgın bir sesle, bu durumdan çok rahatsız olduğu belliydi. Aynı zamanda kendisine de itiraf eder gibi bir hâli vardı. "Kartlarda gezinen narin parmaklarının, üzerimde de o şekilde gezinmesini hayal ederek gelmek en büyük günah."

Duyduklarım karşısında büyüyen göz bebeklerimle birlikte hafifçe geriye çekilmeye çalıştım ancak buna izin vermedi. Bana duymayı tahmin etmediğim şeyleri fısıldayan dudakları boynuma kapandı ve orada zannettiğimden daha fazla oyalandı. Öptüğünü hissetmedim ama bir tür duruluştu.

"Hadi söyle gökyüzünün ruhu, kartlarının sana söylediği gibi kulağıma fısılda tutkunu," dediği sırada hafifçe oluşan batma hissiyle kaşlarım titreşti. "Tutkunun bir ihanete mi, yoksa bana mı ait olduğunu fısılda."

En başından beri dans falan ettiğimiz yoktu, yerimizde sallanmaktan başka bir halt yediğimiz de yoktu. Buraya bir hesaplaşma için gelmiştik. O duymak istedikleri için büyük bir açlık çekiyordu, ben de saklamam gerekenlerle ne yapacağımı bilmiyordum.

Şahan Mirza, kendisinden neler sakladığımı bilecek kadar çok şey görmüş bir adamdı ve Konsül denen mafya baronu topluluğundaki Koral Kara'yı öldürmüş olması şüphesiyle sarsılmıştı. Her şeyi ona anlattığıma en başında inanmıştı ama artık durumlar öyle değildi.

"Ne duymak istiyorsun?" diye sordum asabi bir tonla. Boynumu ısırmış olması atlatabileceğim bir durum değildi. "Sana ihanet etmiş olmam neyi değiştirir?"

"Çok şeyi değiştirir," dedi kısık gözleri benimle buluştuğunda. Artık işaret parmağı az önce ısırdığı yere baskı uyguluyordu. "Sözünü bir teminat olarak alabilmek çok şeyi değiştirir, benim gibi adamların hayatında güven en önemli erdemdir."

"Neyse ki senin gibi adamları hayatıma almayı düşünmüyorum," dedim onu itmeye çalışarak. Aramızda epeyce mesafe açılmasına neden oldum. "Sen ve erdemlerinle alakalı konuşman bittiyse eve dönmem gerek."

Bileğimi yakalayan parmakları düşüncesiz bir güçle beni olduğum yere sabitledi. "Aslında benim gibi adamların etrafında olmasında bir sorun yok, değil mi? Benim, senin etrafında olmam senin canını sıkıyor."

Bu gecenin en doğru cümlesini kurduğunda, duyduklarım karşısında kulaklarımı tıkamak istedim. Maskelerin düşmesinden kastı buysa eğer, işte düşmüştü. İçimde sakladığım, kalıplaşmış duygularımın altına hapsettiğim o isteği görecek diye ödüm kopuyordu.

"Bildiğim ve gördüğüm her şeyi sana anlattım Şahan Mirza," dedim avuçlarının arasındaki bileğimi çekiştirirken. "Beni sürekli bir yerlere zorla götürmenden, her dakika gözlerinle hesaba çekilmekten ve köşeye sıkıştırılmaktan çok yoruldum. Bırak artık beni, yeterince zor olan hayatımın üstüne bir de sen binme."

Tüm söylediklerimi beni bölmeden sessizce dinledi, dinleyişiyle bir terazi kurdu ve aramızdaki çekim iyice arttı. Bileğimi sıkıca tutan parmakları tenimi okşamaya yüz tutmuşken ne düşündüyse bundan vazgeçerek beni yine hiç ummadığım bir anda kendisine çekti.

"İtirafını kabul ediyorum, duygularının bu derece derinleşmiş olduğunu hesaba katmadığım için beni mazur gör," dedi bileğimdeki eli belime sabitlenip diğeri yüzüme yaslanırken. "Telafisi için bir şeyler yapmaya çalışacağımdan emin olabilirsin."

Şaşkın bakışlarıma şuursuz bir umursamazlıkla karşılık vererek ıslak dudaklarını dudaklarıma yanaştırdı. Çeneme sürtünen sakallarıyla gözleri yarı kapanır gibi oldu ve onun bu hâli, içimin çözülüp bir buz dağı gibi erimesine neden oldu. Buz tuttuğunu sandığım ne varsa tutkusunun ateşiyle eridi aktı ikimizin arasına.

"Sen bizim sonumuz olacaksın," dedim daha fazla beklemeden ve dudaklarım dudaklarıyla buluştu.

Dokunuşum karşısında şaşkınlığa kaptıracağı saniyeleri dahi yoktu, ağır bir yenilgiyle kaplı olan öpüşümü büyük bir istekle kabul etti dudakları. Dili ustalıkla tüm ağzımda hâkimiyetini sağlarken, dudaklarımla yaptığım itirafımdan haz alan tarafım bastırmadan dişlerini alt dudağıma geçirerek bir saniyeden fazla bekledi.

Hırıltısı genzime dolarken belimdeki eli tenime saplanarak beni kendisine daha çok çekti. İplerini sıkı sıkıya bağladığı yırtıcı büyük bir hırsla bana saldırdığında artık ona yetişemiyordum, ıslaklığıyla yarışan kokusu şimdi dört bir yanımı sarmıştı.

İri adımlarla beni gerisin geri iterken nereye götürdüğünü biliyordu. Başım koltuğun yumuşak kumaşına değdiğinde azametle vuran şömine ışığı, gölgesini kirli tahtalara düşürdü. Ustalıkla ipek gömleğinin ilk birkaç düğmesini çözerken gözleri bir an olsun benden ayrılmıyordu.

Diz kapağını bacaklarımın arasına yaslayıp kadınlığıma denk gelinceye kadar ilerletti ve doğru yere bastırdığından emin olduktan sonra iki yanımda sarkan ellerimi bileğinden yakalayarak başımın üstünde tuttu. Elinin tersi çenemden aşağıya doğru kayarken sesi ikimizin arasında yeşeren tutkunun tek melodisi oldu.

"İsmin bu gece içimde yankılandı, her yerin bende iz olarak kalacak," dedi yüzüme daha fazla yanaşırken, burnunu elmacık kemiğime sürttü. "Tüm bu yaşananları ihanetinle kirletmiş olsan ki kirlettiğine eminim, senden vazgeçmeyeceğim Zeze. Çünkü sen benim ikinci bir hayat istememe yetecek şekilde var oldun içimde."

Avucunun içinde duran bileklerimi sahiplenen parmakları daha bir sıkı hâl alırken bacaklarımın arasındaki dizi sıcak kadınlığımla

buluştu. Yüzüme tekrar eğilip dudakları, istilasına kaldığı yerden devam ettiğinde artık beklenti ya da sabır yoktu, sadece talep ediyordu.

Dudaklarımda başlattığı hükümdarlığı, bir çıranın harlı ateşin içinde tutuşarak yanmasına bedelmiş gibi hız kesmeden devam ederken dudaklarının uyuştuğunu hissettim. Çenemden kayarak boynuma gelen dudakları tenimi öperken her öptüğü yerde uzun süre kalıyordu.

Sakallarıyla çizikler bırakarak ilerlediği yolda büstiyerimden taşan göğüslerimin üst kısımlarına değdirdiği diliyle birlikte belim yay gibi kıvrıldı. İşte bu duygusallıktan çok, tutkuyla alakalı bir durumdu. İkinci bir dil darbesiyle avuçlarından kurtulmaya çalıştım ama bu isteğim ustalıkla geri çevrildi.

Göğüs oluğuma yanaştırdığı burnuyla birlikte bacaklarımın arasındaki dizinin yerini boştaki eli aldı. Usta parmakları kalın kotun üzerinden hassas bölgemi hiç zorlanmadan buldu. Hafif bir baskıyla titreşen göz bebeklerimle dudaklarımı çiğnedim. Herhangi bir ses çıkarmak ya da onun bana yaptıklarının, üzerimdeki etkisi hakkında ona ipucu vermek istemiyordum.

Gözlerini kaldırıp bana delici bir bakış attığında, "Hastasın sen, aklını kaybetmişsin," dedim avucunun arasındaki bileklerimi çekiştirirken.

"Ve hiç şüphesiz, bu razı geldiğim en güzel delilik."

Yaptığı şeye hız kesmeden devam ederken kot pantolondan ısısını hissettiğim parmakları sabırsızca düğmeme uzandı ve fermuarım sessizlikte hırıltıyla aşağıya indirildi. Ortaya çıkan çamaşırıma, kafasını yana yatırıp baktıktan sonra işaret parmağı üst kısımdan içeriye süzüldü.

Nemlenmiş kadınlığımı sezen parmakları ortaya çıkardığı şaheserden gururlanarak işine kaldığı yerden devam etti. Islaklığımda ileri geri hamleler yapmaya başladığında içeriye doğru bükülen parmaklarımla geriye doğru gitmeye çalıştım ama olmadı.

Beni yerime sabitleyen hâlimle ağzı göğüs oluğumda, parmakları hissetmek için delirdiği ıslaklığımdaydı. Ortaya çıkan ıslak sesler, tahrik olmasına neden olurken kumaş pantolonundan beliren sertliğini hafifçe bana sürttü. Bu hisle damağım kurudu ve gözlerimden zevk gözyaşları aktı.

Duyguların en yoğun olduğu noktada, zevkin zirveye ulaştığı bir sırada telefonumun ısrarlı melodisi duyulmaya başladı. Anlaşılan, Şahan Mirza'nın kulakları benim kadar net duymuyordu çünkü o zevk dolu işkencesine devam etmekle meşguldü. Telefon susup tekrar çalmaya başladığında telaşlı bakışlarım sesin geldiği yere odaklandı.

"Önemli olabilir," dediğimde sesim düşündüğümden kısık çıkmıştı ve bu durmasına yetmedi. "Mirza! Bu önemli bir arama olabilir."

Tüm vücudu alarm verilmiş gibi bir anda duraksadı ve üzerimdeki varlığının kaybolması saniyeler içinde yok oldu. Ben onun kadar şanslı değildim çünkü sersemlemiş bir hâlde oturur bir pozisyona gelip çantamı koyduğum yerden alana kadar telefon tekrar çalmaya başladı.

Hâlimden anlayan Şahan Mirza, çantamdan telefonumu alarak ilk önce kendisi ekrana baktı, kısık bakışları kısa bir an sonra bana düştüğünde telefonu da uzatmıştı. Ekrandaki isimle birlikte yüzüme gelen saçlarımı geriye ittim.

"Niye açmıyorsun telefonlarımı Feza?" diye yakındı annem hızla, sesinde başka tehlikelerin çanları çalıyordu. "Tuna kayboldu, sen çıktıktan sonra gitti, daha da gelmedi. Başına bir şey gelmiş olmasın Feza, bul kardeşini kızım, bu sokaklar onu da yemesin.

"Tamam anne, sen merak etme, Tuna'yı da alıp geleceğim," diyerek yüzümü ovdum. Böyle bir haber almayı beklemediğim için bir anda omzuma binen sorumlulukla içim çekildi. "Sakin ol ve babama bir şey belli etme sen, bulacağım kardeşimi."

Anneme verdiğim tesellinin binde birinin, içimdeki endişeye tesir etmesi için nelerimi vermezdim. Şimdi üzerime binen kırgınlık, yaşadıklarımdan ötürüydü. Kardeşim, benim bilmediğim bir yerde kim bilir nelerle boğuşurken ben burada zevk dolu dakikalar yaşamakla meşguldüm.

Bu düşünceyle birlikte tiksintiyle pantolonumun düğmesini iliklemeye çalıştım ama başarılı olamadım. Titreyen parmaklarım yüzünden bir türlü demir düğmeyi iliğine geçiremiyordum. Beceriksizliğimin farkına varan Mirza, izinsiz ve amansızca pantolonumun belinden tutarak beni kendisine çekti.

Birkaç dakikadır uğraştığım düğmeyi büyük bir ustalıkla ilmeğine geçirir geçirmez titreyen ellerimden birini tuttu. Odağını kaybeden harelerime diktiği bakışlarında kendisine duyduğu o tükenmez inanç vardı.

"Sakin ol Canfeza," dedi. Bu teskin edici bir ses değildi, emir vericiydi. Beni bu hâlde görmek hoşuna gitmemişe benziyordu. "Kardeşini bulmak zor değil, hele de ben yanındaysam bir avuç Çakırtepe'de elimizle koymuş gibi bulacağız."

Sersemce başımla onaylayarak yere düşen çantamı aldım ve koluma taktım. Bu sırada Şahan Mirza birden fazla telefon görüşmesi gerçekleştirmişti bile. Bu denli yoğun bir andan kötü bir haberle çıkmak, muhtemelen derine gömdüğüm travmalarımı tetiklemişti ve istesem de üstüme atılan ölü toprağını silkeleyemiyordum.

Birlikte *Geceye Konuşanlar Lokasyonu* adını verdiği, eski Rum okulundan çıktığımızda hafif bir yağmur çiselemeye başladı. Bizi kapıda beklediğini tahmin ettiğim Cihangir, hiç zaman kaybetmeden aracın arka yolcu kapısını açtı. Birlikte arabanın arkasına oturduktan sonraki süreç ise tahmin ettiğimden hızlı geçti.

Avuçlarımın içine saplanan tırnaklarım ve beni sağa sola savurmaktan vazgeçmeyen düşüncelerimle yolu seyrettim. Tuna'nın mahalleden çok uzaklaştığını sanmıyordum ama eve dönmemesi demek, başına kötü bir şeylerin geldiğini haber veriyordu. *Umarım*,

dedi iç sesim. *Umarım geç kaldığımız bir tabloya bakmak için gitmiyoruzdur.*

Balat'ın sokakları önümden su gibi aktı gitti, geriye İstanbul'un sakinlemeye yüz tutmuş trafiğini bıraktı. Zorlanmadan ara sokaklardan geçen araç kısa sayılacak bir süreç içerisinde Çakırtepe'nin sınırlarından girdiğinde öksürür gibi yanıp sönen sokak lambası ve bitkin bir adamın mizacını çizen mahallenin görüntüsüyle şükrettim.

Cihangir nereye gideceğini biliyor olacak ki hiç zorlanmadan, benim de bildiğim sokaklarda ilerledi. Ölümü belindeki kemerin kınında taşıyan bir adamla ve onun, ölümü avlayabilecek kadar keskin gözlerinin önderliğinde ilerledik büyüdüğüm sokaklarda. Harabelerin gecekondularla birleştiği çıkmaz bir caddenin içine süzüldüğümüzde nefesimi tuttum.

Benim bu tedirgin hâlimi yadırgayan bakışlarla izleyen Şahan Mirza, bu yönümü görmediği için epey şaşkındı. Açıkçası ben de görmesini istemezdim, insanların önünde zaaflarımı sermeyi seven tiplerden değildim. Aracı, sokaklardan birine girip köşede kalan harabenin gölgesine sessizce park etti Cihangir.

Hemen ileride yakılan kötü kokulu ateşin etrafına toplanmış bir grup gördüm. Toplasan sekiz dokuz kişi ancak varlardı, Tuna ve yanında yer alan üç arkadaşı, sayıca onlardan fazla olan grupla konuşuyordu. Küçük kardeşimin yüzünde gördüğüm ifade ve gözlerinden okuduğum delilikle kaşlarım çatıldı.

Babam yatalak olsa da çok büyük bir emsalini geride bırakmıştı. Kardeşimin katran karasına dönmüş iri gözleri karşısındakine kitlenmişti ve geri adım atmak için hamle yapmıyordu. Hemen burnunun dibinde duran çocuk, oldukça lakayt hareketlerle beden dilini kullandığında arabanın camı aralandı.

"Anla artık oğlum. Senin baban düştü bir bok çukuruna, mahkûm oldu adam bir yatağa," dedi Tuna'ya meydan okuyan çocuk. "Ablan da babanın bıraktığı şerefi taşıyamayacak kadar

ucuzdu, vurdu kendini hepimizin bildiği yollara. Ne var yani bir gece de biz tadına baksak."

Kaşlarımı kaldırarak işittiklerim karşısında metanetimi korumaya çalıştım ama pek başarılı olduğum söylenemezdi. Yanaklarımı basan sıcaklık, arabada oturan iki adamdan ne kadar utandığımı ele veriyordu. Dikiz aynasından bana değen Cihangir'in kehribarlarında sorgulayıcı bir tutum dalgalanıyordu.

"Önüne bak Cihangir," dedi uzanıp elini omzuna yaslayan Şahan Mirza. Sesinin altında dalgalanıp duran tehdidi bir tek ben duymuş olamazdım. "Önüne bak ki düşmanla sınandığımız bir anda dostumuzu sorgulamaya düşmeyelim."

Gözlerini benden hemen kaçıran Cihangir, dikkatini tekrar arabanın dışında kopan kıyamete verdi. Benim küçük kardeşimin kıyameti, çok sevdiği ablası için bu gibi cümleler kurulduğunda kopardı. Yakasını tutup kendisine çektiği genç çocuğa o kadar hızlı bir kafa attı ki saniyelere bedeldi.

Arkasındaki arkadaşlarının üzerine devrilerek yere düşen çocuğun baş ucunda durdu öfkeyle. Hiç beklemeden tükürdü çocuğun yanında kalan asfalta tiksintiyle. Ben bu öfkeyi tanıyordum, ben bu bakışlara çok kez şahit olmuştum.

"Senin ecdadının şerefi yetmez lan benim ablamın adını ağzına almaya," dedi yerde yatan çocuğa tekme atarak. Kendini frenleyemediği her hâlinden belliydi. "Unutuyorsunuz ama çok büyük hata ediyorsunuz. Unutmayın oğlum, ben Şeref Karaçay'ın oğluyum. Damarıma basanın, aldığı son soluk ben olurum."

"Ha siktir oradan," dedi burnundan oluk oluk akan kanı durdurmaya çalışan çocuk, anlaşılan aldığı ders yetmemişti. "Bilmez misin bu semtte babası düşen herkes olur hiç, çok zorlasan da adın bundan sonra piç."

"Ben sana gösteririm piçi!" diyerek çocuğa ikinci kez atılan Tuna'nın önünü, çocuğun arkadaşları kesti.

Ellerindeki kelebekleri usta bir zarafetle çevirip dururlarken, iki grubun arasında harlanan ateşle birlikte kendimi arabada daha fazla tutamadım. Arabanın arkasından atlayıp Tuna'ya doğru koşarken rüzgâr saçlarımı dalgalandırıyordu.

"Yeter!" diye bağırdım tüm gücümle. Tuna'yı arkama alarak bıçak çeken çocukların önünde durduğumda yağmurdan ötürü nemlenmiş saçlarım yüzüme düşmüştü. "Öldüreceksiniz birbirinizi, bırakın birbirinizi yemeyi!"

Bıçaklarını bırakmayan çocuklar, az önce yerde olan arkadaşlarına dönüp baktılar. Zor bela toparlanıp önümde duran çocuk, Tuna'nın yaşıtı olsa da gözlerinde kırk yıllık bir belanın sureti dalgalanıyordu. Kötülüğü nerede görsem tanırdım. Ondaki bu kana susamışlığın toylukla değil, kanı bozuklukla alakası vardı.

"Kavgaya dövüşe karı kızı karıştırmayı sevmem ama," dedi dilini ağzının içinde yuvarlayarak. "Bu kadar güzelini hiç görmemiştim, sanırım bu seferlik bir istisna yapabilirim."

Karşımdaki çocuğun söyledikleriyle birlikte arkamdan çıkıp üzerine atılmaya çalışan Tuna'yı zar zor zapt ettim. Bıçaklarını bize doğrultmuş gençler hâlâ ellerini indirmemekte kararlılardı, gözlerimizin içine bakıyorlardı. Anlaşılan, Tuna'yla uğraşmak da ona fazladan zevk veriyordu.

"Hadi gidin yolunuza," dedim kafamla sokağın çıkışını işaret ederek. Bu harabelerde kaç kişinin leşi kaldırılmıştı Allah bilir. "Yeterince huzursuzluk çıkardınız, fazlasına gerek yok."

"Benim huzur falan kaçırdığım yoktu aslında, seninle bir kere de ben tanışıp konuşmak istedim," dedi önüme düşen saç telinde parmaklarını gezdirirken. "Kızdı ama seninki, azıcık terbiye ver şuna ablası."

Önümde duran sorunu nasıl çözeceğimi bilemediğim bir dakikada Şahan'ın oturduğu arka yolcu koltuğunun kapısı aralandı. Gecenin kör karanlığına yıldırım gibi düşen boyu posuyla bize doğru gelirken tek eli takımının cebindeydi. Pahalı ayakkabıları

çamur göletine dönmüş zemine bulanırken bu duruma kaşlarını çatarak baktı.

"Sen de kimsin?" dedi az önce benimle konuşan çocuk, yüzüne akan kanı elinin tersiyle sildi.

"Sana racon kesmenin nasıl olacağını anlatacak kişiyim," dedi efsunlu sesiyle. Tekdüze bir tonda konuşan sesinde kökleri sağlam bir güç dalgalanıyordu. "Bak koçum," dedi elini çocuğun omzuna koyup karanlık ve izbe sokağa göz atarken.

"Delikanlılıkta bir kural vardır, sana etiyle kemiğiyle saldırana sen bıçakla saldırırsan bunun adı kalleşlik olur," dedi omzunu tuttuğu çocuğu ileri geri sallarken. "Ve bu âlemde kalleşlerin sonunu da senin karşında gördüğün gibi babayiğitler getirir."

Şahan Mirza, dikelecek gibi olan çocuğu elinin baskısıyla durdurdu. Yanındaki arkadaşları ise ellerindeki çakıları, Cihangir'in belindeki silahı göstermesiyle indirdiler. Arkamda kalan Tuna'dan çıt ses çıkmıyordu, tüm dikkatinin karşımızda duran gerçek avcıda olduğundan emindim.

"Babası düşen de ne hiç olur ne piç. Damarlarında asil bir kan akıyorsa başına tacını takar, senin gibilerin tepesinde olur ve senin sahip olduğunu sandığın bu âlemin kanunu ondan sorulur," diyerek iyice dizlerini kırıp çocuğun gözlerine baktı. "Yakarsa bu âlemi onu gibiler yakar, şimdi özür dile."

Korkuyla karışık bir başkaldırıyla Şahan Mirza'ya bakan çocuğun gözleri beyzbol maçı izliyormuş gibi Tuna ve Mirza arasında gidip geliyordu. Verdiği emrin yerine getirilmediğini fark eden Mirza, kısık bakışlarını etraftan alarak tekrar çocuğa çevirdi.

"Sen kimsin ki ben senden emir alacağım," dedi çocuk, yüzüne akan akanı ikinci bir kere daha silerken. "Babam bu yaptıklarını duyduğunda böyle maval okuyabilecek misin, göreceğiz."

"Tamam," dedi Mirza, hem başıyla onaylayıp hem de çocuğun omzunu pat patlarken. "Babana, Şahan Mirza Balabey'in sana selamı var de."

İsmi, sahibi olduğu karanlık sokakta, insanların bedeninin kokuştuğu izbe köşelerde ve küflü bir harabenin yıkılmayan gölgesinde yankılandığı an çocuğun göz bebekleri büyüdü. Ne diyeceğini bilemez hâlde önce bize, sonra tekrar Şahan'a baktı.

"Ben özür dilerim abi, vallahi kim olduğunu bilmiyordum. Bilseydim o şekilde konuşur muydum seninle?" diyerek Şahan'ın boştaki eline uzandığında Balabey bu saygıyı geri çevirerek izin vermedi. "Affet abim, beni de babamı da affet. Kör olayım bir daha böyle bir olay yaşanmayacak."

"Benden değil," dedi Şahan, artık kabalaşmış sesi ve tavrıyla. "Ondan özür dileyeceksin ve bundan sonra birine piç derken lafının nereye gittiğini iyi bileceksin."

Göz bebekleri daha beter büyüyen çocuk, ağzında özürlerini gevelemeye başladığında Şahan Mirza'nın piçlerle alakalı olan hassasiyeti gözümden kaçmadı. Annesinin, Celayir'in annesi olmadığını ima eden cümleler de kurduğu olmuştu. Bu durumu düşünmeyi daha sonraya bırakarak yanıma çektiğim kardeşimin is kokulu şakağına bir öpücük kondurdum.

Kalabalık dağılırken yanımdan sıyrılarak Şahan Mirza'nın önünde duran Tuna, büyük bir dikkatle Balabey'i inceledi. Bakışlarında diğerlerinin aksine yerinde bir saygı ama asla bir tapınma yoktu. Koşulsuzca bir biat değil de yaptıklarını elekten geçiren bir onay içeriyordu.

"Tuna Karaçay," dedi Şahan Mirza ekolu bir sesle, konuşmasında aşağılama yoktu. "Demek tanışmak bugüne nasipmiş."

Uzattığı elini hiç çekinmeden karşıladı Tuna ve sıktı. Biri kökünü beton duvarlara bile kazımış olan mafya baronuyken, diğeri ise şerefiyle silinip gitmiş eski bir kabadayının oğluydu. Ancak ikisinde de ortak olan o yıkımı çabucak sezdim.

"Hayatımızı kurtardın az önce, eyvallah. Sana bir can borcumuz oldu," diyen Tuna elini geri çekti ve dikkatini tekrar görüş açımızdan çıkan gruba verdi. "Bu sokakların kanunu böyle işler. *Yediler acizlerden bir de taç isterler.*"

"Demek *Gazapizm* dinliyorsun," dedi Şahan Mirza kaşlarını kaldırıp indirirken. "*Yediler acizlerden bir de taç isterler. Gazapizm*'in *Kaç İstersen* isimli şarkısına ait, ben de onu dinlemeyi severim."

İşittiğim yeni bilgi ve detaylarla birlikte ne diyeceğimi şaşırdım. Şahan Mirza gibi bir adamın rap dinliyor olmasına da ayrı bir hayret ettim. Ancak benim çok sevgili kardeşimde hayret yerine anlayamadığım bir heyecan gelişti.

"*Kaç İstersen,* benim en sevdiğim şarkısıdır. Çakırtepe'nin sokakları için yazılmış gibi gelir kulağıma," dedi hem büyük bir heyecan hem de hafif bir üzüntüyle. "Ya sen en çok hangi şarkısını seversin?"

"*Ölüler dirilerden çalacak, silahını al hakkında değil fazlasında gözü var, mızmızlar dımdızlak kalacak saygın adamları korku basacak,*" diyerek beğendiği şarkının sözlerini alıntıladığında onun fıtratına ne kadar uyduğunu anladım. "Gölgede ihanet edenin foyası gün doğduğunda ortaya çıkacak, ölünün diriyle olan hesabını yine Balabey soracak."

Tuna'nın büyük hevesle karşıladığı alıntılar ve sonunu Şahan Mirza'nın getirmesi, onda büyük bir hayranlığa yol açarken benim içim soğudu. Elimde olmadan bir adım geriye gittiğimde avlanan bakışları hemen bunu sezdi ve manayla dalgalanan hareleri üzerimde oyalandı.

"*Bugün Yine Ses Tellerime Kan Dolmuş,* benim de en sevdiğim şarkılarından biridir," dedi Tuna, alıntılanan parçanın genel ismini söyleyip içimi iyice ürpertirken. "Tanıştığıma işte şimdi ben de memnun oldum."

"Tanışmamız bugüne kısmetmiş ama bu ortak noktamızın üzerinde, konserine gittiğimizde daha fazla duralım," diyerek elini

Tuna'nın omzuna atan Şahan Mirza, kardeşimi arabaya yönlendirdi. "Gel hadi, eve gidene kadar başka ortak noktalarımız da var mıymış bir bakalım."

Onlar önümde giderken ben olduğum yerde artık sönmeye durmuş ateşin başında bekliyordum. Benim bu hâlimi sezen Cihangir, iki elini ceplerine sokarak gelip yanımda durdu ve arabaya binmek üzere olan ikiliyi izledi.

"Merhametiyle taçlandırdığına bakma. İhanetinden emin olduğunda ve tüm bu yaşanılan yıkımda senin eksik bilgi vermiş olman ortaya çıktığında sen çoktan, sana biçtiği bedeli ödemiş olacaksın," dediğinde yılgın bakışlarım yanımdaki adamla buluştu.

"En başından beri bana olan öfkene hiç anlam veremedim biliyor musun?" diye sordum yanımdaki adama. Sesimden damlayan tiksintiyi duyumsadığına emindim. "Ama artık o kadar üstünde durmuyorum, niye biliyor musun? Çünkü bana duyduğun bu önyargı ve öfke seninle alakalı, benimle değil."

Söylediklerimden sonra bozguna uğramış bir hâlde bir süre yüzümü inceledi. Neler söyleyebileceğini düşünüp tartan bir hâli vardı, benden bu cevabı beklemediği de aşikârdı. Her defasında üstüme öfkeli ateş topları göndermesinden çok sıkılmıştım.

"Söylediklerinde haklılık payının olması yüksek ihtimal ama bu senin ihanetini yok saymıyor ve bu da en başından beri benim hislerimde haklı olduğumu gösteriyor."

Bu defa bir şey dememe müsaade etmedi Cihangir. Arkasını dönmeden önce belki de ilk defa bana üzülen bir bakış attı. Birlikte az zaman geçirmiş olsak da çok şey yaşadığımız, su götürmez bir gerçekti. Ve benim tüm bunlara ihanet etmiş olabilmem onu da yaralıyordu.

altı

Bazıları kötülüğün içine doğar, bazıları kötülüğü kendi içinde boğar. Kiminin kötü olmak için bir sürü sebebi vardır, kimi için kötü olmak kendi olabilmenin bir yoludur.

Bu kıstasta hangi tarafta kaldığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Banyo kazanında ısıtıp yıkandığım su dahi yaşadıklarımın tenimde bıraktığı ağırlığı silip atmaya yetmiyordu. Kafede epeyce kart açtığım için de üzerimde başkalarının enerjisinin hâkimiyeti sürüyordu. Açtığım her kartta ciddi anlamda baskın bir enerjiye sahiptim ve çoğu kişinin falına karışan kaderimin bilincindeydim.

Nemli saçlarıma sardığım havluyla banyodan çıktığımda vakit ikindiden akşama devrilmek üzereydi. Babam, annemin öylesine açtığı bir programı seyrediyordu, daha doğrusu

bakışları ekrandaydı. Belki de aklı benim gibi bambaşka diyarlardaydı. Mesela çocukluk arkadaşım olan Kutluhan'ı korumak uğruna girdiğim tehlikenin daha bilincinde değildim. Şahan Mirza'ya saldırıyı yapan da ara sokakta öldürülen Kadem Kara'nın oğlundaki adam da aynı kişiydi.

Bu ayrıntının Konsül için büyük bir önem teşkil ettiğinin bilincinde olmama rağmen susuyordum. Üstelik Celayir Balabey, erkek kardeşinin kefilliği altında bana ulaşamayacağım bir korunmayı bahşetmişti. İhanet ettiğimi çok iyi biliyordum.

"Yemek yemeyecek misin kızım?" dedi annem, yanıma gelip endişeli gözlerle beni izlerken. "Sabah da bir şey yemedin Feza, yine bana söylemediğin ne var kızım?"

"Yok bir şey annem," dedim karşımdaki yorgun kadının yüzünü iki elimin arasına alıp kırışmaya başlamış tenini okşarken. "Arada sırada iştahsız oluyorum biliyorsun. Hem Tuna'nın kaybolmasından sonra epey stres yapmış olacağım ki kendimi böyle hissediyorum."

"Gitme o zaman dışarıya Canfeza, bugün de evinde yatıp dinlen kızım," dediğinde annem, ona hak vermemek elde değildi.

"Kubilay'ı biliyorsun işte anne, geçen geceki eğlencemiz yarım kalınca bize Kutluhan'ın mekânında bir masa ayırtmış," dedim kafamı yatırıp dudak bükerken. "Hem merak etme, beni eve Kubilay bırakacak. Ben gelene kadar sen Tuna'yla ilgilen, yeni bir olaya karışmasın yeter."

"Peki madem," dedi annem, gönülsüzlüğü her hâlinden belli olan bir yüz ifadesiyle. "Sana iyi gelecekse ne diyeyim daha kızım."

Söylediklerini başımla onaylayarak yanağına sıcak bir öpücük kondurdum ve odama ilerledim. Havlu saçlarımın ıslaklığını alırken elime ilk gelen kumaş şortu çekip çıkardım. Siyah külotlu çorabımı bacaklarıma geçirirken bugün simsiyah olmak istediğimi sezdim.

Kalın askılı ve yakasına gelen kısmında parlak taşlarla işlemesi olan bluzu da giyerek yatağıma oturdum. Nemli saçlarımı jöleleyip daha serseri bir hâle getirerek paslı aynamdan kendime göz attım. Siyah kalemi içine kalınca sürdükten sonra gözlerimi yumup parmaklarımı bastırdım ve hareket ettirdim.

Ortaya çıkan buğulu ifadede parıldayan mavilikler çakmak çakmak olmuştu. Menekşe renginden duruluğunu alan harelerimi bir yıldız gibi parlatan siyah kaleme destek olsun diye maskara da sürdüm. Dudaklarımdaki renksiz parlatıcıyla tamamlanan makyajım içime sinmişti.

En başından beri yüzümün hatlarına oturan yorgunluğu silmeye çalışıyordum. Yutkunarak parmak uçlarımı dudaklarıma değdirdiğimde onu hisseder gibi oldum. Onun ıslak ve insanı bir çıra gibi tutuşturan öpücüklerini, kendini bilen parmaklarının en mahrem yerlerimde dolaşarak beni nasıl savunmasız hâle getirdiğini...

O gece Tuna'nın olayı patlamasaydı yaşayacağım haz çok büyük olacaktı. Bu düşünceyle bacaklarımı birbirine bastırdığımı sezdiğimde dağınık saçlarımdan ellerimi geçirerek sessizce birkaç küfür mırıldandım. Kısa boğazlı postallarımı giyerken vücudumda başkaldıran ilkel duyguyu bastırmaya çalıştım.

Neyse ki Kubilay'ın arabası kapımızın önüne yanaşıp İstanbul'un sonbahar lodosu üstümden geçtiğinde etkisi azalmıştı. Ama gece başımı yastığa koyduğumda, bedenimin uykuya düşeceği bir anda büyük bir ihtiyaçla beni kıvrandıracağına emindim.

Sen bana çok büyük zararsın Şahan Mirza çünkü aklımla oynayıp bedenimde yeni duygular uyandıran tek adamsın ve şüphesiz öyle kalacaksın.

"Kızlar... Kızlar arabamı görünce yüzünüzde güller açtı," dedi Kubilay kendi yanındaki aynayı kontrol edip hızını biraz daha artırırken. "Yapmayın böyle ama bu gece çok eğleneceğiz."

"Ne demezsin," diye mırıldandım oturduğum arabanın arka koltuğundan.

"Kasıntı abinin gazinosuna gideceğimizi duyduk ya ondan," dedi Deren, bu durumdan rahatsız olduğunu saklama gereği duymadan. "Bari bu gece farklı bir şeyler yapsaydık, gazino ortamı ve üstüne Kutluhan'ın bayat raconları beni hiç açmıyor."

"Ne yapalım Köz Kafa," dedi Kubilay kısa bir an Deren'e bakarken, bakışları derin göğüs dekoltesinde takılmıştı. "Mesela yoldan geçen ne idüğü belirsiz adamlara laf atıp asılalım mı, sonra onlar da bizim bir tarafımızdan kan alsınlar ha."

Elimde olmadan iç çektim.

"O gece neler yaşadığımızı sana anlattığıma beni pişman edene kadar devam edeceksin değil mi?" diye hayıflandı Deren ve ön yolcu koltuğunun camını açtı.

"Kırk yıllık huysuz karı koca gibi didişmekten ne anlıyorsunuz?" diye sorarak ikisinin de koltuk arkalığını tutup başımı ortalarına uzattım. "Sözde kafa dağıtmaya çıktık ama kafa ütülemekten başka bir iş yaptığınız yok."

"Sen bize bir Balabey repliği patlatırsan havamız değişir belki," dedi Deren, çocuksu bir heyecanla omzunun üzerinden dönüp bana bakarken. "Adamın dümdüz konuşması bile takdire şayan derecede etkili."

"Adamın yanında o kadar etkilenmiş görünmüyordun ama daha çok altına kaçıracakmışsın gibi bir *vibe* aldım," dedim el kol hareketlerini çok kullandığı için manikürleri gözüme çarpan Deren'in elini yakalayarak.

Gözlerimi devirerek kısa kestiğim tırnaklarıma baktım. Bakımlı tırnaklara sahip olmak kadınsal çekimi artırıyormuş ama ben daima küt tırnaklardan hoşlanıyordum. Şimdi düşünüyordum da tırnaklarımın onun çok sevdiği ipek gömleklerinde gezinmesi, kim bilir belki de çekilmesine neden olması onda nasıl bir etkiye sahip olurdu acaba?

"Korkutucu ama," diyerek oyunbazca omuz silkti. Tırnaklarını incelediğimi fark edince bordo boyalı manikürlerine kendisi de ilgiyle baktı. "Beğendin mi? Bunlar çok kalıcı oluyor, istersen sana da yaparız."

"Belki bir ara ben de denerim," dedim çok istekli görünmemeye çalışarak. Pürüzsüz parlak yüzeyinde parmak ucumu gezdirdim.

"Tuna'yı sevmiş olmalı, aksi hâlde o derece bir samimiyet göstereceğini düşünmüyorum," diyen Kubilay ilk kavşaktan döndü. "Bizim deli oğlanda da onlarda akan kandan olduğunu anlamış besbelli."

"Tuna onlardan biri olmayacak," dedim dikkatimi Deren'in tırnaklarından alıp gecenin içinde akan yola bakarken. "Öyle bir şey mümkün değil. Benim ailem, onların kirli dünyasına bir kurban daha veremez."

"Ben onlardan biri mi olur dedim Zeze, sen de bugünlerde rüzgârdan nem kapıyorsun," diyen Kubilay, yaklaştığımız gazinonun ışıltılı sokaklarına giriş yaptı. "Sadece Tuna'da akan kanı tanımış demek istedim."

"Neyse ne," dedim bu durumdan rahatsız olduğumu belli ederek. "O gece bizi kurtardı, orada olmasaydı it kopuklar ya Tuna'yı ya da beni delik deşik ederdi. Yardımı için minnettarım ama hepsi bununla sınırlı."

"Balabey için her şeyin bununla sınırlı olduğunu düşünmüyorum," dedi Deren. Önceki söylediklerinin aksine bunu bana takılmak için söylememişti. "Adam seninle yakından ilgileniyor ve bu ilgisinin safi olarak seni koruma niyetinde olduğunu sanmıyorum."

"Kapatın hadi bu konuyu, mümkünse bu Balabey bahsini bizim hırbonun yanında da açmayın," dedi gazinonun ışıltılı kapısının önünde durarak bizi bekleyen abisine bakan Kubilay. "Bu gece eğlenmeye geldik, Kutluhan'ın tatavası her şeyin içine tükürmesin bacılarım."

"Bacım ne demek be, bacın senin anandır," diye çemkirdi Deren'e umursamaz bir öpücük atarak arabadan indi Kubilay.

"Oğlum niye bırakmadın size bir araba gönderteyim, iyi ki seni yarı yolda bırakmadı bu hurda," diyen Kutluhan, dakika bir gol bir deyimiyle patavatsızlığını konuşturdu.

"Üzülme Balabey, beni korumak için kendi himayesine aldığından Çakırtepe, Balabey adamlarıyla kaynıyor," dedim aracın arka yolcu koltuğunun kapısını kapatırken. "Malum, bir memeden iki kurt da barınamıyor, biz de bu yüzden Kubilay'ın aracıyla geldik."

Öfkesine yenik düşen Kutluhan, üzerindeki simsiyah takımıyla yarışan gözlerini bir süre benden ayırmadı. Hafifçe arabaya yaslanıp dudaklarının arasından çıkmaya cesareti olmayan söylenmelerini öfkeyle izledim. Sinirle gazinodan içeriye giren Kutluhan'a tek el işaretiyle burnumuzun dibinde biten vale, Kubilay'ın elindeki arabanın anahtarlarını kapıp aracı gazinonun girişinden çekerken bana öldürücü bakışlar atan arkadaşıma da bu sefer bol alaylı bir öpücük attım.

"Dilini eşek arısı soksun Zeze," dedi *sen akıllanmazsın* dercesine kafasını olumsuz anlamda sallayarak içeriye giderken.

Deren, Kutluhan'ın hareketlerini hafifçe taklit ettiğinde ikimiz de sınırlayamadığımız bir gülüş koyuverdik ve içeriye adımladık. Daha gece haşlamadan eğlendiğimi söyleyebilirdim çünkü Kutluhan Efendi *senin hayatını kurtardım* kisvesi altından ne sular yürütmüştü, daha yeni yeni anlıyordum.

Bordo renkli kadife kapının arkasında bizi karşılayan parfüm kokusuyla karışmış tütün kokusu varlığını sürdürüyordu. Boydan perdelerin kapattığı ortamda loş bir ışık oradan oraya süzülüyordu. Yarım daire şeklindeki pistte abiyesiyle dikkatleri üzerine çeken bir şarkıcı, türkü sayılabilecek türde bir şarkı söylüyordu.

Şarkıcının kanlanmış gözlerini saklamak için kullandığı uzun takma kirpiklerini görebileceğim kadar piste yakındı masamız

Kutluhan'ın benim için sandalye çekmesi dikkatimden kaçmamıştı. Üçümüz oturur oturmaz da masamız donatılmaya başladı. Kutluhan Bıçakçı'nın misafiri olmak demek, burada kırmızı çizgi demekti. Bize yapılan yanlış, Bıçakçı'ya yapılmış sayılırdı.

Duvarları altın varaklı aynalar süslüyordu ve aynalarda yansıyan görüntüler değişkendi. Çeşitli meyvelerin yer aldığı tabaklar ve kaju ağırlıklı ikramlık çerezlerimiz önümüze itildi. Rakının keskin kokusu genzimi yaktığında yüzümü ekşitmeden edemedim. Zaten başım patlıyordu, üstüne bir de içmek pek akıl kârı değildi.

Müzik susup da solist, gelen konukların alkış dolu beğenilerini kabul ettiği sırada Kutluhan elini masaya vurdu. Bu hareketi karşısında şaşkınca yüzüne baktığımda onun da beni izlediğini fark etti. Doğrusu son zamanlarda epey farklı davranıyordu.

"Çal şarkıcı çal, hadi bir daha söyle!" diyerek elindeki rakı bardağını soliste doğru kaldırdığında korku dolu göz bebeklerini saklamaya çalışan kadın, tedirginlikle gülümsese de arkasını dönüp orkestrasına işaret verdi.

"Gel ulan, başım belada!" diyerek daha yüksek sesle bağıran Kutluhan, tüm konukların katılması içinde işaret verdiğinde başlattığı curcunaya eşlik etti.

Abisinin bu hareketlerine anlam veremeyen Kubilay, ağzına attığı elma dilimini çiğnerken kafasını olumsuz anlamda salladı. Onun da hoşuna gitmeyen şeyler olduğu açıktı. Hemen yanımda oturan Deren ise elini yüzüne yaslamış, büyük bir beğeniyle karşısındaki kadını dinliyordu.

"İnsaf yok vicdan izinde, yanımda sen olmayınca..."[3] diyerek kadehini benimkine tokuşturan Kutluhan, kara gözlerinden taşan anlamlarla beni izledi. *"Gel yine başım belada, beni bu karakollarda adım yazar zabıtlarda, yanımda sen olmayınca."*

[3] Sözleri ve bestesi *İlyas Keçeci*'ye ait, *Kıvırcık Ali* ve *Koray Avcı*'nın yorumladığı *Yanımda Sen Olmayınca* isimli şarkının sözlerinden.

Kadehime uzanıp rakıdan küçük bir yudum aldığımda gırtlağımı yakan sıvıyla yüzümü ekşitmeden edemedim. Oldum olası sevmezdim bu mereti, her yudumda bir daha yakardı içimi ama çektiğim acının da verdiği zevk elbette vardı. Kadın ikinci kez söylediği şarkıyı sonlandırdıktan sonra pistten indi.

"Hayırdır kutu kutu pense," dedi Kubilay, elini abisinin omzuna atıp ona sataşmanın keyfini yaşarken. "Ne bu hâller biraderim, gören de birine tutulup kaldığını sanacak."

"Kim ne sanıyorsa sansın," dedi Kutluhan, kendisine yeni bir kadeh daha doldururken, özellikle bize bakmadığı gözümden kaçmadı. "Bugün de böyle olsun anasını satayım, önünü ardını düşüne düşüne, aman anlamasın diye diye geçip gitti yıllarım."

Antep fıstığının içini ağzıma atıp sakince çiğnerken o anki dönen konuşmadan özellikle geri durduğumu fark ettim. Çünkü Kutluhan'ın kimi kastettiğini anlamak için kart açmaya bile lüzum yoktu.

"Git konuş o zaman, bu zamana kadar beklemiş olman hata bana göre," dedi Deren, Kubilay'ın gözlerinin içine bakarak.

"Öyle olmuyor işte," dedi Kutluhan büyük kadehi tek dikişte bitirirken. "Konuşulduğu kadar kolay kazanılmıyor hiçbir insan, zaten beklemem de kazandırmadı ya onu bana, neyse."

"Sevmek kazanmak ya da kaybetmekle alakalı bir durum değil de ondan. Sevmenin aması, niçini, kazananı ya da kaybedeni olmaz," dedim içimi çekerek, zaten yaralı olan yerlerimde gezinip duruyorlardı. "Sevmek gelişigüzel giden bir durumdur, durdurmaya güç yetmez, engellemeye kalp izin vermez."

Kadehimi kafama dikip orkestranın yeni yeni tınladığı slow müziğe kulak verdim. Rakı artık o kadar da boğazımı yakmıyordu, kafamda esen deli yellerin üstüne tekinsiz bir pus çökmüştü. Acıyı da içinde olduğum ihaneti de geride bırakmış, eğlenmeye başlamıştım.

"Sevda hakkında nutuk atabildiğine göre boş sandığımız kalbin dolmuş," dedi Kutluhan, çenesinin ucuyla göğüs kafesimin sol tarafını işaret ederek.

"Ne olmuşsa olmuş, orası da bana kalsın," dedim sesimdeki meydan okumayı engelleyemeyerek. Sözde bu muhabbetlerine katılmayacaktım.

"Vuruldun değil mi o herife, yanıp tutuşuyorsun değil mi Şahan Mirza diye?" dediğinde Kutluhan, hafifçe meze sofrasına doğru eğilmişti. "Hadi söyle, ne de olsa burada yabancı kimse yok."

Elimdeki bardağı sertçe masaya koyduğumda, mekânın sahibinin masasındaki bu tatsız hareketlenmeyle bir anlığına herkesin bakışları bize kaydı. Ancak Kutluhan'ın savuşturan gözleri dakikalar içerisinde bütün ilginin üzerimizden akıp gitmesine neden oldu.

"Diyelim ki öyle oldu Kutluhan, her şey senin söylediğin gibi gelişti ama bunun seni ilgilendiren tarafı neresi, ben tam olarak onu anlamadım," dedim masaya daha fazla eğilip kısık sesle konuşurken. "Sana ne oğlum, ne bu sendeki düşmanlık, ikide bir laf sokan hâller, insana keyif aldığı iki dakikayı zehreden tavırlar."

"Kendine bile itiraf etmekten kaçıyorsun," dedi sanki büyük bir buluş yapmış gibi gözlerimin içine içine bakarken. "Bu esip gürlemelerin hep ondan."

Sandalyemin koluna astığım çantama uzandım hırsla. "Ben bir hava alsam iyi olacak gençler. Yoksa iki gramlık tadımız da piç olacak, benden söylemesi."

Çantamı da alıp masadan kalkıp giderken peşimden gelmek isteyen Kutluhan'ı Kubilay tuttu. Biraz daha şansını zorlarsa masayı başına geçirecektim. Lavaboya giderek sıcak basmış elimi yüzümü iyice yıkadım. Kızarmış yanaklarıma ellerimi bastırarak bir süre derin nefesler alıp verdim.

Tam kafamı boşalttım, içimde çağlayan nehirler durulmaya başladı, diye düşünürken Kutluhan'm tavırları beni çileden çıkarmıştı.

Lavabodan çıktığımda az önce şarkı söyleyen solistin mutfak bölümündeki kapıdan gazinonun arka tarafına geçtiğini gördüm.

Kutluhan'ın beni normal çıkışta bulması çok kolay olurdu, bu yüzden ben de arka çıkışa ilerledim. Mutfağın sıcak ve vıcık vıcık yemek kokusu üstüme sinmek için can atarken hiç kimse gelip geçenlerle alakadar değildi.

Sigarasını yarılayan solist kadın, çöp konteynerlerinin yanına tünemiş olan çifti seyrediyordu. Sokağın çöp kokusu genzimi yaksa da hızlıca çantamdan sigaramı ve çakmağımı aldım. Her zaman sigara içen biri olmasam da bazı anlar istetiyordu.

İçime dolan dumana boğulan ciğerlerim, anlık bir reaksiyonla büzüştüğünde hafifçe boğazımı temizledim. Çöp kokan bir sokakta sevişmekte sakınca görmeyen çiftin şapır şupur sesleri dışında bir gürültü yoktu. Sigarasını bitiren solist kadın da yanımdan geçip gitmişti.

Mutfağın çıkış kapısının yanında kalan duvara yaslanmış sigaramı içerken gözlerim bu gece kendisini gösteren yıldızlardaydı. Besbelli, gökyüzünün bile bağrında taşıyamayacağı şeyler vardı. Umutsuz yürekler için ışıklar yakılmış, her dilek için bir yıldız kayıyordu.

Dalgın bakışlarımı postallarıma çevirip sigaramın külünü ayaklarımın dibine döktüğüm esnada fark ettiğim ayrıntıyla duraksadım. Parmaklarımın arasından sıyrılıp yere düşen izmariti umursamadan başımı karanlık sayılacak sokağa doğru uzattım.

Gece lambasının aydınlattığı ara sokakta dikilen adamın tanıdık siması, iliklerime buzlu suların dolmasına neden olurken soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. Önünde duran arabaya binmek için yan döndüğünde boynundaki dövmeyi fark ettim.

Araca, dövmeli adam bindikten hemen sonra az önce yanımdan geçen solist de bindi. Bu gazinodan çıkmışlardı, Kutluhan'ın çalışanını gözümün önünde alıp gitmişti. Üstelik bu zorlama bir durum gibi de görünmüyordu, aksine birbirlerini tanıyorlardı.

Yüzümü sıvazlayarak gördüklerimi idrak etmeye çalıştım. Kadem Kara'nın oğlunu Kutluhan öldürtmüştü, o gün Şahan Mirza'ya suikast düzenleyen de yine çocukluk arkadaşımdı. Tüm bunların içine düşen ise bendim, bu yüzden beni kaçırmak için o kadar uğraşmıştı.

Koral Kara'nın ölümünü Şahan Mirza'nın öldürme şekillerinden biri gibi göstererek Konsül'ün içinde hedef şaşırtmışlardı. Akıllıca olmadığını söyleyemeyecektim ama tüm bunların içinde olmak, olayın bütün ilgi çekiciliğini yitirmesine neden oluyordu.

Olayın şaşkınlığından ötürü dönen başımla birlikte yanımda duran duvara tutunmaya çalıştım. Midemin kaynadığını hissettiğimde genzime kadar akan yediklerimle birlikte her şey çok ani gelişti. Zaten pis olan sokağı, bir de ben kusarak iyice mahvettim ve kusmak zannettiğimin aksine iyi gelmişti.

Rakının biraz olsun sağladığı bulanıklığı sildi, artık zihnim daha berraktı. Bizimkileri bir bahaneyle gönderip Kutluhan Efendi'nin ifadesini alacaktım, hem de kendi mekânında. Dik tutmaya çalıştığım omuzlarım ve normal olduğunu varsaydığım yüz ifademle mutfaktan içeriye girdim.

İnsanın hissiyatı değiştiğinde içine girdiği ortam bile değişik geliyordu. Yüzümde nasıl bir ifade vardı şu an onu kestiremiyordum ama bizimkilerin bir şey çakmamasını umdum. Yeni emin olduğum bu gerçekle alakalı Kutluhan'la yüzleşmeden diğerleriyle konuşmak bana doğru gelmiyordu.

Kolumdaki çantayı masaya bırakıp Deren'in yanındaki sandalyeyi çekip oturduğumda Kutluhan ve kara fırtınası masada değildi. Sözde keyif yapmaya diye geldiğimiz günün dahi bu şekilde ilerlemesi canımı fena hâlde sıktı.

"İşleri varmış," dedi Kubilay, hafif çakırkeyif bir hâlde yüzünü ovarken. O da abisinden bıkmıştı. "Biraz esti gürledi. Senin anlayacağın, sıçtı gecemizin içine, sonra da *işim var* dedi, çıktı gitti it herif."

Başımla onaylarken masada duran sudan büyük bir yudum aldım. İstediği yere gitsindi, günün sonunda döneceği yer ona bu özgüveni veren çöplüğü olacaktı. İçimi bir nebze serinleten suyun ardından etrafıma göz gezdirdim. Şahan Mirza ve onunla alakalı herhangi birinin etrafımızda olmaması gerekiyordu.

"Sen iyi misin Zeze?" dedi Deren kızıl kaşlarını hafifçe çatıp yüzüme daha yakından bakmak için eğilirken. "Betin benzin atmış, sakinleşesin diye gönderdik ama daha kötü bir şey olmuş sanki."

Deren'in söyledikleriyle birlikte Kubilay'ın şüpheli gözleri üzerime devrildi. Ne diyeceğimi bilemeyerek ilk birkaç saniye bakışlarımı etrafta dolandırdım. O ara sokakta sokak lambasının altındaki boynu dövmeli adamı görmeseydim şu an nasıl konuşur ve ne durumda olurdum diye düşündüm.

"Keyfim kaçtı işte," dedim yalandan omuz silkerken, olabildiğince doğal görünmeye çalışıyordum. "Geçen geçe çıktığımızda da farklı şekilde zehir oldu. Ne bileyim, bir türlü kafamı dağıtamadım, ondan herhalde modum düştü."

İçinde doğrusu olan yalanların inandırıcılığı en yüksek olanlar olduğundan bu kozumu kullandım. Deren, basit bir homurtuyla beni onaylayıp sorgulayıcı tavrını kaybederken Kubilay'ın gözleri kısılmıştı ve söylediklerimi tartmakla meşguldü. Attığım palavrayı yemediğini her hâlinden anlasam da üzerinde durmayarak kafasını salladı.

Anlaşılan, bu durumla ilgilenecek kadar kendinde değildi. Şans mı benden yana dönmüştü, yoksa kendi kuyumu mu kazıyordum, bilmiyordum. Belki de bu konuyu Kutluhan'a açmak yerine direkt Şahan Mirza'ya gitmeliydim. Ancak bu kulağa daha büyük bir ihanetmiş gibi geliyordu.

Sonuçta Kutluhan o gece hayatımı kurtarmıştı. Eğer hemen ulaşılabilir bir konumda olsaydım muhtemelen şimdi burada oturuyor olamazdım. Kolumdaki kurşun yeri, geçmişi hatırlatmak istercesine sızladığında kaşlarım çatıldı.

Kendi çıkarı için bana elini uzattığına emindim ama içimden bir ses, bunun çocukluk arkadaşı olmamla da alakalı olduğunu fısıldıyordu. Üstelik Kutluhan'ı gözden çıkarsam bile Kubilay'a ihanetti yapacağım şey.

"Kalkalım mı artık kızlar?" dedi Kubilay tatsız bir sesle, kolundaki saatini kontrol etti. "Annem beni bekler, uyumaz şimdi. Gidelim de kadın bir evladı için daha huzursuz olmasın."

Dilruba teyze, bana hep anne gibi yaklaşan bir kadındı. Kutluhan'ı ele vermek, kana sürmek demekti. Üstelik hastaydı ve oğlunun ölüme yürüdüğünü bilmesi onu daha fena hasta ederdi.

"Siz gidin," dedim çantamdan sigara paketimi çıkarıp masanın üstüne gelişigüzel fırlatırken. "Bizim Kutluhan Efendi'yle görülecek bir hesabımız var, konuştuktan sonra beni eve o bırakır."

Kubilay, bir kolunu geçirdiği ceketiyle birlikte duraksayarak bana baktı. Benden böyle bir çıkış beklemediği açıktı, onun *kalkalım* teklifine balıklama atlayacak ilk kişi olmalıydım. Tabii bu konuda haksız sayılmazdı, eğer o ara sokakta boynu dövmeli adamı görmeseydim tam da öyle yapardım.

"Hayırdır Canfeza," dedi hafif baskın bir sesle. Bana *Zeze* demediği zamanlarda sinirli olurdu. "Benden habersiz yine ne işler dönüyor burada?"

Büyük bir nefes çektiğim sigara, ciğerlerime közden yapılma bir gülle gibi düşerken hiç fire vermedim. İkinci kez içime çektim ve külünü tablaya döktüm yavaşça. Her ne olursa olsun bugün yüzleşip ondan sonra çıkacaktım buradan.

"Belli ki abinin sizinle değil de benimle konuşmak istedikleri var Kubilay," dedim gayet samimi ve ciddi bir tonda. Buna inanacağından emindim çünkü doğruydu. "Gidin hadi. Sadece konuşacağız, merak etme. Eminim Kutluhan beni yemez."

"Bırak konuşsunlar," dedi Deren, oyunu benden yana kullanırken çünkü Kubilay'ın ne kadar inatçı olduğunu iyi biliyordu. "İkisi de yetişkin insanlar, sorunlarını konuşarak halledebilirler."

"Bir telefon uzağındayım," dedi eliyle telefon işareti yaparak. "Madem konuşmak istiyorsun konuş o zaman. Biz gidiyoruz ama aklım sende, haberin olsun."

Gülümsemeye çalıştım ama aynı karından doğan iki adamın arasındaki fark o kadar barizdi ki kursağıma oturdu. Annem hep, *kurttan kuzu doğmaz,* derdi. Haklıydı da. Serhan Bıçakçı gibi bir adamın oğlunun normal biri olacağını düşünmek hataydı.

Bizimkiler gazinodan çıkıp gittikten sonra anneme gecikeceğime dair bir mesaj attım ve beklemeye başladım. Yarım daire şeklindeki pistte süren şenlik yavaşça geriye çekildi ve yerini sessizliğe bıraktı. Masalar tenhalaştı, masayı süsleyen kadınlar paralarını alıp arka tarafta kalan kulislerine sıvıştı.

Geriye ben ve Bıçakçı'nın adamları kaldı, paketimde kalan sekiz sigarayı sabırla bekleyerek içtim. Vakit gecenin ikisini geçmiş, saçlarım artık enseme yapışmış ve gerginlik ikinci derim gibi üzerime sarılmıştı. Duman altı olmuş alanda görüşüm, eskisine nazaran daha az netti artık.

"İsterseniz sizi gideceğiniz yere bırakırız," dediğinde tepeme dikilen adam, uzaklara dalmış harelerim yüzünü buldu.

Bu, sürekli Kutluhan'ın yanında gördüğüm adamdı. "Adın ne senin?" diye sorduğumda yüzündeki hoşnutsuzlukla karışık şaşkınlığı yakaladım.

"Rafet, efendim," dediğinde başımla onayladım.

"Kutluhan'ı bekliyorum," dedim sigaradan ötürü hafif buğulu çıkan sesimle. "Onunla konuşmadan buradan gitmeyi düşünmüyorum."

"Kutluhan Bey şu an burada değil, ne söylemek istiyorsanız biz iletiriz," diye cevapladığı sırada son sigaramı çelik küllüğe bastırıyordum.

"*Sarışınlar aptaldır* algısı sende de var herhalde Rafet. Sahibin neredeyse senin de orada olduğunu bilecek kadar akıllıyım," dedim

küllüğü sertçe önümden iterken. "Git söyle gelsin, onunla görülecek bir hesabımız var."

Birkaç dakika yüzüme öfkeyle bakan adamın ağzından tek kelime dökülmedi. Açıkçası biraz daha o şekilde baksaydı korkmaya başlayacaktım. Neyse ki tepemde dikilmekten vazgeçti ve görüş açımdan çıkarak benim bilmediğim bir deliğe girdi.

Elimi yüzüme yaslayıp kaşınmaya başlayan saç diplerime masaj yaparken assolist misali en son çıkan beyimizi izliyordum. Kutluhan çok sevdiği ceketini çıkarmış, beyaz gömleğinin üstten düğmelerini açmıştı. Elindeki viski bardağıyla bana doğru yürüyordu.

Elimi masaya sertçe vurdum. "Çalın bakalım, bu gece de bizi anlatsın söylenenler."

Sessizliği bölen *Sezen Aksu*'nun şarkısıyla birlikte hafifçe gözlerimi yumup içinde bulunduğum duruma ayak uydurdum. Karşımdaki sandalye çekildi, masaya yan biçimde oturdu. Her an kalkıp gidecekmiş gibi oturmasına göz devirdim.

"Ne güzel söylüyor değil mi?" diye sordum alakasızca, dudaklarıma yerleşen geniş gülümsemeye takıldı. "*Uçurum, uçurum gözlerine baktığım sensin,* diyor."[4]

"Niye bekledin bu saate kadar Feza?" diye sordu yorgunlukla karışmış asabi bir sesle. "*Görülecek hesabımız var* demişsin. Bizim seninle ne görülecek bir hesabımız ne de gönül bağımız var."

Tanırsın Canfeza, hem de çok iyi tanırsın sevdayı, ilmek ilmek işlersin içine bu kör sancıyı. Fütursuzca sarar her yanını, izin almaksızın talan eder tüm özel alanlarını. Yıkıldım dediğin yerden toplar seni sevdiğinin bir bakışı.

"Gönlüne de gönlünde beni koyduğun yere de saygısızlık etmek için beklemedim burada, merak etme," dediğim an hayal kırıklığının safi vuruşu bakışlarına düştü. "Benim seninle öyle bir bağım olamaz, bunu sen de biliyorsun."

[4] *Sezen Aksu*'nun sözlerini yazdığı *Belalım* isimli şarkıdan.

Ağlayacağını sandım, utanmasa önümde çocuk gibi ağlayacağını düşündüm. Yansıttığının aksine yine deli tarafını konuşturdu. Az önce benim vurduğum masaya öyle bir yumruk attı ki havaya kalkan birkaç bardakla tabak, karo zeminde parçalandı.

"Madem hiçbir bağın yok, gönlümde olan da seni ilgilendirmiyor, daha niye buradasın!!" diye bağırdığında, kapı ağzında duran Rafet'in bize doğru yaklaştığını fark ettim.

"Tarot kartlarında sezgisel rehberler vardır Kutluhan, bize içsel bir yol haritası oluştururlar. Onların uyandırdığı düşünce bir daha uyumaz ve istesek de görmezden gelinemez."

Benden bu tarz bir cevap beklemediği için sessizleşti ve çattığı kaşlarının altındaki kara deliği andıran gözleriyle beni izlemeye devam etti. İşte şimdi sandığından farklı bir amaç için burada oturduğumu anlamıştı.

"Koral Kara'nın öldürüldüğü gece bana yardım etmemiş olsaydın, muhtemelen şimdi karşında oturuyor olmazdım," dediğimde gözlerini yumdu ve hâlâ masada duran eli yumruk hâlini aldı. "Adamların, benim senin çocukluk arkadaşın olduğumu bilmeden beni kör kurşuna dizerdi herhalde."

Cümlemin devamını işittiğinde masadan uzak olan bedeni yavaşça masaya yaklaştı. İşte şimdi bu saate kadar neden onu beklediğimi ve hiç istemese de asıl gerçekleri öğrendiğimi anlamıştı. Yüzümdeki kırgın gülüşle gözlerinin içine baktım. Orada bir yerde çocukluğumdaki zeytin gözlü, deli çocuğu aradım ama yoktu.

"Ben de diyorum ki Kutluhan gelir gelmez bu adamlar niye ortadan kayboldu? Ben it gibi titrerken sığındığım bir harabenin içinde, tüm kıyamete sebep olanın çocukluk arkadaşım olduğunu bilmiyordum," dediğimde çatılı kaşlarının altındaki gözleri acıyla küçüldü. "Minnet etmeme izin verdin, ağızsız dilsiz beni bilmediğim bir memlekete ailemden koparark gönderdin," dediğimde tükürür gibi, Rafet tüm adamları dışarıya çıkarmıştı. "Peki bunları ne uğruna yaptın? İşte bu boktan düzenin bir parçası olabilmek için yaptın."

"Sana bütün bu mavalları Balabey okumuş çok belli, beynini yıkamış ama benden doğrusunu dinlediğinde neyin ne olduğunu anlayacaksın," dediğinde makul bir sesle, içimden taşan öfkeyi dizginleyemedim.

"İki kaşımın ortasını görüyor musun? Hah işte, tam oraya doğrultmuştu silahı ama kimden emir aldıysa bundan vazgeçti ve kayboldu gitti," dedim ellerimi masaya yaslayıp yüzüne doğru eğilirken. "Koral Kara'yı öldüren adam, İtalya'daki göl evine de geldi. Orada beni de Şahan Mirza'yı da öldürecekti ama hesaplar tutmadı."

"Benimle bir bağı olduğunu nereden çıkardın Canfeza?" diye yükseldiğinde bana, kaşlarımı kaldırarak oyunculuğu karşısında alkış tuttum.

"Aynı adam, daha demin gazinonun arka çıkışındaydı ve senin solistinle aynı arabaya binip gitti," diyerek olduğum yerde ileri geri birkaç adım attım. "En başında bir halt hatırlamıyordum ama sonra göl evinde gördüğümü hatırladım. Bugün de o adam burada, senin mekânındaydı."

Kafasını öne eğen Kutluhan, pes ederek sessizliğe büründü. Söyleyecek sözü kalmamıştı, benden bu kadar şey duyacağını da tahmin etmemişti. Duygularıyla alakalı bir yüzleşme yaşayacağımı sanıyordu ama işler hiç de düşündüğü gibi olmuyordu.

"O sivri aklın bu kadar işi hesap etti ve tüm parçaları birleştirdi madem, o zaman neden hâlâ buradasın?" diye sordu kendisinden vazgeçmiş bir şekilde. "Bu zamanını, Balabeylere öterek ve kendi üstündeki baskıyı yok ederek kullanabilirdin."

"Senin aksine ben dost dediğime sırtımı dönmem. Tüm yaptıklarından sonra sessizliğimin en büyük sebebi de Kubilay ve annen," dediğimde onu birinci sıraya koymadığım için daha beter hırçınlaştı. "Sen benim sadakatimi, annenin sevgisini ve Kubilay'ın verdiği değeri hak etmiyorsun."

"Sussaydın o zaman Canfeza, gelip böyle karşımda konuşacağına sussaydın!" dedi masadan hafifçe geriye gidip bana aşağılayıcı bakışlar atarken. "Seni, beni karşımda bu şekilde konuşturan da o adama hissettiğin duygular. Sana verdiği değeri gördün, güvenini sarsacaksın diye ödün kopuyor."

İşittiğim doğrularla birlikte bu gece yapılan yüzleşmenin tek taraflı olmadığını bir kere daha anlamış oldum. Kutluhan, benim kendimde görüp kabul etmek istemediğim birçok durumu önceden tespit etmişti. Ne yazık ki haklıydı da.

"Bu zamana kadar sustum zaten, emin olamadım bir türlü ya da sana konduramadım böyle bir şeyi," dedim başımı eğip yerde oynaşan renkli ışıkları izlerken. "Bugün o adamı gördüğümde emin oldum ve yüzleşmek istedim. Kimseye bir şey diyeceğimden değil, demem de zaten."

"Rastlantıydın Canfeza. Senin o gece o ara sokağın önünden geçerken öyle bir şeye tanık olman sadece rastlaşmaydı," dediğinde Kutluhan, kendi söylediklerine hayıflanıyordu. "Seni korumak için elimden geleni yaptım ve yemin ederim ki bunu kendi çıkarlarım uğruna yapmadım."

Söylediklerindeki samimiyeti görebiliyordum, bunu geçmişimize ve bana hissettiği duygulara dayanarak yapmıştı. İsteseydi benim gibi bir tehlikeyi o gece kendi elleriyle yok ederdi ama yapmamıştı. Kollarını kendime sararak bundan sonrasını nasıl götüreceğimi düşündüm ama işin içinden çıkamadım.

"Neden o adamın oğlunu öldürttün?" diye sordum bir anda. Benden böyle bir soru beklemediği için şaşkınlıkla karşıladı.

"Bilme, onu da bilme Zeze," dedi bana lakabımla hitap ederken. "Hayatını tehlikeye atacak kadar çok şey biliyorsun zaten, bundan sonra daha ötesine gitme."

"İsteyerek yaptığını hiç sanmıyorum Kutluhan," dedim kendimden emin bir sesle, boğazım yanmaya başlamıştı. "Büyük ihtimalle bir emirdi ve sen o emre karşı gelmedin."

"Tamam işte Canfeza," dedi omzunun üstünden dönerek. Bize oldukça yakın duran Rafet isimli korumasına göz atarken. "Benim yaptıklarım, senin bildiklerin hayatımızı silip atmaya yetecek kadar çok. Gerisine lüzum yok."

Zonklamaya başlayan başımı ovdum. "Bu konuşulanlar bugün burada ikimizin arasında kalacak. Bu da benim sana dostluğum olacak, haberin olsun."

Sandalyede duran çantama uzanıp hızla koluma geçirdim ve Kutluhan'ın yıkılmış hâline ikinci kere bakmaya tenezzül etmeyerek yanından geçtim. Gazinonun kapısının önüne geldiğimde gecenin sabaha vuran demindeki keskin soğuk iliklerime işledi.

Gözüme çarpan tanıdık arabayla birlikte sızlayan gözlerimi daha fazla kısmak zorunda kaldım. Kubilay, önüme kadar getirdiği aracının ön şoför camını açarak bitkin hâlimi inceledi. İkna olmamıştı, ikna olmadığı için buraya tekrar gelmişti.

"Hadi Zeze," dedi yorgun çıkan sesiyle. "Bu gece çok fazla şey yaşamış birine benziyorsun, bir de soğuk alıp üşütme."

Yutkundum, Kubilay benim kardeşimdi.

Yanındaki yolcu koltuğuna oturup kapıyı kapattığım sırada Kutluhan, gazinonun çıkışında göründü. Kubilay, abisine küçük bir asker selamı vererek bir şey demesine fırsat vermeden gaza bastı. Anlaşılan, o da benim gibi abisini görmeye tahammül edemiyordu ama Kutluhan'm dikiz aynasına çarpan yıkılmışlığı, görmezden gelinemeyecek şekildeydi.

"Bizim oğlanın üstünden geçmişsin," dedi dikiz aynasına birkaç saniye daha bakıp anayola çıkarken. "Beklediğine değmiş anlaşılan."

Kubilay işte böyle biriydi, tehlikenin kokusunu hep ilk elden alırdı. Üstünü örtmeye çalıştığınız şeyle ne kadar uğraşırsanız ona, sakladığınız şey hakkında daha fazla ipucu verirdiniz. Oturduğum koltukta rahatsızca kıpırdanarak camı hafifçe indirdim.

"Kadem Kara'nın oğlunu abin öldürtmüş," dediğimde Kubilay frene asıldı ve istemsizce öne doğru savruldum.

"Senin ağzın ne konuşuyor Canfeza?" dediğinde büyük bir öfkeyle, dudak bükmekle yetindim ki arkamızdan korna sesleri duyulmaya başlamıştı.

"Ben de bugün emin oldum," dedim kucağımdaki çantamın dikiş iplerini çekiştirirken. "Sana söylemeyecektim ama işte burnun her zamanki gibi iyi koku aldı ve bu yükü de sırtlanmana neden oldu."

"Kanı bozuk babası yaptırdı," diyerek direksiyona yumruk attığında, Kubilay'ın kendisini bu kadar kaybettiğine ilk defa tanık oluyordum. "Hay ben böyle düzenin anasını sikeyim, olmaz olsun lan böyle hayat!"

Araç anayolda hız limitinin üstünde giderken Kubilay'ın küçük çaplı bir sinir krizi geçirdiğinin bilincindeydim. Abisinin kendisini ne denli bir belaya bulaştırdığını ve bu işin sonunda her ne olursa olsun kan dökülüeceğini biliyordu. Elimi omzuna koydum ve yanında olduğumu hissetmesi için sıktım.

"Kimseye bir şey demeyeceğim Kubilay, benim dışımda kimsenin bir şey bildiği yok," dediğimde ılımlı olmaya çalışan bir sesle, ışıklarda duran Kubilay'ın gözleri beni buldu.

"Şahan Mirza biliyor Zeze, biliyor ve kanıtları toplayana kadar bekleyecek," dedi zaten bildiğim bir gerçeği bana söyleyerek. "Adamın âlemdeki itibarını zedeledi, bir de üstüne adamın imzası olan öldürme şeklini taklit etti. Bu işin sonunda kan dökülecek ama akacak kan Balabeylere ait olmayacak."

"*Babasının suçu* diyorsun, muhtemelen tüm bunları o tezgâhladı zaten," dedim taşları biraz daha yerine oturtmaya çalışırken. "Madem yaptırımını sağlayan Serhan Bıçakçı, o zaman Kutluhan'ın başına bir iş gelmez."

"Fazla iyi niyetlisin, Konsül'ün ilk hükümlerinden biri ihanet eden üyenin soyundan gelen herkesi öldürmektir," dediğinde

ürperdim ama bu dışarıdan gelen soğuktan değildi. "Affedilse bile Kutluhan rahat durmaz. Senin Şahan Mirza'ya olan ilginin farkında, eline her fırsat geçtiğinde Mirza'yla uğraşacaktır."

Ne diyeceğimi bilemedim. Zaten konuştuklarımızın üzerine fazladan ne söylenirdi, onu da bilmiyordum. İyi ihtimalleri sıralamama rağmen işin içinden çıkamamıştık. Bu durumun en suçsuzları biz olmamıza rağmen ucu bize dokunacak raddede bir meseleydi.

"Her şeyi ona anlatmadığımı anladığında başıma bir şey gelirse aileme sen sahip çık," diye fısıldadığımda işittiklerinden ötürü kaskatı kesilen Kubilay, çaresizce yüzüme baktı. "Şüpheleniyor, bence çoktan anladı bile ama o gün geldiğinde ailemi emanet edebileceğim tek kişi sensin Kubi."

Burnunu çekti sertçe. Yüzüne vuran sokak lambasından ötürü ağladığını gördüğümde benim de gözlerim doldu. İkimiz de çaresizliğin kör kuyusuna düşmüş, debelendikçe dibi bataklık olan suya gömülüyorduk. Yüzümü elimin tersiyle sildim ve içimi çektim.

"Sana bir şey olmayacak, olmasına da izin vermem Zeze," dedi dolu dolu bir sesle ancak elinden çok da bir şey gelmeyeceğini o da biliyordu. "Ailene sen sahip çıkacaksın."

"Söz ver Kubi!" dedim büyük bir ısrarla. Gözlerini benden kaçırdığı için inatla yüzüne bakmaya devam ettim.

"Söz Zeze," dedi o da büyük bir pes etmişlikle.

"Çakırtepe'ye karanlık çöktüğünde kötülüğün kapısı aralanır ve işte o noktada, yürümek zorunda olduğumuz, sadece pislikle dolu sokaklar değildir Kubilay," diyerek evime yaklaşan aracın gittiği yolu izledim. "Kaderimizdir, istesek de istemesek de bizim gibileri ancak bu sokaklar kabul eder ve hikâyelerimizi ancak geceler dinler."

Kubilay, beni evimin önüne bırakıp gittiğinde yalnız kaldığım sokağa yağmur taneleri düşmeye başladı. Şafak sökmeye yüz tutmuş, gri bir görüntü sokağa musallat olmuşken güneş yüzünü

göstermekten acizdi. Kısacası içimdekileri tasvir eder bir hâlde, kendim kadar çaresiz bir sokağın ortasındaydım.

Melodisi duyulan telefonumu kulağıma götürdüğümde, ilk başta hırıltılı bir ses duyuldu ama daha sonra netleşti. Puslanan zihnime, gökyüzüne vuran bir yıldırım gibi düştü. Onunla telefonda konuşmanın nasıl olacağını düşündüğüm andan çok uzakta sesini duydum.

"Geç kaldın Zeze, güneş doğmak üzere," dediğinde çantamı tutan elimin tırnakları deriye saplandı. "Beklemeyi unutmuş bir adamı sabaha kadar beklettin."

Kendisine kızarcasına kurduğu cümleyle birlikte dilimi dudaklarımda gezdirdim. Titremeye başlamıştım, hem üşüyordum hem de beni hava aydınlanırken aramasının şaşkınlığını yaşıyordum. Ayağımın altındaki küçük taşa sinirli bir tekme savurdum.

"Anlaşılan gece sana umduğunu vermemiş," dedi hafifçe gülümseyen bir sesle, hemen başımı kaldırdım. "Saçların bu hâliyle seni yansıtmış, kafan kadar dağınık ama ruhun kadar kırılgan görünüyorlar."

Dikkatli bakınca ilerideki ara sokağın köşesindeki parlak aracı fark edebildim. Hemen önüne yaslanmış kişinin başındaki kasket tipi şapkası, yüzünün yarısını kapatsa da kıvrılmış dudakları beni bu hâle getirmekten aldığı zevki haykırıyordu. Başımı çevirdiğim her yerde, gözümü kaçırdığım bütün detaylardaydı.

"Neden buradasın?" diye sordum onun aksine. Soğuk ve mesafeli bir sesle tüm yaşananlardan sonra burnumun dibinde bitmişti. "Sürekli bir yerlerden çıkman beni korkutmaya başladı."

"Parmaklarıma bulaşan ıslaklığını bir türlü aklımdan çıkaramadım ve ayaklarım beni buraya getirdi," dediğinde büyüyen göz bebeklerim, lüks arabasının önüne yaslanmış adamı buldu. "Korkacağın şeyler yapmaya başlamadım bile. Lütfen ben korkmana izin verinceye dek bu tür şeylerle kendini yorma."

Üstü kapalı tehdidi karşısında ne yapacağımı bilemedim. Bir ileri iki geri gidip geldiğim ara sokakta dudaklarımın arasından bir küfür sıyrıldı. Onunla bu konuşmayı yapmaya, üstüme sinen yorgunlukla hemen onu görmeye hazır değildim.

"O akşam yaşananlar tensel bir çekimden fazlası değildi," dedim bir araya toplamaya çalıştığım mantığımdan artakalanlarla. "Dahası olmayacak, unut yaşananları ve lütfen git artık."

Elini siyah kaşe montunun cebine sokarak başını biraz daha kaldırdı ve az da olsa gözlerinin görünmesini sağladı. Çekik gözlerine sinen öfkenin duruşu, o mesafeden bile beni kucakladığında içindeki soğukluğu tattım. Böyle kesip atmam ya da onu kendimden uzaklaştırmam hoşuna gitmiyordu.

"Seninle alakalı planlarımı o gece kulağına fısıldamıştım ama anlaşılan, duygu yoğunluğuyla sen yeterince idrak edememişsin," diyerek bana arkasına döndü ve aracının şoför koltuğuna ilerledi. "Bir dahaki sefere unutmamanı sağlayacağıma emin olabilirsin ama sana bir tavsiye. Bana ne yapmam gerektiğini söylerken iki kere düşün. Çünkü bedelini ödeyeceğin şeylerin listesi epey kabardı."

Aracı yanımdan geçerken başını çevirip yüzüme bile bakmaması ve telefonun kapatılmasıyla birlikte sap gibi kaldım. Hiç orada olmamışçasına çıkıp gitmesi ve süslü diliyle üst üste bindirdiği tehditleri kursağıma dizildi. Ağlasam mı gülsem mi diye düşünerek evin kapısını anahtarla açtım.

Ilık suyla kısa bir duş alarak yatağıma girdim ve yorganımı burnuma gelene dek çektim. Bakışlarım odama doğmak üzere olan güneş ışıklarını seyrederken beynim durdu. Artık bir işlevini yerine getiremediğini anlattığında gözlerim kapandı, bilincim kayboldu.

Duzenleme
Ny.ozlem

Yazarın Ağzından

Yürürken ayakları birbirine dolanmak üzereydi, soğukkanlılığının üzerinde kırbaç gibi şaklayan endişesi dışarıdan çizdiği imajı yok ediyordu. Kaşlarını çatarak çok az yüz göz olduğu bu yanını kınadı. Daha önce de bu tür durumlarla karşılaşmıştı, ölüm onun için mutlak sondu. Mevzu zaten ölüm değildi. Mevzu, ölümünün Şahan Mirza Balabey tarafından gerçekleştirilecek olmasaydı.

Rafet, uzun bir müddettir Kutluhan'la birlikteydi. İçten içe adama duyduğu bağlılık o kadar büyümüştü ki yaşça Kutluhan'dan büyük olması sebebiyle adamı bir abi güvencesiyle korumaya çalışıyordu. Ancak Serhan Bıçakçı, Rafet'le aynı fikirde değildi ki oğlunu böyle bir kumpasın içine sürüklemişti.

Olacak iş değildi, kendi kazdıkları kuyuya Balabeyleri çekmeye çalışmak akıllıca bir hareket sayılmazdı. Gelin görün ki hayat bazen sizi akıllıca olanla değil, mecbur olduklarınızla sınardı.

Balabeyler, Türkiye'nin en büyük geri dönüşüm fabrikalarına sahipti ve Çakırtepe de onun kâğıt toplayıcılarıyla ve plastik dolum noktalarıyla doluydu. Kısacası onun adamlarının adamlarıyla yönetilen ve çıraklarının hükmünde bir semtti.

Çakırtepe'de verilen her selanın arkasında illaki bir Balabey olurdu. Bazısı adalet için bazısı ihanet için infaz edilirdi. Ezkaza, Kadem Kara'nın oğlu da görmemesi gerekenleri gördükten sonra otobana oldukça yakın olan Çakırtepe semtine girmişti.

Koral Kara'nın mezarı karanlık bir sokak köşesiydi, Sahir Derman işinde ustalaşmış bir adamdı. Ölüm kararı hızla verilmiş olsa da ona gönderilen buyruğu en güzel şekilde yerine getirmişti. Büyülü bir tipti ve onu net biçimde gören gözler son nefesini verecek olanlardı.

Şahan Mirza'nın iskambil kâğıtlarına düşkünlüğünü bildiğinden, sinek papazını Koral Kara'nın cebine bilerek yerleştirmişti. Bu, güçlü olan birinin hakkında bir sırrın ortaya çıktığını söyleyen bir karttı ve işaret etmek istedikleri kişi, Şahan Mirza'ydı.

Onun bölgesinde, onun öldürme stiliyle ve görmemesi gereken bir şeyi gördü mesajıyla bir adamı indirmek, büyük bir yıkıma neden olacaktı. Koral'ın öldürüldüğünü duyan herkes, bunu yapanın Şahan Mirza olduğunu düşünecekti ve Konsül'deki düzen sarsılacaktı. Celayir bu tufanla uğraşırken Serhan Bıçakçı'nın yediği herzenin üzeri kapatılacaktı.

İşler öyle gitmemişti, Kadem Kara'nın Balabeylere olan güveni oğlunun öldürülmesiyle bile sarsılmamıştı. Yaptıkları planın ne kadar kusursuz olduğunu düşünüp işe yaramadığı için kendi kendine bilenerek evden içeriye girdi. Buraya ev demek haksızlık olurdu, etrafı yüksek duvarlarla çevrilmiş kaleyi andırıyordu.

Soy isimleri gibi İstanbul'un göz bebeğine bir bıçak gibi saplanmıştı, gösterişsiz ancak insanı tedirgin eden bir yana sahipti. Aynı boylara sahip olan ağaçların büyük bir düzen içinde sıralanması, Serhan'ın totaliter rejiminin bir yansımasıydı.

Yerli yerinde olan bu evde kanın rengini yutması için siyah mermerler kullanılmıştı. Yüksek tavanlar insanın içine ferahlık veriyor gibi dursa da geçmişin çığlıklarını duyuracakmış gibi hissettiriyordu. Bıçakçı karanlık bir adam değildi, karanlığın içine doğan bir mafya baronuydu.

Kutluhan'ın yirmi sene sonraki hâlini yansıtan adamda aynı sima vardı ama gözleri balçığı andırıyordu. İnsana, bir kere baktığında boğazına bir şey saplanıyormuş hissiyatı veriyordu.

Serhan, duyduklarına memnun olmayacağını bildiğinden şafağın söktüğü bir vakitte siyah takım elbisesiyle karşısında duruyordu. Adam uykusundan kaldırılmıştı ama gözlerinde tek bir uyku mahmurluğu dahi yoktu. Aksine yıldızsız bir gece gibi parlıyor, içine düşen herkesi yutacak hevesle Rafet'i izliyordu.

"Kız Sahir'i görmüş," dedi Rafet, lafı çok dolandırmadan. Karşısındaki adamın gereksiz girizgâhlardan hoşlanmadığını bilecek kadar yanında çalışmıştı. "Sahir'in bizim adamımız olduğunu ve Kadem Kara'nın oğlunu bizim öldürttüğümüzü biliyor.

Kutluhan'a sadık kalacağını söyledi ama ben yine de haberiniz olması gerektiğini düşündüm."

Beş yılı aşkın bir süredir Kutluhan'ın yanında sağ kolu olarak dolanan Rafet, Kutluhan'ı bir kardeş gibi çok sevse de asıl sadakatı babasınaydı. Bu durumu babasına söylemek istemesi de Kutluhan'ı korumak içindi. Babası onu yeterince tehlikeye atmıştı, Kutluhan kızı çok seviyordu ama hiçbiri kendi geleceğinden önemli değildi.

"Karaçaylar hep irdeleyici ve üzerine vazife olmayan şeylere karışan kişiler olmuşlardır," dedi Serhan Bıçakçı purosundan içerken, düşünüyormuş gibi görünse de kararı açıktı. "Balabey, kızı korumak için Gecekan'ı görevlendirmiş ama önümüzdeki günlerde önemli bir toplantı gerçekleştireceğiz. Yurt dışında yapılacak bu toplantıya, Gecekan olmadan katılmayacaktır."

"Kızı koruyan diğer adamları atlatmak kolay olacaktır, en azından daha savunmasız hâle gelecekler," dediğinde Rafet, beyini destekleyen cümlelerle sonucun ne olacağını biliyordu. "Ondan sonrası tereyağından kıl çekmek gibi kolay."

"Değil," dedi Serhan Bıçakçı, neşter etkisi taşıyan gözlerini üzerine dikerek. "Yurt dışındaki dostlarımızın göndereceği adamları kullanacağız, siması tanıdık hiçbir adamım bu işin içinde olmayacak."

Başıyla onaylayan Rafet, karşısındaki adamın kurnazlığına bir kere daha imrendi. Cihangir Gecekan'ın olmadığı savunmasız bir anda, yurt dışından gelen adamlarla kalan korunma duvarını indirip kızı avuçlarının içine alacaklardı. Canfeza'nın derin mavi gözleri zihnine düştü ve o bakışlardaki yok sayılamayacak kaliteyi düşündü.

Yazık olacaktı, hem de çok büyük yazık. Ancak Rafet, sadakat için girdiği yolda kendisine bile yazık etmişti. Daha yeni yeni tanımaya başladığı bir kızın hayatının esamesi bile okunamazdı. Kutluhan, gazinoda konuşulan her şeyin ikisi arasında kalacağına o kadar emindi ki Rafet'i uyarma gereği duymamıştı. Bu durum, vicdanına ayrı bir yük bindirse de elden bir şey gelmiyordu.

"Temiz iş görün Rafet, ardınızdan yeniden bir temizlik yaptırmayayım," diye buyurdu Bıçakçı tehdit eden bir üslupla. "Şimdilik gidebilirsin, benden haber bekleyin."

Başıyla beyini onaylayan Rafet önce geri geri, daha sonra da arkasını dönerek lüks yapının içinden çıktı. Farkında olmasa da tuttuğu nefesini vererek başını kaldırıp yağmurlu havayı izledi. Birinin daha ölüm fermanına imza atmanın kirli hissiyatı ve üzerine binen güvene ihanetin savunmasızlığıyla arabasına bindi.

Ancak bir Konsül'de liderlik eden aile, gelişigüzel en tepeye getirilmezdi. Lider koltuğuna oturmak, tesadüflerin içinde yer alacak bir meziyet değildi. İşler umdukları gibi gitmeyebilirdi çünkü bir bey, bıçağı ne kadar keskin olursa olsun, özellikle de Balabey'in yanında bir hiçti. Bu kişi bir piç olsa bile.

Etrafımda sigara dumanı gibi asılı kalan gerginlikle devirdiğim saatlerimin ardında, zihnimde asılı kalmış sayısız düşünce mevcuttu. Günler geçmesine geçmişti ancak yaşananlar çevremdekilerle her göz göze gelişimde yeniden canlanmayı ve seyir hâlinde kalmayı başarıyordu.

Önünde diz çöktüğüm paslı bisiklet kadar işe yaramaz hissediyordum kendimi ama en nihayetinde ilerlemeyi başarabiliyordum. Paslarımla birlikte bir köşeye atılacak şekilde değersizleştirilmemiştim henüz.

Bisikletin dişlilerini en küçük vitese alarak zincirdeki gerginliği azaltmaya çalıştım. Kubilay ve benim çocukluğumun üzerinden geçip giden bu bisiklet, miadını doldurmak için can atıyordu. Lakin Tuna, elindeki tek değerli şey bu bisiklet olduğundan buna göz yummak istemiyordu.

Zinciri dişlinin üzerine büyük bir dikkatle yerleştirirken bisikleti dengede tutmaya çalışan kardeşimin hevesinin farkındaydım. Bir an önce yapılmasını ve yazdan kalma bir gün yaşayan Çakırtepe'de birkaç tur atmak istiyordu.

"Çok eskidiği için zincir aşınmaya başlamış," dedim sıkıntılıyla zincirin yerine oturduğundan emin olmaya çalışırken. "Biraz daha dikkatli kullan ama seni yarı yolda bırakmayacağının garantisini veremem."

Dilruba teyzenin elime tutuşturduğu eski bez parçasıyla yağ kalıntılarını silerken yüzündeki rengi yitiren kardeşimi seyrediyordum. Boyu uzamış, kalıbından ötürü genç bir adam zannedilmiş olabilirdi ama içinde hâlâ bir çocuk yaşatıyordu.

"Asma suratını ablacım," dedim teskin etmeye çalışarak. "Her şey bir gün eskiyecek, zaman hepsinden ve hepimizden hakkı olanı alacak."

"Sen hep olumsuz konuşuyorsun ama," dedi omuz silkerek. İşine gelmediğinde bir yaratığa dönüşüyordu. "Kubilay abi, bu bisikletin birkaç sene daha beni götüreceğini söyledi."

"Kubi abin, arabası için de aynı şeyi söylüyor ama daha geçen gün bizi yarı yolda bıraktı," dedim Kubilay'ın küçük arka bahçesine konulan ahşap masaya ilerleyerek. "Kendini kandırma ve hazır fırsatın varken keyif almaya bak küçük velet."

Sürahiden doldurduğum suyu tek dikişte bitirirken, bisikletine binen ve küçük daireler çizmeye başlayan Tuna'yı seyrediyordum. Annem ve Dilruba teyze, mantı yapmaya karar vermişti. Onlar arka bahçeye açılan mutfakta hamurla cebelleşirken ben de arka bahçede külüstür bisikleti binilecek hâle getirmeye çalışıyordum.

"Kulaklarım çınladı bak yine," diyen Kubilay, yalandan kulağını ovarak arka bahçeye çıktığında gözlerimi devirdim. "Zeze'nin beni kaynattığına eminim."

"Her fırsatta," diyerek beni ispiyonlayan öz kardeşime, *sen görürsün* bakışı atarak kendime bir sandalye çekip oturdum.

"Sözde bugün oto yıkama kapalı ama yine yağ içinde kaldım," dedim kotuma sürülen zincir yağına bakarken. "Sanırım benim kaderim bu."

"Zinciri mi atmış yine?" diye sordu Kubilay, bisikletiyle bahçeden çıkan Tuna'ya göz atarken.

"Bana kalırsa imanı bile gevremiş ama siz ikiniz eskiciye vermemek için direniyorsunuz," dedim kendime yeni bir su doldururken. "Gerçi bisikleti de olmasa neyle kafası dağılacak bu çocuğun, onu da bilmiyorum."

"Bisikletler bir araba parası olmuş," dedi Kubilay, ela gözleri uzaklarda bir noktaya dalarken. "Yaşı geçti zaten. Şurada bir sene daha dolanır bisikletle, sonra aklına bile gelmez, merak etme."

"Bence de," dedim tekrar bahçeye giren Tuna'ya bakarak. "Çakırtepe'de belli bir yaştan sonra gençler bisiklet sürmeyi değil, silah tutmayı; top oynamayı değil, haraç kesmeyi öğrenir. Çok geçmeden de kodese bir gider gelir."

Hayatımızın gerçeği hâline gelmiş şeyleri benden dinleyen Kubilay, bugün her zamankinden daha depresif göründüğümün farkındaydı. Gazinodan sonra yaptığımız konuşmanın üstünden günler geçmişti ama izleri hâlâ tazeydi. İç çekti ama sesini çıkarmadı.

"Zeze," dedi Tuna büyük bir hevesle yanımıza gelirken. Bisikletini, ayağını yere sürterek durdurdu. "Beni gerçekten Gazapizm'in konserine götürür mü?"

İlk başta kimden bahsettiğini anlayamadığım için bir süre yüzüne baktım. Tuna'nın ışıltısını yitirmeyen gözleri bana vadedilmiş bir hediyeyi çağrıştırdı. Şahan Mirza'nın verdiği sözü anımsadım ve bu düşünceyle keyfim daha beter kaçtı.

"Bilmem, götürür belki," dedim onun aksine daha durgun bir sesle.

"Sözünü tutacak biri o. Hemen olmasa da er ya da geç beni konsere götüreceğinden eminim," dediğinde Şahan Mirza'ya duyduğu güven karşısında sarsıldım.

"Daha çok yeni tanıdığın birine göre fazla güveniyorsun ablacım," dedim hafif azarlayarak. "İstersen bırakalım da sözünü tutup tutmayacağını bize zaman göstersin."

"Ben yeni tanısam da sen epey süredir tanıyorsun abla. Sürekli görüştüğün kişinin o adam olduğuna eminim," diyerek hazır cevapça karşılık verdiğinde ellerimi havaya kaldırarak *teslim oluyorum* işareti yaptım.

Şahan Mirza'nın Tuna'da bile yer etmesine şaşıran Kubilay, bizi sessizlikle dinlese de rahatsızlığını hissedebiliyordum. Çünkü Şahan'a olan her yakınlığım, Kutluhan'ı ipe götürecek yeni bir adımdı. Ancak zamanında Kubilay bile Şahan Mirza'ya hayranlık duyuyordu, bence hâlâ da öyle.

"Götürür merak etme," dedi Kubilay, dirseğini masaya yaslayıp kardeşimin çocuksu hevesini buruk bir gülüşle izlerken. "Öyle adamlar insanı ölüme de götürür cennete de. Senin hangi bileti aldığın önemli abicim."

Kubilay'ın anlatmak istediğini tam olarak kestiremeyen Tuna'ya başımla işaret ettim. Bisikletini yapmıştım, çıkıp biraz dolansa hiç fena olmayacaktı. Beni ikiletmeden bahçeden çıkan Tuna'dan sonra en yakın arkadaşıma döndüm.

"Kutluhan'a bir şey olmasına izin vermeyeceğim," dedim uzanıp avucumu elinin üstüne yaslarken. "Bana güven, ben konuşmadığım müddetçe o bilgilere kimse ulaşamaz."

"Yine el ele, diz dize ne dertlenirsiniz," diyerek haşlanmış mantılarla bahçeye giren annem bize baktı. "Sizde bir hâller var ama çıkar kokusu yakında."

"Ben de Kubilay'a sordum yoğurt sarımsaklı olsa olur mu diye, ses etmedi," dedi yoğurtlarımızı önümüze koyan Dilruba teyze.

"Kubilay'ın sarımsaklı yoğurt yediğini de gördük ya, başımıza taş yağmasa iyidir."

"Amma da uğraştınız ha bizimle," dedi Kubilay, annelerimizin oturmasını beklemeden yoğurdunu kaşıklarken. "Bugün de böyle olsun. Hay anasını, siz bunu nasıl yiyorsunuz?"

Ağzına koyduğu sarımsaklı yoğurtla birlikte yüzüne işkence eden Kubilay hemen suya sarıldı. Kana kana iki bardak su içtikten sonra sade mantısını önüne çekti. Onun bu hâline gülerken ben de el lezzetinden şüphe etmediğim iki kadının mantısını gömmeye koyuldum.

"Kızım baban kalkmamış değil mi?" diye sordu annem tabağımı yarıladığım sırada. "Kriz falan geçirir maazallah, adamı tek bıraktık evde."

"Kontrol ettim anne. Uyuyor, merak etme, sen ye yemeğini. Uyanırsa ben gider bakarım, hem işe gitmek için hazırlanacağım," dedim ve telefonumu çıkarıp *bluetooth'la* bağlı olduğum kamerayı açtım.

Babam bugünlerde fazla tepkisiz ve sessiz bir adam olmuştu. Konuşamıyordu ama gözleriyle bize derdini anlatmayı öğrenmişti, şimdilerde kendisini uykuda kandırmaya başlamıştı. Kim bilir belki rüyasında yürüdüğünü, koştuğunu ya da konuştuğunu görüyordu.

"Kafeye gitmek için erken değil mi?" diye sorduğunda annem, bitirdiğim tabağımı hafifçe ileriye itip peçetemle ağzımı sildim.

"Kaç gündür gitmiyorum anne, fazladan mesai yapsam göz çıkarmaz," diyerek geriye doğru yaslandım ve hafif belirginleşmiş göbeğimi okşadım. "Yine döktürmüşsünüz kız, doya doya yedim valla."

"Sen de öğren yapmasını kızım," dedi Dilruba teyze, ovaladığım göbeğime bakıp gülerken. "Madem seviyorsun bu kadar, öğretsin annen sana, hem ilerde kocana da yaparsın. Mantıyı sevmeyen erkeği zor bulursun."

"Çok seversem eğer, onun için mantı yapmayı öğrenirim," dedim Dilruba teyzeye öpücük atarken. Bazı meselelere vâkıf olmuştu ve kime gönderme yaptığını biliyordum.

Kubilay, kafeden önce nereye uğrayacağımı çok iyi bildiği için bizimkilerin yanında sesini çıkarmadı. Dilruba teyze, çaya kalmam konusunda binbir ısrar etse de hem işe hem de gideceğim yere yetişebilmem için erken çıkmalıydım.

Sadece telefonumu yanıma aldığımdan ötürü ellerimi cebime sokarak Dilruba teyzelerin arka bahçesinden çıkıp bizim eve doğru ilerledim. Uyuyan babamı rahatsız etmemek adına anahtarı kilitte yavaşça döndürdüm.

Başımı salona uzattığımda hâlâ uyuyan babamla karşılaştım. Kaşlarının ortasındaki belli belirsiz çukur çok da huzurlu bir uykunun kollarında olmadığını ele veriyordu. Elimde olmayarak yanına yaklaştım ve işaret parmağımı burnunun altına tuttum.

Parmağıma belli aralıklarla değen hafif nefesiyle birlikte gözlerimi yumdum. Ölmüş bir adam kaşlarını nasıl çatabilirdi ki? Bu ibarenin bile beni durdurmaması, babamın ölümünden ne kadar korktuğumu gösteriyordu. Kendime yaptığım kısa çaplı işkencenin ardından odama girdim.

Uzun kollu siyah bir elbiseyi yatağımın üstüne serdikten sonra altına geçen gün giydiğim postallarımı çıkardım. Önce kan merkezine gideceğim için topuklu giyinmek bana akıllıca bir hareket gibi gelmiyordu. Küçük karton çantamın içine sivri topuklularımı bırakıp topuz yaptığım saçlarımı açtım.

Kablosunda sayısız bant bulunan saç maşam evin şartelini attırma girişiminden sonra saçlarımı dalgalandırdı. Yeterince eskimesine rağmen bir yenisini almak bana fuzuli geliyordu. Giydiğim kıyafetlerin çoğu, Sansar Murat'ın iş için aldığı giysilerdi, geri kalanlar ise Deren'in bana verdikleriydi.

En son kendime ne zaman doğru dürüst bir kıyafet aldığımı dahi hatırlamıyordum. Kendime ait birkaç parça eskiden fazlası

yoktu. Elbisemi de giyerek üstüme kısa bir ceket aldım ve babamı son kez kontrol ettim. Evden çıkmak üzereyken nedensizce huzursuz hissettim ve gerisin geri döndüm.

Gözleri hafifçe aralanmış olan babam tavanı seyrediyordu, varlığımı fark etmesi epey yanına yaklaştıktan sonra oldu. Yüzüme yerleştirdiğim gülüşüme baktı bir süre. Dizlerimin üstüne çökerek başımı inip kalkan göğsüne yasladım.

"Şu sıralar epey uykucu oldun Şeref Bey," dedim içimde kopan fırtınanın aksine neşeyle, babama bir şey olsa ben yaşayamazdım. "Bizi o güzel gözlerinden mahrum ediyorsun."

Kirpikleri titreşti ve gözlerinin yanının hafifçe kırıştığını görür gibi oldu. Gülümsemeye çalıştığını anladığımda yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. Hafifçe nemlenen saçlarını sehpada duran rulo kâğıttan koparark kuruladım ve yeniden öpüp ayaklandım.

"İşten döndükten sonra seninle şöyle güzel bir baba kız muhabbeti edelim," dedim ensesine dökülmeye başlayan saçlarını okşayarak. "Hem seni tıraş da etmiş olurum, saçların uzamış."

Kirpiklerini yumduğunda beni onayladığını sezdim ve bu defa içim rahat evden ayrıldım. Öğleni çoktan geçen vakit, bana fazla zamanımın kalmadığını haber verirken yolda annemi aradım ve babamın ayıldığını söyledim. Sabah çok erkenden kahvaltısını yaptırmıştım, muhtemelen acıkmıştı.

Otobüs beni hep gittiğim kan bankasına yakın bir durakta indirdiğinde, İstanbul'da hafif rüzgâr seyretmeye başlamıştı. Hızlı adımlarla kan bankasından içeriye girdiğimde beni daima girişte karşılayan danışma bölümündeki kadını göremedim.

İçerideki hijyeni parlak ışıklarla göz önüne seren dekorasyonda laboratuvar ve hastane arasında kalmışlık söz konusuydu. Cilalı fayanslarda temizliğin görünebilmesi için beyaz renk kullanılmış, dışarıya göre daha düşük bir ısı kalitesi tercih edilmişti.

"Kusura bakmayın, bir iki dakikalığına ayrılmam gerekti," dedi son derece geniş gülümsemeye sahip olan kız. "Buyurun, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Annesi babası kadar net tanıyacağı bir sima olmuştum onun için ama fire vermemeye çalışıyordu. Her başım sıkıştığında bu kan bankasına gelip kanımı sattığım bir gerçekti. Tabii bunu Kubilay ve Deren'e söylemiştim sadece, Tuna ise dedektifçilik oynayarak anlamıştı.

"Ben kan vermek için gelmiştim," dediğimde kısık sesle, beni duymak adına hafifçe öne eğildiğini fark ettim. "Kan vermek için gelmiştim diyorum."

Ne dediğimi sonunda anlayan görevli, gerekli birkaç bilgiyi doldurmam için klasik anketi önüme doğru iteledi. Anamın kızlık soy ismine varana dek her şeyim, bu kan bankasında kayıtlıydı ama bu bir prosedürdü. Anketin kenarında yer alan yazıyı okudumda, bunu önceleri neden fark etmediğimi düşündüm.

Balabey Transfüzyon Merkezi

Ankette, içeriye girerken dev plazanın üzerinde aynen böyle yazıyordu ama bu durum şimdiye dikkatimi çekmemişti. Çünkü buraya en son gelişimde Şahan Mirza Balabey'in kim olduğunu bilmiyordum. Hayatımı bir işkence olarak görsem de henüz başımdaki belalarla yüz yüze gelmemiştim.

İçimi çekerek kızın önüme itelediği bilgileri doldurmaya başladım. Ezberlediğim anketi doldururken ilk defa yanlış yaptım ve tükenmez kalemle yazdığım için üzerini karalamak durumunda kaldım. Tepemde durmuş ve artık yüzünde sempatik sandığı gülümsemesi olmayan kız, beni büyük bir dikkatle izliyordu.

0 Rh(-) kan grubundandım, dünyada zor bulunan ama herkese rahatlıkla kan veren ve kendi götü dara düştüğünde kanı fellik fellik aranacak olan o bireydim. Bu düşünceyle kendimi keyifsiz hissettim ve bilgileri tamamen doldurduğumdan emin oldum.

Böyle bir durumda babama minnettar olmam ne kadar doğruydu bilmiyorum ama onun az bulunan kan grubunu aldığım için kanım değerliydi. Kan gruplarına göre farklı ücretlerin ödendiğini broşürde okumuştum. Balabey Transfüzyon Merkezi, tüm dünyaya kan satan bir kuruluştu.

İki tarafa açılıp kapanan yarı cam kapıların önündeki koltuklara oturdum ve dijital ekranda numaramın yanmasını bekledim. Numaranız yandıktan hemen sonra farklı renklere ayrılmış alanlara ilerliyordunuz. Benim kan grubumun rengi kırmızıydı, mesela 0 Rh(+) kan grubuna sahip birinin sarı alana gitmesi gerekiyordu.

Kan grubumda çok nadir insan bulunduğu için ismim kısa sürede ekranda yandı ve sensörlü kapılar iki yana açıldı. Yavaş adımlarla iki yana açılan kapılardan geçtim ve yerdeki kırmızı ok işaretlerini takip etmeye başladım. Kırmızı oklar beni asansöre yönlendirdiğinde üst katlara çıkacağımızı anladım.

Klasik bir melodiyle açılan kabinin içerisine girdiğimde, üzerinde kan gruplarını temsil eden tuş düğmelerine baktım. Dördüncü katta kalan kan merkezime doğru çıkmama tek kat kalmıştı, yukarı doğru çıkarken birden asansör durduruldu.

Ayaklarıma indirdiğim bakışlarımı yukarı kaldırmadım ama binen kişi epey oyalandı çünkü binmesi ve hangisi olduğunu bilmediğim bir tuşa basması dakikalar aldı. Botlarımdan seken bakışlarım, yanımda duran klasik biçim ayakkabılara ve onlarla hiç yürünmemiş gibi temiz olmasına takıldı.

Kumaş pantolonun fazlası ayakkabıya doğru akmış, ortaya hoş bir görüntü çıkmıştı. Ve bu görüntüyü sağlayabilecek adamlar sınırlıydı, yanılmayı dileyerek bakışlarımı yukarıya doğru kaldırdığımda kısık gözleriyle burun buruna geldim. Hatırladığımdan daha çekici olan harelerinde, etkisine hiç alışamayacağım bir elektrik akımı dolanıyordu.

Krem rengindeki ipek gömleğinin üstten birkaç düğmesi açıktı, altına dökümlü kumaş pantolonu giymişti. Alnına değme raddesine gelen açık kumral saçları, led aydınlatmalar altında sarı

ışıltılarla *buradayım* diyordu. Yüzündeki birkaç günlük sakalı ve hiç eksilmeyen duruşuyla Şahan Mirza hemen karşımdaydı.

"Takip edilmekten rahatsız olan birine göre benim olduğum ortamlarda çok fazla bulunuyorsun," dediğinde ilk saniyelerde etkisinden dolayı ne dediğini anlamadım. "Hangi sebeple kan bankamdasın?" diye sordu.

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatıp ne söyleyeceğim hakkında bahaneler üretmeye çalışırken faka bastığımı anladım. Yalan söylesem bile işin doğrusunu öğrenirdi. Yeterince dibe batmıştım, bir de yediğim halın üstünü örterek daha beter batmak istemiyordum.

"Paraya ihtiyacım var," dedim kaşlarımı kaldırıp indirirken. Hafifçe yan dönerek onunla yüz yüze gelmekten sakındım. "Kanım senin bankan için çok değerli. İyi de para veriyorlar, bu yüzden buradayım."

Yüzündeki ifadenin anlık sarsıldığını, depreme uğramış gibi duran göz bebeklerinde binlerce duygunun çakıştığını gördüm ama hiçbiri dışarıya taşmayı başaramadı. Metaneti onun çelik zırhıydı ve hiç zorlanmadan onu kuşandı. Ne yapacaktı, kardeşime bisiklet almak için kanımı satmam onu duygulandıracak mıydı?

Zaten bu sistemin sahibi, benim damarımdaki kanın sahibi bile oydu. Kime neyin ajitasyonunu yapacaktım, buraya kanını satmak için gelen ilk insan ben değildim sonuçta. Mirza beni denize sıfır yalımda tanımamıştı, maddi durumumun ne olduğunun bilincindeydi.

"Sık sık kan vermenin anemiye yol açacağını biliyorsun değil mi?" dediğinde mesafeli bir sesle, omuz silktim. Tuşuna basıp durdurduğu asansörden inmek istiyordum. "Hasta olduğunda uğruna kanını satacak kadar sevdiğin ailene ne faydan olacak Zeze?"

"Canfeza," dedim üzerine basa basa. Duygu patlamasına meyil veren gözlerimdeki yaşlar akmak üzereydi. "Haddin olmayan işlere

karışıyorsun Mirza. Biraz geride dur artık, inan ki nefes bile aldırmıyorsun."

Ağlamaklı bir hâlde asansörün düğmesine bastım ve tekrar hareket ettiğimde ikinci kere yüzüne bakmadım. Sessizce asansörden inmeme izin verdi, kırmızı okların bulunduğu laboratuvara ilerledim ve iki ünite kan verdim.

Ağlayışlarım arasında gözlerimin önünde pulların uçuştuğunu, bilincimin bedenimi terk etmek için can çekiştiğini biliyordum. Üzerime giydiğim umursamazlıkla, muhasebeden aldığım parayı çantama koyarak beni kafeye götürecek olan otobüs durağına ilerledim.

Yolun ortasına yığılıp kalma tehlikesi geçirdiğim sırada yoldan geçen bir teyze imdadıma yetişti. Beni durağın içindeki banka oturttu, yanında getirdiği su şişesiyle yüzümü yıkadı. Biraz olsun kendime gelmeyi başardığımda ağzıma tıkıştırılan çikolatayla gülümsemeye çalıştım.

"Betin benzin ölü gibi olmuş kızım, ne oldu sana böyle?" diye sordu yaşlı kadın büyük bir endişeyle.

"Şekerim düşmüştür teyzeciğim," diye cevapladım yarım yamalak, hâlâ konuşmakta zorlanıyordum. "Oluyor arada böyle, teşekkür ederim, sen olmasaydın yığılıp kalırdım."

"Ne demek kızım, istersen gideceğin yere kadar geleyim seninle," diye cevapladığında avucundaki elimi sıktım.

"Yok teyzeciğim, benim işime gitmem gerek, yoksa kovulurum," dediğimde kadıncağız şu durumda bile kendimi düşünmediğim için hem beni kınadı hem de çaresizliğime üzüldü.

Israrının bir işe yaramayacağını anladığında otobüsüme binene dek beni bekledi ve sonrasında duraktan ayrıldı. Başımı yasladığım otobüs camından dışarıdaki hayatı seyrederken neden hep gölge olan tarafta kaldığımı düşündüm.

Hep bedel ödemek zorunda olan, kolayca bir şeylere ulaşması imkânsız kılınan ve kardeşine bisiklet almak için bile kanını satmak zorunda kalan bir abla. Yanlış anlaşılma olmasın, drama falan yapmıyorum, o tarz işlere ayıracak vaktim yok. Sadece sorguluyorum.

Kafe kan bankasına yakın olduğundan ötürü yolculuğum kısa sürede sona erdi. Teyzenin ağzıma tıkıştırdığı çikolata işe yaramıştı, gözlerimdeki pus kalkmıştı, konuşulanları ağır işitmiyordum. Mekâna girmeden önce topuklu ayakkabılarımı giydim ve Sansar Murat'ın tükenmeyen öfkesini üstüme çekmemeye çalıştım.

Beni girişte karşılayıp gelmediğim günler için yılan dilini sokup çıkaracak olan Murat'ı görememiştim. Garsonlara sorduğumda sabahtan beri işte olmadığını söylediler. Canıma minnet diye düşünerek bizim locaya ilerledim.

Deren soğuk algınlığı geçirdiği için öğlenki mantı partimize gelememişti ve dolayısıyla bugün işten de izin almıştı. Tek başıma çalışacağımdan ötürü biraz canım çıkacaktı ama olsundu. Deren de ben olmadan tek başına idare etmişti buraları.

Mesai saatlerim içinde bugün işte olacağımı duyan daimî müşterilerim, iliğimi kemiğimi sömürene dek fal baktırmıştı. Tarot destesini karmaktan parmaklarımın nasır bağlayacağını sandım bir ara. Sonunda mesai bitimine geldiğimde hâlâ bekleyen birkaç kişiyi başımdan savdım ve çantamı da taktığım gibi mekânın çıkışına ilerledim.

Eve dönmeden önce mekânın önünde sigara molası vermenin iyi olacağını düşünerek sigara yaktım ve serinleyen havanın altında ceketime sarındım. Gündüz yazdan kalma bir hava yaşarken gecelerin serinlemesi kışın gelmeye başladığını haber veriyordu.

Daha fazla soğukta kalmamak için sigaramı yarım yamalak içtim. Bugün Sansar Murat olmadığı için eve kendi imkânlarımla gitmem gerekiyordu. Taksiye binecek olsam bile fişini götürüp parasını kuruşu kuruşuna alacaktım.

Taksi çevirmek için kaldırımdan asfalta indiğim sırada, önümde duran siyah araçla istemsizce geriye bir adım attım. Arka kapı sürülerek içinden çıkan kişiyle bekledim. Kaçıracak olsalar bunu sokak ortasında alenen yapmayacaklarını biliyordum.

Uzun sarı saçlarını ensesinde toplamış iri kıyım bir adam, önüme kadar geldi ve yüzüme epey dikkatlice baktı. Sonunda aradığının ben olduğuma ikna olduktan sonra konuşmaya karar verdi.

"Bizi Şahan Mirza gönderdi," dedi aksanlı sesiyle. Türkçe konuşmasına rağmen sesinden yabancı olduğu belliydi. "Bekletilmekten hoşlanan bir adam olmadığını en iyi sen biliyorsun, bir an önce gitmemiz gerek."

"Gecenin bu saatinde benimle neden görüşmek istiyor?" dedim daha fazla gerilerken. Mekâna girmek için birkaç adım atmam yeterliydi.

"Valla o kadarını soramadık, gelince kendisine sen sorarsın artık," dediğinde sabırsız biçimde, sinirle dişlerimi sıktım.

"Cihangir neden gelmedi o zaman?" diye yeni bir soru yönelttiğimde burun kemerini sıkarak soluklarını düzenlemeye çalıştı.

"Gecekan senin uşağın mı, her dakika ayağına gelsin kızım," diye üstüme doğru yükseldiğinde kaşlarım çatıldı. "Bin artık şu arabaya, senin yüzünden bizim de suyumuz ısınmasın."

Duruma şüpheli yaklaşsam da Celayir Balabey'in koruması altında olduğumu ve şu an tehlikede olsam buna müdahale edeceklerini düşündüm. Bu kaba çam yarmaları da Balabey'in yeni adamları olmalıydı. Kan bankasında yaşadığımız sürtüşmeden sonra bana her zamanki derslerinden birini vermek istiyor olabilirdi.

İsteksizce benim için açılan kapıdan içeriye girdiğimde, büyük arabanın arka koltuğunda iki adamın oturduğunu gördüm. Beni azarlayan adam, kapımızı kapatıp şoförün yanına oturur oturmaz araç hareket etti. Aracın ani hareketi karşısında neredeyse yüzüstü yere düşüyordum.

Devrilen çantamı toplamaya çalıştığım sırada, koltukların dibine düşen telefonumu adamlardan biri aldığında bana vermesi için elimi uzattım ama telefonumu cebine attı. Bu durum tedirginliğimin artmasına neden olurken önde oturan adama baktım. Büyük bir hararetle telefonda konuşuyordu ve dilini anlamıyordum.

"Telefonumu ver," dedim üstüne basa basa, sert bir ses tonuyla.

"Gideceğin yerde telefona ihtiyacın olmayacak," dediğinde telefonu alanın yanında oturan adam, ne demek istediğini anlamadım.

"İyice saçmalamaya başladınız," diye seslendim önde oturan adama doğru. Korkuyordum ama belli etmemeye çalıştım. "Anladık, Şahan Mirza'nın emri var ama bugüne kadar hiç telefonuma el konulmamıştı."

Öndeki koltukta oturan adam arkaya doğru döndüğünde, yüzündeki tekinsiz gülümsemeyi hemen anladım. Burada bana söylenilenden farklı işler dönüyordu, aracın kapısına atıldığım anda arkada oturan iki kişi üzerime çullandı. Saçlarıma yapışan adam beni koltuğa doğru savurduğunda yüzümü sertçe cama çarptım.

"Amma da aptal çıktın güzelim," dedi ön koltukta oturan adam. Çaresizliğimden aldığı zevkle kahkaha attı. "Neyse sen son dakikalarının keyfini çıkar."

Sızlayan elmacık kemiğime elimi bastırırken anayoldan otobana çıktığımızı, etrafımızdaki ışıkların azalmaya başladığını fark ettim. Bu adamların Şahan Mirza'yla hiçbir alakası yoktu ve nasıl olduğunu bilmediğim bir şekilde tehlikenin kucağına düşmüştüm.

Hâlâ koluma takılı olan çantamı da bedenimden sökmek istermiş gibi benden aldılar ve içindeki eşyalarımı karıştırdıktan sonra yanlarına bıraktılar. Kim olduklarını bilmiyordum ama daha önce bu âlemde tanıdığım kimseye benzemiyordu simaları.

"Kimsiniz siz?" diye ortaya sordum. Sızlayan yüzümün morarmaya başladığından emindim. "Niye kaçırdınız beni? Ne istiyorsunuz benden?"

Karşımda oturan ve hâlimden zevk alan adamlardan biri gevşek gevşek gülümseyerek koltukta iyice yayıldı. Yayıldığında uzun bacakları bana değdi. Ayakkabısının burnunu elbisemin kapatmaya yetmediği tenimde gezdirdi. Yüzündeki leş anlam öğürmeme neden olmuştu.

"Balabey'le alakamız olmadığı kesin," dedi önde oturan adam, benimle alay ediyordu. "Senden istediğimiz bir şey yok, bizim hakkımızda gereğinden fazla şey bildiğinin duyumunu aldık, defterini dürmeye geldik."

Beni öldüreceklerini hiç gocunmadan yüzüme vurduğunda arabanın kapısına yeniden atıldım. Ancak bu defa daha hazırlıklıydılar ki telefonumu alan adam, saçlarımdan tuttuğu gibi yüzümü oturduğumuz koltuğa vurdu. Gözümde pullar uçuşup bilincim gidip gelirken ikinci darbesinde yüzüm camla bütünleşti.

Burnumdan yüzüme doğru akan sıcak sıvıyla gözlerim kapandı, ayaklarının dibine doğru yığıldım. Beni kaldırmaya zahmet göstermeden yerlerine oturdular. O saatten sonra konuşulanlar kulağıma boğuk bir sesle doldu. Ne denildiğini anlamıyordum ama araba daha çakıllı bir yola girmişti çünkü yerde yattığım için bedenim sarsılıyordu.

Sarsıcı yolculuğumuzun sonuna geldiğimizi, nihayet durduğumuzda ve aracın arka kapısı açıldığında anladım. İki tarafıma geçerek kollarımdan tutan adamlar, bedenimin yarısını yerde sürüklerken topuklu ayakkabılarım ayağımdan çıktı. Çıplak tenimi çizen ve her fırsatta kesen çakıllar, yüzüme ve başıma yerleşen zonklamaya eklendi.

Başımı zar zor kaldırarak geldiğimiz yeri görmeye çalıştım, inşaatı yarım kalmış devasa fabrikanın molozları etrafa saçılmıştı. Küçük demir parçaları tenimde zannettiğimden daha derin yaralar açarken elimde olmadan inledim. Gökyüzü bugün ölümümü

seyretmek istermiş gibi tam olarak kararmamıştı, belli belirsiz bir turunculuk vardı.

Ağlamaya çalıştım ama yapamadım. O kadar çaresiz bir hâldeydim ki beni cansız bir manken gibi yarısı yapılmış fabrikanın önüne sürüklemelerine izin verdim. Kollarımı bıraktıklarında yüzüm yerdeki taşlara düştü sertçe. Molozlardan ufalanan keskinleşmiş taşlardan birinin sivri ucu yanağıma girdiğinde uslum geçti.

"Gömecek miyiz?" diye sordu aralarından biri. Kim olduğunu görmem için başımı kaldırmam lazımdı ama yapamıyordum.

"Gömeriz herhalde," dedi bir diğeri. Sesi daha tanıdık gelmişti, muhtemelen beni arabaya binmem için ikna eden kişiydi. "Rafet, *temiz bir ölüm olsun,* dedi. İşkence olmayacak ya da anladınız siz işte oğlum. Kıza elimizi sürersek ölümüzü bile sikerler."

Midem duyduklarım karşısında daha fazla kayıtsız kalamadı ve yüzüstü düştüğüm yere kustum. Kendi kusmuğumun içine akan kanımla, büyük bir çaresizliğin içinde bekledim. Kendim için yapacağım bir şey yoktu, bu adamların elinden kendi başıma kurtulmam ihtimaller dâhilinde değildi.

Ancak eğer ölmezsem işittiğim isim, beni kimin öldürtmek istediğini haber veriyordu. Kutluhan'ın bu kadar küçüleceğini aklımın ucundan bile geçirmemiştim. O gün gazinoda konuştuğumuzda, yanımızda sadece sağ kolu olan Rafet vardı, benim her şeyi bildiğimi de sadece ikisi duymuştu.

Çocukluk arkadaşım için göze aldığım tehlikelerin sonucunda kendi kusmuğumda boğulmaya terk edilmiştim. Pis bir çuvalmışım gibi iğrenti sesleri çıkararak saçlarıma asılıp yüzümü yerden kaldıran adam, serin bir yelin yüzüme çarpmasına neden oldu. Bu biraz da olsa girdiğim transtan çıkmamı sağladığı için kafa derimden sökmek ister gibi tuttuğu saçlarımı elinden kurtarmak isteyerek çırpındım.

Çırpınışım onda hiçbir etki yaratmazken hemen karşımda duran bir diğeri, sıkıntılı bir ifadeyle karnıma tekme attı. Şiddetli tekmesi boğazıma tırmanmış kusmuğumla karışık kanı dışarı püskürtmeme neden oldu. Bu hâlimden daha beter iğrendikleri için ağza alınmayacak küfürler ettiler.

"Gebert lan artık şunu, iki dakikada hepimizin üstünün başının içine etti kaltak," dedi bana tekme atan kişi. Kusmukla karışık kanım üzerine sıçradığı için şikâyetçi görünüyordu.

"Ne sabırsızsınız oğlum!" dedi hemen çaprazımda kalan adam. Bu, beni arabaya binmeye ikna eden kişiydi. "Hadi son duanı oku güzelim çünkü gördüğün son yüz benimki olacak."

Silahın emniyeti açıldı ve iki kaşımın ortasına doğrultulmuş namludan gelecek kurşunu beklemeye başladım. Kafam saçlarımdan tutulduğu için dik duruyordu ancak diğer uzuvlarım toz toprakla bütünleşmişti.

"Dikkat et," diye bir ses yükseldi omzumun ardında. Dönüp bakamadım ama kim olduğunu biliyordum. "Senin gördüğün son yüz ben olmayayım."

Saniyelere bedel biçimde gerçekleşti her şey. Hiç sekteye uğramayan kurşun, bana silah doğrultan adamın kafatasına girdiğinde çığlığımı frenleyemedim. Tam önüme yığılan iri bedeni izlerken kafamı tutan eller çekilmişti. İki el daha ateş edildi ve ortalık toz bulutuyla kaplandı.

"Sana dikkat et demiştim ama," dedi önüme devrilen adamın yanına gidip dizlerini kırarak yüzüne daha yakından bakan Şahan Mirza. "Kadına el kalkar mı lan! Kadına kurşun sıkılır mı it! Benim bulunduğum âlemde kadının gözündeki yaşa, çocuğun istediği iki lokma aşa hepinizi kurban ederim."

Yana doğru devrildiğimde gözümün biri yerdeki tozu toprağı, diğeri de buraya eski fabrika şantiyesine zibil gibi yığılan Balabey'in adamlarındaydı. Tek arabayla getirildiğimi sansam da öyle değildi,

etrafta onları koruyan ekipleri vardı demek ki çünkü çatışma sesleri ve onunla yarışan barut kokusu genzimi yaktı.

Başımı dizine koyan kişinin yüzünü görmek için var gücümle gözlerimi aralamaya çalıştım. Şahan Mirza, harelerinde alışık olmadığım bir merhametle beni izliyordu. Yüzüme yapışan saçlarımı geriye sıyırırken ne kusmuğumdan ne de kanımdan iğreniyordu.

Başının üstünden sıyıran kurşunla bedenini bana siper etti ve açılan ateşin dindirilmesini bekledi. Kokusu benimleydi, barutun içinde tüm sinüslerime kan dolduğu hâlde kokusu benimleydi. Evim gibi kokmuyordu, yeni tanıdığım bir kurtuluşa benziyordu tınısı.

"Yakacağım Canfeza. Kendi çıkarları uğruna beni maşa edenleri, seni bu hâle getirenleri yakacağım," diyerek elindeki G-19'u havaya kaldırdı ve boşa sıkmaya başladı. "Duydunuz mu lan! Andım olsun ki soyunuzu kazıyacağım. Sizin bana kumpas kurmak için yürüdüğünüz yollardan kendi sonunuza yürüyeceksiniz."

Önce sırtımdan, sonra da bacaklarımın altından geçirilen kollarla bedenim havalandı. İki yana cansızca düşen ellerim, rüzgârın yön vermesiyle sallanırken arabaya gittiğimizin farkındaydım. Arka kapısı açılan araca bindirildiğimde üzerime örtülen ceketle titrediğimi daha yeni anlıyordum.

Aracın diğer taraftaki kapısını açıp başımı kucağına alan Şahan Mirza'dan sonra tüm kapılar kapandı ve kilitlendi. Klimayı açmasını söylediğinde Cihangir'in gözleriyle karşılaştım. Bugün onun gelmesini ne kadar istediğimi fark ettim. Gelip beni alanın o olması için neleri feda edebileceğimi hissettim.

Ağlayışım çok ani oldu. Feryadım gecenin karanlığına bata çıkan giden arabaya dolduğunda iki adamdan da ses çıkmadı. Kucağında yattığım adamın kaskatı kesildiğini, üzerinde yattığım bacağından sezdim. İlk defa irdeleyici bakışlar, yargılayan tavırlar yoktu. Kendim gibi birine ihanet etmiş olmanın korkusunu gütmeden, diğerini yarı yolda mı bıraktım diye düşünmeden ağladım.

"Yanlış yapıyorsun," dedi saçlarımı hafifçe okşayan eller, sesi belli belirsiz bana ulaştı. "Döktüğün her damla gözyaşında, onlara sıkılacak yeni bir mermiyi hazneye yerleştiriyorsun."

Sesinde duygu yoktu, hareketlerinin de bir tadı kalmamıştı. Yorgun bir adamın mizacı çökmüştü yüzüne ancak gözlerinde hiç kimsenin söndüremeyeceği bir ateş yakmıştı yaşananlar. Geçtiği yeri küle çevirmeden, estiği sokaklara ölüm getirmeden durmayacaktı.

yedi

Hissizlik ne büyük yanılgıydı! Bir daha acı hissetmeyeceğiniz, size hiçbir şeyin dokunamayacağı yanılgısına sürükleniyordunuz. Oysaki her şey saniyelere bedel biçimde değişiyor, göz açıp kapadığınız mesafede sırtlanmak istemediğiniz ne kadar yük varsa üzerinize devriliyordu.

Şahan Mirza, molozların altında kalan kusmuğa bulanmış kadını aramakta epey ısrarcıydı. Gözlerime her baktığında bir yanımın o harabede can çekiştiğini görebiliyordu. Yine de ses etmeyerek beni banyosuna taşıdı.

Zamanın durup gözlerini üzerinize diktiğini hissettiğiniz oldu mu hiç? Ben bu anları çok iyi biliyordum. Misliyle ödetilen bedelleri ezberlemiştim. Zamanın halının altına

süpüremeyeceği yaşanmışlık yoktu ama bu defa yaşananları yaşanmamış gibi yapmaya kimsenin cesareti yetmezdi.

Başımdan akan ılık suyun rahatlatan etkisi, kaskatı kesilmiş bedenimi gevşetirken iç çamaşırlarımın uçuk pembe rengini bulanık gözlerle seçebiliyordum. Üzerinde kan bankasında gördüğüm ipek gömleğiyle, koca bedenini duş kabinine sığdırmaya çalışan adamda bana yardım etmek isteyen bir çaba vardı.

Doktorun muayenesinden önce yıkanmak isteyebileceğimi düşünmüştü ve haklıydı da. Ölümcül bir yara almasam da kaslarımdaki ezik ağrılarının dayanılmaz varlığı kendini belli ediyordu. Yüzümü görmeye bile tahammülüm yoktu, çürükler içinde kalan o kızın gözlerine bakmak cesaret isterdi.

Köpükleyerek duruladığı saçlarımı tepemde küçük bir tokayla tutturan Şahan Mirza, elindeki yumuşak life lotus kokulu duş jelini dökerken sıkıntılı bir ifadeyle vücuduma bakıyordu. Canımı yakmadan nasıl lif süreceğinin hesabını yapıyordu.

Lifi tenime ilk sürttüğünde bir şey hissetmedim çünkü ezik olmayan bir yere dokundu ama sonrası işkence gibi geçti. Mayın tarlasına dönmüş vücudumda sağlam bir kısım bulup yıkamak epey zorlaşmıştı. Dişlerimi sıkarak beni yıkaması için ona fırsat verdim. Kusmuk kokmak istemiyordum, kan görmeye tahammülüm kalmamıştı.

Sonunda tamamen temizlendiğime emin olduğunda elimden tutarak beni duş kabininin dışına çıkardı. Kenarda katlı duran krem havlulardan birini bana uzattı ve gözleriyle ıslak olduğu için üzerime yapışan çamaşırlarımı işaret etti.

"Kapının önünde bekleyeceğim," dedi arabadaki konuşmadan sonra belki de benimle ilk defa konuşmuştu. Çünkü yoldayken birkaç kişiyi arayıp hazırlık yapmalarını söylemişti. "Lavabodan tutunarak üzerindekileri çıkar, sakın düşme."

Son söylediği emir cümlesi gibi görünse de endişelendiğini her hâlinden anlayabiliyordum. Sesimi çıkarmadan başımı sallayarak

onu onayladım ve gitmesi için bekledim. Mirza, koca bedenini banyodan çıkardığında kapanan kapının kilidini çevirdim.

Islak iç çamaşırlarımdan kurtulmak zannettiğim kadar kolay olmadı, tenime sandığımdan da fazla yapıştıkları için epey uğraştırdı. Tüm kemiklerim un ufak edilmiş gibi ağrıyordu ve her hareketimde sızlanıyordum. Neyse ki bana verdiği vücut havlusuna sarınmayı başardım ve banyodan çıktım.

Koyu ceviz renkteki parkelerdeki ıslak her adımımda ses çıkmadığını fark ettim ve İran halısına gelinceye kadar ilerledim. Odanın ortasında bir taht gibi duran yatağın üzerine ağır bir kaşmir örtü atılmıştı. Lacivert satenden oluşan nevresim takımı ve yastıkları özenle konumlandırılmıştı.

Duvarlarında irili ufaklı tablolar yer alıyordu, içlerinde ne tür resimler olduğunu bulunduğum mesafeden seçemesem de tarihî eser kıymetinde oldukları belliydi. Güneş ışığını tamamen kesen fon perdeler kapatılmıştı. Anlaşılan burası Balabey'in mabediydi, beni kutsalına kadar sokmuş olmasına şaşırdım.

"Ben duş alırken sen de kıyafetlerini giyin, doktorun gelmesine fazla bir zaman kalmadı," dedi kolundaki su geçirmez saate göz atarak. Havludan artakalan tenimdeki çürük ve derin yarıkları tek tek inceledi. "Giyin Canfeza, giyin ki o şerefsizlere işkence bile etmeden öldürdüğüm için vicdan duymayayım."

Direnci düşen bedenim çoktan ürpermeye başlamıştı, bu yüzden onu başımla onayladım. Yatağın üstündeki iç çamaşırlarına ve pijama takımına göz attığım sırada Mirza banyoya girdi. Bedenime uygun olan sütyen takımı kaşlarımı kaldırmama neden olurken kendime bakmadan edemedim.

Onlara sadece bir kere dokunur gibi olmuştu ama hangi beden olduklarını hemen anlamıştı. Sade ve pamuklu ten rengi çamaşırları giyinip tarçın tonlarına sahip penye pijama takımlarını da üzerime geçirdim. Üşümem biraz olsun dinmişken,

yatağın ucuna emanet biçimde oturarak saçlarımdan çıkardığım havluyla kurulamaya başladım.

Odanın boydan camlarıyla bitişik bir bölümü daha vardı ve oradan dönüldüğünde giyinme odası olduğunu görmüştüm. Takımların renklerine ve kumaşlarına göre yan yana dizildiği bölmelere loş bir ışık düşüyordu.

Ortada bulunan ada tezgâhta ise çelik veya deri kulplu saatlere ayrılmıştı. Kravat taktığına pek şahit olmasam da sayılı kravatın büyük bir intizamla bölmelerde bulunduğu dikkatimden kaçmamıştı. Boy aynası insanın kendini net görebileceği bir büyüklükteydi ve aynadaki kızın simasıyla tesadüf eseri göz göze geldim.

Bütün zalimliğiyle gözlerimin içine sinen gölgeler, oradaki parıltıyı hiç zorlanmadan söndürmüştü. Göz bebeklerimdeki titreşim hâlâ atakta olduğumu ve korktuğumu haber veriyordu. Elmacık kemiğimde yarım ay şeklinde bir çürük bulunuyordu, mordan gül kurusuna doğru dönmeye başlamıştı.

Patlayan dudaklarım, olduğundan daha dolgundu çünkü şişmişti. Çehremin belli bölgeleri mor ile yeşilin çeşitli tonlarına ev sahipliği yaparken içi kan pıhtısıyla dolu yaralarım bacaklarımı süslüyordu. Onlara dokunmaya yeltendiğimde ne kadar sızladıklarını fark ettim.

Aynadaki yansımama bir yıldırım gibi düşen adamla olduğum yere kalakaldım. Beline sardığı havlusuna doğru akan nemli damlalardan birkaçı kasık çizgisinde birikmişti. Kasları spor salonlarının ürünü değildi, her kas çizgisinde bir hikâye vardı. Pürüzsüz bir teni yoktu, aksine yaşanmışlıkların esiri olmuştu.

Geniş omuzları bir zırh gibi arkamda durmuş ve beni kendi korumasına almıştı. Sol tarafı daha gergin duruyordu çünkü meşhur G-19'unu orada saklıyordu. Vücudu etten kemikten yapılma bir donanıma sahip değildi, aksine bir cephaneydi. Yılların adrenalinin doldurduğu, girdiği çatışmaların tecrübeleriyle sarılı bir cephane. Derisindeki kesik ve yanık izleri onun da benden

fazla şeyle cebelleştiğini gösteriyordu. Bu durum, onun yanında bir nebze daha rahat hissetmeme el verdi.

"Desene, yaraları olan sadece ben değilim," diye mırıldandım, boynumdaki morluğa işaret parmağımı bastırarak. "İnsan sürekli kendi yarasına baktığında kanayanın sadece kendisi olduğunu sanıyor."

Islak saçlarımı omuzlarımdan alarak sırtıma doğru akmalarını sağladığında saç tellerimdeki şampuan kokusu ikimizin arasına yayıldı. Çenesini boynumun girintisine yasladığında, yanında ufak değil, canını dişine takmış bir savaşçı gibi görünüyordum. Yorgun ama ölmemekte kararlı birini.

Bedeninin uzunluğu ya da heybeti, beni yanında küçük kılmaya yetmemişti, zaten onun da beni öyle görmek gibi gayesi yoktu. Sakallı yanağını hafifçe boynuma sürttüğünde içimin gıdıklandığını hissettim.

"İnsan sadece kendine kanamaz Zeze," dedi tekinsiz ses tonuyla. Hırıltısı boynumun girintisine belli titreşimler yaymıştı. "İnsan bazen başkasına da kanar, hatta en çok başkasına kanadığı için beklemediği bir zamanda solar."

Başka biri olsa söylediklerinin ne denli duygusal ve insanın içine dokunan içeriği olduğunu düşünürdüm ama öyle değildi. Şahan Mirza'nın ağzından çıkan her kelime bir tecrübesinin yansımasıydı, onun romantik uğraşlara ayıracak vakti yoktu.

"Sen kime kanadın?" diye sorduğumda aksindeki gözleri kısıldı ve dudaklarına belli belirsiz dramatik bir gülüş yayıldı.

"Kanamam bile bir fayda getirmedi," dediğinde sesine yansıyan geçmişin kırıklarını hissettim. "Ödediğim bedeller benden eksiltilenlerin yerine gelmedi. Gelmediği gibi gitmesini istemediklerimin benim yanımda kalmasını da sağlamadı."

"Annen hayatta değil mi?" diyerek şansımı zorladığımda, bu durumda olduğum için bana müsamaha gösterdiğini biliyordum.

"Olmamasını dilerdim," diyerek önüne serilen boynuma dudaklarını uzunca bir süre bastırdı. "Çünkü bazı insanların ölümü, yaşamasından daha kıymetlidir."

İşte buraya kadardı, Mirza'nın bana verebileceklerinin sınırı buradaydı. Bunu boynuma tüy gibi konup çekilen öpücüğünden anladım, sonrasında benden ayrılarak giyinme odasına yöneldi. Sadece bir anda tüm duygularını bir kenara bıraktı ve en önemlisi giyineceği kıyafetleriymiş gibi davranmaya başladı.

"Doktorun gelmeden üzerimi değişmem gerek ama," dedi eline birkaç parça alırken, boştaki elini belindeki havluya uzattı. "İstersen senin yanında da giyinebilirim, bana fark etmez."

Ani teklifi karşısında çatılan kaşlarımla bir süre yüzüne baktım ve şaka yapmadığını, sıyırmaya başladığı havlusundan anlayarak hızlıca giyinme odasından ayrıldım. Buğday tenindeki beyaz havlu bir inci gibi parlamıştı. Kusurlu derisi onu çirkin göstermek yerine, yaralı bir şövalyeye çevirmişti.

Tekrar yatağın ucuna tünediğimde, giyinmekte hızlı olduğunu anladım. Polo yaka tişörtünün altına giydiği kumaş pantolonuyla görüş açıma girdiğinde nemli ve yüzüne dökülen saçlarıyla bile ne kadar çekici göründüğünü sezdim.

"İnkâr etmeyeceğim," dedim kollarımı göğsümde bağlayıp onun bu hâlini izlerken. "Sen karşı konulamayacak kadar çekici bir adamsın."

İtirafım karşısında dudaklarındaki gülüşü yakaladım ve odayı aydınlatan şeyin, onun gülüşünde saklandığını anladım. Kısılmış göz kenarlarıyla dönüp bana baktığında çıplak ayaklarıyla önüme kadar geldi.

"Bunu inkâr ettiğini sana düşündüren ne?" dedi çenemin altına yasladığı parmağıyla tenimi ileri geri okşarken. "Sen bunu bana her seferinde gözlerinle anlatıyorsun."

Bana laf çarptığını anladığımda çenemi elinden çekmeye çalıştım ama izin vermeyerek gülmeye devam etti. Dizlerini kırarak önümde çömeldiğinde yatağın ucunda oturduğum için ona tepeden bakıyordum. Böyle bir adamın karşımda böylesi bir pozisyonun içerisine girmesi irkilmeme neden oldu. Şahan Mirza Balabey, kimsenin önünde diz çökecek bir adam değildi.

"Hemen sinirlenme," dedi gülüşü daha fazla büyüyüp bu hâlim hoşuna giderken. "Ben de sinirlendiğinde seni ne kadar öpülesi bulduğumu, kartları okurken içimde biriken bütün hormonları ayağa kaldırdığını ya da göz göze geldiğimizde gökyüzünü sende bulduğumu hiç inkâr etmedim."

Yutkunamadım, kursağıma dizildi kaldı bütün söyledikleri. Bugün yaşadıklarımdan daha ağırdı telaffuz ettikleri, omuzlarıma bindirdiği yük zannettiğinden de fazlaydı. İstemsizce havalanan elim, bugün de kesemediği sakallarında dolandı yavaşça.

"Dudaklarının konuştuğunu yaşamaya kalkarsak ikimiz de mahvoluruz," dedim bir gerçeği dillendirerek. "Benim hayatım seni kaldırmaz, senin beyliğine benim gibi bir zafiyet yakışmaz."

Kaşları çatıldığında bam teline dokunduğumu sezdim, parmaklarımın değdiği sakallarını geriye çektiğinde ses etmedim. Banyodan saç kurutma makinesini getirip arkama geçtiğinde ne yapacağını bilerek bekledim. Büyük bir özenle kurutmaya başladığı saçlarım nemini yitirirken benimle hiç göz göze gelmedi. Kaçtığının ben olmadığımdan emindim.

Gerçekler daima insanın nefsine ağır gelirdi, bu yeni tecrübe ettiğim bir durum değildi. Saçlarımı örmeye başladığında bunu bile bilmesi karşısında şaşkınlığımı yenemedim. Özenli tutamları dans ettirerek saçıma istediği şekli verirken sabırlıydı.

Silah tutmaktan nasır bağlamış elleri, saç tellerimde bir tüy hafifliğinde dolaştı. Bilmesem, saçlarımla bir kadının ilgilendiğini sanırdım çünkü ortaya çıkan mısır örüğü çok güzel

görünüyordu. Parmaklarımı örükte dolandırdığım sırada makineyi banyoya bırakmak için yanımdan ayrıldı.

"Peki, böyle saç örmeyi nereden öğrendin?" diye sordum. Bugün çenem fazla düşmüştü ve nedenini de iyi biliyordum.

Zihnimde oradan oraya cirit atan düşüncelerimden arınmam lazımdı. Bundan sonrasını ve saçlarımı bu kadar güzel ören adamın neler yapacağını düşünecek olursam bedenimin kaldırmayacağından korkuyordum.

"Öğrendim işte birinden," dedi şifonyerin üzerine koyduğunu yeni fark ettiğim silahını beline yerleştirirken. Ayakkabısını giyinmeden silahını kuşanan bir adamla birlikteydim. "Başına bela açacak kadar çok şey öğrendin, yerine yenilerini ekleme istersen."

"Başla hemen çatallı dilini sokup çıkarmaya," dedim oturduğum yerden kalkıp sinirle ona doğru yürürken. "Bu evde misafir olduğumu unutuyorsun, insan azıcık kibar olur."

"Yeterince misafirperver davrandım bence, sonuçta evime her geleni yıkamıyorum," diyerek beni olduğum yerde bırakırken odanın dışına ilerledi.

Peşi sıra gidip onunla konuşmak için yeltenecekken kapının önünde etten bir engel oluşturdu. Yine bana tepeden bakan gözleri geri gelmişti ve o gözlerde sevmediğim ifadeler dalgalanmaya başlamıştı.

"Çatışma alanında elimize geçen yaralı bir pezevenk, ben seni yıkarken Cihangir'e gereken bilgiyi öttü," dedi bir anda konudan konuya atlayarak, tavrının neden değiştiğini şimdi anlamıştım. "Koral Kara'yı öldüren kişiyle İtalya'daki göl evinde baskını yapan kişi aynı adam mıydı?"

Öğrenmişti, hem de bütün detaylarıyla. Daha ben ona anlatamadan kısa süre içerisinde istediği bütün argümanlara sahip olmuştu. Koral'ın katilinin, Bıçakçı'nın adamı olduğunu

biliyordu. Hiç şüphesiz katilin kimliğini de ötmüştü çatışmada ellerine geçen adam.

"Aynı kişiydi," dedim durgun bir sesle. İçimi sarsan korkunun önüne ket vuramıyordum. "Boynundaki dövmeden tanıdım zaten, İtalya'daki göl evinde gördüğünde anımsadım simasını. En başta hatırladıklarım, sana anlattığım şekildeydi ama göl evindeki çatışmada tüm taşlar yerine oturdu."

"Tüm bunları yapanın Kutluhan olduğundan nasıl emin oldun peki?" diye sordu. Cevabını merak etmekten çok, beni karşısında kıvrandırmayı seviyordu.

"Kutluhan'ın işlettiği gazinoda gördüm adamı," dedim onun bu tavrından rahatsız olduğumu saklamayarak. "Ondan sonra da aramızda bir yüzleşme yaşandı."

Söylediklerimi büyük bir dikkatle dinleyerek kendi kurduğu mahkemesinde yargılamaya başladı. Doğruluk payının ne kadar olduğunu gözettiğinden emindim. Şahan Mirza, başından beri ondan kritik bir bilgiyi sakladığım için bana güvenmiyordu.

"Ne hikmetse bu yüzleşmeden sonra kaçırıldm," dedi alaylı bir hâlde. Çocukluk arkadaşımın bana olan ihanetinden zevk alıyordu neredeyse. "Uğruna canını ortaya koyduğun sırrın hem senin başını yaktı hem de bugüne kadar bizim sağladığımız nizamı sarsmaya yetti. Umarım bir daha benden bir şey saklamaya cüret etmezsin."

Kabul etmek istemesem de Mirza söylediklerinde sonuna kadar haklıydı. En başından ona söyleseydim belki de işler buraya gelmeyecekti. Kutluhan'ın bu işin içinden sıyrılabilme ihtimali bile olabilirdi. Ama ben tüm yaptıklarımı yine onları korumak adına yapmıştım.

"Sen doktorun gelene dek burada yatarak dinleniyorsun," dedi bana emir vermekten hiç de gocunmayarak. "Benim halletmem gereken birkaç telefon görüşmesi var, sonrasında yanına geleceğim."

"Kutluhan'ın hiçbir suçu yok!" diye seslendim arkasından.

Merdiven sahanlığının sonuna gitmişti, basamaklardan inmek üzereyken işittikleriyle duraksadı. Dönüp yanıma nasıl geldiğini bile anlayamadım. Hiddeti kapı eşiğinde durduğum odanın içine dolarken istemsizce geriye adım attım. Benim savunmasız hâlim kendisini frenlemesine neden olurken kaskatı kesilen çenesiyle gözlerimi yakaladı.

"O ismi bir daha anmayacaksın," dedi itiraz kabul etmeyen bir tavırla. Parmağını bana doğru sallarken söylemek istediklerini tıslamayla durdurdu. "Bugün ben gelmeseydim, sen orada bir fabrikanın terk edilmiş yarım inşaatı içinde öldürülecektin. Çürümüş bedenini bile bulamazdı çok sevdiğin ailen."

İşittiklerim, sıkı sıkı düğüm attığım tüm duygularımın limanlarından ayrılıp üzerime çullanmasına neden olurken kapıyı hızla yüzüne çarptım. Hıçkırığım ağır kapının arkasında kaybolurken diz çöktüğüm parkenin üzerinde kendimi tutamıyordum.

Sel gibi akıp giden gözyaşlarım izinsizce içimde kalan son gücü de benden söküp alırken içimin boşalmasını bekledim. Tutabileceğimden fazlasını tutmuştum, müsaade etmezsem beklemediğim bir anda patlak verecekti.

Olduğum yerde uyuşana, artık sızlayan boğazımdan başka bir şey hissetmeyene dek ağlamaya devam ettim. Sesim kısılıp göz pınarlarımın bana isyan ettiği dakikalarda odanın kapısı açıldı. Doktorla birlikte içeriye giren Şahan Mirza, bir çuval kemiğe dönmüş bedenimi yerden topladı.

Yatağa yatırıldığımda kirpiklerimin birbirine yapıştığının ve görüş açımın kısıtlandığının farkındaydım. Doktor ne söyledi bilmiyorum ama açılan damar yoluna sarı sıvıyla dolu bir serum takıldı. Damarlarımda dolaşan ilaçla birlikte uykunun kolları, bana sıcak bir teklif gibi geldi.

Şahan Mirza'nın pahalı saten çarşaflarının içine gömüldüğümde bilincim gidip geliyordu. Derin yaralarımın pansumanı

yapılıp sarılırken diğerlerine soğuk bir sprey sıktıklarını hissettim. Sonrasında da sesler kesildi, uyku gelip bilincim üzerinde olan hakkını talep etti.

Ne kadar süre uyuduğumu bilmiyordum ama uyandığımda kan ter içinde devasa yatağın ortasındaydım. Yabancı bir evde olduğumdan ilk başta nerede olduğumu kestiremeyerek korktum ve irkilerek etrafa göz attım. Şahan Mirza'nın evinde olduğumu sonradan hatırladım, komodinin üstündeki abajuru açtığımda etrafa yayılan kısık ışık biraz olsun içimi ferahlattı.

Komodinin üzerinde duran sürahiden kendime su doldururken ellerim titrediği için birkaç damla ahşabın üstüne akmıştı. Biten serumun kelebeği hâlâ elimin üzerindeydi, serum bittiğinden içine kan birikmişti.

Suyumu içerken zihnimin berraklaştığının ve verilen ilaçlar her neyse bana iyi geldiğinin bilincindeydim. Ağlamaktan şişen gözlerimi aralamak ne kadar zor olsa da komodine bırakılan telefonumu aldım. Saat gecenin üçünü geçiyordu ve annemden gelen mesaja cevap verilmemişti.

Deren'in soğuk algınlığı ağırlaştığı için yardımcı olmak adına onlarda kalacağımı yazmışlardı. Annem de geçmiş olsun dileyerek kendimize dikkat etmemizi tembihlemişti. Bilmiyordu ki bugün kurtarılmasaydım kör bir kurşuna kurban olacaktım. Burnumu çektim, annemin şu an yanımda olmasına ihtiyacım vardı ama bu bile olmuyordu.

Tüm sinirimi saten nevresimle kaplı yorganı tekmeleyerek atmaya çalıştım ve yataktan çıktım. Vakit gece yarısını geçtiği için evde ses yoktu ya da kapım kapalı olduğundan duymuyordum. Odanın kapısını aralayıp kafamı geniş sahanlığa uzattığımda bulunduğum kattaki tüm odaların kapılarının kapalı olduğunu gördüm.

Tek biri hariç. Odaların birinden güçlü sayılmayacak bir ışık, merdivenlerin trabzanlarına yansıyordu. Kim olduğunu

bilmesem de bu kör edici sessizlik ve yalnızlıktan kaçmak için oraya gitmeye karar verdim. En az kendisi kadar heybetli masasının arkasında oturan Mirza, yaktığı sigarasının gece lambasındaki duman dansını izliyordu.

Önünde yarılanmış bir viski şişesi ve hemen yanında içi dolu bir bardak duruyordu. Varlığımı sezmeyeceğini düşünsem de adımlarımın sesinden bile kim olduğunu tahmin edeceğini biliyordum. Sigarasından taze bir nefes çekerek başını kaldırıp yüzüme baktı.

"Uyanmışsın," dedi kulağa boğuk gelen sesle. Kafasını hafifçe yan yatırıp gözleriyle beni kolaçan etti. "Ağrın mı var?"

Kafamı olumsuz anlamda sallayarak yavaş adımlarla odasının içine girdim. Dört bir yanı kitap rafları ve o rafları dolduran kitaplarla dolu olan odasında nasıl nefes alıyordu bilinmez. Sigarasının dumanını bana doğru üflediğinde dikkatimin onda olmasını istediğini anladım.

"Sen niye ayaktasın bu saatte?" diye sordum, masasının önündeki tekli deri koltuğa otururken.

"Genellikle normal insanlardan daha az uyurum," dedi külünü silkerken. Bugün bana sandığından fazla bilgi vermişti. "Uzun zamandır kördüğüm hâline gelen meselenin düğümü çözülünce de uyumam zorlaştı."

Ne yapacağını deli gibi merak etsem de sormaya çekindim, yeniden sinirlenmesini istemiyordum. Benim ölümüme Kutluhan göz yummuş olsa da Kubilay ve Dilruba teyze için Kutluhan'ın başına bir şey gelmesini istemiyordum. Onlar benim çocukluğumdu, Çakırtepe'nin bana kattığı tek iyi yandı.

"Seni kaçırarak kendilerini ele verdiler. Bunca zaman senin susarak sakladığın sırrı seni de tehlikeye atarak açığa sürdüler," dediğinde yeniden ondan sakladığım gerçeklerin bilincinde olduğunu anladım. "Önce Serhan Bıçakçı, sonra soyundan gelen herkesin kellesi gidecek."

"Suçlu Serhan Bıçakçı ise neden diğerlerine de zarar veriyorsunuz?" diye atıldım elimde olmayarak ve kimi korumaya çalıştığımı anladı hemen. "Onların ne suçu var bu durumda?"

"Bana kalırsa Kutluhan suçlu olmaktan çok daha fazlası Canfeza," dedi üstüne basa basa konuşarak. "Konsül, senin sandığından daha ciddi bir ekol ve bu ekolün herkese dayattığı kuralları var. Bunu yapan ben olsaydım da hüküm aynı şekilde giydirilecekti."

Bir an Şahan Mirza'nın ölmesini düşündüm ve düşüncesinin bile göğüs kafesimin üzerine, taşıyamayacağım bir yük bindirdiğini hissettim. Anlaşılan ait olduğu dünyanın ne denli kurallara ve hükümlere sahip olduğunu hâlâ kavrayamamıştım.

"Peki ya kadınlar? Sen kadınlara ve çocuklara el sürülmeyeceğini söylemiştin," dedim ondan yeni duyduğum bir bilgiyi yine ona karşı kullanırken.

"Bıçakçı'nın karısı ve kızlarına dokunulmayacak," dedi düşünceli biçimde uzaklara dalarken. "Neyse ki küçük bir oğlu yok, olsaydı durum istemeyeceğim yöne evrilebilirdi."

"Küçücük bir çocuğa kıyacaktın yani, öyle mi?" diye sordum bir anda öfke patlaması yaşamayı umursamadan.

"Silahı tutan, kurşunu sıkan ben olmasam bile Celayir ölüm emrini verirdi Zeze," dedi bu durumdan hoşnut olmadığını saklamayarak. "Benim dünyamın belli başlı karanlık gerçekleri vardır. Konsül'e dâhil olan kurallarına boyun eğmek zorundadır. Üstelik Bıçakçı, beni katil gibi göstererek abimin yönetimini sarsmaya, Konsül'de çatışma çıkarmaya çalıştı. Amacı, kendisinin yaptığı şeyden gözleri uzak tutmaktı ama planı işe yaramadı."

"Boynunda dövmesi olan adamı buldun o zaman," diye bir varsayımda bulunduğumda dikkati bana çevrildi. "Bu kadar emin konuştuğuna göre buldun herhalde."

"Sahir Derman," dedi düşünceli bir tavırla. Kimden bahsettiğini anlamayarak kaşlarım çatık biçimde yüzünü inceledim. "Koral'ın katili ve beni İtalya'daki göl evinde öldürmeye çalışan kişi. Yılların temizlikçisidir. Elinin kolunun uzun olduğuna eminim. Daha Serhan onun boynuna binmeden ortadan kaybolmuş."

"En büyük kanıtın Sahir olduğu için onu bulmalısın o zaman," dedim sigara paketine uzanırken kendime bir dal aldım ve dudaklarıma sıkıştırıp ona doğru eğildim. "Anlattığın adamı bulmanın kolay olacağını sanmıyorum."

"Kolay değil," dedi bir dudaklarıma bir de ateşlediği sigarama bakarken. "Ama bulacağım, hem de canlı olarak. Her şeyi öttüğünde tüm kalemler benim elime geçmiş olacak."

"İstediğini kıracaksın," diye mırıldandım sorarcasına.

Beni başıyla onaylayarak sandalyesinde geriye yaslandı ve benim sigarayı içişimi izledi. Dumanın dudaklarımdan dökülürkenki hâlini, içime çekerken avurtlarımın içeriye doğru göçmesini, hepsini. İçkisini ya da sigarasını içmiyordu artık, son damlasına kadar gözleriyle beni içmekle meşguldü.

"Bana böyle bakmandan hoşlanmıyorum," dedim masa lambasına yaklaşırken. Ağlamaktan ötürü sızlayan gözlerim kısıldı. "Çıplak ve savunmasız hissettiren bir hâli var ve ben bu duyguların ikisinden de hoşlanmam."

"Peki ya ben de sana baktığımda bu duyguları hissediyorsam, bu yine seni savunmasız ve çıplak kılar mı?" diye sorarken dirseklerini çalışma masasına yaslayarak öne eğilmişti.

Böyle bir soru beklemediğimden ötürü parmaklarımın arasında yanmakta olan sigaranın külü masaya düştü. Sigaramdan gereken zevki alamadığım için küllüğe bastırdım ve önüme doğru düşen saç tellerimi ittim. Uyuduğumdan ötürü örüğüm dağılmıştı, yeniden o şekilde örmesini istediğimi fark ettim.

"Oynama," dedim üstüne üstüne bastıra bastıra, avuçlarımı masaya yaslayıp yüzüne doğru eğildim. "Bu kadar hengâmenin içinde, en başından beri senin başlattığın tutku oyununu oynama. Yanarız Mirza ve inan bana, benim yanmakla ilgili bir problemim olmaz ama senin kaybedecek epey şeyin var."

Oturduğu masa sandalyesine baktığımda kurmuş olduğu hükümdarlıktan bahsettiğimi anladı. Masanın kenarından hafifçe destek alarak ayaklandığımda bakışlarıyla beni takip ediyordu. Her seferinde irademin kilitlerini zorlaması ve çizdiğim sınırları aşmak için tepinip durması gına getirmişti.

Odadan çıkmak üzereyken masa lambasının net biçimde vurduğu ve kapının çaprazında kalan rafa kaydı gözlerim. İki büyük rafta dizili olan *Güneşi Uyandıralım* kitapları dikkatimi çektiğinde ne yapacağımı bilemedim. Meşhur Zeze'nin geçtiği ve kardeşimle diyaloglarını yaptığımız kitaptan bahsediyordum.

"Senin güneşin hüzünlü Zeze, yağmur yerine gözyaşlarıyla kuşatılmış bir güneş. Sahip olduğu gücü, yeteneklerini henüz kavrayamamış bir güneş."

Kitaptan seçtiği alıntı kanıma dokunup olduğum kişinin doğrularını şiddetle sarsarken omzumun üzerinden dönerek gece lambasının aydınlattığı yüzüne baktım. Kurutmadığı için özgürlüklerini ilan eden dalgalar alnına dökülmüş, gözlerine alkolün hafif mayhoşluğu çökmüştü ve dudaklarında benimle uğraşmanın haklı zevki vardı.

Büyük bir iç çekişle çöken omuzlarımı da alarak odasından çıktım, söylenecek kelimem kalmamıştı. Kendi cephaneliğim, onunki kadar dolu değildi.

Düşüncelerinizin sizi omuzlarınızdan yakalayıp sarstığını, beyninizde başlayan toz bulutuna, kapılıp bulunduğunuz andan koptuğunuzu hiç hissettiniz mi? Kendinize gelmek için saatlerce boş bir duvarı izlediniz mi?

Ben tüm bunları iliklerine kadar yaşamış bir karakterdim. Şahan Mirza'yla geceki konuşmamızdan sonra bir daha odadan çıkmamıştım. Güneşin güçlü ışıkları dev fon perdeleri delmeye başlayana, düşüncelerimin aktığı su kuruyup yok olana dek yatağın ortasında boş bir duvarı izlemiştim.

Sessizliğimde uzayıp giden sustuklarım ve mantığımın devreye soktuğu endişelerim iyice berraklaşmıştı. Mirza'nın beni neden yanında tuttuğunu, ondan bir şeyler sakladığıma emin olmasına rağmen bana bunun bedelini neden ödetmediğini düşünmüştüm.

Gözünün ne derece karardığı aşikârdı, aileme bir şey olmadığı takdirde vereceği her cezaya razıydım. Çünkü sessizliğim sadece onun değil, benim de hayatımı tehlikeye atmıştı. Kutluhan'ın böyle bir şey yaptığına inanmak istesem de yapmadığına ihtimal vermek içimden gelmiyordu.

Odamın kapısı tıklatıldığında durgun bakışlarımı parkenin dalgalı duran motifinden alarak kapıya çevirdim. Küçük bir homurtudan sonra görüş açıma giren görevli, dibinden ayırdığı saçlarını ensesinde sıkı bir topuz yapmış ve son derece resmi görünen kıyafetler giyinmişti.

"Hanımefendi," dedi büyük bir saygı ve çekimserlikle. "Beyefendi sizi kahvaltıya bekliyor."

Çok güzel, diye düşündüm. Ortalık karışmamış ve daha dün kan gövdeyi götürmemiş gibi kahvaltı edecektik. Bana getirilen siyah eşofman takımını giyindiğim için pijamalardan kurtulmuştum. En azından pijamalarla insan içine çıkmayacaktım.

"Geliyorum," dedim görevliye, oturduğum yataktan kalkarken.

Adamın kaç tane evi olduğunu hiç sormayın çünkü ben de henüz bu konuya vâkıf olamamıştım. Geri geri giden adımlarımla odadan çıktığımda bakışlarım istemsizce çalışma odasının bulunduğu kısma kaydı. Kapısı kapalıydı, muhtemelen kilitlemişti de. İki raf boyunca dizili kitapların görüntüsü tekrar zihnime üşüştüğünde dişlerimi sıktım.

Beni nereden vuracağını bilen bir adamın ağına düşmüştüm.

Devasa salonundaki masasında oturan Şahan Mirza'nın önünde deyim yerindeyse sadece kuş sütü eksikti. Kahvaltısına başlamadan beni beklemesi, gururumu okşasa da beni burada ne niyetle tuttuğunu bilmediğimden hemen minnettar hissetmek istemedim.

Sağ çaprazında kalan sandalyeyi çekip oturduğumda elindeki iş tabletinden bakışlarını kaldırıp bir saniyeliğine yüzüme baktı. Bu sırada bardağıma portakal suyu dolduran görevli, plastik bölmelere sahip bir kutuyu kahvaltı tabağımın yanına iliştirmişti.

İçindeki ilaçlarımı fark ettiğimde her şeyle bu kadar ince ayrıntısına kadar ilgilenen bu adamın obsesif olabileceğini düşündüm. Gerçi ben de daha demin odamda düşüncelerimle kurulup duruyordum. Böyle büyük bir sorumluluğu üstlenen ve yönetici vasfını her türlü omuzlayan birinin obsesif olmasını yadırgamazdım.

"Kafanın içindekiler karnını doyurmaz," dedi kalemini dijital ekranının üzerinde hareket ettirirken. "Kahvaltını etmeye başla hadi, antibiyotikleri her on iki saatte bir alman gerekiyor, aksi hâlde zehre dönüşür."

Kaşlarımı kaldırarak karşımdakini dinledim. Üzerinde salaş sayılabilecek bir merserize kazak, altında ise ince kumaştan hardal rengi bir pantolon vardı. Kaç gündür uzayan sakallarını toplatmıştı, saçları da dün gördüğüm gibi dağınık değildi. Sabahın köründe nasıl bu kadar yakışıklı görünebilirdi?

"Disiplinli bir insan olduğum söylenemez," dedim salatalıktan önümdeki tabağa alırken. Tabletini bırakmadan sadece kirpiklerinin hareketiyle yüzümü kolaçan etti. "Muhtemelen birkaç güne ilaçları almayı bile unutacağım, yara aldığımda ilaç kullanmayı seven tiplerden değilim."

"Bacaklarındaki yaraları açan molozlar steril değil ve kabul etmek istemesen de derinlerdi Feza," dedi hafif baskılayıcı bir ses tonuyla. Vurdumduymazlığım onu sinirlendirmişe benziyordu. "Yaraların mikrop kaparsa enfeksiyon kanma karışır ve sen daha ne olduğunu anlamadan kendini hastaneye yatırılmış bulursun."

Salatalığın serinleten tadı damağıma yayılırken işittiklerimden ötürü yüzümü buruşturmadan edemedim. Duyan da daha dün bir adamı gözlerimin önünde iki kaşının ortasından vurmadığını sanırdı. Eli silah tutan, dili ölüm emri veren bir adama göre fazla hassastı.

"Sabah sabah ne kadar iyi haberler alıyorum," dedim alayla domatesi de ağzıma atıp hiç beklemeden salama dadanırken. "Salamın tadına bayıldım, sanırım hindi etinden yapılmış. Pahalı olduğu için de bu kadar lezzetli olabilir."

Önce bende, daha sonra da çatalıma takıp dikkatle incelediğim salamda göz gezdirdi. Benden böyle bir itiraf beklemediğini görebilsem de rahat davranabilmem için sesini çıkarmadı.

Portakal suyumdan kocaman bir yudum alırken bakışlarım onun üzerindeydi. Konuşmak istediklerim vardı ama o tabletini elinden bırakıp kahvaltı etmeye bile tenezzül etmemişti. Süzme peynirin büyük bir karesini çiğnerken konuya nereden gireceğimi düşündüm.

"Boğulacaksın," dedi kafasını yan yatırırken. Elindeki tableti sonunda bırakma zahmeti gösterdiği sırada ikinci peynir küpünü inatla ağzıma tıktım. "İçinde saklanan büyümemiş kız çocuğunu daha fazla saklayamıyorsun değil mi?"

Omuz silkerek portakal suyumdan yeni bir yudum aldım. "Bu portakal suyu için kaç portakalı zayi ettiniz. Muhtemelen bir bardağı için yarım kilo falan gidiyordur. Bir keresinde evde Tuna'yla denedik ve portakal suyunun zengin içeceği olduğuna karar verdik."

Çok eğlendiğimiz aklıma geldiğinde bakışlarım, önümdeki tabakta uzak geçmişe daldı. Çatalımla sağa sola yuvarladığım zeytinimi izlerken yüzümde oluşan gülüşü engelleyemedim.

"Çok mu seviyorsun Tuna'yı?" diye aniden sorduğunda beni gafil avladı, bu yüzden ne diyeceğimi bilemedim.

"Seviyorum tabii," dedim daha bir gün görmemiş olmama rağmen özlediğim kardeşimi düşünürken kan parasıyla ona bisiklet alıp götürecektim ama konu nerelere gelmişti. "Kardeş sevilmez mi, misal sen de abini seviyorsundur."

Kolayca ağzımdan çıkan kelimelerin onun nezdinde ağır anlamlara geldiğini anladığımda dilimi ısırmak istedim. İşte oradaydı, saklamaya çalıştığı ama eksik tarafları. Başkalarının yanında kanamasından çekindiği sırları, gözlerine baktığında bulamayacağınız karabasanları...

"Celayir'le aramdaki ilişki daha çok politik bir şey," diyerek geriye yaslandığında söylediğinden ötürü kaşlarım çatıldı. "Duygulara dayanan bir şey olduğunu söyleyemem. Duygusal tarafından bakacak olsam da kan bağından ibaret olduğunu söylerdim."

Bir şey demek için ağzımı araladığımda çok beğendiğim salamdan ağzıma tıkmasıyla söyleyeceklerimi yutmak durumunda kaldım. Belli ki bu konuda konuşmamı ya da soru sormamı istemiyordu. Bu yüzden ben de üstelemeyerek salamı yemeye devam ettim.

"Beni burada ne kadar tutmayı düşünüyorsun ve senden bir şey sakladığıma emin olduğuna göre ödeteceğin bedel neden

ortalarda yok?" dediğimde tek nefeste peş peşe sıraladığım sorularımı dikkatle dinledi.

Gözlerinde bir yıldız gibi parlayıp sönen karanlık ifadeler, beklemediğim bir hızla sağa sola uçuştu. Şahan Mirza için ihanetin kapsamlı bir anlamı vardı, zannettiğim gibi geçiştirmeyecekti. Her şeyin zamanını beklediğini biliyordum ama gözlerinde de bunun yansımasını görmek korkutucuydu.

"Annenlere Deren'in hastalığının bulaşıcı bir salgın olduğunu ve karantinaya alındığınızı söyleyeceksin," diye söze başladığında emrivaki tavrı, olan iştahımı da kaçırmıştı. "Bu hâlini annenlere açıklamak isteyeceğini sanmıyorum. Sana ödeteceğim bedele gelince de dün ödediğin bedelin yeterli olduğu kanısındayım. Tabii, zaman seninle alakalı ihanetler ve sırlar konusunda farklı şeyler konuşursa orasına bakacağız."

Hiç düşünmeden beni tehdit edebiliyor olması ve bunu bana antibiyotik saatlerimin kritik önemini anlattığı masada yapması akıl alır gibi değildi. Karşımda oturan kişinin tam bir dengesiz olduğunu anlamak için kılavuza ihtiyaç yoktu.

"Ben senin evcil hayvanın değilim," dedim dişlerimin arasından öfkeyle tıslarken. Odada kuşandığım sakinliğim puf olup uçmuştu. "İstediğinde başını okşayıp, istediğinde kalemini kırabileceğin bir fino köpeği hiç değilim."

"Ben senin için bu tabiri kullanmazdım," diye karşılık verdiğinde sinirden ne diyeceğimi bilmiyordum. "Evcil olmakla uzaktan yakından bir alakan yok, buna emin olabilirsin."

"Sen de sinir katsayılarımı üçe beşe katladığından emin olabilirsin," diye cevap verdiğimde ekmeğine vişne reçeli sürüyordu.

"Antibiyotiğini içmen için yarım saatin kaldı," dedi kolundaki saate göz atarken. Vişne reçelli ekmeği tabağıma bıraktığında sinirden tırnaklarımı yemek üzereydim. "Ye hadi, oyalanma."

"Dengesiz herif," dedim büyük bir hınçla reçelli ekmeği ısırırken.

"Aksini iddia eden olmadı Zeze," diye cevap verdiğinde sesi yumuşacık bir tona bürünmüştü ve benim bu hâlimi şefkat diye tanımlayabileceğim bir ifadeyle izliyordu.

Neyse ki ben kazasız belasız kahvaltımı ederken o da ağzına birkaç lokma daha atarak sıfır şekerli kahvesini istemişti. Salondaki L koltuğa geçtiğinde bir ayak bileğini diğerinin diz kapağına yaslamıştı. Orta sehpaya konan bol köpüklü kahveden sessizce içerken yanma aldığı tabletiyle uğraşıyordu.

Üzerinde günlerin yazılı olduğu kutudan salı gününü alarak ilaçlarımı içtim ve kapağını kapatarak eşofmanımın cebine gönderdim. Benim sündürülemez iştahımdan nasibini alan kahvaltı sofrasından kalktığım esnada evin zilini işittim.

Gayriihtiyari kapıyı açmak için yeltenecekken mutfak olduğunu düşündüğüm yerden çıkan görevli kadın, koştur koştur kapıya gitti. Kapı açılıp kısa bir konuşma geçse de ev büyük olduğu için ne denildiğini anlamıyordum. Fazla sürmeden içeriye giren kişiler yüzünden dolan midemdeki tüm yiyecekler ekşidi.

Kubilay, yüzüne hiç yakışmayan bir çaresizlikle lüks salonun ortasında oto yıkamanın kirli tulumuyla durduğunda içim çekildi. Elmacık kemiklerine dek inen göz altı morlukları bulunduğum mesafeden bile seçiliyordu. Hemen yanında duran Dilruba teyze, kan toplamış gözlerini parkeye dikmişti.

"Bu saatte rahatsız ediyoruz ama abi," dedi Kubilay, ellerini önünde bağlayıp kirpiklerinin altından Şahan Mirza'ya bakarken. "Bir meseleyi konuşmak için geldik."

Varlığımdan haberdar olmayan Kubilay, attığım birkaç adımla parkenin gıcırtısına çok sevdiğim gözlerini çevirdi. Ela gözlerindeki yaşarmayı erkekliğe verip bastıracak olsa da hiç düşünmeden hızla bana ilerledi. Kollarını etrafıma sarıp beni uzun

gövdesine bastırdığında kardeşim bildiğim arkadaşımı bir daha göremeyecek olmanın ihtimaliyle gözlerim doldu.

Ölseydim, bir daha kimsenin sesini işitemeyecektim. İlk başta aklıma ailem gelmişti ama benim tek ailem annem, babam ve Tuna'dan oluşmuyordu. Kafamı göğsüne yaslayıp bir süre orada bekledim. Mantıklı olan her şey geride kaldı ve ben dünya gözüyle sevdiklerime sarılabilmemin tadını çıkarıp şükrettim.

"Başına bir şey geldi diye çok korktuk Feza," dedi Dilruba teyze ağlamaya başlayarak. Kubilay'dan ayrılarak Dilruba teyzenin yanına ilerledim. "Allah seni bize bağışladı kızım."

"Gelecek olan geldi," dedi hâlâ tabletinden başını kaldırmayan Mirza. Kimse ne dediğini anlamayınca keskin bakışları üzerimizde sivrildi. "Canfeza'nın başına gelenlere bir şey demek az kalır, vaktinde orada olmasaydım muhtemelen şu an yanınızda değildi."

Vermek istediği mesaj, çakıllı toprağı yüzümde hissedip kusmuk kokusunu genzime doldurduğunda yutkundum. Midemin büzüşüp yediğim ne var ne yoksa dışarıya çıkarmaya hazırlandığını hissediyordum. Ancak ilacımı daha yeni içmiştim ve kusarsam onu da vücudumdan atacaktım. Bir de enfeksiyonla uğraşmak istemiyordum.

"Biz de çok üzüldük abi, sabahı sabah ettik," dedi Kubilay yanıma gelip bana mutlu gözlerle bakarken. "Allah senden razı olsun, iyi ki oradaydın."

"Feza'ya dokunana dek bu işin içindeki bit yeniğinin Kutluhan olduğundan emin değildim. Yaralı hâldeki adamım, durumu haber ettiğinde koyulduğum yolun bana asıl haini getireceğinden emindim," diyerek tabletini orta sehpasına bıraktı.

Geriye yaslanıp kahvesini yudumlarken karşısında ter döken insanları umursar gibi bir hâli yoktu. Bu durum, benim canımı sıkmaya yetmişti. İnsanların ne hâle geldiğini fark etmesine rağmen yırtıcı bakışlarıyla avlanmaya devam ediyordu.

"Eksik olan birkaç ayrıntı var," diyerek detay verdi son derece rahatlıkla. "Onları tamamladıktan sonra gerisini Celayir'e bırakacağım. Konsül'ün kuralları malum, hakkıyla yerine getireceğinden eminim."

Dilruba teyzenin biraz olsun dinen ağlayışı tekrar arttığında, Şahan Mirza salona giren görevliden su istedi. Koca bardak dolusu suyu Dilruba teyzeye uzattığımda küçük bir yudum alarak titreyen ellerindeki bardağı bana verdi. Kadının dizlerindeki derman kesilmişti, evladı yüzünden nelerle uğraşıyordu.

"Oturun lütfen," dedi Şahan Mirza. Kadının hâlinden etkilenmiş gibi görünmese de saygılı davrandı. "Kendinizi iyi hissetmiyorsanız, tansiyonunuzu ölçtürebilirim."

İstemsizce öfkeli gözlerle karşımdaki adamı süzdüm, hem kadının oğlunu öldüreceğini söylüyordu hem de kadının sağlığıyla ilgileniyordu. Dengesiz olduğunu kabul ettiği için diyecek kelime bulamıyordum. Zaten Şahan Mirza söz konusu olduğunda söylenecek çok da bir şey kalmıyordu.

"Abim," dedi Kubilay, uzun zaman sonra belki de ilk defa Kutluhan'dan abi diye bahsederek. Ağzında ne kadar eğreti durduğunu kendisi bile fark etmişti. "Bu tür işlere bulaşacak biri değil, babasının yaptırdığına eminim. Hangi emri yerine getirdiğini tam olarak bilmiyordur."

"Bu konuda seninle aynı fikirde değilim koçum," dedi Şahan Mirza. Kubilay'ın samimiyetine karşı mesafeli değildi. "İtalya'daki göl evimde bana silah doğrultulduğunda Canfeza yanımda olmasaydı ben de hayatta olmayacaktım. Ölüm emrimi verenin babası olduğuna ben de eminim ama yürürlüğe koyarken Kutluhan'ın ikinci bir kez düşünmediğine eminim."

Kubilay, büyük bir çaresizlikle başını önüne eğerken daha neler söyleyebileceğini düşünüyordu. Pisliğe batmış abisini çekip çıkarmaya çalışırken kendisi de çamura batıyordu. Bu tür

taraklarda bezi olan bir adam değildi ama bir kan bağı onu nerelere sürüklemişti.

"Babasını sonradan bildi, yıllarca yetemedik biz bir türlü ona. Kabul edemedi Kubilay'ın babasını, damarında akan kan izin vermedi mahallenin sınırları içinde kalmaya," dedi Dilruba teyze burnunu çekerken. Avuçlarına kolonya döktüm. "Sonra da boyu devrilesi babası geldi, yıllarca kızı olmamıştı ve ne yazık ki tek veliahdı evli bile olmadığı bir kadından doğmuştu. Piç olsa da parçasıydı, çekti aldı oğlunu içimizden."

Gözünü kırpmadan Dilruba teyzeyi dinleyen Şahan Mirza, koskoca konuşmanın içinde geçen tek bir kelimeyle rahatsızca kıpırdanır gibi oldu. *Piç* kelimesinin, onun üzerinde sandığımdan daha beter bir etkisi vardı ve bunu istese de kapatamıyordu. Ya da ben çok fazla yanında zaman geçirmiştim ve bu konuyla alakalı hassasiyetini keşfetmiştim, bilmiyorum.

"Kendisini babasına kanıtlamak, onaylanmak için yapmıştır her şeyi," dedi kadıncağız neler olduğuna vâkıf bir hâlde. "Piç olarak dünyaya gelen bir erkek çocuğunun, öyle yüksek bir adamın vârisi olduktan sonra başından geçenleri en iyi sen bilirsin."

İşte şimdi işler karıştı, kördüğüme bindi diye düşündüm. Oturmamakta kararlı olan Kubilay bile önce büyük bir şokla annesine, daha sonra yerinden milim kıpırdamayan Balabey'e bakmıştı. Gözlerini kaçıran Mirza, o kadar belirgin biçimde yutkundu ki âdemelmasının yukarıdan aşağıya doğru akışını seyrettim.

Koca salonda serin yeller eserken ortaya düşen sessizlik, iyi şeylerin habercisi değildi. İstemsizce beline baktım, silahının orada olup olmadığını anlamaya çalıştığım sırada bir külçe gibi ağır olan bakışları benim üzerime devrildi.

"Annelere saygım sonsuzdur, hele de evlatları için didinen annelere daha büyük bir saygım vardır," dedi oturduğu yerden

kalkıp ellerini kumaş pantolonunun cebine sokarken. "Çok gariptir, ben de bugünlerde bahsettiğiniz kelimeyi çok duyuyorum. Anlaşılan beni yanlışa düşenlerle bir kefeye koyanlar var."

Kubilay'ın durduğu yerde başını kaldırıp gözlerini karşısındaki adama diktiğini gördüğümde sessiz konuşmayı işitir gibi oldum. Burada bir anne ya da bir kadın oturuyor olmasaydı kimse dilini yormazdı. Şahan Mirza'nın bile işittiklerinden sonra sessiz kalabileceğini sanmıyordum.

"Görüyorum ki durum benzerliğinden ötürü siz de beni oğlunuzla aynı terazide tartmışsınız ancak benim ağırlığım geldiğim soyla değil, şiar edindiğim raconla ölçülür," diyerek bilge bir tavırla karşısındaki kadına baktı. "Ve bizim raconumuzda ihanet eden, ettiği ihanetin içine gömülür. Bir anne olarak benden yardım istemenizi ve oğlunuzu korumaya çalışmanızı anlıyorum ama bu âlemde gözyaşlarının hükmü geçseydi tüm silahlar susardı."

Başıyla onaylayan Dilruba teyze, kaderine razı gelerek ayaklandı. "Anlıyorum oğlum, yine de bizi dinlediğin için sağ olasın."

Küçük bir baş selamı veren Şahan Mirza, ellerini kalçasının üstünde birleştirerek bize arkasını döndüğünde bu konuşmanın sona erdiğini anladım. Dilruba teyzenin koluna girerek ona destek oldum ve çıkışa kadar beraber ilerlemeye başladık.

En azından onlarla eve kadar gidip Dilruba teyzenin iyi olduğundan emin olduktan sonra dönebilirdim. Onları bu hâlde bırakmaya vicdanım el vermiyordu çünkü Kubilay da bitap bir hâldeydi. Omzumun ardına dönüp, onlarla gidip döneceğimi söylemek için ağzımı araladığımda emirleri, söyleyeceklerimi demir gibi kesti.

"Hiçbir yere gitmiyorsun Feza!"

Kubilay'la göz göze geldiğimde içine düştüğüm kafesin çaresizliğini anladığı için kafasını olumsuz anlamda salladı. Ne dese bir faydasının olmayacağının bilincindeydi, bu yüzden gelerek

bana ikinci kez sarıldı. Buna ihtiyacı olduğunu biliyordum, şu anda en çok benim desteğime ihtiyacı vardı.

"Kendine iyi bak," dedi Kubilay, hafifçe geriye çekilip bir elini yüzüme yaslarken. "Bu güzel yüzün toparlanana kadar dinlen, bunu en çok sen hak ettin."

Daha demin bize arkasını dönen Şahan Mirza'nın, bir avcı zalimliğine bürünen hareleri Kubilay'ın, yüzümdeki parmaklarındaydı. İki eli cebinde ve olduğu yerde sabit durmasa üzerimize atılacağını söyleyebilirdim. Hem bu denli soğukkanlı hem de yakıcı derecede yırtıcı olmayı nasıl başarıyordu, bilmiyordum.

Kubilay ve annesini geçirdiğimde korumalardan birinin arabasına bindiklerini gördüm. En azından eve otobüsle dönmek zorunda kalmayacaklardı. Kutluhan için hayır duaları edeceğimi hiç düşünmezdim ama ediyordum. Allah, ailesine acısa da onları bu beladan kurtarsaydı.

Çelik kapıyı kapatıp arkamı döndüğümde yaklaştığını bile hissetmediğim Mirza'yı burnumun dibinde buldum. Daha yakından görme fırsatı yakaladığım hareleri, içlerindeki fırtınayla üstüme hücum etmişti. İstemsizce çelik kapıya doğru geri adım attım. Bu onun durmasına yetecek yetkinlikte bir çekiliş değildi.

"Sakın kaçmaya çalışma," dedi dişlerinin arasından. Durduk yere bunu neresinden uydurduğunu bilmiyordum. "Bulurum Zeze ve bulduğumda da karşında gördüğün yüz, bu yüzüm olmaz."

"Vesvese yapıyorsun," dedim kaşlarımı çatıp üzerime binen bedenini itmeye çalışarak ancak izin vermedi ve güçlü parmakları bileğime sarıldı. "Bırak Mirza, bence bugün sana dayanma kotamı doldurdum. Biraz daha sana maruz kalırsam, heyheylerim tepeme çıkacak."

"Dediklerimi yabana atma," dedi sıkıca yakaladığı bileğimi bırakmayarak. "Dışarısı şu an senin için güvenli değil, Serhan Bıçakçı yarım bıraktığı işi tamamlamaya kalkarsa bu defa Celayir'i

de kanıtları da beklemem. Çok korumaya çalıştığın Kutluhan'ın kellesini getirip önüne atarım."

Öfkeden alev alan menekşe gözlerimin yansıması kısık harelerine düştü. "Kolumu bırakıp geriye çekilmezsen münasip bir yerine gelecek tekmeden mesul değilim."

Kendisini, beni tehdit etmeye o kadar fazla kaptırmıştı ki bacaklarının arasına sokulan diz kapağımı sezememişti bile. Gözleri yavaşça aşağıya doğru kayıp beklemediği manzarayı bulduğunda dişlerini sıktığını fark ettim. Böyle bir zafiyet vermeyi kendisi de beklemiyordu, paşamız kendisini ilah zannediyordu.

Tek kelime bile etmeden önce bileğimi bıraktı, daha sonra da geriye çekilerek hükümdarlığını ilan ettiği salonuna döndü. Onun bu ani yakınlığı sersemlememe neden olduğundan ilk birkaç saniye salondaki volta atışlarını izledim. Kendime geldiğimde ise hiç beklemeden odaya çıkan merdivenlere yöneldim.

Daha fazla tahammül edemeyeceğimi söylerken şaka yapmıyordum çünkü konsolun üzerindeki, milyonluk olduğu belli olan vazoyu kafasına geçirmem an meselesiydi. Fırsatını bulduğunda beni tehdit etmesi yetmiyormuş gibi işin içine çevremdekileri de katıyordu. Üstelik şimdi de özgürlüğümün üzerinde hak talep ediyordu.

Yazarın Ağzından

Öfke onun için yeni bir duygu olmaktan uzaktı ama korku, onun hükmettiği dünyada bir tuzaktı. Tuzakların en güzeli bir kadının menekşe rengi gözlerinde saklanıyor deseler, hiç düşünmeden oradan uzaklaşırdı. Ancak şimdi gönüllü bir tuzağın içinde amacı istediği kadına dokunmaktı.

Evinin salonunda ileri geri yürürken volta atmanın kontrolsüzlük belirtisi olduğunu biliyordu ama yeni yetmeler gibi içinde üreyen kıskançlığı bastıramamıştı. Dilindekiler içindekilerle ters biçimde meyil vermişti ve belki de ilk defa mantıklı olanı değil, duygularının hükümlerini konuşmuştu.

Bir kadında duygularını bulmayı uzun zaman önce bırakmış, annesinin ona ihanetiyle kazıyıp atmıştı. Şimdi yeni tanıdığı bir sarışının iri gözlerinde bulması canına kasıttı. Böyle adamların bu âlemde aşkı, aşı belinde taşıdığı silahtı. Kadınlar kısa zamanlarını ayırabilecekleri bir zevk dalgası ya da politik amaçlarına hizmet eden bir evliliğin ürünü olan varlıklardı.

Ayaklarını yere vurarak yukarı çıkan Canfeza, Mirza'yı politik amaçlarını da zevkini de düşünemeyecek hâle getirmişti. Canfeza'nın politik bir amaca hizmet etmesi imkânsızdı, Celayir'in gözündeki tek değeri olanların tanığı olmasındandı. Ancak bir zevk dalgası olması ihtimaller dışındaydı çünkü Feza, Şahan Mirza gibi adamların miladı olacak bir yapıdaydı.

"Söyle Cihangir'im söyle," dedi kasvetli havayı izlerken. Ellerini kalçasına yaslayarak düşüncelere dalmıştı. "Sen de söyle bakalım."

Omzunun ardına hafifçe dönüp çok sevdiği adamının yüzüne baktığında bir terslik olduğunu hemen sezdi. Gecekan; onun çocukluğuydu, akran sayılırlardı. Birlikte büyüseler de biri gizli asker, diğeri Balabey veliahtıydı. Biri devletin namını yürütüyor, diğeri yeraltının nizamını sürdürüyordu.

"Gece nöbette olan adamlarımızdan birini öldürüp kapının önüne bırakmışlar," dedi Cihangir sıkıntılı bir ifade kuşanarak, durumdan hazzetmediği belliydi. "Cesedinin üstünde de bir ekmek ve not var."

"Desene Sahir, bizden yardım istiyor," diyerek bir anda keyiflendi Şahan Mirza ve kapısının önüne bırakılan adamı görmek

için salonun çıkışına ilerledi. "Gidelim bakalım, bizi hangi fare deliğinde bekliyor."

Malikânenin düzgün biçilmiş çimlerinin üzerinde yatan adamı, alnından tek el ateşle öldürmüştü. Bu malikâneye ait arazinin korumalarından biriydi, muhtemelen gecenin karanlığında pusuyla indirmişti. Adamının kanını akıttığı için hayıflanan Mirza, bu durumla sonra ilgilenmeye karar verdi.

Kalın bir iple adamın bedenine tutturulan, kara buğday ekmeği somun şeklindeydi. Geceden yağmur yese de çekildiği çamlığın dibinde nemli kalmıştı. Ekmeği ölü adamın üzerinden alan Mirza, hemen ekmeğin altındaki karta baktı.

Bu eskilerde kullanılan bir yöntemdi, ekmek almak için para yerine geçen kartlar olurdu. Kartlar ikilik ve dörtlük şeklinde ayrılırdı, ayrıldığı sayı kadarınca ekmek satın alırdı. Bu kartlarda ise ekmek aldığınız fırının ismi ve adresi yazardı.

"Demek *Kara Hamur Fırını*," dedi Şahan Mirza, küçük kartı elinde sağ sol yaparken. "Bize bu mesajı vermek için hayatını tehlikeye atmış olmalı, anlaşılan bize düşecek kadar çaresiz."

"Nasıl bir yol izliyoruz üstadım?" diye sorduğunda Cihangir, neredeyse ellerini ovacaktı.

Bugüne dek başlarına çeşitli belalar açan, üstüne üstlük İtalya'da Mirza'yı öldürmeye teşebbüs eden haini sonunda avuçlarının içine almışlardı. Bu fırsatı uzun zamandır beklediğinden heyecanlanmıştı, Mirza ise onun tam tersi bir konumdaydı.

"Siz benimle belli yere kadar geleceksiniz," dedi elindeki fırın kartıyla oynayarak korumanın cesedinden uzaklaşırken. "Muhtemelen Bıçakçı'mn adamları arazinin etrafında, Sahir'in bizimle iletişime geçebileceğini onlar da tahmin etmişlerdir. Adamı bizden önce bulurlarsa bütün plan hiç olur Cihangir."

Şahan Mirza'yı şaşmayan bir dikkatle dinleyen Cihangir, karşısındaki adamın akıllıca bir düşüncesi olduğundan emindi.

Balabey galeyana gelecek, olur olmaz yerde sevincinin kurbanı olacak bir tip değildi. İyi haberi almıştı almasına ama bunun rehavetine kapılmak istemiyordu.

"Kılık değiştireceğim," dedi Mirza sonunda elindeki kartı kumaş pantolonunun cebine koyarak. "Bir fırına giren dilenciden kimse şüphelenmez, elini açıp isteyen herkesin günde en az bir kez gireceği yer, fırındır."

Başıyla Mirza'yı onayladı Cihangir. "Adamları bilgilendireyim o zaman, ona göre hazırlık yapalım."

"Bu işi yapacağımızı bilen adamların, bir elin parmaklarını geçmesin Cihangir," dedi Mirza oldukça temkinli bir hâlde. "Elbet aralarında her şeyi Bıçakçı'ya uçuracak bir kanı bozuk vardır. Şimdi köstebek avına çıkacak zaman değil, sen çok güvendiğin üç beş adamı görevlendir yeter."

İşte şimdi oldu, diye düşündü Gecekan. Mirza tüm kör noktaları ince ince düşünmüştü. Üstelik daha haberi alalı dakikalar olmuştu, hazırlık aşamasından da yeni detaylar ekleyeceğinden emindi. İkisi de malikâneye girip evin zemin katına indiler.

Evin bu bölümüne zemin kat demek, Şahan Mirza'ya haksızlıktı aslında. Pencerenin bulunmadığı ve ağır bir havanın hâkim olduğu bu bölüm, Balabey'in karargâhı sayılırdı. Kurallar burada alınır, hükümler kenarda kalan masada giydirilirdi.

Zemini koyu renk epoksiyle kaplanmış alanda ses yalıtımı mevcuttu, kendi adım seslerinizi bile duymuyordunuz. Tabii buranın kimin çığlıklarına eşlik ettiğini sadece Allah bilirdi. Beton duvarları süsleyen aile fotoğrafları siyah beyazdı. Aile denildiğine bakmayın, Balabey'in en büyük düşmanları da o duvarlarda asılıydı.

Kirpiğini kaldırıp her baktığında kimleri alt ettiğini gösteren fotoğraflar, bir nevi mehter marşı görevi görüyorlardı. Adamın motive kaynağı, eceli olduğu adamların fotoğraflarına bakmaktı. Maun masanın çaprazında kalan çelik dosya dolabı parmak iziyle

açılıyordu, orada düşmanın eline geçmemesi gereken bilgiler mevcuttu.

Çekmecesinde babasından yadigâr köstekli saati ve antika silahı dışında başka bir şey yoktu. Masanın arkasında duran haritada ise kendi yönetimlerinde bulunan bölgeler, mahalleler ve semtler yer alıyordu. İşaretlenmiş kısım Çakırtepe'yi işaret ediyordu çünkü kaos bu defa o mahallenin sokaklarından birinde gerçekleşmişti.

Tavanın köşelerine yerleştirilmiş spot ışıklar yüzlerine vururken, iki adam dijital kapıdan içeri girdikten sonra Cihangir odanın iç tarafında kalan manuel kapı süngüsünü çekmişti. Burada ne planlar yapılmış, kimin kimin defterleri dürülmüştü Allah bilir.

Levha duvarlara sahip işkence odasını yıkayan görevliler, içerideki cesedi siyah ceset torbasına yerleştirip dikkatlice yüzünü örterken Şahan Mirza sigarasını yakmıştı. Kendisi Canfeza'yla ilgilenirken Cihangir gerekli sorguyu gerçekleştirip ona ihtiyacı olan tüm bilgileri getirmişti.

Gece yarısında Şahan Mirza'nın abisiyle yaptığı görüşmelerden sonra gidilecek yol güzergâhı belirlenmişti. Önce tam ve tescilli kanıtların toplanması gerekiyordu. Sadece Canfeza, Konsül'de Bıçakçı'yı yargılamak için yeterli değildi. Bir şekilde o işin içinden de çıkabilirdi ama Balabey, eşeğini sağlam kazığa bağlardı.

Kılıktan kılığa girmekte usta bir adam olduğundan kenardaki dolapta duran kıyafetlere göz gezdirdi. Eline gelen tiftiklenmiş erkek pantolonunu ve yakası dilinmiş gömleği seçti. Cihangir, beyinin heybetini biraz olsun azaltabilmek için eski cüppeyi ona uzatmıştı.

Koyu kahve rengindeki cüppe oldukça salaş bir kesime sahipti ve Mirza'nın kambur duruşuyla birleşince üstüne düşeni yerine getirerek onu kamufle etmişti. Saçlarına eski bir takke takıp

yüzüne gerçek kıllardan yapılma bir sakal yerleştiren Mirza'yı gözleri dışında ele veren bir şey kalmadı.

Gözleri lazımdı zaten, gittiği yerde avcı olduğunu bilmeleri için bu gözlere ihtiyacı olacaktı. Yeraltı odasının otoparka bağlanan koridorundan geçtiler. Otoparkta bekleyen adamlar, karşılaştıkları manzaradan dolayı şaşkındı.

Bastonuna yaslanmakta olan Mirza, bilge gözlerini adamlarının üzerinde gezdirdi. Bir duruşun ve yeterli kuvvetteki bakışın insanlardaki etkisini en iyi o biliyordu. İstemsizce tehlikeli bir gülüş yayıldı dudaklarına, tabii gür sakalları manasını gizledi.

"Mevlana'nın çok sevdiğim bir sözü vardır," dedi otoparktaki adamlarının üzerinde gözlerini gezdirerek. "*Her baktığın hakikat değildir; kimi gözler yanılır, kimi yürekler görür,* der. Bu yüzden gözünüzün gördüğü sizi yanıltmasın, sığ zannettiğiniz sular siz fark etmeden içine alır."

Şahan Mirza, yüzeysel bir karakter olmak için fazla derin bir adamdı. Altında çalışan kişilerle konuşma biçimi ve yönetimi, bu âlemde abisi hükümdar olsa da kardeşinden söz edilmesine neden olurdu. Babası Türk olsa bile abisi İtalyan kültürüne göre yetiştirilmiş bir adamdı ve bu derece milliyetçi bir ortamda bu durum, Celayir Balabey'in en büyük handikabıydı.

Ancak Mirza piç olmasına rağmen Türk'tü. Annesi babasının karısı olamamıştı, annesi Mirza'ya bilmeden hamile kalmıştı. Mirza olmadan önce babasının zaten bir hayatı ve karısı vardı, üstelik namını yürütecek bir oğlu da doğmuştu. Ancak Tuğrul Balabey, karısı olmadan birlikte olduğu kadından doğan oğlunu da istedi.

Şahan Mirza doğduğunda ve onu kucağına alıp gözlerine ilk baktığında bile içi titremişti adamın. Selçuklu sultanı kadar azameti olan Tuğrul Bey, yeni doğan bebeğin gözlerine bakakalmıştı. Daha o zamandan avlamıştı babasını, bakışlarıyla sorguya çekmiş adamı bir kabullenişe sürüklemişti. Soy ismini verdi

oğluna Tuğrul Bey, soy ismini vermekle de kalmayıp adını kulağına fısıldadı.

"Şahlar hükümdar olur, sen bir Şahan'sın, Mirza'lar beyzade kişilerdir. Hükmünle verdiğin emirlerin, şanını peşinden getirsin," diyerek herkesin önünde havaya kaldırmıştı bebeği. "Adın Şahan Mirza olsun."

Gerekli mesajı alan adamlar ve Şahan Mirza, Cihangir'le birlikte bindiği arabayla yola çıktı. Araçlar otoparkın yeraltı tüneline açılan bölümüne girdi. Bu sayede arazinin dışında aç bekleyen akbabalar çıkışlarını göremeyecekti. Özellikle Mirza'nın arabası, malikânenin normal çıkışından herkesin görebileceği şekilde ayrılmıştı.

Yemi yuttuklarından emin olan Mirza'nın gözleri, ekmek kartında adresi yazan fırındaydı. Sahir'in büyülü bakışlarını görenlerin ölüme tutulduğu söylenirdi, Azrail gibi adamdı vesselam. Şimdi düşünüyordu da o gün üzerine kendisini siper eden kadın olmasaydı hayatta kalabilir miydi? Sıcak nefesi takma sakalına dokundu.

Canfeza'yla alakalı bağışlayıcılığı da buradan geliyordu zaten. Kadın iki defa hayatını kurtarmıştı. Çocukluğundan beri epilepsi hastasıydı. Krizi beklemediği bir anda gelmişti ama karşısında ona çemkirmekte sakınca görmeyen kadın, Mirza'nın o hâlini görür görmez yardımına koşmuştu.

Boğazına kaçmak üzere olan dilini Feza çekip çıkarmasaydı kendi tükürüğünde boğulan bir adam olarak bilinecekti. İkincisi de Sahir'in kör kurşununun önüne eğilip kendisine siper olmasıydı. O dakikalarda bile genzini yakan yumuşak kokusu rahatlamasını sağlamıştı. Ölümün bu denli kibar olabileceği aklına gelmezdi.

Kadıköy'ün insan kalabalığına doyan sokaklarında bir yerde, kenarda ve geçmiş zamandan kalma bir anıt gibi duran is basmış

yapıyı hemen tanıdılar. Takip aracı olarak gelen ikinci araç biraz gerilerinde kaldı, etrafı kolaçan etmeleri gerekiyordu.

Gündüz is basmış ve eski zaman görüntüsü taşıyan fırının, geceleri bu kadar basit anlamlara gelmeyeceğini bilecek kadar çok şey yaşamıştı Mirza. Fırının tabelasında altın varaklı yazılarla *Kara Ekmek Fırını* yazıyordu. Yazının altın görüntüsüne bile sirayet eden isleri dikkatle izledi.

Aracı kenardaki bir boşluğa park ettiler ve aracın arka koltuğunda bekleyen Şahan'ın gözleri Cihangir'i buldu. Adamı kol saatini kontrol ederek kulağındaki küçük cihaza dokundu. Temiz bilgisi gelmeden dışarıya çıkmayacaktı.

"Ortalık sakinmiş," dedi Cihangir kehribar gözlerini beyine dikerek. Beyi olarak saygı göstermese en az kendi kadar hükümdar bir adam olacağını biliyordu Mirza. "Çıkabilirsin."

Başıyla onaylayan Mirza, araçtan inerken Cihangir'in omzunu pat patlamıştı. Adamın saklamaya çalıştığı endişesini hissedebiliyordu, biraz yüz verse kendisiyle geleceğini biliyordu ama işte o zaman tüm bu düzenek mahvolurdu. Sahir'i tıpkı kendisinde olduğu gibi büyülü biçimde alıp götüreceklerdi, bir varmış bir yokmuş misali.

Bastonuna yaslanıp dört kat hâle getirdiği bedeniyle Kadıköy'ün dik Arnavut kaldırımlı sokağından aşağıya inmeye başladı. Ayağındaki lastik ayakkabılar, zeminin sertliğini ve çakılını teninde hissetmesine neden oluyordu. Önemli değildi, Mirza tüm yaşamını lüksün içinde geçirmiş biri değildi.

Yokuştan inip düz sokağa girdiğinde etrafındaki insan kalabalığı daha beter arttı ama kafasını kaldırıp bakmadı. Sadece yanından geçen kişilerin ayakkabılarını görebiliyordu. Bu hâlde sürekli zemine bakarak yaşamanın nasıl bir şey olduğunu düşündü. Nefsi işte o boyutta tıkandığında kendi kendine buruk bir gülüş koyuverdi.

İnsanlar ona değmemek için uğraşıyor, anne babalar çocuklarının ellerinden tutarak Mirza'ya temas etmemeleri için uğraşıyordu. Düşen her varlığa yapılan muamelenin bir yansımasıydı. Takımları içinde bu sokaktan başı dik biçimde geçtiğinde tüm gözlerin, kendisinin üzerinde oyalanacağını biliyordu. Ancak işte çaresiz ve yardıma muhtaç bir hâlde olmak, bunları beraberinde getiriyordu.

Kara Ekmek Fırını'nın önünde durduğunda içeriden dışarıya taşan loş ışığı hemen fark etti keskin bakışları. Tavanı alçak fırının içi kaynar kazan gibi sıcacıktı ve bu kıyafetlerle takma sakalı kendisine yardımcı olmuyordu. Cayır cayır yanan ateşin içine fırın küreğiyle ekmek süren adam, dönüp yüzüne bile bakmadı.

Tıknaz ve saçsız başında iri ter damlaları oluşmaya başlamıştı. Buralarda dilenci görmeye alıştığından, görmemezlikten gelmeyi tercih ediyordu. Pantolonunun cebindeki fırın kartını adamın görebileceği mesafede pişmiş ekmeklerin yanına koyduğunda ekmeklerden alacağını sanan adam öfkeli bakışlarını yüzüne çevirdi.

"Hayra verilecek tek lokma yok burada," dedi aşağılayıcı bakışlarla Mirza'yı süzerken. Acımasız gözleri önüne sürülen ekmek kartına kaydı. "Bunlar geçerli değil artık, hadi gidip başka kapıya yaman."

İşittiklerine zerre kadar şaşırmayan Mirza, insanoğlunun istediğinde ne denli acımasız olabileceğine ilk elden şahitlik eden kişilerden biriydi. Bu yüzden ekmek kartını adamın önüne daha fazla itti. Bu hareketinden ötürü iyice sinirlenen adam, boş fırın küreğini kaldırıp kafasına indirecekken hiç sekmeyen refleksiyle fırın küreğini yakaladı.

Cebinden çıkardığı bir başka kartı, ekmek kartının yanma bıraktığında hâlâ adamın kafasına indirmek için kaldırdığı küreği tutuyordu. İskambil destesinden çekilen ve değeri yüksek olan *joker* kartını gören fırın çalışanı, tedirginlikle dudağındaki pis

teri yaladı. Başının üzerinde duran fırın küreğini, adamı sarsacak bir kuvvetle iten Şahan Mirza az kalsın adamı düşürüyordu.

Joker kartı, *sen istedin* anlamındaydı, öyleydi de. Sahir istemişti, Mirza gelmişti. Başıyla adama işaret verdiğinde gözleri korkudan sağa sola fıldır fıldır dönüp duran adam, kendisine verilen emri hemen yerine getirdi.

Fırının arkasında bulunan ağır demir kapıyı araladığında yüzlerine vuran, isten daha ayrı bir yapışkan kokuydu. Ölü gibi kokan kapının arkasında ışıksız dar merdivenler vardı. Merdivenlerin basamaklarına bakan Mirza, bunun bir tuzak olup olmadığını düşündü.

Tuzaksa eğer ve bu inde onu Bıçakçı'yla birlikte bekliyorsa Sahir, işte o zaman kurtulma şansı düşüktü. Ancak bu âlem böyle tehlikeleri göze almayı gerektirirdi, bazen ölüme yürüdüğünüzü bile bile adım atardınız. Karanlık basamakları rolünden sıyrılarak dik biçimde indiğinde karşısındaki manzara beklediği şekilde değildi.

Solgun biçimde yanan ampulün sarı ışığı alanı aydınlatmaya yetmezken tüm yaşam alanı burada olduğu için gider kokusu etrafı sarmıştı. Eski bir sekiyi yatak olarak kullanan Sahir, ortadaki kare ahşap masada oturuyordu. Önündeki çaydanlıktan kendisine demli bir çay doldurdu.

"Demek geldin Balabey," dedi ikinci bir bardağı sıcak sudan geçirip Mirza'ya da çay doldururken. "Hem de kimsenin beklemediği şekilde, doğrusu akılalmaz adamsın."

Sahir'in karşısındaki sandalyeyi çekip oturan Mirza, önce önüne sürülen çaya, daha sonra da Feza olmasa katili olacak olan adama baktı. Sahir'in insanın içine hiçlik algısını yükleyen hareleri, Mirza'nın kıyafetlerinde gezindi. Çayından büyük bir keyifle içti.

"Aklının almadığı bir adamı öldürme cüretini gösterdin ama," dedi Mirza, çayından büyük bir yudum alırken. "Gel gör ki

devranın çok güzel bir düzeni var. Dün ölümü için kurşun sıktığın adama bugün yaşamak için muhtaçsın."

"Ölüm hepimize farz be Balabey," dedi Sahir, ince belli bardağındaki tavşankanı çayını izlerken. "Alacak nefesin, yürüyecek devranın varmış da o kız senin üstüne kapandı. Gerçi onu da öldürürdüm ama Kutluhan bu konuda katıydı, o kıza bir şey olmayacaktı."

Kutluhan'ın Feza'ya olan düşkünlüğünü çoktan sezmiş olan Mirza, adamın adının geçmesiyle masanın altındaki elini yumruk hâline getirdi. Dişlerini sıktığı anlaşılmasın diye çayından içti, bir kadına bu denli zaaf gösterdiği anlaşılırsa iyi olmazdı.

"O mesafeden bile üzerime diktiği bakışlarının etkisini hissettim. Yanında durduğunuz gölün mü rengindeydi, yoksa kapalı havanın mı bilmiyorum ama kurşun gibiydi," dediğinde Sahir, tekrar o anlara gittiği belliydi. "Beni gördüğü anda tanıdı ve korktuğu kendisine değil de sana bir şey olmasıydı."

Canfeza Karaçay, otuz iki senelik ömrünc yıldırım gibi düşüp kurduğu düzeni parçalamaya yemin etmiş bir kadın. Gittiği her yerde, yürüdüğü bütün yollarda karşısına çıkıyordu. İstemsizce başını önüne eğdi ve şu anda içinde yeşeren duyguyu kenara itmeye çalıştı.

"Kim tuttu seni?" diye sordu direkt Şahan Mirza. İlk başta dün geceki yaralı adamı tanık olarak kullanmayı düşünmüştü ama kurnaz Bıçakçı, adamı bilindik yüzlerden seçmemişti.

Adamların aksanı da siması da farklıydı, Sicilyalıların yüz hatlarına sahipti. Dolayısıyla adamın söyleyecekleri kanıt niteliği taşıyacak kadar güvenilir olmayacaktı. Ancak bu adamları keşfettiği iyi olmuştu. Nereden geldiklerini, neden Bıçakçı'ya yardım ettiklerini bulması gerekiyordu. İpin ucu derinlere inmişti, çektikçe içinden çıkıyordu. Bıçakçı krizini atlatsalar bile devamında Konsül'e dadanmaya çalışan yeni kişiler olacağının bilincindeydi.

"Serhan Bıçakçı," dedi Sahir hiç teklemeden. Tadı kaçmış gibi sandalyesinde geriye yaslandı. "Koral Kara, Serhan'ın yurt dışı pazarına çıkardığı silahlarını gördü. Kadem Kara, kendi pazarına ve alanına giren bir adamı yaşatmazdı. Bu yüzden o da tek tanığı, yani oğlunu ortadan kaldırdı."

Kadem Kara, Türkiye'de ve yurt dışında önemli derecede silah kaçakçılığı yapan bir adamdı. Bu işte yürüyüp gitmiş, nesillerini bu sektöre kurban vermişti. Bıçakçı ise uyuşturucu ticaretiyle ilgileniyordu, açgözlü bir köpek olduğunu bilmeyen yoktu.

Bıçakçı'yı bugüne kadar tutan da Konsül'ün sarsılmaz hükümleriydi. Masada oturan herkes kendi pazarının kârına sahipti ve kimse kimsenin alanına giremezdi. Birçok kuralın ihlalinde olduğu gibi bunun ihlali de ölümü getirirdi.

"Sen kaldırdın," dedi Şahan Mirza üstüne basa basa. Bütün olanları, bizzat yapan kişiden işitmek istiyordu. "Çakırtepe'de ara bir sokakta, onu ben öldürmüşüm süsü vererek."

Sahir gülmeden edemedi. Ölümü getiren ve şu an ölüme yürüyen bir adamdı ama yine de neşesi yerindeydi. Sanki yaşasa şükredecek, ölse amenna diyerek bu dünyadan göçüp gidecekti. Mirza, bu tarz kafayı kırmış adamlara alışıktı, bundan ötürü sesini çıkarmadı.

"Ve devran yine senden yana olarak o gün o kızı gönderdi sokağa," dedi Sahir, bu detaydan rahatsız olduğunu belli ederek. "Kutluhan, hiçbirimizin yüzünü net görmediğini ve can korkusuyla bir şey hatırlamadığını söyledi. Aslına bakacak olursan öyleydi de ama ben seni göl evinde öldürmeye kalkınca benim kim olduğuma uyandı."

Canfeza, kartlarıyla insanları okuyan ve zekâsıyla hayatta kalmayı başaran bir kadındı. Hislerinin ne denli kuvvetli, istese sivri zekâsının kimlere zarar verebileceğini biliyordu Mirza. Sahir'i hatırlayıp daha sonrasında Kutluhan'ın mekânında görüp onunla yüzleşmeye kalkmasaydı sır perdesi dağılmayacaktı.

"Serhan'ın en büyük adamı ve yıllardır oğlunun yanında olan eski kurt Rafet, kızın gazinoda Kutluhan'la olan yüzleşmesini Bıçakçı'ya anlatmış," dedi kendisine yeni bir çay dolduran Sahir. Dumanı tüten çayını kendi önüne çekti. "Kutluhan'ın ısrarları ve sizin korumanız olduğu için kıza bir şey yapmaya kalkmayan Serhan, bu defa harekete geçti. Ancak yine başarılı olmadı çünkü orada da sen vardın."

Biten çay bardağını tabağa bırakan Mirza, geriye yaslanıp yapay sakallarını okşadı. İşte kördüğümün arka perdesi buydu, uzun süredir çözmeye çalıştığı düzenek kanıtlarıyla karşısındaydı. Sahir'i bulmanın işine yarayacağından emindi, öyle de olmuştu.

"Kızı kurtarıp yaralı bir adamını da rehin aldığını öğrenince elindeki tek kozu ortadan kaldırmaya karar verdi," dedi Sahir olağan bir durumdan bahsedermiş gibi. "Ancak ben her zaman ondan bir adım öndeydim, kaçtım ve saklandım. Şimdi de senden tüm bunları anlatma karşılığında beni korumanı istiyorum."

"Kabul," diyerek tek seferde onayladı Mirza.

"Yemin et Şahan Mirza," diyerek uyanıkça karşısındaki adamı izledi Sahir. Yıllarını bu işlere boşuna vermemişti. "Balabeyler ettikleri yeminden dönmezler, dönerlerse de beyliklerine leke sürerler."

Masada hafifçe öne doğru eğilen Şahan Mirza, bir şahinin keskinliğine ulaşan gözlerini karşısındaki adama dikti. Önce adama, sonra da kaldığı deliğe baktı. Belli etmek istemese de çaresizdi. Üstünü örtmeye çalışsa da öldürmeye çalıştığı bir adamın ayağına gidecek kadar yalnızdı.

"Bana anlattıklarını, Celayir ve Konsül'ün önünde anlattığın takdirde senin canını kendi kanım pahasına koruyacağıma yemin ederim." dediğinde Sahir'in bakışlarından geçen parıltı ne kadar etkilendiğini ele veriyordu.

Anlaşmalarını resmîleştirmek için elini uzattığında önce eline, sonra da karşısındaki adama baktı Şahan Mirza. Adamın uzattığı

eli yakaladı ve gözlerini şuursuz yüzünden ayırmadan hızla ters çevirdi. Sahir'in yüzünde oluşan acı dolu ifade anbean artarken ses çıkarmamak için kendisiyle cebelleşiyordu.

"Masasına oturduklarımız kendini bey sanmış," dedi büktüğü eli iyice döndüren Mirza. "Yemin ederek korumaya aldıklarımız, bizimle denk oldukları yanılgısına kapılmış ancak itin iz yaptığı yerde kurdun işi olmaz."

Büyük bir hırsla Sahir'in elini bırakan Mirza, odanın içindeki küçük kirli lavaboda adama dokunduğu elini yıkarken arkasındaki adam acıyla elini ovuyordu. Paslı aynadan Sahir'in yüzünde yeni yeni oluşan ter damlalarına ve insaniyete baktı.

"Cihangir seni buradan aldıracak ve her şeyi anlatacağın güne dek bizim korumamızda barınacaksın," dedi tükürür gibi konuşarak. Hak edene hak ettiğini vermeyi severdi. "Sonra da yok olacaksın. Hiç var olmamışsın gibi bir mezar kazdıracağım adına, mezarın içi boş olsa da ölümün baki olacak bizim tarafta."

Karşısındaki adamın erkeklik gururunu bile isteye ayaklarının altında ezmenin verdiği güçle, masanın kenarına yasladığı bastonunu aldı ve karanlık merdivenlerden çıkmaya başladı.

Bu işin çözülmesi, üstüne binen inanılmaz derecedeki ağırlığı silip süpürmüştü. Gerisi de Celayir'e kalmıştı. Kalbinde iğne ucu kadar merhamet olmayan abisinin her yeri al rengine boyayacağına hiç şüphesi yoktu. Fırından ayrılıp Cihangir'in onu beklediği yere, yine rolünü sürdürerek gitti ve arabasına bindi.

Mirza, kendisini beklentiyle izleyen adamına kayıtsız kalmadı. "Tabureyi ittim Cihangir'im, bundan sonrasını da boynuna urgan geçirilenler düşünsün."

Bundan sonrasını da Bıçakçı ve karanlık bir odada kendisini yiyip bitiren Kutluhan düşünecekti. Üstünde hem Canfeza'ya olanların vicdan yükü hem de kapısını çalmakta acele eden ölümün varlığı hâkimdi. Bundan sonrası için tüm kararlar, Balabeylerin merciine kalmıştı.

Sandığımdan daha uzun bir süre oyaladı beni odası. Giyinme odasında geçen dakikalarımda neredeyse bütün takım elbiselerine bakmıştım. Birbirinin aynısı çizgilere sahip olan takımla da gözle görülür tek fark renkleriydi. Şahan Mirza ne kadar sabit bir çizgiye sahip olduğunu giyiminde de göstermişti.

Onu salonda bıraktıktan sonra içecek bir şey almak için aşağıya indiğimde bulamamıştım. Görevli kadın evden ayrıldığını söylemişti. İşleriyle ilgilenmek zorunda olduğunu bilerek kendi başıma takılmaya çalıştım. Ne kadar başarılı olduğum tartışılırdı.

Tekrar odaya döndüğümde yatağın üstündeki telefonun titrediğini gördüm. Tuna'dan gelen görüntülü aramayla ne yapacağımı şaşırdım. Herkes Deren'in böyle lüks bir evde yaşamadığını biliyordu.

Aramayı meşgule attığımda bunun daha beter dikkat çekeceğini bildiğim için odanın çıkışına yöneldim. Bizim evin büyüklüğündeki ferah mutfağa girdiğimde günün menüsüyle ilgilenen şefler dönüp bana baktı. Camın önündeki masada çayını içen görevli kadın hemen toparlanarak hızla yanıma doğru geldi.

"Bir şey mi istemiştiniz?" dedi mahcup bir ifadeyle gözlerini üstümde gezdirerek. "Kusura bakmayın, seslendiğinizi duymadım."

"Seslenmedim zaten," dedim gülümsemeye çalışarak. Karşımdaki kadını yok yere stres etmek istemiyordum. "Cerrahi maske var mı diye soracaktım aslında."

Neden böyle bir şey sorduğumu ilk başta anlamayan kadın, şaşkınlıkla yüzüme baksa da isteğimi yerine getirmek için harekete geçti. Ben salonda beklerken evin temizlik bölümüne ait odasından, birkaç tane cerrahi maske getirdi.

"Çok teşekkürler," dedim büyük bir samimiyetle.

Teşekkürümü kibarlıkla kabul eden kadın mutfağa geçerken ben de merdivenleri çıkıyordum. Topladığım saçlarımı açıp yüzümün alnıma kalan kısmındaki morlukları kapattım ve cerrahi maskenin iplerini kulaklarımdan geçirdim. Odanın banyosunda normal göründüğüme ikna olduktan sonra konuşmak için en uygun yerin mutfak olduğu kanısına vardım.

Beyaz bir mermerin önünde durursam dikkatlerini çekecek herhangi bir ipucu bulamazlardı. Tuna'yı görüntülü aradığımda kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki damağıma vurduğunu hissettim. Çenemi bile titreten gerginliğimin arttığı sırada arama cevaplandı.

Kardeşimin çok sevdiğim kara gözlerini dünya gözüyle tekrar görebilmek, bana verilmiş en büyük hediyeydi. Yüzündeki alaycı ifadeyle bana bakıyordu. Deren'in hassas bünyesine alışmıştı, ikide bir hasta olmasına şaşırmıyorlardı.

"Bir salgın hastalığınız eksikti," dedi Tuna. Bana bakarken gülmeye devam ediyordu. "Karantinanız daha ne kadar sürecek? Yanlış anlaşılma olmasın özlediğimden değil, annem ikide bir *ara* diyerek başımın etini yiyor, ondan."

Özlemişti, benim yufka yürekli kardeşimin ablasına olan düşkünlüğünü dünya âlem bilirdi. Bunu belli etmeyi sevmese de bir günde beni özlediğini biliyordum. İstemsizce buruk bir gülüş yerleşti dudaklarıma. Yüzüm maskeyle kamufle edilmiş olmasaydı ağladığımı anlardı.

"Gözlerin sulanıp duruyor, belli ki hastalık sana da geçmiş," dedi kameranın içine girip yüzümü dikkatle incelerken.

Gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Erkek kardeşin bir ablaya olan bu düşkünlüğü görülmüş iş değildi. Tuna benim bu hayattaki göz bebeğimdi, onun hayatı için kanımın son damlasını bile verirdim. Zaten bu tufanı atlattıktan sonra bisikletini alacaktım.

"Aynen, hastalık bana da bulaşmış. Bugün gelip test yaptılar, sonuçlarım pozitif gelmiş," dedim burnumu çekerek. Ben olmasam onlar yaşayamazdı, onlar olmasa ben yaşayamazdım. "Bir hafta kadar sonra tekrar gelip test alacaklar, temiz çıkarsak karantina bitecek."

Yaptığım açıklamayı cankulağıyla dinledi, beni evde görmeyi her şeyden çok seviyordu. Ve biz ilk defa bu kadar uzun süre ayrı kalıyorduk. Bir haftayı duyduğunda yüzüne sirayet eden hayal kırıklığını anbean izledim ama bu hâlde eve dönmem imkânsızdı.

"Oğlum niye demiyorsun ablamı aradım diye," dediğinde annem, sesi önce uzaktan geldi ama sonra adım seslerini işittim. "Bir de ben göreyim kızımı özledim."

Annem bilseydi başımdan geçenleri, belki de babamdan daha beter bir duruma gelirdi. Bilmemesi gerekiyordu, yaşayabilmeleri için bilmemeleri lazımdı ve ben de elimden geleni yapacaktım. Annemin meneviş bakışları ekrana girdiğinde gözlerine çöreklenen endişeyi hissettim.

"Kızım," dedi tek nefeste. Anneler hissederdi, kırk kat beze sarılsanız da yaranızın nerede olduğunu bilirlerdi. "Çok mu hastasın Feza, gözlerin kan çanağına dönmüş. Ne ara sana da bulaştı da bu hâle geldin?"

"İşten çıkışında beni aradı *çok hastayım* diye. Biliyorsunuz ailesi yanında değil, ben de yardımcı olmak için geldim," dedim yalandan hapşırırken. Rol yapayım diye gerçekten yaralı olan yerlerimi acıtmıştım. "Hastalığı ilk evrede olduğu için hastalığın virüsleri canlıymış. Ben de kaptım işte, oldu bir kere, ne yapalım artık."

"Aynen kızım olmuş bir kere, siz kendinize iyi bakın, güzel güzel çaylar kaynatın, tez tez için," diye tembihine başladığında annem, söylediğim yalana inandığını anladım. "Ben size sıcak çorbalar yapıp getiririm her gün taze taze, tez zamanda atlatırsınız."

"Yok yok, hiç gerek yok anne," diye atıldığımda kaşları çatıldı ve neden böyle bir çıkış yaptığıma baktı. "Şimdi sana da bulaşır, hiç gerek yok. Hem ilaçları aldık ya, ben de Deren de kendimize iyi bakıyoruz."

"Sağlığında bile ne kadar üşengeçsin kızım sen, hastalığında mı kalkıp çorba yapacaksın," dedi annem şaşkınlığını saklayamayarak. Kızını iyi tanıyordu kadın. "Bir yaşıma daha girdim anacım, neyse dediğin gibi olsun bakalım. Hadi Allah'a emanetsiniz, arada haber et bize, sonra yanımdaki ömrümü yiyor."

"Hiç de bile," diyerek ekrana koca kafasını sokmaya çalıştı Tuna. "Annem ısrar edip duruyor diye aradım, yoksa öyle hareketlerim yok."

Gülmeden edemedim.

"Tuna'yı benim için öp, babama da gelince saçlarını keseceğimi söyle," dediğimde ağladığımın daha yeni farkına varıyordum. Ağladığımı sezen annem telefonu kapatmadı.

"Niye ağlıyorsun annecim?" dedi büyük bir şefkatle. Sinirlerimin bozulduğunu sanıyordu ama fazlası vardır. "Bir hafta kendi kendimize idare edemeyeceksek daha niye varız? Siz iyileşmeye bakın."

Konuşamadığım için başımla onaylamakla yetindim. Konuşmayı bitirdiğimde ise telefonun simsiyah ekranıyla yüz yüze geldim. Maskemi sıyırıp simama sinen çürüklerin varlığını seyrettim. Bu kızı tanımıyordum, ben bu yaralı kızı tanımıyordum. Yaşlarımı elimin tersiyle silip odaya döndüğümde Kubilay'ın araması düştü ekrana.

Aramayı cevaplayarak telefonu kulağıma yasladım. "Kusura bakma Zeze, sen konuşacak bir hâlde değilsin ama seni de rahatsız ettim."

"Önemli olmasaydı aramayacağını biliyordum Kubi," dedim burnumu çekerek. Bugünlerde iyice sümüklü olmuştum. "Benden başka kime gideceksin, çekinme söyle ne söyleyeceksen."

"Kutluhan yakamı tuttu. İlle de Feza'yla konuşacağım diyor, başka bir şey demiyor," dediğinde dişlerimi sıktım. Kutluhan'ın yüzsüzlüğü karşısında kelimelerin kifayetsiz kalışını seyrediyordum. "*Ben yapmadım, emri babam verdi,* dedi durdu. İlle de seni görüp, seninle konuşacakmış."

"Bu saatten sonra benim ona bir faydamın olmayacağını söylemedin mi?" diye yükseldim istemsizce, arsızlığına edecek küfrüm kalmamıştı. "Benim bu hâle gelmemle bir bağlantısı olmasa bile diğer meselelerle alakası var."

Bıkkınlıkla karışık yorgun bir nefes salıverdi Kubilay. Nasıl arada derede kaldığını en iyi bilenlerden biri de bendim. Onu yargılamıyordum ama abisi için elimden geleni yapmıştım. Bile bile sustuğum tüm gerçekler az daha beni hayattan koparıyordu.

"Ölmek zerre kadar umurunda değil, iyice kırmış kafayı zaten," dedi Kubilay abisinin bu durumuna içerlemiş hâlde. "Senin adını sayıklayıp duruyor, ben de bir şansımı denemek istedim."

"Buluşacağım," dedim tek nefeste. Bunu yapmanın benim hayatım için ne denli tehlikeli olduğunu biliyordum ama arkadaşım için yapmalıydım. "Ne söyleyecekse söylesin bakalım, tüm bunları telafi edeceğini hiç sanmıyorum."

"Şu tufanı bir atlatsın, hayatımdan siktir edeceğim iti," dedi Kubilay nefretini daha fazla içinde taşıyamayarak. "Gitsin içine gömüldüğü karanlıkta başka yerde boğulsun, annemi de hasta etmesine izin vermeyeceğim."

"Hayatta kalsa bile babasından vazgeçmeyecek Kubilay," dedim umutsuz bir hâlde. Bunları konuşuyor olmamıza inanamıyordum. "Her neyse, Mirza'nın emrini duydun, ben nasıl çıkacağım evden?"

"Orasını Deren'le ben halledeceğiz, sen merak etme," dediğinde Deren'in yanında olduğunu anladım. "Yarım saate orada oluruz, Deren yanına gelince sana planı anlatır."

Sonlanan telefon görüşmesiyle birlikte, kocaman bir parselde yer edinen malikânenin camından dışarıya baktım. Ben evden çıkmadan Mirza dönerse yaptığımız tüm planlar suya düşecekti. İç çekerek bizimkileri beklemeye koyuldum. Anlaşılan, Kutluhan ile Kubilay yanımızdayken konuşacaktım. Bu fikir biraz olsun güvende hissettirdi kendimi.

Çok geçmeden de Kubilay'ın arabası malikânenin önünde göründü. Korumalarla konuşurken yanındaki Deren'i işaret etti. Yüzüne maske takan Deren, kızıl saçlarını yüzüne örtmüştü. Neredeyse yüzünü sakladığını düşündüm. Kubilay dışarıda kaldı ve Deren ellerini montunun cebine sokarak malikâneye girdi.

Odamın kapısını açtığım sırada, görevli kadının Deren'i içeriye buyur edişini işittim. Hızlı adımlarla merdivenlerden inerek girişteki arkadaşımın boynuna atladım. Kendimden birini görmenin, hele de dünkü olaydan sonra onlara dokunabilmenin tadını çıkarıyordum.

Yüzümün hâlini fark eden Deren, endişeye bürünmüş bir şekilde çenemden tutarak suratımı sağa sola çevirdi. Görevli kadının bizi izlemesini umursamadan Kutluhan'a okkalı küfürlerini sıraladı. Yanakları pembeleşen görevli, bir kadından bu küfürleri işitmemiş olacak ki izin isteyerek yanımızdan ayrıldı.

Deren'i odama çıkarıp kapıyı kapattıktan ve bizi kimsenin dinlemediğinden emin olduktan sonra yanına gidip oturdum. Etrafına dikkatli gözlerle bakıp siyahlar içindeki mabedi izleyen Deren'in yüzünde imrenen bir ifade oluştu. Kaderde Şahan Mirza'nın yatak odasında, onun evinden kaçma planları yapmak da varmış.

"Nasıl çıkacakmışım bu F tipi cezaevinden, çok merak ettim," dedim bir ayağımı altıma alıp Deren'in karşısına otururken. "Kubilay bir planınızın olduğunu söyledi ama detay vermedi."

"Senin şu hâle gelmene sebep olan abisini düşündüğü için pekmezini akıtasım gelmiyor da değil," dedi bir hışımla. İstemeyerek

yanında getirdiği karton çantadaki peruğu çıkardı. "Benim kıyafetlerimi giyinip bu peruğu takacaksın. Zaten girişte yüzümde maske vardı, doğru dürüst bakmadılar bile."

Şüpheyle yatağın üstündeki peruğu aldım ve kıllı şeyin beni ne kadar rahatsız edebileceğini hayal etmemeye çalıştım. Üstelik tüm bunlara, hayatımı tehlikeye atan bir adam için katlanacaktım. Mirza'nın, evden kaçtığımı anladığında vereceği tepkiyi düşünmek bile istemiyordum.

"Emin misin?" diye sorarken peruğu gelişigüzel takmaya çalıştım. Bu hâlime gözlerini deviren Deren yerinden kalktı ve peruğu yatağın üstüne attı.

Uzun, mısır rengindeki saçlarımı enseme yakın gelecek seviyede topuz yaptı ve bileğindeki saç lastiğiyle sıkıca bağladı. Benden soyunmamı istediğinde alay ettiğini sandım ama ciddiydi. Kıyafetlerini giyinip montunu da üzerime geçirdiğimde ona benzemiş sayılırdım.

Peruğu büyük bir özenle başıma geçirdiğinde mavi gözlerim ve beyaz tenime kızıl renginin yakıştığını düşündüm. Deren de aynı fikirde olmuş olacak ki alıcı gözlerle beni süzdü. Şu hâlde bile kendimizi eğlendirecek bir şeyler buluyorduk.

Maskeyi de yüzüme geçirdiğimde dikkatle beni inceledi. "Göz rengin dışında bizi ele veren bir ayrıntı kalmadı. Kimseyle göz göze gelmemeye çalış yeter."

"Şahan Mirza, hepimizin ağzına edecek," dedim bu duruma kafamı olumsuz anlamda sallayarak, odanın kapısını araladım daha sonra. "Rahatsız edilmek istemiyorum, dinleneceğim!" diye seslendim.

Alt katın merdiven trabzanlarına gelen hizmetçiyi görünce geri çekildim. "Siz nasıl isterseniz efendim, beyefendi geldiğinde kendisini bilgilendiririz."

Aman bir bilgilendirin, diye düşündüm. Zaten bu kedi fare oyununu onun yüzünden oynamak zorunda kalmıştım. Üstelik Deren'i de bu malikânede bırakıp gidecektim. Omzumun ardından dönerek Deren'in yüzüne baktım ve kollarımı tekrar boynuna sardım.

"Bir dahaki görüşmemize kadar tek parça kalmaya çalış bacım," dedim içler acısı bir ses tonuyla. "Zira Şahan Mirza'nın öfke fırtınasından sağlam çıkacağını hiç sanmıyorum."

"İdare ederim," dedi ama sesindeki kararsızlığı duyumsamıştım. "Sen git hadi daha fazla oyalanmadan, bakalım Kutluhan'ın karın ağrısı neymiş?"

Odadan çıkıp basamaklardan inerken salona geçen görevlilerden biri bana başıyla selam verdi. "Gidiyor musunuz?" diye arkamdan seslendiğinde sadece başımla onay verdim. O bana yetişemeden evin çelik kapısını açtım ve dışarıya çıktım. Yüzüme vuran keskin soğuk ve her yanı saran korumaların varlığıyla dişlerimi sıktım.

Başımı önüme eğip ellerim ceplerimde bahçenin çıkışına ilerlerken esen rüzgârda peruğun uçmaması için dua ediyordum. Beni durdurmaya çalışan biri olmasa da dikkatlerinin üzerimde olduğunu biliyordum. Malikânenin çıkış kapısı önümde aralandığında, kapıda bekleyen Kubilay'ı fark ettim. Arabasının kaportasına yaslanmış, dalgınca telefonuyla uğraşıyordu.

Malikânenin dış sınırlarına ilk adımı attığımda, içimde yeşeren tedirginliğin büyüklüğü tarif edilemezdi. Kabullenmesem de Mirza'nın güvenlik duvarlarının ardına çıkmak kendimi çıplak hissetmeme neden olmuştu. Bu yüzden hızla Kubilay'ın arabasına bindim ve başımı önüme eğdim.

"Köz Kafa'nın iyi iş çıkaracağını biliyordum," diyen Kubilay anahtarı kontağa taktı ve araç hareket etti. "Seni sağ salim buraya geri getireceğim Zeze. Seni her ne olursa olsun koruyacağımı biliyorsun."

Başımla onayladım ama Bıçakçı'nın adamlarının karşısında Kubilay'ın büyük bir şansı olmadığını da en iyi ben biliyordum. Yine de verdiği teselliye inanmış gibi yaparak gideceğimiz yere kadar sessizliğimi korudum. Mirza'nın muhiti özel insanların yaşadığı bir yerde kaldığı için normal İstanbul trafiğine çıkmak bile epey zaman almıştı.

"Seninle olan konuşmalarını Rafet söylemiş Serhan Bıçakçı'ya," dedi Kubilay durağan biçimde arabasını sürerken. "Kutluhan, yıllardır yanında olan adamının sadakatinin kendisine olduğunu sanıyordu ama onun sahibi de babası çıktı."

"En başından beri benden hoşlanmıyordu zaten o adam," dediğim sırada Rafet'in donuk bakışları zihnime üşüştü. "Ölümümün sade ve temiz olmasını emretmiş ama adamlar bana ellerini bile süremedi."

Son söylediğimle birlikte kaşlarını kaldıran Kubilay beni süzdü. "Bu, pezevenklerin sana ellerini sürmedikleri hâlin mi? Kansızlar! İnsan bir kadına bunu nasıl yapar, bilmiyorum."

"Şahan Mirza iki saniye daha geç gelseydi, kurşun beynimi delecekti Kubi," dedim dolan sesimle. Bunu hemen sezen Kubilay'ın ela gözleri üstüme düştü. "Bir daha ailemi, bir daha sizi göremeyeceğim diye çok korktum."

"Olmadı işte sana bir şey, bundan sonra da olacağını hiç sanmıyorum," dediğinde Kubilay, bu eminliği karşısında kaşlarım çatıldı. "Şahan Mirza bütün güvenliğini senin için seferber etmiş. Aldığın son yara yüzünde, merak etme."

"Öyle olacağını hiç sanmıyorum çünkü evden kaçtığımı anladığında küplere binecek," dediğimde haklılık payım olduğunu bilen Kubilay, itiraz etme zahmetine bile girmedi.

Araba bizi Çakırtepe'ye götürürken oto yıkamada buluşacağımızı anladım. Mahalleye girdiğimizde kendimi on yaş daha almış gibi hissediyordum. Vücudumdaki yara veya çizikler değildi beni böyle hissettiren, ruhumda kanamaya başlayan yaşanmışlıklardı.

Ömrümden çalmıştı resmen, her gözümü yumduğumda kendi kusmuğumun kokusu doluyordu içime.

"Feza," diyerek bana seslenen Kubilay, elini omzuma koyup vücudumu sarstığında dalıp gittiğim için irkildim. "O kadar seslendim, niye cevap vermeyip de korkutuyorsun adamı? İn hadi, geldik."

Oto yıkamanın arka girişindeki arabadan indiğimde etrafı dikkatle kolaçan eden Kubilay kapıyı açtı ve bizi içeriye soktu. Kilidi dükkânın içinde de üç kere çevirdiği sırada içime dolan yağ kokusuyla tekrar güvende hissettim kendimi. Askıdaki iş tulumum gözüme çarpınca burada olmayı ne denli özlediğimi bir kere daha anladım.

"Gelmişsin," diyen seste inanılmaz bir şaşkınlık gizleniyordu. Görüş açıma giren Kutluhan, tükenmiş bir adamın imajına sahipti. "Benim için gelmişsin Canfeza."

"Yanlış anlaşılma olmasın," dedim yüzüne bakmadan konuşarak. "Kubilay'ın hatırı için buradayım, söyle ne söyleyeceksen, çok vaktim yok."

Düğmeleri kopmuş siyah gömleği birkaç gündür üstünde olduğundan buruş buruştu. Oto yıkamada yatıp kalktığını toz içinde kalan pantolonundan anladım. Başı sıkışır sıkışmaz soluğu kardeşinin güvenli limanında almıştı. Karman çorman olan saçları ve gözlerinin altına binen morluklarla beni izliyordu.

"Özür dilerim kızım. Valla çok pişman oldum seninle o adamın yanında konuştuğum için," derken samimiydi. Konuşma şeklinde bile mahcubiyet vardı. "Güvendim Feza. Yıllardır aynı ekmeği paylaştığım adam, konuşulanlar aramızda kalır diye düşündüm."

"Ama kalmadı," dedim peruğu başımdan çıkarıp yüzümün meydana çıkmasını sağlarken. "Gördüğün gibi, kalmamaktan da fazlası oldu. Şahan Mirza biraz daha gecikseydi kurşun kafatasımı delmiş olacaktı."

"Şükürler olsun ki sana bir şey olmadı," dedi bana doğru yaklaşırken. Yüzüme dokunmak için yeltenince izin vermedim. "İnsan sevdiği kadının ayağına taş bile değmesin ister."

Gelen itirafıyla boğazını temizleyen Kubilay, şaşkınlığını gizlemekte güçlük çekti. En başından beri beni ölüme yollayanın Kutluhan olmadığını biliyordum ama bir şekilde onun yüzünden olmuştu. Ölümüme izin verecek olsaydı bunu zaten en başından yapmazdı. O, en büyük hatayı adamına güvenmekle yapmıştı.

"Lan madem seviyordun kızı, niye attın o zaman kurtların önüne?" diyerek öfkeyle abisinin üstüne yürüyen Kubilay'ın kolunu son anda yakaladım.

"Hükmüm geçmedi, Serhan sana zarar vermemek konusunda bana söz verdi ama sözünü tutmadı," dedi Kutluhan. Alttan almayı tercih ederken bana birkaç adım daha attı. "Bir kere sarılayım bari Feza, sen de biliyorsun bu konuda kabahatli olmadığımı."

Kutluhan'ın bana yaklaşmasına izin verdiğimde aramızdaki mesafeyi sabırsızca tüketti ve hafifçe eğilerek kollarını etrafıma sardı. Sıkı tutuşu zedelenmiş kemiklerimi sızlatırken ses çıkarmamaya çalıştım. Burnunu saçımın dibine yaslayıp kendini sakinleştirmeye çalıştığı sırada kapı tıklatıldı.

Kubilay, tıklatılan kapıyı görmezden gelse de ikinci kez tıklatıldığında hızlı adımlarla dükkânın kapısına doğru ilerledi. Kimi gördüğünü bilmiyordum. Dükkânın kapısının süngüsü açıldı ve oto yıkamanın orta yerine kadar giren Balabey'in kan saçan gözleri etrafı taradı. Son olarak Kutluhan'ı bana sarılmış hâlde bulduğunda işler değişti.

Kutluhan'ın sıkıca sarılmış kollarını nasıl üzerimden çekti aldı bilmiyorum. Attığı yumruğun tesiri, beton zemine akan kan olarak gösterdi kendini. Zaten bitmiş bir hâlde olan Kutluhan, bu saldırıyı beklemediğinden iyice dengesi bozuldu. Karşısındaki

adamın karşılık vermediğini anlayan Mirza dur durak bilmedi, bir diğer yumruğu da Kutluhan'ın karnına geçti.

Dizlerinin üstüne çöken ve ağzındaki kanı yere tüküren Kutluhan deliler gibi gülmeye başladığında kaşlarım çatıldı. Yüzüne sinen delilik her saniye artarken oto yıkama gülüşleriyle sallanıyordu. Bunu bilerek yaptığından emindim.

"Soluğu burada alacağını biliyordum," dedi Şahan Mirza'nın ayaklarının dibine tükürmeyi ihmal etmeyerek. "Geç kaldın ama kokusunu içime çektim bile. Şimdi çekip vursan da ölmem Balabey."

Kışkırtması Şahan Mirza üzerinde oldukça etkiliydi. Öfkenin sırtına binen hâline ilk defa şahitlik ediyordum. İstese de kendisini frenleyemiyordu. Kirpiklerini kaldırıp gözleriyle beni avladığında ne diyeceğimi bilemedim.

"Şimdi çekip vurmasam bile bir gün canını alacak kurşunun benim silahımdan çıkacağına emin ol," dediğinde sesindeki yemini işiten bir tek ben olamazdım. "Feza'ya bir kez daha dokunmaya ya da yaklaşmaya çalışırsan, seni düştüğün bok çukurunda boğarım Bıçakçı."

"Hayatta olduğum müddetçe onu sana bırakmayacağım," diye cevap verdiğinde Kutluhan, dizlerinin üstüne çökmüş bir adama göre fazla cesaretliydi. "Senin gibi incili kaftanlarla büyümedim ben, tırnaklarımın arasında duruyor Çakırtepe'nin bütün kiri pası. Sen piçsen ben senden daha piçim ve nefes aldığım sürece de bu başı karşında eğmeyeceğim."

Kutluhan'ın yakasına yapışan Şahan Mirza, diyeceği kelimeleri yuttu. Mantığını kuşanmaya çalıştığının bir ben mi farkındaydım bilmiyorum ama her an patlayacak bir volkan gibi hazırdı. Yakasından tutup burnunun dibine çektiği adamın kara gözlerine meydan okuyarak baktı ve kendisine yakışır şekilde konuştu.

"Unuttuğun bir şey var," dedi tükürür gibi, lafı gediğine oturtacağı dakikayı bekledi. "Senin tozunu yuttuğun, bokunda boğulduğun sokakların sahibi biziz."

Kutluhan'ı yaralı bir köpek gibi iterek oto yıkamanın dışına ilerledi. Gitmesini beklemezken kapının ağzına kadar gitti ve hâlâ oto yıkamanın içinde dikilen Cihangir'e yan gözle baktı. Dişlerini sıktığını, kemikli yüzünün dalgalanmasından seçebiliyordum.

"Alın şunu."

Kısa ve öz biçimde kurduğu cümleyle kimi kastettiğini anlayamadığımda Cihangir de dışarıya çıktı. Abisini yerden kaldırmaya çalışan Kubilay'ı iten Kutluhan devrildiği yerde kaldı. Ona ilk defa acıdığımı fark ederek yanma yaklaştım ve yüzün baktım. Çocukluğumu geçirdiğim adamla yakından uzaktan alakası yoktu.

Oto yıkamadan içeriye giren iki tane izbandut gibi adam kollarıma yapıştığında ne yapacağımı şaşırdım. Bedenimi izinsizce oyuncak bir bebek gibi dışarıya sürüklerken peşimizden gelen Kubilay'ı Cihangir engelledi. Deyim yerindeyse yaka paça Mirza'nın arabasına bindirildim ve kapı hızla kapandı.

Kilitlerin mekanik sesini işittiğimde ise camı yumrukluyordum ama hareketlerim kimsenin umurunda değildi. Araç mahalleyi arkasında bırakıp anayola çıkarken karşımdaki adamın gözlerini dikip baktığı varlık bendim.

"Seni evde bulamadığımda ne yapmak istedim biliyor musun?" diye sorarak öne eğildiğinde sessizliğimi korudum. "İnşa etmek için yıllarımı verdiğim o koca evi ateşe vermek istedim. Senin içinde olmadığın her yeri yakıp kül etmeyi diledim."

Dilimin tutulduğu sayılı dakikalardan birini yaşıyorduk. Sessizliğim ona da bulaşmış olacak ki o da tek kelime dahi etmedi. Evine varana dek kimseden çıt çıkmadı, huzursuz yolculuğumda

yaptığım hatanın farkına vardım. Kutluhan'ın yanına gitmek bir hataydı. Bir şeyleri düzeltmek yerine daha da mahvetmişti.

Kapılar açılıp malikânenin ihtişamı gözler önüne serildiği sırada gök ikiye ayrılmış gibi gürledi. İstemsizce oturduğum yerde rahatsızca kıpırdandım. Araç malikânenin verandasına yakın bir mesafede durduğunda Cihangir kapımızı açtı.

Önden eve giren Şahan Mirza'nın heybetine izlerken, "Şu koca âlemin raydan çıkaramadığı adamı birkaç gün içinde freni patlamış arabaya çevirdin. Kime çarpacağını, kimin yanında patlayacağını kestiremez olduk," dedi.

Cihangir'in söylediklerinin peşi sıra yağmur yağmaya başladığında omuzlarım içeri doğru büküldü. Elimde olmayan nedenlerle geldiğim konuma ve uğraştığım işlere baktım. Ben ne bu malikâneye ne de beni yanında tutmak için tüm olanaklarını seferber eden bu adama aittim. Gitmeliydim, ait olduğum yerden başka bir yerde nefes almam mümkün değildi.

"Deren'i evine mi bıraktınız?" diye sordum alakasızca.

"Öyle yaptık," dedi Cihangir büyük bir kinayeyle. Sanki *biz senin uşağın değiliz* der gibi bir hâli vardı. "Kız da bu öfkeden nasibini aldı, Kutluhan'ı bilmem ama Deren'in bir daha yanına yaklaşacağını sanmıyorum."

"İyi eğlendiriyor muyuz seni? Çünkü tüm bu kaosta alay edecek ve keyiflenecek şeyler bulan tek kişi senmişsin gibi geldi de bana," diye Cihangir'e çemkirdiğimde kirpiğime yağmur tanesi düştü.

"Bana laf yetiştireceğine içerdeki fırtınayı nasıl dindireceğini düşün," dedi benimle uğraşmaktan vazgeçmeyerek. "Yapmayacaktın, bir kez daha güvenini sarstın."

Güvenini sarsma hususuna değindiğinde sessizliğimi tekrar kuşandım ve eve girdim. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur tüm araziyi yıkarken çalışanların hepsinin bozuk attığını fark

ettim. Evden kaçışım, onların hepsinin ihmali olarak görülmüş olmalıydı. Yeni bir vicdan azabıyla odaya çıktım.

Fon perdeleri çekildiği için zifiri karanlığa bürünen odayı, dışarıda çakan şimşeğin ışığının aydınlattığını ve sırtını yatak başlığına vererek uzanmış olan Şahan Mirza'nın gölgesini gördüm. Komodinin üzerindeki lambanın açma düğmesine bastığında sağ profiline vuran sarı ışık, ölümcül gözlerini açığa çıkardı.

Tekrar düğmeye bastığında karanlık yeniden ortalığı sardı. Yeni darbesiyle ışık yandığında ise dikkatli gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm. Bakışlarının etkisini üzerimden atamadan tekrar karanlığa gömüldü.

"Sana bu evden çıkmayacaksın dedim ama seni Kutluhan'ın kollarında buldum," diyerek karanlıktan bana doğru konuştuğunda sesinin karanlıkla olan ahengi içimi ürpertti. Işığı tekrar yaktı. "Şimdi seninle ne yapmalıyım, sen söyle," dedi gayet samimi bir ses tonuyla.

"Pilav diye salacak hâlin yok," dedim her zamanki gevezeliğimi takınarak. "Kutluhan'ın yanına Kubilay'ın hatırını kırmamak için gittim. Ayrıca Kutluhan benim çocukluk arkadaşım, bana sarılabilir ve bu seni hiç ilgilendirmez."

"Seni ölüme gönderen çocukluk arkadaşın," dedi düğmeye basıp tekrar karanlığa gömülürken. "Ayrıca çocukluk arkadaşın diye evlatlık alıp besleyecek hâlimiz yok. İstediğin zaman istediğin kişiye sarılma hususuna da gelecek olursak."

Işık tekrar yanıp da tutkuyla yanan bakışlarını aydınlattığında, "İnsanların seninle temas eden uzuvlarının kopmasını seviyorsan, istediğini yapabilirsin," diyerek tamamladı sözlerini.

Ağzından çıkanları kulağı duyuyor mu acaba, diye düşünerek yüzünü dikkatle inceledim ama son derece ciddiydi. Onun bu sahiplenici tutumu o kadar ani ve hızlı gelişmişti ki benim gibi özgürlüğüne düşkün bir kadının ona uyum sağlaması imkânsızdı.

"Kafayı yemişsin," dedim Deren'in montunu çıkarıp kenardaki şifonyere bırakırken. "Kafayı, insanları kontrol edeceğim derken hepten yemişsin."

Işık tekrar sönüp bana tepki vermediğinde, elimde tuttuğum peruğu bırakmak için yatağa doğru ilerledim. Kırmızı saçları komodinin üstüne bıraktığım sırada sıcak nefesini yüzümde hissettim. Bileğimi saran çelik parmakları beni hızla yatağa çektiğinde ne olduğunu anlayamadım.

Sırtım yatakla buluşur buluşmaz üzerime çıktığında avına saldıran bir yırtıcı kadar sabırsızdı. Kollarımı başımın üstünde birleştirip yüzüme eğildiğinde kocaman olmuş gözlerle karşımdaki adamı izliyordum. Hafifçe kanlanmış hareleri bugün fazlasıyla yorulduğunu ele veriyordu ancak hâlâ beni zapt edebilecek güce sahipti.

"Bu pozisyondayken de başkaldırsana," dedi oldukça karanlık bir ses tonuyla. Pantolonunu bacak arama bastırdı sertçe. "Erekşiyonum sana sürtünürken de kafa tutsana bana."

Kulaklarım işittiklerini inkâr etmeye meyletse de oradalardı ve söylenmişlerdi. Onun erotizm içerikli konuşması, dışarıda yağan yağmurun gürültüsüne karışırken kendisini bana bastırmaktan vazgeçmedi. Burada ve yanında olduğuma kendisini inandırmaya çalışır gibi bir hâli vardı.

"Yapamaz mıyım sanıyorsun?" diye sordum, kaybedeceğimi bildiğim bir oyuna girmenin heyecanıyla. "Bacaklarının arasındaki çükünden korkuyor olsaydım bugüne kadar dilimi tutardım. Beni istediğin şekilde yönetemezsin, senin sandığının aksine benim de prensiplerim var. Ve bu prensiplerin içerisinde bir erkeğin boyunduruğu altına girmek yok."

Burnunu burnuma sürterek başlattığım oyuna oldukça geniş bir gülümsemeyle baktı. Onunla uğraşıp sinirlendirebilecek güce sahip olmam neşesini yerine getirmişti. Burnunu gerdanıma

bastırırken sessizdi. Bir anda alevlenen sinirinin küllendiğini hisseder gibi oldum.

"Antibiyotiklerini içtin mi?" diye sorduğunda son derece ciddi bir ses tonuyla az daha çığlık atacaktım.

"Kalk lan üzerimden!" diye tepindiğimde sesli gülüşünü işiterek ilk birkaç saniye kaskatı kesildim altında. "Senin obsesif dengesizliklerinle daha fazla uğraşamayacağım, senin aksine aklım bana zor yetiyor."

"Bu cümleden bana zeki demek istediğini çıkardım," diyerek geri çekildi ve tam üzerime abanmışken güldü. "Ve de seni öpmemi istediğini de anladım."

Son söylediğini itiraz etmek için araladığım dudaklarımı ansızın saldırıya geçen diliyle savuşturduğunda bunu yapmayı uzun zamandır bekliyormuş gibi bir açlığı mevcuttu. Dudaklarım onun tutkusuna yeterli karşılığı vermeye çalışırken örseleniyordu ama yaşattığı duygular, çürüyen yanlarımda yeni çiçeklerin filizlenmesine neden oluyordu.

Şahan Mirza Balabey, bacaklarımın arasındaki hükümdarlığını ilan etmiş biçimde kendisini bana bastırıp dudaklarımı yutarken ve bunu afiyetle yaptığına dair inlemeler çıkarırken ona karşılık veriyordum. Ona itiraz etmek için aralanan dudaklarım, ona yetişmek için uğraş veriyordu.

sekiz

Güneşin gecede kaybolduğu, karanlığın şehrin etrafını sarıp sarmaladığı bir gündeydik. Dilimizde biriken söylenmemiş sözlere eşlik eden derin bir matemi soluyorduk. Alınacak kararların gölgeleri sadece dışarıda değil, içimizde de dolanıyordu. Kan dökülecekti ve bunun bilinci, karabasanların üzerimize çöreklenmesine neden oluyordu.

Şahan Mirza'nın evinde bir haftamı doldurmuştum. Yüzümde ve vücudumda yer alan deformasyonlardan geriye sarımtırak renkler kalmıştı. Fiziksel olarak iyileşmem hızlı olmuştu ama aynısını ruhum için söylemek epey zordu.

Görevli kadın bugün için gerekli olan ve olabilecek her şeyi odaya getirmişti. Ayaklı kıyafet askısındaki giysilerin hepsinin siyah tonlarında olduğu dikkatimden kaçmazken,

resmî nitelik taşımaları da gerginliğimin iki katına çıkmasına neden olmuştu.

Nihayetinde koyu renk bir *skinny jean'da* karar kılmış, üstüne giydiğim askılı ipek bluzla kendimi daha rahat hissetmiştim. Ayaklarımdaki sivri burun *stiletto'larla* oradan oraya koştururken odada kalmasını istediğim son parçaya uzandım.

Siyah *blazer* ceket hemen kalçamın altında bitiyor ve giyimimin ağırlık kazanmasına neden oluyordu. Omuzlarıma dökülen maşalı saçlarımı geriye attım ve yüzümü son bir kere daha dikkatle inceledim. Fondöten sararmaya durmuş morluklarımı kapatmaya yetmişti, kaşımın çaprazında kalan yaranın işini küçük bir bant görmüştü.

Kısa uçlu keskin *eyelenir'ıma* eşlik eden kırmızı rujla istediğim imajı çizdim. Kaçırılmıştım, ölümle burun buruna geldiğimi hissetmiştim ama işte o yoldan bir şekilde geri dönmeyi başarmıştım. Ve bugün tüm süreci yaşamama neden olan kişilerin hüküm giyeceği gündü. Ne olursa olsun topuklu ayakkabılarımdan ve kendimden vazgeçerek zayıf görünmeyecektim.

Herhangi bir zayıflığımı örtmeye çalışmıyordum çünkü öyle biri olmadığımı en iyi ben biliyordum. Odanın kapısı tıklatıldığında gelen kişinin kim olduğunu bilerek olumlu bir homurtu çıkardım. Şahan Mirza, her zamanki gibi simsiyah bir takım giyinmişti ve üzerinde jilet gibi duruşu bugünün önemini vurguluyordu.

Slim fit beyaz gömleğinin üstüne kravat takması, şaşkınlıktan kaşlarımı kaldırmama neden olmuştu. Demek ki kravatlarını böyle günlerde kullanıyordu. İskambil kâğıtlarındaki sembollerden biri olan maça, kravat iğnesiydi.

Altın renkli iğne siyah kravatında bir yıldız gibi parıldarken özenle geriye yatırılmış saçlarından iki tel özellikle bırakılmıştı. Alnına kıvrılan iki küçük tutam ve hemen tutamların bitimindeki çekik gözleriyle tehlikeli bir güzelliği vurguluyordu.

"Hazırsın," dedi beni aşikârca süzerken ceketim ve üstüne dağılan açık renk saçlarım şimdi daha dikkat çekici görünüyordu. "Kırmızı ruj sürecek kadar da hazırlıklısın."

Ne zamandan beri erkeklerin, kırmızı rujun anlamını bildiğini düşündüm. Onun bu denli donanımlı ve dikkatli olması, giyindiğim zırhta güçlü delikler açarken sesimi çıkarmadım. Sıkı kot pantolonumun tek cebine elimi sokarak yanına ilerledim.

Topuklu ayakkabılarım beni göz hizasına gelebilecek şekilde yükseltmişti. Ben kısa bir kız sayılmazdım, o ise uzun bir adamdı. Ancak her şekilde yan yana geldiğimizde ortaya çıkan ahenk, kalbime zarardı. Etkileyici olduğunu bile bile gözlerinin içerisine bakarak gülümsedim.

"Güç, mücadele ve hırs diyorsun," derken işaret parmağımla maça şeklindeki kravat iğnesine dokundum. "Kartlarını ve onların içerdikleri tehdidi Konsül'e sokamayınca böyle bir çözüm buldun demek."

İşaret parmağımı hafifçe sürterken elimi bileğimden yakaladı. "Biraz daha bu hareketi yapmaya devam edersen gün farklı bir yerde biter Feza. Kravat iğnemin rahatlatılmaya ihtiyacı yok, şimdi geri çekil ki işimizi yapabilelim."

Dudak büktüm ve elimi kıskacından yavaşça çekip aldım. Onunla oyun oynadığımı bilmesine rağmen etkileniyordu. Bu yanının bende nasıl ilkel bir istek uyandırdığını fark ettiğimde mantığımın iplerine sıkıca sarıldım. Bugünkü yüzleşmeden sonra evime dönebilecektim. İyileşmiştim ve gerekli kişilerle olan işimi de bitirip normal hayatıma devam edecektim.

Tek bir sıkıntı vardı. Normal hayatıma dönsem de artık inkâr edemeyeceğim bir eksiklik hissedecektim. Ve bunun hemen karşımda olan adamla bir bağlantısı olduğuna emindim. Sonunda dünyalarından çıkıp gidebilecektim ama şimdi işler daha beter karışmıştı.

"Daha fazla bekletmeyelim adaleti, bu zamana kadar yeterince bekledi," diyerek yatağın ayak ucuna bıraktığım küçük siyah çantayı aldım.

Birlikte evden çıktığımızda bizi kapıda bekleyen araçların, su fıskiyesinin çemberi etrafında nizamlı biçimde dizildiğini gördüm. Tehlikeli bir parlaklığa sahip olan üst mertebe lüks araçlar ve onların en önündeki *Porsche* bizi bekliyordu.

Böyle bir gösteriye ne gerek olduğunu düşünürken kapımı açan şoförle, Balabey'in gücünün hiddetine daha fazla bakamadım. Yavaşça aracın arka koltuğuna oturduğum sırada diğer tarafa Şahan Mirza geçti.

Şoför aracı hareket ettirip de önden ilerlediğinde Cihangir elini uzatıp kornaya bastı. Duyulan sesle aynı anda frenlere asılan araçlar bir bir malikânenin bahçesinden ayrıldı. Sahil şeridinde birbirine bağlı vagonlar gibi ilerleyen arabalar, trafikteki herkesin dikkatini çekiyordu. Bir ara telefonla videoya alanları bile görmüş olabilirdim.

Söylediklerine göre Konsül'ün toplantı mekânı Anadolu yakasında kalıyordu. Bu yüzden yolculuğumuz sandığımdan uzun sürdü. Sessizliğini bir an bile bozmayan Şahan Mirza, bir kolunun dirseğini arabanın kapısındaki el tutacağına yaslamıştı, işaret parmağıyla dudağında ritim tutuyordu.

Hayır gergin değildi, bundan sonrasında neler yapacağını planlıyordu. İşler geç olsa da istediği gibi ilerlemişti, Kutluhan ve Serhan Bıçakçı yargılanacaktı. O da biliyordu ki bu yargılanışın sonu ölümle noktalanacaktı. Gergin olması gereken kişi karşımda değildi, muhtemelen Konsül salonundaydı.

Ayla birlikte süzülen denizin etrafında dolandık ve karşısına geçtik. Köprü bizi İstanbul'un karşıda kalan dünyasına taşırken şehrin kalabalığı ve akan hayatında herkesin bir telaşesi olduğunu gördüm. Normal telaşlarının, insani ihtiyaçlarının ve eğlencelerinin... Ben ise İstanbul'un sahibi sayılacak bir mafya baronunun

arabasında, diğer mafya baronlarının olduğu toplantıya götürülmek üzere bu arabaya binmiştim.

Plakaları fark eden köprü güzergâhındaki ücretli geçiş yerlerinin ve resmî yerlerin yol verdiği, dikkatimden kaçmamıştı. Aralık camdan dışarıyı izleyen Şahan Mirza'nın efsunlu sesi ortama yayıldı.

"Ortalığa sis çökmüş Cihangir'im," diye mırıldandı havayı içine çekerken. "Kan kokusu da var, demek ki tüm kurul orada."

"Kurt kırk gün plan yapar, bir gün ava çıkarmış üstat," diye cevap verdi Cihangir. Hafifçe yan dönerek beyine baktı. "Şimdi av vaktidir, hak ettiğimiz kanı dökeceğiz."

Bu konuşma midemde bir şeylerin hareketlenmesine ve öğürmek istememe neden olurken sesimi çıkarmadım. Balabey, Cihangir'in söylediklerini başıyla onayladı ve bekledi. Çok geçmeden araç sahil şeridinden çıkıp daha tenha yollara girdi. Bizi takip eden ve ara sıra çevremize geçen araçlarla birlikte dik yamaçların ev sahipliği yaptığı ara sokaklara giriş yaptık.

Araçlar normal mahallelerin içinden geçerken bu görüntüye alışmış olan birkaç kişinin selam verdiğini bile gördüm. Önce ellerini kaldırıyor, sonra da kalplerine yaslıyorlardı. Sakin ve temiz bir mahalleydi, üst segment olmasa da bizim gibi insanların oturabileceği bir muhit değildi.

Araçlar büyük dağlık arazinin önünde durdu. Dağ diye tasvir ettiğime bakmayın, yeşil ağaçların süslediği geniş yamaçta görünürde pek bir şey yoktu. Kapısı açılan Şahan Mirza araçtan indiğinde Cihangir de benim tarafımın kapısını açtı.

"İyi alıştın sen de bu hanımefendiliğe," diyerek bana dalaşmadan edemedi. "Çok uzun sürmez ama benden söylemesi."

"Hatırlat da müsait bir günde senin çatallı dilini kör bıçakla keseyim," dediğimde Cihangir'in yüzünde yer edinen keyifli gülümsemeyi seçtim. "Belki o zaman her fırsatta bana dadanmaktan vazgeçersin."

Söylediklerime ufak bir göz baymasıyla karşılık verirken diğer araçlardan inen adamlar etrafımıza yığılmıştı. Purosunu yakan Şahan Mirza, başını ağaçlarla dolu yamaca doğru kaldırarak kısık gözleriyle manzarayı izledi. Onun baktığı yere dikkatle odaklandığımda yanan sarımtırak ışıkları gördüm.

"Bana o tepeye tırmanacağız demeyin," dedim topuklu ayakkabılarıma bakarken.

"İstersen tepeme çık," diye bana cevap verdiğinde Cihangir, tırnaklarımla gözlerini oymak istiyordum. "Kim dedi sana boyum kadar topukluları giyin diye. Mecbur çıkacaksın, oraya arabayla gitmek imkânsız."

Bizim didişmemizi duyan Şahan Mirza hiç sesini çıkarmadı. "Çok konuşma be, gördüm zaten yine muşmula suratını, bugün de işim rast gitmeyecek."

"Bu da ne hayır bekliyorsa işinden," dedi eliyle beni Mirza'ya gösterirken. "Adamları tahtalıköye göndermeye gidiyoruz bacım, küçük beynin kısa devre yaptı herhalde ki bu işte hayır görüyorsun."

Bu kadar erkeğin içinde olmasaydım Cihangir'e hareket çekeceğimden emindim. Elim kolum bağlı, yamacı nasıl tırmanacağımı düşündüğüm sırada Mirza'nın sigarası bitti ve yokuşu ilk o tırmanmaya başladı. En başta toprak yol olsa da sonrasında yukarıya doğru kıvrılan ahşap merdivenleri gördüm.

Basamakların arkası kesilmeden ilerlemeye devam ederken karınca sürüsü gibi olan tırmanışımıza göz devirdim. Gören de Beyaz Saray'a gittiğimizi sanacaktı anasını satayım. Öyle zengin baronların böyle yeşil içinde kokuşmuş bir yapıya sığınacaklarını hiç düşünmezdim. Zaten Şahan Mirza'nın da o tür yerlere ilgisi olduğuna emindim. Her seferinde beni küf kokulu bir tarihî eser bozmasına sürüklemesinden anlamıştım.

Nefes nefese kaldığım sıra omzunun ardına döndü. "Çok mu yoruldun?" diye aniden sorduğunda benim de duruşumla birlikte herkes hareketsizleşti.

Ne diyeceğimi bilemedim. Otuzdan fazla adam kulak kesilmiş, bizi dinliyordu. "Normalde bu tarz yokuşları kullanmadığım için alışık değilim ve yoruldum," diyerek ayağımdaki topukluları işaret ettim.

Çıktığı merdivenleri inerek yanıma geldiğinde ne yapacağını kestiremedim. Diz çöktüğünde utançtan bayılacak gibiydim. Elimi sırtına koymamı sağladıktan sonra uzanıp önce ayakkabımın birini, sonra da diğerini ayağımdan çıkardı. Serin ahşabın üzerinde büzüşen beyaz ayaklarıma birkaç saniye baktı. Herhangi bir sıkıntıları var mı diye düşünerek ben de eğileceğim sırada aniden havalandım.

Tek hamlede beni kucaklayarak, diğer elinin parmaklarına taktığı topuklu ayakkabıların kayışlarıyla birlikte merdivenleri çıkmaya başladığında çenemi omzuna yasladım. Bizi kötü gözlerle izleyen Cihangir'e dil çıkardığımda arkadan peşimiz sıra çıkan korumalardan bir gülme sesi işittim.

Cihangir'i mosmor etmemden keyif alan korumalar gülüşünü frenleyemezken, Gecekan'ın ölümcül bakışları üzerlerine devrildi ve hepsi aynı anda ağzına fermuar çekti.

"Cihangir'le uğraşmak çok mu eğlendiriyor seni?" diye sorduğunda Şahan Mirza, ekolu sesini hemen dibimde hissetmek içime sıcak bir suyun akmasına neden oldu.

"O da benimle uğraşmasın," dedim yüzümü ona çevirip oyunbazca omuz silkerken. "Her fırsatta laf sokup duruyor. Hayır, anlamadım ki neyine ortak oldum da benden bu kadar hazzetmiyor."

"Bence beni seninle paylaşamıyor," diyerek kafasını olumsuz anlamda sallayan Şahan Mirza, kucağında bir insan taşımıyormuşçasına tıkanmadan basamakları çıkıyordu. "Şimdi bir düşün bakalım neyine ortak olduğunu."

"Paylaşacak bir durum yok, ben gidiciyim ama o kalıcı," dedim aniden bir gerçeği yüzüne vururken. Bunu duymak hoşuna gitmemiş olacak ki çenesi kaskatı kesildi. "Bugünden sonra bir bağımız kalmayacak. Sonunda üstüne yıkılan suçtan da kurtulmuş olacaksın."

Beni kucağına sabitleyen parmakları sıkılaştığında vücudumu bedenine bastırdığını hissettim. Hâlâ yanında olduğumu hissetmeye çalışır gibi bir hâli mevcuttu. Gözlerini yüzüme çevirdiğinde bakışları önce dudaklarıma, sonra da kollarımı boynuna sardığım için sıkışıp iyice ortaya çıkan göğüslerime kaydı.

"Sen benim aklımın ayarlarıyla oynuyorsun ama bakalım bu işin sonu nereye varacak Feza," dedi ismimi vurgulu söyleyerek. "Küçük beyaz ayaklarını gördüm, şimdi de beni başka yerlerinle tavlıyorsun. Acaba seni hiç bırakmasam mı?"

Söylediklerıyle birlikte kocaman olmuş gözlerime gülerek baktı yeniden. Alışık olmadığım bir gülüş yüzüne yerleşirken benimle olduğu dakikalarda ne kadar keyiflendiğini fark ettim. Kaskatı hâlde duran yüzüne güneş vuruyor da ışığı her yeri aydınlatıyormuş gibi geliyordu.

Yolculuğumuz yarım saatin sonunda bittiğinde, beni kucağında taşımaktan şikâyet etmeyen Şahan Mirza yavaşça yere indirdi. Ayakkabılarımı giydiğimden emin olduktan sonra geriye çekildi. Önümüzde uzun ve dik bir merdiven kalmıştı, ondan sonrası eski köşk diye tahmin ettiğim yere açılıyordu.

Aniden aramıza mesafelerin girmesi ve onun üstüne ağırlığının kisvesini giyinmesiyle dişlerimi sıktım. Buydu işte, bizim bütün gerçeğimiz ve sonumuz buydu. Balabey önden, biz arkasından çıktığımızda dikkatim düşüncelerimden koptu çünkü tanık olduğum manzara farklıydı.

"Karaçınar Köşkü," dedi hemen yanımda duraksayan Cihangir. Başını hafifçe geriye verip etrafındaki ışıkların aydınlattığı köşke baktı. "Sessizliğin Sarayı, burada yaşananların burada kaldığı ve tarihe gömüldüğü saray."

Son basamaktan hemen sonra ağaçların içerisine sığınan ve artık onların bir uzvu hâline gelmiş köşkü inceledim. Dış cephesindeki koyu kırmızı taşlarla örülmüş, yer yer de siyah ahşap kullanılmıştı. Üç katlı olmasına karşın yağmur yemiş gibi duran bir hâli vardı.

Adam kaynayan bahçesine girdiğimizde Cihangir'in özellikle bir gölge gibi peşimden geldiğini anladım. Burada Şahan Mirza'nın benimle özel olarak ilgilenmesi beklenilemezdi. Böyle bir hareket, onun güç dengesini amorti ederdi.

Bakışlarım adamların arasındaki tanıdık simayı seçtiğinde Rafet'in kararan yüzünü gördüm. O gün oradaydı, tıpkı bir dost gibi ağzımdan çıkan her kelimeyi dinlemişti ancak empati kurmamıştı. Sadece kendi çıkarı için bilgileri toplamış, sonra da onları efendisine ötmüştü.

"Kaderde bu şekilde karşı karşıya gelmek de varmış Rafet," dedi Cihangir, hafifçe duraksayıp imasını yerine oturturken. "Biraz çökmüş gördüm seni. Üzülme, bu kadar beyin kapısında havlayacağın yeni bir bey bulursun."

"Haddini bil Gecekan," diyerek dişlerinin arasından konuştu Rafet. "Bugün hır çıkarmak derdinde değiliz, hüküm neyse ona boyun eğeceğiz."

"Hele bir hırla da o it soyu dişlerini etrafımızda göreyim," diyerek kaskatı bir ifadeyle konuştu Cihangir. "Bak gör o zaman hüküm nasıl giyiliyor, ölüm nasıl ansızın geliyor."

Konuşmalarına hiç dâhil olmasam da ara ara Rafet'in bakışlarını üzerimde hissettim. Yeterince gerginlik olduğunu bildiğim için yavaşça Cihangir'in koluna dokundum. Varlığımı unutmuş olan Cihangir önce ona dokunan ele, sonra bana baktı. Kehribar bakışlarında dalgalana hırs, her an dışarı taşacakmış gibiydi.

Başımla köşkün içini işaret ettiğimde ne demek istediğimi anlayarak durdu. Rafet'e son kez öfkesini belli ederek baktı ve birlikte köşkten içeriye girdik. Ahşaptan oluşan iki kanatlı kapının üstünde aslan yüzü vardı.

Kapının ağzındaki iki görevli, içeriye girişimizin ardından bizi basamaklardan yukarıya doğru yönlendirdi. İçerisi ne çok karanlık ne de çok aydınlıktı. Kadifeyle karışan hafif aromalı kokuyu içime çekerek kırmızı halı serilmiş basamaklardan tırmandım.

Orta kat, Konsül'ün toplantı merkeziydi, kubbe şeklinde uzayan tavanda çeşitli freskler ve silinmiş yazılar vardı. Tam orta yerinde oval biçimde duran masanın uç kısmında bir boşluk görünüyordu. Osmanlı motifleri kullanılan halılar bütün zemini kaplamıştı. Yuvarlak diyebileceğim şekle sahip olan salonda baronlar toplanmıştı.

Şahan Mirza'nın burada olmadığını fark ettiğimde istemsizce daha fazla korktum. Neyse ki buraya gelmeden önce herkes resimleriyle gösterilmişti bana. Masanın çaprazında kalan beş sütunu gördüğümde Cihangir'in detaylı anlatımı düştü zihnime.

Bazalt, mermer, obsidiyen, granit ve kalker... Bunlar beş baronu temsil eden sütunlardı, üstlerinde herhangi bir baronun ismi yer almıyordu çünkü baronlar değişiyordu. Ancak Konsül'ün kurallarının yazılı olduğunu fark ettim.

"Bazalt, yöneticiyi temsil eden sütundur," dedi Cihangir esrarengiz bir sesle. "Hiyerarşiye boyun eğmenin gücünü ve düzenin sağladığı devamlılığı temsil eder. Bu sütuna bakan herkes emir bekler, şimdilik Celayir Balabey'i bu sütun temsil ediyor."

Omzumun ardından etrafındaki adamlarla konuşan Celayir Balabey'e baktığımda insanı soğuk suyun içine batıran mavi gözlerinin yüzümde gezindiğini fark ettim. Benden hoşlanmadığını biliyordum. Denizin dibindeki yalısındaki konuşmamızda beni öldürmek istediğini Şahan Mirza söylemişti. Elindeki viski dolu bardağı bana doğru kaldırdı. Selamını başımla alarak kafamı Cihangir'e çevirdim.

"Mermer sütunu, Konsül'ün dışarıya verdiği mesajı ve gizliliğini yansıtır, her kararın estetik ve stratejik boyutunu taşır," dedi damarlı parlak yüzeyine parmağını sürterek. Griydi ama ayna kadar yansıması olduğundan insan neredeyse yüzünü görebilirdi.

"Burada imaj, güç ve görkem vardır. Mermer de şimdilik Asır Tuncay Gözükara'nın temsilidir."

Esmer ve kirli sakallara sahip olan adamın parmaklarında ve gömleğinden görünen boynunun bir kısmındaki dövmeler onda marjinal bir hava uyandırmıştı. Yanık tenine karşın kaşı gözü çok belli değildi ama kemikli hatlarındaki erkeksilik, bu mesafeden bile anlaşılıyordu.

"Obsidiyen," diyen Cihangir, bugün tur rehberi moduna bürünmüş hâldeydi. "Cam kadar keskin ve simsiyahtır. İnsan, intikamı ve cezalandırmayı onda bulur."

"Ve Kadem Kara'yı temsil eder," diye tamamladım Cihangir'in cümlelerini. Bu sırada da kendi köşesine çekilmiş olan Kadem Kara'yı izliyordum.

Yine siyahlar içerisindeydi, yasını belli edecek şekilde ceketinin yakasına siyah bir gül iliştirmişti. Ancak gözleri yasla değil, kan dökmenin ihtiyacıyla parıldıyordu. Buradaydı ama değildi de. Aklının, Bıçakçı'nın cezasında olduğuna emindim.

Granit sütunun kırmızımsı yüzeyine ben dokundum bu defa. "Süreklilikle Konsül'ün geleneklerinin aktarılacağına inanılır. Baronlara geçici olmadıklarını, yerlerine varislerinin geleceklerini fısıldar. Bu sütun, şimdilik Kırat Siyavuş'undur."

Kırat Siyavuş, kızılımsı saçlara eşlik eden sakallara sahipti. Kızıl kahve renkteki gözlerini Celayir'in sürdürdüğü sohbetin içine dikmişti. Hepsinde meydana gelen olayların gerginlik izleri vardı. Onlar ölüme benden daha alışıktı ama karışıklığa hazırlıklı değillerdi.

"Kalker taşı zamanla su çektiği için parçalanan ve ufalanan bir taş," dedi Cihangir, sütunun tırtıklı yüzeyinde gezinerek. "İhanet, suskunluk ve kayıp, ne ararsan bu taşta var. Kısaca Serhan Bıçakçı."

Cihangir, adını anar anmaz uğursuz bir varlıkmış gibi kapıda göründüğünde hafifçe yanan göz bebeklerim, karşımdaki adamı

budu. Omzuma dokunan Cihangir, herkesin gelmesinden ötürü bakışlarıyla kapıyı işaret etti.

"Benim artık çıkmam lazım ama sen bu meselede tanık olduğun için kalacaksın," dedi kolumdaki elini hafifçe sıkıp bana destek olmaya çalışırken. "Sakın korkma, Şahan Mirza burada olduğu müddetçe kimse sana dokunamaz."

Onu başımla onaylayıp gidişini izlerken içerideki tek Balabey'in Celayir olduğunu fark ettim. Servis yapan görevlilerden biri salonun bir köşesinde kalan alana yönlendirdi beni. Avangart, taçlı berjere oturtulduğumda önüme sadece su konuldu. Anlaşılan, bugün herkes duyduklarının üzerine bir bardak soğuk su içecekti.

Baronlar masalarının etrafına dizilip ayakta beklerken Celayir Balabey, oval masanın içine doğru oyulmuş boşluğa girmeden önce masanın üzerindeki düğmeye bastı. Masanın altında kadı duran koltuk, mekanizmanın yardımıyla yavaşça yerine yerleşti ve insanın oturabileceği bir hâl aldı.

Ancak koltuğa oturduğunuzda sol bacağınıza denk gelen sivri bir yer vardı ve bunun bacağa batmaması imkânsızdı. Bunun zaten bilincinde olan Celayir Balabey, masaya oturdu yavaşça. Sivri köşenin ucu dizine girdiğinde istemsizce yüzümü ekşittim. Sivri uç emdiği kanı içindeki dar boru haznesine akıtırken damara gelecek şekilde tasarlandığını anladım.

Pompalı sistemi kanı büyük bir hızla çevirdi ve oval masanın dar oyuklu yataklarına doldurdu. Kan oval masanın damar damar duran boşluklarında aktığında Celayir hâlâ bacağını çekmemişti. Bu bir güç gösterisiydi, bu kanıyla mühürlediği bir sadıklıktı.

"Her toplantı, yöneticinin kanıyla açılır," dedi ortaya doğru. Bu, devamlı yaptığı bir konuşmaymış gibi geldi kulağıma. "Ve hak eden kişinin kanı akıtılarak noktalanır."

İstemsizce herkesin gözü masada oturan Bıçakçı'ya kaydığında, adamda zerre kadar gerginlik yoktu. Tüm bu bokları o yememiş gibi masada oturuyordu. Pişkin suratına bir tane yapıştırasım geldi.

Gölgede kaldığım için kendimi daha korunaklı hissediyordum, ta ki Celayir Balabey beni takdim edene dek.

"Canfeza Karaçay'la tanışın," dediğinde elimde olmayarak ayağa kalktım ve gölgelerin içerisinden ayrıldım. "İçine düştüğümüz şüphe kuyusunda yolumuzu aydınlatan kendisiydi."

Kardeşin olmasa yemek masasında beni öldürmeyecektin sanki, diye düşündüm ama buna rağmen başımla hafifçe selam verdim. Kadem Kara, çenesine yasladığı eliyle dalgınca bana baktı. Nedensiz bu gözlerin altında bambaşka anlamların dalgalandığını hisseder gibi oldum. Bıçakçı yüzüme bakma tenezzülü dahi göstermemişti, bu sırada ceketindeki tozu silkiyordu.

"Koral'ın ölümünün üstüne binen sis perdesi sonunda aralandı," diyen Celayir, irdeleyici bakışlarını Bıçakçı'nın üstüne dikmişti. "Öldüren kişi Şahan Mirza gibi gösterilmeye çalışsa da Kadem'in bize olan sonsuz güveni, herhangi bir karışıklığın çıkmasına mâni oldu."

Celayir cümlesini tamamlar tamamlamaz üstüme binen bir çift gözün ağırlığıyla dikkatim o yöne çevrildi. Serhan Bıçakçı, nefretini açıkça yansıttığı bakışlarıyla beni âdeta delik deşik ediyordu. Sonuçta her şeyin başlamasına ve bu raddeye gelmesine sebep olan kişi bendim.

Herhangi bir korku hissetmemeye çalışsam da adamın elinde olsam beni lime lime edeceğine emindim. Yine de bir Karaçay gibi davranmaya çalıştım, sandalyede daha dik oturdum. Sırtımı sandalyeye hafifçe yasladığımda çenemi hafifçe kaldırdım. Bakışlarımda görmesi gereken ne varsa ona sunmaya çalıştım.

Ölümüme sebep olacaktı, canımdan çok sevdiğim ailemden koparacaktı. Kimseye veda edemeden, ağızsız dilsiz biçimde ölümün pençelerine bırakılacaktım. Tüm bunların sebebi olan adamın cezasını alması için elimden geleni yapmıştım, korkacak da kaybedecek de bir şeyim kalmamıştı.

"Konsül'ün temel taşlarından birini oluşturan kuralımız baki," diyerek baskı dolu gözlerini tüm baronların üstünde, "*Hiçbir üye, diğer üyenin alanındaki bir ticarete katılamaz,*" diye alıntıladığında bu durumun onlar için kanun niteliği taşıdığını fark ettim.

Celayir Balabey, dominant bir karakterdi. Şu anda bu masada oturan kendi erkek kardeşi de olsa aynı kararları verecekti. Merhamet ve affetme gibi insani duygulara sahip olduğunu sanmıyordum çünkü gözlerinde peyda olan buzlanma içine de işlemişti.

"Ve ihanet affedilmez," diyerek noktayı koyduğunda bütün baronlar dönüp Bıçakçı'ya baktı. "Suçun benim nezdimde kanıtlandı. Tüm üyelerin önünde kanıtlandıktan sonra gereken cezayı kesmek için burada olacağım."

Bu sırada iki kanatlı ahşap kapılar geriye doğru açıldı. Kapıları açan siyah takım elbiseli korumalar, girecek kişiye hafifçe baş eğerek saygı gösterdi. Şahan Mirza Balabey, ihtişamlı adının hakkını veren bir duruşla toplantı salonundan içeriye girdiğinde nefesimi tuttum.

Elimdeki su bardağının cam yüzeyine saplanan parmak uçlarım, bir anda masaya ve ortama dağılan güç basıncından ötürüydü. Mirza, üzerindeki auranın her anlamda farkında olarak ve bu dünyanın ışıltılı karanlığını geniş omuzlarına bindirerek tam masanın önünde durdu. Bacakları hafif aralıkken elleri iki yanında sallanıyordu. Ellerini herhangi bir yere koyma gereği duymamıştı çünkü özgüvenliydi.

Koltuğunda hafifçe geriye yaslandı Celayir Balabey. "Hoş geldin kardeşim," dediğinde ilk defa birbirlerine karşı kullandıkları hitap karşısında kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. "Biz de bu tatsız meselenin bir sonuca varması için seni bekliyorduk."

"Sonuçlardan çok daha fazlası benimle," diyerek az önce girdiği iki kanatlı kapıya hafifçe tıklattı Şahan Mirza. "Size kanıtın ta kendisini getirdim."

Birinin *sonuç* dediği bir adamın cinayetinin kanıtlarıydı, diğerinin ise *tatsız mesele* diye adlandırdığı birinin canının alınmasıydı. Ben şu an nasıl bir yerde, nasıl insanlarla birlikteydim, inanın aklım almıyordu. Sıranın bir an önce bana gelmesini ve üzerime düşeni yaptıktan sonra gitmeyi istiyordum.

Cihangir, kolundan tuttuğu Sahir'i salonun orta yerine kadar getirdiğinde adamın boynundaki dövmeye bir kez daha baktım. Dövmede belirgin bir figür ya da motif yoktu, sanki istediği her şeyi derisinin üzerine karalatmıştı. Ancak oydu; ara sokakta gördüğüm, sonrasında göl evinde göz göze geldiğim ve Kutluhan'ın mekânında rastladığım adamdı.

"Sahir Derman'ın, bizim âlemdeki kanlı ününü duymayan yoktur," dedi Şahan Mirza bilge bir şekilde. Gözleri arada sırada Bıçakçı'ya kayıyordu. "Kendisi Koral Kara'yı öldürdüğünü, sonrasında bana İtalya'daki göl evinde kumpas kurduklarını ve bunu kasten yaptıklarını itiraf etti. Tüm bunları yapmasındaki amaca da gelecek olursak, bunun bir örtbas hareketi olduğunu kabul etti."

Sahir'in ellerini arkasında sabitçe tutan Cihangir, adamın ensesinde bir ölüm meleği gibi dikiliyordu. Herhangi bir yanlış hareketinde kafasına sıkacağından emindim. Sahir'in hinlikle parıldayan bakışları eski sahibini buldu.

"Bıçakçı, uzun bir müddettir Koral Kara'nın silah pazarında ticaret yapıyor. Bu ticaretinin fark edildiğini bana söyledi," dedi kendinden emin, tane tane konuşarak. "Kadem Kara, kendi pazarındaki su sızdıran yeri fark etmişti, oğlunu bu iş için görevlendirdiğinde isimsiz bir ihbar almışlardı. Koral Kara ihbar yerine tek başına gitti, yanında korumaları ya da onu savunacak kimse yoktu."

Kadem Kara'nın, masanın içindeki süzülen kana kitlendiğini fark ettim. Sessizdi, hem de bir toprak kadar tepkisizdi. Sanki içine aldığı her şeyi yutacak ve hiçliğe karıştıracakmış gibi tehlikeliydi. Sahir'in bakışları aralıklı olarak Serhan'ı değil, Kadem Kara'yı buluyordu.

"Serhan Bıçakçı'nın adamlarının mal yüklediğini ve babasının ticarete açıldığı limanlardan içi silah dolu tonla malı yurt dışına kaçırdıklarını gördü ve bunu video kayda aldı," dediğinde Koral Kara'nın aptal bir adam olmadığını anladım. "Ancak çevredeki korumalardan biri onu fark etti ve tüm ekip peşine düştü. Koral Kara'yı Çakırtepe'de sıkıştırdıklarında, adamların içinde ben de vardım. Ölümünü ben gerçekleştirdim."

Kadem'in mızraklarla dolu bakışları Sahir'i buldu. "Kanında boğulacak bir insana göre çok konuşuyorsun," dedi.

Celayir Balabey'in bakışları önce çaprazında oturan Kadem Kara'ya değdi ve onun bu hâlini mazur görmeye çalıştı. Sonrasında ise oval masanın bitimindeki ucunda, ayakta dikilen adama baktı. Elini öne doğru açarak sabırla başını eğdi. Bu, *devam et* demekti.

"Çakırtepe, Şahan Mirza'nın hükmünde olduğundan, Koral Kara'nın ölümünü o gerçekleştirmiş gibi gösterdim. Aslında bu fikir işe yarayacaktı ama Kadem Kara'nın bitmek tükenmek bilmeyen sadakati ve o gece kızın bizi görmesi işleri değiştirdi," diyen Sahir, belki de ilk defa masadan bir başka yere baktı. "Beni İtalya'daki göl evinde gördüğünde tanıdığına emindim. Öldürmem gerekirdi ama gelen emir bu şekilde değildi. Sonrasında beni Kutluhan Bıçakçı'nın gazinosunda gördü, işte orada tüm taşlar yerine oturdu."

Masadaki eli yumruk hâlini alan Bıçakçı, sıktığı dişleriyle birlikte önce bana, sonra da Sahir'e baktı. Benim aksime Sahir Derman bu bakışlardan etkilenen biri değildi. Umursamadı bile diyebilirdim, karşımızda her şeyi göze almış bir adam dikiliyordu.

"Sonrasında Canfeza Karaçay'ı ortadan kaldırmaya çalıştı," dedi Şahan Mirza sözü devralarak. "Neyse ki işimi iyi biliyordum da Canfeza'yı koruma altına aldım. Kaçırıldığında ortaya çıkan gerçekler ve öttürdüğümüz bir adam, bize bunları önceden anlattı."

Elini masaya vuran Bıçakçı'yla yerimde zıpladım. "Düşündüğün için ve benim değil de Kutluhan'ın emirlerine boyun

eğdiğin için buradayız. Duygularıyla hareket eden bir adamın, hele de böyle bir kız için ölüme yürümesi gayet doğaldır."

Suçundan gocunmuyordu, adamın oğlunu öldürtmüş olmasıyla da herhangi bir sıkıntısı yoktu. Sinirlendiği şey, o tüm bunları yapmasına rağmen etrafındakiler yüzünden planının boka batmasıydı. Beni aşağılamasına sinirlensem de sesimi çıkarmadım.

"Bıçak da olsan, kılıç olup hepimizin başına inmeye hazırlansan da bir beyin lafının demiri keseceğini bilmeliydin," dedi Şahan Mirza, avuç içlerini oval masaya yaslayıp Bıçakçı'ya bakarken. "Bedelini ödeyeceksin."

Sessizliğini bozan Celayir, baş hareketiyle Sahir'in dışarıya çıkarılmasını sağladı. Bakışları benim üzerime devrildiğinde benim bu oyundaki rolümün zamanının geldiğini anladım. Terleyen avuç içlerimi pantolonuma silmemeye çalışarak ayaklandım ve bana bakan mafya baronlarının içine yürüdüm.

"Şimdi tüm olanların mağdurunu ve tanığını dinleyeceğiz," dediğinde Celayir Balabey, gözlerindeki uyarıyı hemen anladım. Onunla konuştuğum gibi kimseye kafa tutmamı istemiyordu.

"Koral Kara'nın öldürüldüğü gece işimden çıkmış evime gidiyordum ve ölümüne şahitliğim rastlantıdan ibaretti," dedim kimsenin gözüne bakmadan. Yanımdaki Balabey'den güç almaya çalıştım. "Koral Kara'yı az önce size gerçekleri anlatan adam öldürdü, İtalya'daki göl evi baskınında da bu adam vardı. Ve ben bu adamı aslında Serhan Bıçakçı'ya ait gazinoda gördüm."

Taşlar yerine oturmaya başladı, ifadeler sonuna kadar birbiriyle uyuyordu. Açık tek bir nokta dahi yoktu, bunu düşünen gözlerin hepsinde okudum. Kimse Şahan Mirza'nın üzerinden bir suçu atmaya çalıştığını düşünmedi.

"Peki," dedi Celayir Balabey gözlerimin içine bakarak. "En başında bize anlattıklarınla sonradan söylediklerin arasında bir fark var. O da Sahir Derman detayı. Benim evime geldiğinde Şahan Mirza'ya anlattıklarından fazlası olmadığına dair nettin."

Ne demiştim size, Celayir Balabey'in kayırmak istediği ya da gözettiği kimse yoktu. Tek açığımı da cımbızla olayların içerisinden çekip alarak herkesin içinde önüme sürmüştü. Yarım bıraktığı işi bitirmek istiyordu. Amacı sorgu değildi, beni de ölüme sürüklemekti.

"Sahir'i Kutluhan'ın işlettiği gazinoya gittiğimde gördüm, her şeyden emin olup karar verene kadar da bunu sakladım," dediğimde Celayir'in alaylı kaşları havalandı. "Zaten ondan sonra da kaçırıldım."

"Bence kararlarında netmişsin Karaçay çünkü Kutluhan'a sadakat yemini etmişsin ve bunu bizim korumamız altındayken yapmışsın," dedi masada can sıkıcı bir ritim tuttururken. "Bizi tehlikeye atan bu kararı, bizim korumamız altındayken vermiş olman gözümdeki masumiyetini silip atıyor."

Ne diyeceğimi bilemedim, dilim damağım kurumuştu. Yanımda duran Şahan Mirza, tek elini kumaş pantolonunun cebine soktuğunda ben bu hâldeyken onun rahatlığı beni rahatsız etti. Belki de bütün her şeyi ondan sakladığım için benden intikam almak için böyle bir plan yapmıştı.

Hayatımı kurtarmıştı kurtarmasına ama her şey, kendi intikam planının bir parçasıydı. İçimde ansızın uyanan şüphenin çığlığıyla etrafımdaki sesler bir cam arkasına bindi ve uğultudan ibaret hâle geldi. Gerginlik dizlerimden başlayıp tüm vücuduma sıçrarken sesimi çıkaramadım.

Salonun kapıları açılıp kapandığında içeriye giren kişiye başımı kaldırıp da bakamadım. Bana bu ayrıntılardan bahsedilmemişti, bilseydim dersime çalışarak gelirdim.

"Canfeza, yüzleşmek için gazinoya geldiğinde Kutluhan'la yanlarında ben de vardım. Gazinodan çıkan Sahir'i gördüğünde tüm gerçeği anlamıştı. Kutluhan'a elindeki tüm kanıtları sundu ve itiraf ettirmek için epey uğraştı," diyen kişiye başımı kaldırıp baktığımda Rafet'le karşılaştım.

Onun odaya gelip bunları konuşması ikinci bir şok dalgasının üstüme binmesini sağlarken bakışlarım Şahan Mirza'yı buldu ama o bana bakmadı. Yüzündeki kaskatı ifadeyle abisine kilitlenmişti. Bu yargılama salonunda yeşeren ve her yeri saran gerginliğin farkındaydı.

"Her şeyi Şahan Mirza'ya anlatacağını söyledi," dedi Rafet duraksayarak, işin gerçeğin bilmesem yalanına inanacaktım. "Ancak Kutluhan buna izin vermedi ve Canfeza'yı tehdit etti. Olanları Şahan Mirza'ya anlatacağı takdirde ailesini öldüreceğinin altını açıkça çizdi."

Bir anda üzerime binen yükün ağırlığından kurtuldum ama bunun nasıl ayarlandığını anlayamadım. Saniyeler içinde duygudan duyguya atlayan ruh hâlim yüzünden ani bir migren atağı baş göstermişti. Ensemden başlayıp tüm kafatasıma yayılan zonklama midemin bulanmasına neden oldu.

"O hâlde Serhan neden Canfeza'yı bir tehdit olarak gördü ve ortadan kaldırmak istedi," dediğinde Celayir Balabey, şüpheyle kavrulan mavi gözlerini Rafet'e dikmişti. "Bu durumda tehdit oluşturacak bütün etmenler ortadan kalkıyor."

"Ben Canfeza'ya güvenmedim. Kutluhan'ın bir şekilde başını belaya sokacağından emindim, bu yüzden beyime söyledim," dediğinde Rafet, ellerini önünde bağlayarak başını eğmişti. "Beyimin ve onun saltanatını sürdürecek vârisi için bunu yapmalıydım."

Her şekilde cevabını alan Celayir Balabey, sessizce bakışlarını kardeşine çevirdi. Neler döndüğünün ikisi de farkındaydı ancak Şahan Mirza, tüm kanıtlarının üzerine kimsenin kaldıramayacağı gölgeleri indirmişti. Başıyla durumu onaylayan Celayir'in bu hareketi, bir onaydan çok tehditti. Hesaplaşması kardeşiyle olacaktı.

"Demek durumun böyle kör noktaları var," dedi düşünceli bir sesle. İnanıyormuş gibi görünse de inanmadığına emindim. "O hâlde Canfeza, üzerine düşen her şeyi yapmış oluyor. Yardımları için kendisine minnettarız."

Masadaki sessizlik bir çığ gibi büyürken Celayir geriye çekilebilmem için işaret verdiğinde az önceki yerime ilerledim. Ayaklarımın bağı kesilmişti ve yürümekte epey bir zorluk çekiyordum. Gözlerimde sağa sola dönen siyah pullarla birlikte kendimi sandalyeye attım.

Oturduğumda önüme sunulan manzaranın, düşündüğümden daha beter olduğunu görebilme fırsatını yakaladım. Şahan Mirza, tek eli cebinde olsa da gerginlikten ötürü kasılmıştı. Hemen yanında duran Rafet'in bakışları yerdeydi, onun arkasında yer alan Cihangir sıkılı çenesiyle Celayir Balabey'e bakıyordu.

İşte Cihangir'le ilk ortak noktamı bulmuştum; Celayir Balabey'den nefret etmek.

"Kardeşim, Serhan'ın daha dün yapılan sevkiyatının video kaydını bana getirdi," diyerek Kadem'in yüzüne baktı Celayir, istediğini o adama verecekti. "Bu durumda Serhan Bıçakçı, Kadem Kara'nın ticaret yaptığı alana girip, onun pazarına ürün sürüp, üstüne bir de oğlunu öldürülmesini sağladıktan sonra delilleri karartmak için bir plan tasarlayarak tüm okların Balabey ailesini göstermesini sağlamıştır."

İki kanatlı kapılar izinsizce açıldı, içeriye adamlar doluşmaya başladığında bunun gelişigüzel yapılan bir hareket olmadığını anladım. Burun kemerini sıkarak hiç kimsenin yüzüne bakmayan Bıçakçı, bitmiş bir hâldeydi. Neredeyse kendini imha edecekmiş gibi görünüyordu.

"Konsül'e ihanet edenin sonu felakettir," dediğinde Celayir Balabey, oturduğu yerden kalkmıştı. "Felaketin getirdiği hüküm ise senin ve soyundan gelen tüm erkeklerin yok edilmesidir."

Odaya giren adamlardan ikisi Serhan Bıçakçı'nın kollarına yapıştığında hiç zorluk çıkarmadı. Verilecek hükmün ne olduğunu en az benim kadar o da biliyordu. Boynunu bükmedi ya da yüzünde herhangi bir pişmanlık ibaresi yoktu. Aksine yapamadıklarının hayıflanmasını ve yakalanmasının öfkesini sırtlanmıştı.

"Oğlumun bir suçunun olmadığını en iyi sen biliyorsun Celayir," dedi. Belki de bugün ilk defa konuşmuştu. "Bizim gibi adamlar ölümden korkmaz, dökeceğin kan sana ananın ak sütü gibi helal olsun. Ama Kutluhan'ın kanı eline bulaşırsa adaletsizlik de peşinden gelir. O sadece emirlerimi uyguladı, neyi niye yaptığını bile bilmiyordu."

Serhan Bıçakçı çeke sürüklene odanın kapısına kadar götürüldüğünde kimseden ses çıkmadı ama söylediklerinin masadakileri muallakta bıraktığı aşikârdı. Ayakta duran Celayir, Şahan Mirza'nın gözlerinin içine baktı ama kardeşi başını olumsuz anlamda salladı. Celayir ne yapacaksa artık, Şahan Mirza'nın buna rızası yoktu.

"Şuursuzca sadece üstten gelen emirleri uygulayan birinin bu masaya oturmaya hakkı olduğunu sanmıyorum," dediğinde Celayir Balabey, Kutluhan'ın biletinin kesildiğini düşündüm. "Ancak sen masum olduğu konusunda diretiyorsan, bu konuyu şimdilik rafa kaldırmakta yarar var. Oğlunun akıbeti belli olana dek infazın gerçekleştirilmeyecek."

Masadaki herkes, Celayir'in verdiği kararı onaylarken Bıçakçı bu savaşı kazanmış gibi baktı Şahan Mirza'ya ancak istediği tepkiyi alamadı. Bilmediği ve hesaba katmadığı bir şey vardı ki Mirza hep bir adım önde olan bir adamdı. Sonuçtan mutlu olmasa da bunun için esip gürleyecek kadar duygularını kontrol edemeyen biri değildi.

"Konsül bitmiştir," diyerek herkesle konuştu Celayir Balabey. "Bir dahaki toplantıya dek silahınızı belinizde, onurunuzu kalbinizde taşımanızı temenni ederek herkese iyi akşamlar diliyorum."

Kimsenin çıkmasına izin vermeyen Celayir Balabey'in önce kendisi ayrıldı aramızdan. Mafya baronları tek tek tokalaştı Şahan Mirza'yla. Onların çıkışıyla birlikte sona kalan Kadem Kara, kollarını Mirza'nın boynuna doladı. Samimi ancak mesafeli bir tutumla sarıldı, sırtını pat patlarken yüzündeki ifadede gurur vardı.

"Bu işin üstüne çöken pusu dağıtacağını biliyordum evlat," dedi dolu dolu bir sesle. Konuşmasına yansıyan rahatlamayı hissettim. "Bir kere daha sana güvendiğim için yüzümü kara çıkarmadın Mirza. İşte şimdi oğlum yattığı yerde rahat edecek."

"İhanet kaftanını giyen herkes kefaret yolunda yürümeye mecburdur," dedi kısık gözleriyle karşısındaki adamı izlerken. "Yargısı nihayete ulaştı, bedelini ödeyecek."

Kadem Kara büyük bir coşkuyla Şahan Mirza'yı onaylayarak odadan ayrıldığında yanına gittim. Arkasındaki Cihangir dışında salonda kimse kalmamıştı. Ancak buraya geldiğimizden beri yüzüme bakmamakta ısrarcıydı. Onun bu tutumu canımı sıkarken göz göze gelmek için epey uğraş verdim.

"Az önce söylediklerimi işittin mi Karaçay?" diye sordu sonunda bana bakarak. "İhanetin affedeni olmaz, affın olmadığı yerde de merhamet bulunmaz. İki kere canımı Azrail'in elinden aldın diye yaptım her şeyi. Yoksa iki gözümün nuru olsan da bu cihanda ihanetin bende karşılıksız kalmaz."

Benim cevap vermeme müsaade etmeden rüzgâr gibi önümden geçerek salondan çıktığında istemsizce dolan gözlerimle ardından baktım. Üstündeki siyah ceketi hızlı hareket etmesinden ötürü sağa sola savrulurken sahanlıkta sohbet eden baronların bakışları ona kaydı. Hepsinde aynı ifade yer alıyordu, o bir liderdi.

Elimdeki çantamın kulpunu sıkarken başım istemsizce önüme düştü. Evet bitmişti, evet kurtulmuştum. Belki de bundan sonra onunla yüz yüze gelmemi gerektirecek hiçbir şey kalmamıştı. Bu düşünce şimdi bana neden tuzaktı?

"Söyle söyle," dedim karşımda duran Cihangir'in gözlerinin içine bakarak. "İçinde kalmasın, maazallah sonra deler falan seni."

Dudaklarındaki buruk gülüşle girdiğim hâle baktı. "Sen ödeyeceğin bedelin diyetini günlerdir tutuyorsun zaten. Bir de benim sana eziyet etmeme gerek yok."

İkimiz birlikte Karaçınar Köşkü'nden çıktığımızda Şahan Mirza'nın dışarıda olacağını düşündüm ama yoktu. Onun beni kucağında çıkardığı merdivenleri tek tek inmek yüreğimde baş gösteren sızlamayı artırmıştı. Dağılan araçlardan sadece biri tepenin bitiminde bizi bekliyordu. Hava serinlediği için ceketime sarındım.

Cihangir, benim için arka kapıyı açıp oturduğumdan emin olduktan sonra kapıyı kapattı ve şoför koltuğuna geçti. Yollar bana evime gittiğimizi fısıldarken beni Deren'e bırakmasını söylemiştim. Bu kıyafetlerle ve bu hâlde bizim eve gidersem işler zannettiğimden de fazla kızışacaktı.

Uzun süren yolculuğumda defalarca kez Şahan'ın nereye gittiğini sormaya yeltendim ama bundan vazgeçtim. Bunu sormayı gururuma yediremedim ve bana biçtiği bedeli sonuna kadar hak ettiğime inandım.

Deren'in evinin bulunduğu sokağa giren araçla ruhum daha beter daraldı. En azından onunla aynı evde olsaydım, fırsatını bulup bir şekilde özür dileme imkânı yakalardım. Araçtan inerken Cihangir'in dikiz aynasındaki gözleri benimle buluştu.

"Merak etme, sana bedel ödetecek kadar akıllı ama senden vazgeçmeyecek kadar da kendine garezi olan bir adam. Onun sana ulaşmasını bekle, geri dönüş sağlayacaktır."

Olumlu ya da olumsuz hiçbir şey söylemedim çünkü Cihangir bana teselli vermeye çalışırken iyi niyetli de değildi. Adamın bana dönüşünü garez olarak görse de bir düşman olarak benden nefret de etmiyordu. Kısacası etrafımı grinin binbir tonuna sahip karakterler sarmıştı.

Deren, üç katlı apartmanın ikinci katında oturuyordu ve güneşliklerinden dışarıya taşan soluk ışık, televizyonun açık olduğunu haber veriyordu. Onunla sürekli arıza veren uydusuna küfrederek film izlemek ve saçma sapan şeylere güldükten sonra sabaha kadar ağlamak istiyordum. Köpekli paspasının üstünde durduğumda

kapısını tıklattım. Meraklı komşularını ayaklandırmak, isteyeceğim son şey bile değildi.

Ellerindeki mutfak eldivenleri ve saçına bağladığı bir yazmayla kapıyı bana açan Deren, beni karşısında gördüğüne epey şaşırdı. Asık suratımla bodoslama içeriye girdiğimde televizyon planlarım suya düştü. Açık televizyonun karşısındaki koltukta sızıp kalmış olan Kubilay, ayı gibi horluyordu.

"Gönüllü esaretim bitti," dedim iç çekip büyük bir hışımla *stiletto'larımı* ayağımdan çıkarıp askılığın yanına fırlatırken. "Altın kafesimden uçuruldum ve sana geldim bacım."

"Hoş geldin Zeze," dedi Deren, elindeki neon rengi mutfak eldivenini dişiyle çıkarıp çeneme dokunurken yüzümü kaldırdı ve dikkatle bana baktı. "Fiziksel yaraların iyi durumda görünüyor ama anlaşılan, Mirza ruhundakilere bir çözüm bulamamış."

"Bulmuştu puşt," dedim Deren'in küçük mutfağına giderek küçük çaydanlığa musluktan su doldururken. "Yerine yenilerini açmasaydı her şeye çözüm bulmuştu."

Evine bodoslama girip ruh hâlimle zaten derdi başından aşkın olan arkadaşımı gerdiğimde ne diyeceğini bilemez hâlde yüzüme baktı. Deren, tüm bu karanlığın dışında kalmayı ve gerektiğinde müdahil olmayı tercih eden biriydi. Şimdiyse tüm kaosun ortasında kalmıştı.

"Sorunun ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama," dedi tezgâha dizili bulaşıkları yıkamaya başlarken. "Şahan Mirza'nın, senin evde olmadığını anladığı gün ne hâle geldiğini çok iyi biliyorum. Adamın nevri döndü Zeze. Önce bunu kendi koyduğu kurala uyulmamasından ötürü olduğunu düşündüm, yani bana göre bir nevi ego savaşıydı."

"Ama sonra..." diye sordum istemsizce. Benim bu hevesli hâlim arkadaşımı eğlendiriyordu.

"Ama sonra gözlerindeki korkuyu gördüm, saklamak için çok uğraştı ama sana verdiği değer ve başına bir şey gelecek korkusu

üzerine çöktü," derken bardakları köpüklüyordu, mutfak savaş alanına dönmüştü. "Aması, nedeni veya nasılı yok Canfeza. Bu adam seni gördüğü ilk günden beri sana karşı derin duygular hissediyor."

Onun için çektiğim kartlar zihnime düştüğünde bakışlarımı açık balkon kapısından dışarıya çevirdim. Onu her görmezden geldiğimde bir şekilde yanımda olmayı başarmıştı, bunun nedenini sorguladığımda da kesinlikle inkâr etmemişti. İçimi çektim, ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Olamayız," dedim daha sonra tek nefeste. Dilimden dökülenler bir külçe gibi indi göğsüme. "Onun dünyasına bugün yeniden şahitlik ettim, çok karanlık Deren. Ellerindeki kan soğumadan bir başkasının hakkına giriyorlar. Ve bu adamların, inan bana en tehlikelisi Şahan Mirza."

"Sana adamın melek olduğunu söylemedim zaten Canfeza," dedi köpüklediği birikmiş kabı çanağı durulamaya geçerken. "Belki de senin hayatında olması gereken son kişi bile değil. Onunla birlikte olduğun takdirde yara almayacağının bir garantisi de yok ama işte bu işin bir de amasından sonrası var."

Aması var, diye düşündüm. *Hesap edemediğim yaralar açar.* Ben kanasam da bir süre sonra o bile bana merhem olmak için bir şey yapamaz. Zaten yeterince etrafımı sarmış belalar, yerine bir yenisini eklemek bana zarar.

"Kubilay niye senin salonundaki favori koltuğunda yatıyor ve içki kokuyor," dediğimde temizleri bezin üstüne çeviren Deren, yorgunlukla içini çekti. "Ben yokken neler oldu?"

"Bugün sizin Konsül'de toplanacağınızı o da biliyordu. Abisi nasıl yargılanacak diye kendini yedi durdu," dediğinde vicdanım sızladı. Ne olursa olsun kan bağından öte yol yoktu. "Kutluhan, babasının hakkındaki yargıyı duyunca vurmuş dağıtmış her yeri, bu da abisinin o hâlini yadırgamış. Üstüne bir de abisine, ***kendi canını kurtarmaya bak,*** dediğinde ortalık karışmış."

"Kutluhan babasını çok geç buldu," dedim elimi çenemin altına yaslarken. Kendimi onun yerine koyduğumda neyden şikâyetçi olduğunu anlıyordum. "Tez zamanda da kaybedecek. Gerçi Bıçakçı sadece saltanatını sürdürecek bir damızlık arıyormuş gibi geldi bana ama neyse."

Kaynayan suyun altını söndürerek bize demli bir çay yaptığım sırada oturma odasından bir kütürtü koptu. Gözlerini deviren Deren, başını hafifçe eğerek oturma odasında neler olduğunu görmeye çalıştı ancak ne olduğunu zaten biliyordu. Alnına yapışan kızıl tutamları yüzünden çekerken yorgun görünüyordu.

"Kanepeden düştü yine," dedi sandalyesini çekip otururken. Kubilay'ın sarhoş olduğunda nasıl sapıttığını hepimiz çok iyi biliyorduk. "O değil bir yerini kıracak, sonra bir de onunla uğraş."

"Kiminle uğraşacakmışsın," diyerek yarı uykulu hâlde mutfağın kapısında görünen Kubilay, biri açık diğeri kapalı gözüyle Deren'e baktı. "Senin yerine de ben uğraşırım, merak etme."

Ayaklarını sürüye sürüye balkona gittiğinde ayılmak için temiz hava aldığını düşündüm. Deren, çayın yanına bir şeyler çıkarırken ben de bardakları hazır ediyordum. Kubilay da ayıldığına göre çay içip biraz daha sakinleşen ortalığın muhasebesini yapabilirdik.

Deren'in alt katında oturan ve balkonunu küçük bir sera gibi kullanan kadının cırlamasıyla birlikte elindeki bisküvi paketini bıraktı Deren. Balkonun demir trabzanlarına yaslanan ve açık fermuarından sarkıttığı uzvuyla kadının balkonunu sulayan Kubilay hâlâ ayılmış değildi.

"Mis gibi menekşelerim gitti," diyerek yandım yandıma düşen yaşlı kadın, kem gözlerini yukarıya çevirdiği sırada Deren, Kubilay'ı içeriye çekti ama artık çok geçti. "Çükün kurusun da düşsün, mahvettin çiçeklerimi."

Yüzündeki ağlamaklı ifadeyle Kubilay'ın *boxer'ını* çeken Deren, karşısındaki adamın hâlâ ayılamadığının bilincindeydi. Zaten bu binada istenmiyordu, üstüne iftira atılmayan bir günü bile yoktu.

Ev sahibi uzakta olduğundan ve Deren adamın evine çok iyi baktığından çıkarmıyordu. Şimdi fikirleri nasıl olurdu, bilemiyordum.

Kenara ters çevirdiği bardaklardan birini alarak çeşmeden akan soğuk suyu doldurdum. Başı omzuna düşmüş olan ve neredeyse ayakta horlayarak sızıp kalacak Kubilay'ın yüzüne suyu çarptığımda etkisi suyun akışı kadar hızlı oldu. Bir anda açılan gözleriyle geriye doğru sıçrarken şaşkınlıkla kendine ve etrafa baktı.

"Hay amına koyayım," diyerek küfürbazlığını gözler önüne serdiğinde Deren'in boğazını kesiyormuş gibi yapmasına omuz silktim. "Ne yapıyorsun kızım!" diye haykırdı.

"Asıl sen ne yapıyorsun Kubilay!" diye yükseldim ben de ona. Benden böyle bir çıkış beklemediği için irkildi. "Kız zaten kırk minnetle kalıyor bu binada, gittin işedin alt komşunun balkonuna."

Anında pişmanlıkla etrafına bakan Kubilay, pantolonunun belini yokladığında Deren'in kapattığını fark etti. Neler yaptığının bilinci üstüne binerken burun kemerini sıktı. Yüzünü gelişigüzelce ovarken hemen yanında çömelmiş oturan Deren'e baktı.

Yapacağını düşünmezdim ama bir anda diz çöktü ve kollarını boynuna sardı. Kafasını Deren'in kızıl saçlarının arasına gömdüğünde buna ne kadar ihtiyacı olduğunu gördüm. Onun sarılışına kayıtsız kalamayan Deren, tıraş olmadığı için uzayan saçlarını okşadı.

"Özür dilerim Köz Kafa," dedi içtenlikle. Yüzünü saçlarına gömdüğü için sesi boğuk geliyordu. "Sadece bugün için değil, hayatımın sıkıntıları senin de yükünmüş gibi sana abandığım için özür dilerim."

"Önemli değil Kubilay," dedi Deren, zaten yıpranmış olduğundan Kubilay'ı daha fazla suçlu hissettirmek istemeyerek. "Zor bir dönemden geçiyorsun, böyle zamanlarda anlayışlı olmalıyız."

"Benim zor zamanlarım bitmiyor ki," dedi geriye çekilip Deren'in kızıl tutamlarını yüzünden alırken. "Ama sıkıntılarım da senin güzelliğinden bir şey eksiltmiyor."

Gözlerini deviren Deren, omzuna bir tane yapıştırdı. "Hemen bir cıvı Kubilay, azıcık yüz gördüğünde de bokunu çıkarıyorsun."

"Öpeyim mi bir tane?" diyerek kirpiklerini kırpıştıran Kubilay'la birlikte kaşlarımı kaldırdım. "Barıştığımıza göre bir tane öpebilirim herhalde."

Deren'i öpmek için yeltendiğinde boğazımı sertçe temizleyerek hâlâ yanlarında olduğumu belli ettim. Varlığımı tamamen unutan Kubilay, başını kaldırıp ışıktan ötürü kıstığı gözleriyle bana baktı. Oturduğu yerden kalkarken Deren'i de elinden tutarak kaldırmıştı.

"Gelmiş bizim kaçak," dedi kıyafetlerimi baştan ayağı süzerek. "Besbelli o toplantıdaymış, bizim göremediğimiz her şeye ilk elden şahitlik etmiş."

"Sen balkondan salıp işemeden önce çay hazırlıyordum zaten," dedim çaydanlıkları masaya koyarak. "Vakit iyice geçmeden gelin de iki bardak çay içelim, size olan biteni anlatayım."

Beni başıyla onayladıktan sonra elini yüzünü yıkayıp yanımıza gelen Kubilay'dan sonra çaylarımızı doldurdum. İkisi de hiç bölmeden olanları dinlerken yüzlerinde yer edinen ifade, nasıl bir şeyin içine düştüğümü gösteriyordu. Karaçınar Köşkü en az benim kadar onların da dikkatini çekmişti.

"Ulan adamların kendine ait kanunları var," dedi tavşankanı çayını höpürdeterek içen Kubilay. "Belli başlı taşlarla kendilerini sınıflandırmışlar bile, onların kurallarına karşı gelmek göt ister."

Dudak bükerek baş parmağımı çay bardağımın ağzında gezdirdim. "Bıçakçı minareyi çalmış ama her şeyi de kılıfına uydurmuş, bu zamana dek kimse olanlara ayılmamış. Ta ki Kadem Kara bu işleri fark edip de oğlunu kimin yaptığını bulması için görevlendirene kadar."

"Şahan Mirza olaya noktayı koymuş ama," dedi elini yüzüne yaslayıp anlattıklarımı düşünen Deren. "Abisinin, senin hakkında araştırma yaparak geleceğini bildiği için de tüm açıkları kapatmış."

Bisküvimi çayıma batırıp ısırırken şu anda ne yaptığını düşündüm. "Ve tüm bunları da bana ceza vermek için yaptı. Ondan sır saklamamı bir ihanet olarak görüyor ki bu konuda haksız diyemem. Hayatımı kurtardı ancak beni vicdanımla bıraktı."

"Amacı vicdan azabı çektirmek değil Zeze," dediğinde Kubilay kendinden emin bir sesle, soru dolu gözlerim yüzüne düştü. "Sana anlatmaya çalıştığı şey, hayatında ihanete yer olmadığı. Sana gösterdiği toleransın sebebi duyguları değil, senin onun hayatını kurtarmış olman."

Yüzüme soğuk su gibi çarpan gerçekler, az önce Kubilay'ı ayıltığı gibi benim de kendime gelmemi sağlarken istemsizce tedirgin oldum. Yeri geldiğinde bana karşı duyguları olduğunu, hatta benim karşımda çırılçıplak kaldığını ifade ediyordu ama tüm bunlar bile ihanetin üstünü örtemezdi.

"Onun gibi adamlar affetmez, sadece kenara yazar Zeze," diyerek beni uyardığında Kubilay, söylediklerinin altının boş olmadığını biliyordum. "Onlarda herkes için tutulmuş bir çetele vardır, hesabı kabaranların işini görürler."

"Bıraktı gitti zaten beni," dedim rüzgâr gibi geçişi gözümün önüne gelince. Benden ne denli uzaklaştığını hissetmiştim. "O an gözlerinde yabancı bir adam gördüm. Sanırım ilk defa diğerlerinin karşılaştığı yüzüyle tanıştım."

"Sakın benden vazgeçer mi diye de üzülme ama öyle bir şeyin olacağını hiç sanmıyorum. Şahan Mirza'yı yıllardır tanırım, daha önce hiçbir kadına bu şekilde bir düşkünlük gösterdiğine tanık olmadım," dedi boş bardağını önüme sürerken Kubilay. "Senden vazgeçme ihtimaline sevin derim ben. Öyle adamlar, bizim yüzebileceğimiz denizler değiller."

Söylediklerinde o kadar haklıydı ki sadece sessiz kaldım. Seviniyorum desem yalan olacaktı, üzülüyorum desem kendime yediremeyecektim. Kuru üzümleri ağzıma tıkarken bakışlarım içeriye taşan kara gecedeydi. Biliyordum, şu anda bir yerlerdeydi ve aklının bir köşesi değil, her yanı benimle kaplıydı.

"Kaderi tayin eden bizmişiz gibi konuşup durma," dedi Deren kaşlarını çatarken. Kubilay'ın ağzını şapırdatmasına da yüzünü buruşturdu. "Yeni doğmuş danalar gibi geviş getirmeye devam edersen, seni balkonuna işediğin kadının yanına postalarım."

"Böyle tadı çıkıyor ama," dedi Kubilay oyunbozanlıkla. "Kaderi tayin etmemiş olabiliriz, ona amenna ama kurban olduğum Yaradan, kafamızın içini samanla da doldurmamış. Aklınız var, ateşin seni yaktığını bile bile niye üstünü yürürsün."

Tam cevap vermek için ağzımı aralayacağım sırada Kubilay'ın telefonu çalmaya başladı. Çaydanlıkların yanındaki telefonunun ekranında *Kutluhan* yazıyordu. Deren abisiyle çok kötü kavga ettiklerini söylemişti ama anlaşılan konuşacakları kalmıştı.

Beş karış suratla telefonu açan Kubilay, sesini çıkarmadan ve karşı tarafa onu ciddiye almadığını daha fazla gösterecek biçimde ağzını şapırdatarak dinledi. Bunu Kutluhan'ı delirtmek için yaptığını biliyordum ama yine deliren kendisi oldu.

"Lan aklını bokuna mı kattın oğlum! Biz selan okunacak mı diye bekliyoruz, sen hâlâ Canfeza diyorsun," diyerek hırladığında ne kadar sinirlendiğini anladım. "Bu sefer neyin ilanını yapacaksın, sıradaki evlilik teklifi mi ney?"

İkili arasında geçen hararetli konuşma ve adımın geçmesi biraz olsun, rahatlamış içime yeni bir kasvet yüklerken sessizliğimi korudum. Elimin üstüne sıcak avucunu bırakan Deren, sakin olmam için gözlerini kapattı.

"Seni görmek istemiyor Kutluhan. Zaten sana o haberleri verenin sidikli Rafet olduğunu da biliyorum. Basın gidin oğlum, bir de Deren'in başına siz bela olmayın."

Karşı taraf ne dedi bilmiyorum ama Kubilay'ın gözleri bana değdi, Kutluhan inadından vazgeçmeyecekti. Ancak bu defa yanına gitme sebebim, Rafet'in nasıl farklı ifade vermeye ikna olduğunu öğrenmekti. Onlar bir şey diyemeden askıdaki ceketimi aldım.

Deren'in, kapı önündeki parmak arası terlikleri giydim. "Gitme Canfeza. Şahan Mirza duyarsa yine herkesin öfkesi altında ezilen sen olacaksın."

"Ateş olsa cürmü kadar yer yakar," diyerek basamaklardan indim.

Kubilay, Deren'in başını belaya sokmaktan bahsettiğine göre onun evinin önündelerdi. Tam da tahmin ettiğim gibi Kutluhan'ı, sokağın karşısına park ettiği arabasına yaslanmış hâlde buldum. Günün yorgunluğuyla birleşen içimdeki öfke dışarıya taştı.

"Ne istiyorsun Kutluhan?" diye sataştım direkt. Başıma açılan bütün belaların sahibi karşımda duruyordu. "Ne halt etmeye geldin bu kızın kapısının önüne. Senin yüzünden hiçbir yerde rahat edemeyecek miyim?"

"Rahattın rahat," dedi önceleri yüzünde hiç rastlamadığım bir nefretle. "Günlerce yanında kalırken rahattın, benim yüzümden açılan yaralarını sararken keyfin yerindeydi. Beni o otoparkta bırakıp gitmek umurunda bile olmadı."

"Olmadı," dedim bunu inkâra koşmayarak. "Olmadı Kutluhan, ne yapacaksın? Senin yüzünden az daha öleceğim için seni düşünme zahmetine girmedim ve şimdi sen de bunu sebep göstererek babanın yarım bıraktığı işi mi tamamlayacaksın?"

Başını olumsuz anlamda salladı, yüzünden büyük bir tehdit geçti. "Seni, beni düşünmek zorunda bırakacağım. O çok sevdiğin Şahan Mirza, ben masada üye olduktan sonra tüm hükümdarlığını yitirecek. Bir bir avlayacağım hepsini, yok edeceğim kurdukları düzeni."

İçinde nefret barındıran söylemleri şaşkınlıkla yüzüne baka-kalmama neden olurken karşımdaki kişi, tanıdığım adamdan çok uzaktaydı artık. Yüzündeki yaralar onu zayıf değil, daha da yırtıcı hâle getirmişti. Gülümsüyordu ama gözlerinde barınan tekinsizliğe uğramıyordu.

"Ve sen de çok değer verdiğin Şahan Mirza düştüğünde bana kalacaksın. Geceni gündüzünü, beni reddetmenin acısına yanarak geçireceksin," diyerek bileğimden tutup beni kendisine çektiğinde başım göğsüne çarptı. "Ben bu uğraşlarını görmezden gelecek kadar acımasız olmayacağım ama o gün hak ettiğimi alacağım. Bütün çocukluğum ve gençliğim seni sevmekle geçti. Sen bile olsan bu, sana ulaşmama engel olamayacaksın."

Yakaladığı kolumu ellerinden kurtarmaya çalıştım ama buna izin vermedi. Arabanın şoför koltuğunda oturan Rafet arabadan indi ve ellerini cebine soktu. Ben Kutluhan'dan kurtulmaya çalışırken gözlerimin içine baktı.

"Buraya neden geldiğini de Konsül salonunda nasıl korkudan titrediğini de biliyorum," dedi Rafet. Yüzünde bu hâlimle eğlenen bir ifade oluştu. "Şahan Mirza, beni ifademi değiştirmem için tehdit etti. Ondan korktuğum için bunu yaptığımı sanıyor. Ancak vârisimiz ölmeyecek ve o Konsül'e girecek, ben de orada onun sağ kolu olacağım. Ve bugün bize yaptıkları için yarın onları pişman edeceğiz."

"Nasıl güveniyorsun hâlâ bu adama?" diye sordum Kutluhan'a. Bunu gerçekten merak ediyordum. "Hele de yaptıklarından ve benim geldiğim durumdan sonra."

"Sana bir şey olmadı," dedi Kutluhan dikkatli gözlerini üzerimde gezdirip iyi olduğumdan emin olmaya çalışarak. "Bana söz verdi, artık sadakati sadece benim olacak."

"O sakın baban öldüğü için olmasın. Göremiyor musun, baban öleceği için sana yamanıyor," dedim kafasını açmaya çalışarak. "Yeniden hatırı sayılır bir yerde olmanın, bu âlemde adının anılmasının tek yolu sensin."

"Sen bunlarla kafanı yorma," dedi Kutluhan, boştaki eliyle çenemi okşarken. "Senin kafanı yoracak daha üzücü şeyler olacak."

Beni bıraktığında hafifçe geriye çekildi ve cebinden çıkardığı sigara paketinden bir tane çıkarıp geceye doğru yaktı. Soluduğum dumanını yüzüme üflerken ortaya çıkardığı dumanın arkasından beni izliyordu. O gözlerdeki hırsı elimle tutabilirdim.

"Bu sokaklar ismini siler, duyguların kalbinde büyür, ağırlığını gece göğüsler," diyerek sigarayı tuttuğu eliyle beni gösterdi. "Bazen susarak anlattıklarını geceler dinler. Çünkü burada herkesin bir hikâyesi var ve hikâyesi olan herkes de geceye konuşanların ta kendisi."

Elini alnına götürüp bana küçük bir baş selamı verdi ve işaretiyle birlikte Rafet aracın şoför koltuğuna oturdu. Sokağın tozunu attırarak önümden geçip gittiler. Bugün bana bir şeyler hissettiğini iddia eden adam da tüm ağırlıklarını üzerime bindirerek gitti.

Yazarın Ağzından

Sakladığın sırlar seni koruyorsa bencilik, etrafındakileri gözetiyorsa fedakârlıktır. Küçük Karaçay'ın sırrı herhangi bir bencilliği kapsamıyordu, öyle olsaydı muhtemelen gözündeki değeri şekil değiştirecekti. Bu denli bir bağlılık hissetmeyecek, her şey eskiden süregelen prensiplerinin çerçevesinde ilerleyecekti.

Abisinin aracından inerek eve girmesini kararmış gözlerle izledi. Oysaki Şahan Mirza'nın peşinden geldiğini çok iyi biliyordu. Balabey'in *Porsche'si* denizin kıyısındaki kayalara yaslanmış yalının bahçesindeydi. Yapay su yolunun insanı sinir eden yavaş akışı tezatlık oluşturuyordu.

Aracın şoför koltuğundan inerek kapıyı sertçe kapattı. Kravatını erkeksi biçimde gevşetmeye çalışırken etrafındaki korumalar

bu sinirin sebebini sorguluyordu. Çünkü sahibi için iyi şeylerin planlanmadığına eminlerdi.

Giriş sahanlığını ikiye bölen, üst katlara kıvrılarak giden merdivenlerden birinin başındaydı. Kardeşinin adım seslerini duyan Celayir bakma zahmetine girmedi, neden geldiğini biliyordu. Basamakların başında arkası dönük bekledi.

"Bu savaşın kazananı sen mi oldun şimdi Celayir Balabey," diye seslendi abisine. Neredeyse hiçbir durumda abi kelimesini kullanmazdı. "Açık etmediğin kartlarınla Konsül'de Canfeza'nın üstüne oynayarak mı yönetimini gösterdin?"

Omzunun üzerinden kardeşine dönen Celayir'in gözlerinde empatiye dair tek bir iz yoktu. Aksine, içinde taşıdığı hiddetini yalının geniş holüne salıvermek istiyordu. Merdivenleri çıkmaktan vazgeçerek geriye döndü. Kardeşiyle göz göze geldiğinde o irislerin içini saran enerjiyi çok iyi tanıyordu.

Tuğrul Balabey'in bu cihandan çekilmeyen gölgesi, yitip gitmeyen kudreti oradaydı. Sevilmemişliğiyle hiçbir alakası yoktu onun. Duruşunda aynı karizmayı, bakışında onun kan dökerek titrettiği âlemi yakardı. Şahan Mirza, korkunun ne demek olduğunu bilmeyen bir adamdı ancak öğrenmeye başlamıştı.

"O kızın nasıl bir tehlike olduğunun hâlâ farkında değilsin küçük kardeşim," dedi oldukça sinir bozucu bir sesle. "Şu hâline bak. Korkmuşsun, hem de ona bir şey olacak diye korkmuşsun."

Kardeşine yaklaşan Celayir, annesinden aldığı ve şafak sökümü gibi griyle karışık olan mavi gözlerini kardeşinde dolandırdı. Söyledikleri hoşuna gitmemişti, kaskatı çenesiyle yüzünü izliyordu. Genelde böyle anlarda az konuşmayı tercih ederdi, kendisini açıklamanın zayıflık olduğunu bilecek kadar manipülatifti.

"Âlim olursan seni menzilde ararlar, zalim olursan seni âlemin korkusunda bulurlar Mirza," dedi dişlerinin arasından. Ona kim olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu. "Âlim secde etmekten, zalim kan dökmekten vazgeçerse gider yerine yenisini bulurlar."

Şahan Mirza, abisinin vermek istediği mesajın elbette farkındaydı. Her seferinde ona kim olduğunun, nereden geldiğinin hatırlatılmasına lüzum yoktu. O bununla doğmuştu, öğrendiği ilk kelimenin içinde bile ölüm vardı. Çünkü önce ölümle arkadaş olmayı öğrenmişti ki daha sonra bu âleme girsin.

"Âlimin secdesi paraya, zalimin sadakati çıkarlarına olursa, evet öyle yaparlar," dedi bakışlarını abisinin üzerinde dolandıran Mirza. "Âlimle âlim olunur, zalimle zalim Celayir. Bu dünya kötülerin değil, adaletli olanlarındır. Benim yönetimimle seninkinin arasında bir fark var."

Kaşlarını kaldırarak kardeşini alayla süzdü Celayir. "Babam da senin gibi düşünüyordu ama sonunun nasıl olduğunu hepimiz biliyoruz," dediğinde sesinde neredeyse bundan keyif alan bir hal vardı. "Tuğrul Bey kendisini bunlarla kandırdı, sonra da kim vurduya gitti. Bir diğeri sen olma diye uğraşıyorum. Aşkın karın doyurduğunu kimse söyleyemez, zaafın bu cihanda bir adamı yaşattığını da hiç kimse iddia edemez."

Omuzları dikçe duran Şahan Mirza, kafasını olumsuz anlamda sallayarak karşısındaki adama baktı. Aynı hayat görüşüne ve görünüşüne sahip olmayan, tek kandan dünyaya gelen iki lider ruhtular. Ancak birininki azametli olmak için, diğerininki merhametli olabilmek için çırpınırdı.

"Bir daha onun üstüne oynadığını, yerli yersiz kumpaslarına alet etmeye çalıştığını görmeyeceğim," dedi işaret parmağını abisine doğru kaldırırken. "Ruhum bile duymaz sanma. Burnumun ne kadar iyi koku aldığını en iyi sen bilirsin."

"Burnunun ne kadar iyi koku aldığını iyi biliyorum küçük kardeşim," diyerek elini Mirza'nın omzuna koydu Celayir. "Çünkü babam bana tilki gibi kurnaz olmayı, sana da kurt gibi avlanmayı öğretti. Ama unuttuğun bir şey var, o da bu dünya kurnazların dünyası."

"*Kurnaz kendine koydurur,* diye bir laf da var," diyerek omzundaki eli iteledi Şahan Mirza. Abisinin ona olan yaklaşımına karşı

duruyordu. "Ben diyeceğimi dedim. Bende laf ağızdan bir kere çıkar, ikincisi olmaz."

"Dediğin gibi olsun," dedi Celayir dudak bükerek, gönülsüz olsa da kabulleniş içindeydi. "Bakalım kim kendine koyduracak, bunu zaman gösterecek."

Başını hafifçe yana yatırdı Şahan Mirza, biraz olsun sakinleşmişti. Abisinin ona hak vermediğini ve aynı düşünceleri paylaşmadığını çok iyi biliyordu ama şu saatten sonra Feza'ya el uzatmayacağını da biliyordu. Celayir ucu kendine dokunmayan zararlara ilişmezdi, işte öyle de bencil bir adamdı.

"Gel hadi, seninle konuşmam gereken konular var," dedi kardeşini içeriye doğru buyur ederken. İşte abilik bunu gerektiriyordu, yeri geldiğinde alttan almayı. "Hem sana da danışsam fena olmaz. Bu konular bizim istikbalimizi çok yakından ilgilendiriyor."

Şahan Mirza sesini çıkarmayarak abisinin kendisini yönlendirmesine müsaade etti. İki adam karşılıklı oturduğunda önlerine viskileri konuldu. Kajuların yoğunlukta olduğu çerezlerden yerken sohbetin ne olacağını biliyorlardı. Böyle adamlar çok konuşmayı sevmezdi, konuştuklarında da bu genelgeçer mevzular olmazdı.

"Bıçakçı'nın arkasında başka bir güç var," dedi Celayir, viskisinden bir yudum alıp gözlerini dalgalanan denize dikerken. "Tüm bunları yapmak ve planlamak onun işi, evet ama bu zamana kadar saklamak onun boyunu aşar."

Abisini başıyla onayladı Şahan Mirza. "Canfeza'yı kurtarmaya gittiğim gün, çatışmadaki adamların hepsi İtalyan asıllıydı. Gecekan adamı işkencede öttürürken ağzından kaçırdığı İtalyanca kelimeler dikkatini çekmiş."

İşaret parmağıyla dudağında ritim tutan Celayir Balabey, açık renk kirpiklerinin çevrelediği gözlerini kıstı. Saniyede milyon düşüncenin aktığı, birbirinin içinden geçtiği kafasında neyin durakladığı bilinmezdi. Kafasını hafifçe yana yatırıp kardeşinin gözlerinin içine baktı.

"Demek Cosa Nostralar ha," dediğinde Celayir, yüzündeki hevesi elle tutabilirdi Şahan Mirza. "Desene, Konsül onların bile havada olan kıçlarına çomak sokuyor, bu işin peşini bırakamayız."

Başıyla abisini onayladı Şahan Mirza. "Ne dönüyor kafanda?" diye sordu normal bir ses tonuyla. Kaosu seven bir adam değildi.

İş bitiriciydi evet, yaptığı işin hakkını sonuna kadar verirdi evet ama kendisine iş çıkaran insanları sevdiği söylenemezdi. Abisi onun aksine bu işlerden zevk alırdı. İnsanları indirmek ve onların üzerinde tahakküm kurmak onun gururunu okşar, egosunu yüceltirdi.

"Kutluhan, Konsül'e girecek," dediğinde Şahan Mirza'nın yüzündeki ifade görülmeye değerdi, hiddeti bedeninden taşacaktı. "Bıçakçı'nın izah ettiği gibi pek bir şeyden haberi yok. Bu durumun doğruluk payını teyit etmesem yine göz yummazdım. Ayrıca Konsül'dekilerin oy çokluğu da belli."

Görülmüş şey değildi. Onların çıkarlarına hizmet etmeyen ve geleceklerini tehlikeye atan bir durumu kendi içlerinden barındırmazlardı ama anlaşılan, bu kez öyle olmayacaktı. Sesini çıkarmadı Mirza. Oturduğu koltuğun kolçağını parmakları arasında ezmekle yetindi.

"Oy kullanan dört kişi var. Kadem tabii ki bu meseleye pozitif yaklaşmıyor ama bana kalırsa durumun ciddiyetinin farkında değil," diyerek düşüncelerini bir bir ortaya döktü Celayir. "Kırat ve Asır Tuncay sıcak bakıyor ama nedenlerini bilmiyorum. Elbet kendi çıkarlarına uyacak bir kısmı var bu işin. Orasıyla da ilgilenmiyorum, şimdilik yemi avın ağzına soksak yeter."

"Dikkat et de tuttuğu sazan seni alaşağı edip suyun içine çekmesin," diyerek abisini uyardı Şahan Mirza. "Sen nasıl olduğunu bilmediğin sularda yüzmeyi bilmezsin. Sonra oltayı benim elime tutuşturma."

"Sahip olduğum genlere haksızlık ediyorsun," dedi Celayir yalandan alınmış gibi yaparak. "Dio perdona, noi no."

"Yani Tanrı affeder, biz affetmeyiz diyorsun," dediğinde abisine doğru eğilen Şahan Mirza'nın yüzündeki gülüş tehlikeli bir hâl aldı. "*Kurtlar Vadisi*'ndeki *Kılıç*'ın çok sevdiğim bir mottosu vardır."

Kardeşine, merak ve istediği enerjiyi aldığı için gururla bakan Celayir dikkatle dinledi. Şahan Mirza'nın Türk kültürünü ne denli sahiplendiğini ve Türk mafya kimliğini ne derece taşıdığını iyi biliyordu. Karşısında oturan adam tam olarak Tuğrul Balabey'in oğluydu.

"Der ki... *Affetmemi mi istiyorsun? Bağışlamak Tanrı'ya mahsus bir özelliktir,*" dediğinde gülüşü yüzünde iyice büyüdü. *"Ben Tanrı değilim, bana kötülük eden biri mutlaka cezasını çeker."*

Verdiği mesaj son derece açık ve netti, Şahan Mirza her zamanki gibi az konuşarak raconu kesmişti. Koltuğunda oturan abisi ona bakarken ne demek istediğini anlayacağını biliyordu. Ayaklandı ve hâlâ koltuğunda oturan abisinin omzuna dokundu.

"Benim bana yamuk yapanlara yaptıklarımı cümle âlem biliyor," diyerek hafifçe kulağına eğildi. "Bundan sonra bana yamuk yaparken Tanrı olmadığımı unutma ve kötülüğü yapan sakın sen olma, gerisinin üstesinden gelmekten de korkma."

Anlatmak istediğinin parantezini de açıp abisine gerekli mesajı verdiğine inanan Şahan Mirza, kendi söylediklerini başıyla onayladı ve yalının çıkışına ilerledi. Abisi bıraktığı yerde oturuyordu, gözlerinde kendisinin kazdığı cehennem çukuru vardı. Orada yakacağı kişiyi biliyordu ama o kişinin, ateşin kendisi olduğunun da bilincindeydi.

Şahan Mirza, babasının sahibi olduğu ve kendisinin büyütüldüğü köşkten seri adımlarla ayrılırken istemsizce başını kaldırıp eve baktı. Orada bir yerde babasının geniş balkonda dikildiğini ve insanı içine çeken gözlerinin kendisinde olduğunu hissetti.

Yüzünde her zaman sabit olan o ifade vardı, boşluğun dile geldiği bir kuraklıktı. İnsan bakınca ıssız hissediyordu, insan içine

dalınca kimsesizliğini buluyordu. Dilinden dökülenler ise daima bir insanın sonunu yazıyordu. Ancak gözleri, gözlerinde büyüttüğü ifadeleri akan bir su kadar berraktı.

Babası Mirza'ya duyguların bir silah olduğunu ve kendisi de taşıyıp nasıl kullanıldığını bilmezse düşmanlarının karşısında çıplak kalacağını öğretmişti. İşte bu yüzden korkmuyordu hissetmekten. Bu konuda Canfeza bile uyarmıştı kendisini ama onlarla ortak paydada buluşamıyordu.

O tür duyguların onu eşsiz kılacağına ve yeni bir benliğiyle tanışacağına inanıyordu. Ayrıca genelde inandıkları uğruna savaşmayı tercih ederdi, savaştığında ise kaybettiği görülmüş iş değildi. Kutluhan bakır ise kendisi altındı. Bıçakçı çöl ise o da bedevi değil, suydu. Kime can olacağını, kime kan olacağını iyi biliyordu.

Duzenleme
Ny.ozlem

dokuz

Kimi zamanlar vardır, seni sen olmakla bile sınamıştır. Öyle sınavlar alnına yazılır ki seni yaşamaya heves ettiğin için bunaltır. Geçip gidenler kolayca çekilmezler geriye, ince ince sirayet ederler bugününe. İnce ince işlerler her şeyi tenine, aynaya baktığında yüzleşirsin senden gidenlerle. Şeref Karaçay için durum işte aynen böyleydi.

Sandalyeye zor bela oturttuğumuz babamın saçlarını keserken hemen kafa hizasında duran aynada kendisine işte böyle bakıyordu. Zamanın geriye getiremedikleri gibi şimdi hakkı olan her şeyi alıyordu hayat.

Siyah tellerin yoğunluğunun azaldığı saçlarını tıraş ederken kafasına zarar vermemek için ekstra bir çaba harcıyordum. Babamı sandalyenin üzerinde tutmaya çalışan

annemle Tuna, ter içinde kalmışlardı. Küçücük köhne banyonun içerisine bu kadar insanın sığması bile mucizeydi.

Önüne gelen saçlarına nefesini üfledi Tuna. Arada sırada yüzünü babamın yanağına yaslıyor ve ona moral vermek için bir şeyler anlatıyordu. Ancak Şeref Karaçay, kendi yüklerini bindirdiği bir gemide geçmiş zamana yolculuğa çıkmıştı.

"Yoksa saçlarını kesiyorum diye bana kızıyor musun?" dedim babamın gözlerinin içine bakarak. "Kızma baba. Ne yapalım, çok uzamışlar, kesmemiz gerekiyor."

Yanlarını iki numarayla, başının orta kısmını dörtle tıraş ettiğim babam, söylediklerime karşın kirpiklerini kırpıştırmakla yetindi. Nihayetinde işin zor yanlarından biri bitmişti, tıraşı sona eren babamı güzelce yıkamıştık. İnsan yükünün ne denli ağır olduğunu bu sırada bir kez daha anlamıştım.

Annem babamın temiz kıyafetlerini giydirirken ben de sıcak bir duş almıştım. Kabuk bağlayan birkaç yaram dışında hiçbir çürüğüm ya da izim kalmamıştı. Şahan Mirza'nın aldığı pahalı ilaçlar cildimi tahriş etmeden onarmıştı. Bu durumdan hoşnuttum da ailemin beni öyle görmesini istemiyordum.

Suyun sıcaklığı babamı yıkadığımız için epey artmıştı. Bu yüzden ben de alışık olmadığım derecede sıcaklıkla yıkanmıştım. Kızaran pembe tenimi izlerken bornozumu giydim. Tenimde anlamlandıramadığım bir eksiklik hissi vardı, onun yokluğundaki ihtiyacı hissedebiliyordum.

Kendi odamda boğazlı merserize bir kazak ve onun altına yün taytımı giydiğim sırada ceylan gibi sekiyordum. Aylar ekimi devirmişti, evimiz soğuğu emmeye çoktan başlamıştı. Dışarısının çok soğuk olduğunu söyleyemezdim ama evde epey serinlik söz konusuydu.

Odamın kapısı tıklatıldı, aradan kafasını uzattı Tuna. "Annem çorbaları koydu, *üşümeden gelip yesin* dedi."

Tuna'yı başımla onaylarken çorap arıyordum. "Geliyorum şimdi," dedim.

Mutfağımızdaki masaya dizili yemek tabaklarındaki mercimek çorbası ve bayat ekmekler gözüme ilişti. Uzun saatlerdir ağzıma bir şey sürmediğimin farkına vararak hemen oturdum. Çorbama limon sıkarken Tuna çoktan höpürdetmeye başlamıştı.

"Senin rengin bir başka solgun," derken kaşları çatılmıştı annemin. "Beyaz tenlisin ama şu an ruh gibi görünüyorsun kızım."

Annemin söylediklerini evhamına bağlasam da çorbasından başını kaldıran Tuna'nın bakışlarında da aynı şeyi gördüm. Şu sıralar gereğinden fazla üşümeye başlamıştım. Nedenini bilmiyordum ama içime soğuk dolmuş gibi ayaklarım hep buz oluyordu.

"Havalar serinledi ya, üşüyorum herhalde ondan," dedim çorbamı yarılamaya devam ederken. "Biliyorsunuz, ben her kış böyle oluyorum."

"Kansızlığın olmasın Feza," dediğinde annem ilgiyle, Tuna'nın elindeki kaşık sertçe porselen tabağa düştü. "Git bir baktır kızım, Akdeniz anemisi olursun sonra bak."

Tuna'nın titreşmek için bahane arayan göz bebeklerinde kendi yansımamı seyrettim. Hemen üzerine sinen korku, onun tükenmez iştahını bile söndürmüştü. Bana öfkeli olduğunu biliyordum, aynı zamanda bir şey olmasından da deli gibi korkuyordu.

"Baktırırım bir ara," dedim çorbamın dibini sıyırırken. "Rengim kaçık olabilir ama bunun ille de kansızlıkla alakalı olduğunu sanmıyorum."

Bir şey demek için ağzını araladığı sırada kapı çalındı ve Tuna susmak zorunda kaldı. Kapıyı açmak için masadan kalktığında, ortasında kaldığım ablukadan kurtulduğuma mutluydum. Evin

içine kadar soktuğu yirmi bir vites bisikleti mutfağa getirdiğinde gözlerindeki parıltı tüm acılarıma değerdi.

Hâkî rengindeki bisiklet, yeniliğinin vermiş olduğu ihtişamla insanın yüzünü görebileceği şekilde parıldıyordu. Frenleri, zincir sistemi sıfırdı ve benim güzel kardeşime layıktı. Kendimi yorgun hissettiğimden parayı Kubilay'a vermiştim, o da bisikleti benim için satın almıştı.

Bisikleti mutfağın kapısına yaslayan Tuna, kollarını hızlıca bana doladı. Başını omzuma koyduğunda sıcacık bedenindeki sevgiye sokuldum. Kardeşim her şeyin en güzeline layıktı. Elimden daha iyilerinin de gelmesini isterdim ama şimdilik gücüm buna yetiyordu.

"Teşekkürler Zeze, hem de bin kere teşekkürler," dedi dönüp bisikletine, sanki burada olduğuna inanamıyormuş gibi bakarak. "Bu benim hayalimdekinden bile daha güzel, teşekkürler abla."

"Rica ederim deli oğlan," dedim saçlarını karıştırırken. Kubilay'a minnet dolu bir şekilde baktım. "Bisikletini buraya bizim için getiren Kubilay abine de teşekkür edelim."

"Sağ ol Kubi," dedi Kubilay'ın beline sarılıp karnına keyifli yumruklar atarken. "Sen bir tanesin."

"Ulan elin de balyoz gibi ağırmış ha. Koskoca adam oldun, hâlâ bisiklet için seviniyorsun."

Bisikletini alarak mutfaktan ayrılan Tuna, önce hevesini yatağında uyuklayan babamla paylaştı, daha sonra da sokaklara fırladı. Gözleri yaşlarla parlayan annem boynunu büktü. Tüm yükü taşıdığımın, taşıdıklarımdan ötürü kamburun çıktığının farkındaydı.

"Sağ ol kızım, kesene bereket," dedi dolu dolu bir sesle.

"Alacağım tabii ki," dedim o bisikleti almak için kanımı satmamışım gibi. "Ablasıyım sonuçta. Kardeşimin gönlünde hiçbir ukdenin kalmasını istemiyorum."

Bu duygusal an birkaç dakika daha sürdü ve annem, Kubilay'a tek yemeğimiz olan mercimek çorbasını ikram etti. Çorbayı afiyetle içen Kubilay, yeni demlenmiş çayımızın keyfini çatmaya başladığı sıralarda annem babamın yanına geçti.

"Şu hâline bak," dedi birden anlamsızca. Ağzımdaki şekerin tadını bile ekşitecek kadar tatsız görünüyordu. "Rengin sapsarı olmuş, yaşadıklarını bedenin taşımıyor. Bisiklet alabilmek için kanını satmak da ne."

Onun bu sözleri ciddi anlamda yaraladı beni. Kendimi o an parçalanmış ve ufalmış hissettim. Elimdeki tek satabileceğim şey kanımdı. Oto yıkama ve kafeden aldığım her kuruş, babamın borçlarına gidiyordu. Bir türlü yetemiyordum.

"Başlama sen de Kubi," dedim sıcak çayımın etrafına parmaklarımı sararken. "Gördün çocuğun ne kadar mutlu olduğunu. Ben nasıl mahrum ederim onu bu mutluluktan."

Kafasını olumsuz anlamda sallayarak beni izledi. "Öyle diyorsun ama sana bir şey olsa bu insanların ne hâle geleceğini düşünmüyorsun."

Doğru söylüyordu. Sağlığım elimden kayıp giderse, sağlığımı yerine getirecek imkân da aileme bakacak kimse de yoktu. Ama işte öyle olmuyordu, herkes için bir şeyler yapmak zorundaydım. Günün sonunda kendim için bir şey yapmayı unutsam bile.

"Sen şimdi boş ver her zamanki şeyleri," dedim elimi havada gelişigüzel savurarak. "Konsül'ün Kutluhan'ı tam olarak affettiğinden emin misiniz? Sonra bunun altından da bir şey çıkmasın."

"Affetmekle de kalmadılar," dedi Kubilay düşünceli bir sesle, onu çok daha iyi görmüştüm. "Konsül'deki Bıçakçı koltuğuna o geçecek ve babasının geride bıraktığı mirasla işini yönetecek."

Açıkçası söyledikleri kulağa inandırıcı gelmiyordu ama olmuştu. Bir haftadan fazla bir süre önce Kutluhan'ın, Deren'in evine geldiği gün ve bana söyledikleri şu an olanlarla eşleşiyordu.

Konsül affedici miydi, yoksa adalet mi bunu gerektirmişti bilmiyorum ama bana kalırsa Kutluhan, babasının yarım bıraktığı işi devralacaktı. Ve Kutluhan'ın bu hırsı, kendisinin sonu olacaktı.

"Bu durum hiç hoşuma gitmiyor," dedim samimiyetle. Düşüncelerimi Kubilay'dan saklayacak değildim. "Onu bu dünyadan tamamen menetmeleri yeterli olurdu. İçlerine alacak olmaları, iyi sonuçları beraberinde getirmeyecek."

Onaylayan gözlerle bana baktı Kubilay. "Bıraktım ben de Zeze. Eşinip durduğu bok çukurunda boğulsun."

"Bize bir zararı dokunmasın da," dedim elimi çenemin altına yaslayarak. Tüm bu tufanın bize değmeden dağılması mucizeydi. "Peki ya Serhan Bıçakçı?"

Kubilay'ın duruşunda süregelen rahatlık kendini gerginliğe bıraktığında başımı elimin üstünden kaldırdım. Daha dik bir konuma gelirken duyacaklarımı kaldırabileceğimi sanmıyordum. Yine de dinlemeye hevesliydim çünkü bana onun hakkında gereken bilgiyi verecekti.

"İşini Şahan Mirza bitirmiş," dediğinde kemiklerimin içini dolduran iliklerim bile soğumuştu. "Alnından tek kurşunla öldürmüş, sonra da ağzına cansız bir yılan sokmuş."

Kubilay bu durumu anlatırken ne kadar rahatsız olduğunu yüzünden okudum. Bundan bahsetmek istemiyordu ancak ben sorduğum için cevaplamıştı. Durup düşününce, bir insan hayatının neden bu şekilde sonlandırıldığını anlayamadım. Bu düzende Şahan Mirza'nın öldürme şekilleri iz yapmıştı ama anlamlarını bilmiyordum.

"Ağzına ölü yılan sokulması, ihanet edenler için kullandığı bir yöntemdir," dediğinde midemin ağzıma kadar tırmandığını hissettim. "*Zehir içerden gelirse kendi zehrinde sonu gelir,* anlamına getirmeye çalışır."

Sessizliğimi koruduğumu fark ettiğinde ne düşündüğümü o da çok iyi biliyordu. Bıçakçı kadar olmasa da ben de ona ihanet etmiştim, bunun bedelini bu şekilde mi ödetecekti? Balabey'in sürdürdüğü gelenek ve bu geleneğin getirileri ağır geldi. Ben tüm bunları göğüsleyemezdim, istesem de sırtlanamazdım.

"Anlattığın, merhamet uyandırmadı," diye mırıldandım dürüstçe. "Ancak midemi bulandırdı çünkü bu sadistçe ve obsesif bir takıntıdan ibaret."

"Boş ver," dedi hiç de boş vermeyen bir havayla Kubilay. "En azından sen de nasıl bir yüzü daha olduğunu görmüş oldun. Bundan sonra ona göre hareket edersin."

"Hareket edeceğim bir şey kalmadı aslında. Günlerdir ondan ne bir haber aldım ne de buraya geldi. Artık çevrede adamlarını da görmüyorum. Muhtemelen Konsül'de düştüğü durum, onun geri çekilmesini sağladı."

"Ben öyle olduğunu hiç sanmıyorum," dedi Kubilay kafasını hafifçe yan yatırarak. "Bana, sana gelmeden önceki yolları temizliyormuş gibi geldi."

"Neyse ne," dedim omuz silkerek. "Kapatalım bu konuyu, zaten yeterince tatsız bir hâl aldı."

Beni ikiletmeden her şeyin üstünü örterek geriye çekildi Kubilay. Onun da bu durumdan ne kadar muzdarip olduğunu görebiliyordum. Serhan Bıçakçı'yla herhangi bir kan bağı yoktu, onun endişesi abisi içindi, onun da hayatı bağışlanmıştı. Şu saatten sonra Kutluhan'a da karışacağını sanmıyordum.

Benimle çay içtikten sonra kendi evine dönmüştü. Ben ise gecenin yarısına kadar balkonun ışığında oturdum. Mutfağa dolan balkonun ışığının altında yaşadığım her şeyi, benimle ilk yüz yüze gelişini ve sonrasında ortaya çıkan olaylar dizisini düşündüm.

Beni defalarca tehdit etmişti. Onun tarafından bana bir zarar geleceğini düşünmüştüm ama hiçbir şey düşündüğüm gibi olmamıştı. Hayatımı kurtarmış, beni mabedine almış ve yaralarımı sarmak için günlerce uğraş vermişti. Üstüne üstlük, kırıcı sözler etmeden, aksine benimle ilgili hoşnut olacağım bir merak duyarak yapmıştı bunları.

Yıllardır düzenine alıştığı kurallarına uyduğu Konsül'e, sırf beni kurtarmak için farklı kanıtlar sunmuştu. Bunları yaparken eli titrememişti ya da herhangi bir pişmanlık duymamıştı. Aksine beni korumaktan hoşnut olan bir hâli vardı, şimdiyse hiç var olmamışçasına yoktu ve onun yokluğu, sandığım kadar rahatlatmamıştı.

İçimi çektim, dudaklarımı nasıl iştahla öptüğünü ve öpüşürken beni nasıl hissettirdiğini anımsadım. Daha önce hiçbir kadına dokunmamış bir adam değildi ama bana dokunurken bunu sanki ilk kez yapıyormuş gibi dikkatliydi.

Benim yıkılmış yanlarımı onarmıştı, ruhumda nasır tutan yerleri yumuşatmıştı. Neredeyse bir aşkın eşiğindeydik ama sonra maskeler düşmüştü. Herkes birbiri için geri plana attığı kimliklerini göz önüne çıkarmıştı. O bütün bunların gerekliliğini sonuna kadar yapmıştı. Babasına yıllar sonra kavuşan çocukluk arkadaşımın babasını tek kalemde öldürmüştü. O da yetmemişti, psikopatça işaretlemişti.

Bisikletinin hevesinden uyuyamayan Tuna, gecenin ikisinde paldır küldür odasından çıkıp evimizin giriş kapısının önüne bıraktığı bisikleti kontrol etti. Onun bu hâli, beni hapsolduğum bunalımdan biraz olsun çekip alırken yüzümdeki gülümsemeyle yanına gittim.

"Buralarda bir yerlerde zincir olacaktı," dedim uykusuzluktan ötürü tarazlı çıkan sesimle. "Onu binanın borusuna geçirip bisikletini bağlayacağım, dolayısıyla çalamayacaklar."

"Gerçekten mi?" diye sorduğunda büyük bir hevesle, küçük kardeşimi başımla onayladım.

"Vakit gece yarısına geliyor, gidip yatmazsan sabah okula gidemeyeceksin," diyerek yanağına bir öpücük kondurdum. "Git yat hadi, ben burayı hallederim."

Uykulu olan Tuna, uykuya döner dönmez zinciri aramaya koyuldum. Çelik kapının kenarına koyduğum küçük koliye baktım, içindeki ıvır zıvırların arasında zinciri bulacağıma emindim. Biraz uğraştırsa da zinciri buldum ve bisikletin gövdesinden geçirip anahtarla kilidini kapattım. Sağlamlığını kontrol ettiğim sırada tek katlı evimizin dışarıya açılan kapısının altından itilen zarfla donakaldım.

Elimdeki anahtarı cebime atıp zarfa doğru yürüdüm. Kim attıysa gölgesi de kendisiyle beraber yok olmuştu. Gecenin bu vaktinde de kapıyı açıp kimin getirdiğine bakmam imkânsızdı zaten. Siyah zarfın kadifemsi dokusu parmak uçlarımı gıdıklarken eve girdim ve çelik kapının kilidini iki kere çevirdim.

Yatağıma tünediğimde ise zarfı açmaya hazırdım, arkasında sadece ismim ve soy ismim yer alıyordu. Bunun dışında herhangi bir ayrıntı ya da kimin gönderdiğine dair bir işaret yoktu. Açtığım zarfın içinden çıkan kâğıtta altın parıltılı harflerle yazılmış bir davet mevcuttu.

Bu davet, yarın akşam olacaktı ve ben de oranın onur konuklarından biriydim. Konsül'e yeni dâhil olacak üyenin kutlamasıyla alakalı olduğu yazıyordu. Böyle bir davette ne işim olduğunu düşünerek kâğıtta yazanları birkaç kere daha okudum.

Serhan Bıçakçı'nın toprağı soğumadan böyle bir işe atılmaları ve bunu sanki şenlikmiş gibi göstermeleri ne derece duygusuz olduklarını ele veriyordu. Yine de bu davete gidecektim. Madem davet edilecek kadar bana değer verilmişti, geri çevirmeyecektim.

Lacivert rengi sever misiniz? Ben çok severim çünkü ne gece kadar karanlık ne de gün kadar aydınlık bir renktir. Kusurlarınızı saklayacak derecede koyu, sizi hepten yok etmeyecek derecede göz alıcıdır. İşte böyle bir davete bu renk giderdi.

Düşük omuzlu kıyafetin, göğüs oluğumda birleşen yakası ve ona eşlik eden bel oturtması tüm hatlarımı ortaya sermişti. Sırtımı da göğsümle aynı oranda gösterirken geri kalan yerlerde gizemli havasını korumuştu. Kadife kumaşı sonbahara yakışıyordu ve hafif omzuma dökülen saçlarım buna eşlik ediyordu.

Gözlerimde gri ışıltılı bir makyaj vardı ve gri renk gözlerimin rengini vurgulayarak beni daha çekici kılmıştı. Onun dışında yüzümde belirgin bir makyaj bulunmuyordu, aksine soft bile sayılırdı.

"Yine oldun afeti devran," dedi Deren bir tur daha etrafımda dönerken. "Sakın Şahan Mirza peşimi bırakmıyor diye bana sızlanma, ben bile kadın hâlimle sana düştüm."

"Abartma Deren," dedim kendime aynada bakarken çünkü bugün ilk defa kendi zayıflığımı örtmeye çalışıyormuş gibi hissediyordum. "Ben sadece oraya, beni istediği zaman görmezden gelemeyeceğini, o istese de istemese de var olduğumu ve bir şeylerin yaşandığını göstermek için gidiyorum."

"He bacım he," dedi Deren beni eliyle geçiştirirken. "Sen bu hikâyeleri sakla. Döndüğünde bana anlatırsın, tabii buraya dönebilirsen."

Deren'in dilinen dökülenlerin gerçek olacağını hiç tahmin edemeyerek çağırdığımız taksiye bindim. Çünkü bu davete gidecek olmam ve ansızın gelen zarf olayını sadece Deren biliyordu. Kubilay öğrenseydi muhtemelen gitmemi istemeyecekti.

Takside dışarıyı seyrederek üzerime binen heyecanı atmaya çalıştım ama yapamıyordum. Uzun bir müddet sonra onunla karşı karşıya gelecek olmak, bakışlarındaki tek anlam için tutuşmak... Bunların hepsi beni heyecanlandırıyordu. Eli kanlı bir katilin, bu düzende en tehlikeli olan adamlardan birinin gözlerine bakabilmek için gidiyordum. İşte tam da bu yüzden kendimi zayıf görüyordum.

Taksiye cebimde kalan son paranın yarısını verirken dönüş yolu için bana yeteceğini düşündüm. Öyle olmalıydı, bu kılıkta gecenin bir vakti kendim geri dönmek istemiyordum. Büyük bir otelin davet salonunda gerçekleştirilen seremoni gösterişliydi ama kapalı kapıların ardında yapılıyordu.

Girişteki görevliler davetiyemi kontrol ederek içeriye girmeme müsaade ettiğinde otelin ıssızlığı dikkatimden kaçmadı. Ancak lobiyi geçip birkaç iyi giyimli kadının rağbet ettiği yöne ilerleyince ışıkların dahi değiştiğini fark ettim.

Kapıların önünde duran vestiyer görevlileri mini kürkümü kibarca sırtımdan alarak beni içeriye buyur ettiğinde istemsizce nefesimi tuttum. Kim tarafından çağrıldığımı bile bilmediğim bir davete gelmek akıllıca değildi ama ben akıllı olan neyi yapıyordum zaten.

Altıgen şeklindeki salonda altın varaklı halılar kullanılmıştı ve ortadaki pist dışında çıplak bir yer yoktu. Davetlilerin yüzüne vuran kristal avize ışıkları, çarpıcı gülüşlerini gözler önüne seriyordu. Seçili bir azınlığın içeriyi doldurduğunu bilsem de bu denli kalabalık olacağını da düşünmemiştim.

Sanırım Karaçınar Köşkü'ndeki gibi bir azınlık beklemiştim ama bu öyle değildi. Takım elbiselerinin içindeki beyler, ellerindeki pahalı içkilerini yudumlarken karanlık işlerinin muhasebesini yapıyorlardı. Sayamadığım kadar, çokça mücevher takan kadınlar ise şuh kahkahalarının arkasına gizledikleri hasetleriyle oradan oraya süzülüyordu.

"İşte size gecemin en kıymetli davetlilerinden birini takdim edeyim," diyen sesle atacağım adım havada kaldı çünkü bu sesi tanıyordum. "Ben de kendisinin geleceğinden emin değildim ama burada olması gururumu okşadı."

Celayir Balabey, beni tedirgin etmekten geri kalmayan mavi gözlerini üzerime dikmiş, yanındaki bir avuç soytarısına beni gösteriyordu. Demek gizemli davet sahibim oydu. O kişinin Şahan Mirza olmadığını duymak moralimi bozarken renk vermeme çalıştım.

"Davetiniz için teşekkürler, benim için yaptıklarınıza olan minnetimi göstermek adına geldim," dediğimde dudaklarıma yerleşen gülüş soğuktu. "Oldukça hoş bir ortam beni karşıladı, herkesin ellerine sağlık güzel iş çıkarmışlar."

"Konsül'deki üyelerin değişmesi, her zaman ve sıklıkla olan durum değildir," dediğinde iğneleyici bir şekilde bu durumu görmezden gelmeye çalıştım. "Az yapılan şeylerde de biraz gösterişe kaçmakta fayda vardır. Burası hem bir iktidarın kırıldığı yer hem de saltanatına yeni başlayacak birinin içeri alındığı ilk sefer."

Onu başımla onaylarken vermek istediği mesajların farkındaydım. Beni bu denli içlerine alıp kapalı kapılar ardında göreceği işleri bile gözüme sokması sinirimi bozmuyor değildi. Tüm bunları iyi niyetinden değil, bana olan kininin hırsını bir gün çıkaracağından yapıyordu.

"Çıktığınız tüm seferlerin galibiyetle sonlanması dileğiyle," diye konuştum dişlerimi sıkarak. Yanındaki soytarıların üzerime sivrilen gözleri bunaltmaya başlamıştı. "Yeni bir başlangıca tanıklık etmek beni mutlu eder."

"Teşekkürler Karaçay," dedi beni onaylayarak elini belime yaslarken, daha sonra da konuklarına döndü. "Ben misafirimin emin ellerde olduğundan emin olduktan sonra yanınıza döneceğim."

Bunu memnuniyetle karşılamaya çalışsalar da yüzlerindeki ifade ne denli bozulduklarını ele veriyordu. Merakları çelinmiş, kim olduğum hakkındaki soruları şimdiden havada uçuşmaya başlamıştı. Onların bu tutumunu sezdiğimde geri dönmeyi düşünmedim değil. Burası daha parlak, ışıltılı ve temiz görünebilirdi ama yine de herkesin aynı amaca hizmet ettiği bir yerdi.

"Oyunu kurallarına göre oynamayı biliyorsun, bunu sevdim," dediğinde hemen yanımdaki Konsül lideri, az daha yüzüne tükürüyordum. "Ancak bunu gecenin sonuna dek oynamak seni yorabilir. Dikkat et de geldiğin yerin kalıplaşmış fikirleri burada küçük düşmene neden olmasın."

"Geldiğim yerin kanunları siz, bedelleri de bellerinizde beklettikleriniz," diyerek hazırcevaplıkla konuştum. "Dibini gördüğüm bir yerin parlaklığı ayaklarımın dolanmasına neden olmaz. Siz böyle şeyler için endişelenmeyin lütfen."

Sandalyemi çekerek oturmam için beklediği sırada, "Senin hakkında kesin hüküm vermişim Feza. Sanırım seni tanıma olayını zamana bıraksak iyi olacak," dedi.

Oturduğumdan emin olduktan sonra beni olduğum yerde bırakarak görüş açımdan çıktı. Ortadaki çembere konumlanmış mermer masanın etrafında beş sandalye vardı ancak birinin arkası dönüktü. Loşlaşmaya başlayan aydınlatma, bizim üzerimizde kısılırken onun üzerinde parıldadı. Bunun bir kabul töreni olduğu aklımdan çıkmıştı.

"Gelmişsin," diyerek hemen yanımdaki sandalyeyi çeken Rafet'le birlikte kaşlarım havalandı. Üzerinde oldukça şık duran bir takım vardı. "Onun, bu basamak atlayarak liderliğe çıkışını izlemen hoşuna gidecek."

Yüzümü buruşturmadan edemedim. Etrafımda Şahan Mirza ve Cihangir dışında herkes vardı. Onların gelmediğini düşündüğüm sırada karşıdaki masaya ilerleyen Gecekan'ı gördüm. Işıklar azaldığı için kimse kimsenin yüzünü net göremiyordu.

Masanın asıl sahipleri bir bir görünmeye başladığında seremoninin ilk evresine geçilmiş oldu. Kırat Siyavuş, sessiz adımlarla kendi sandalyesinin arkasında durdu, yüzünde sabit bir ifade dalgalanıyordu. Kadem Kara, siyah takımlarının aksine daha açık renkte bir takım giymişti. Belli ki intikamının alınması, yastan çıkmasına neden olmuştu.

Asır Tuncay Gözükara, karizmatik adımlarıyla sahneyi doldurarak ilerledi sandalyesine. Bu adamda hoşuma gitmeyen ama her kadının çekici bulacağına inandığım bir yan vardı. Masanın sahipleri yerine geçtikten sonra Celayir Balabey göründü.

"Pek kıymetli davetlilerim," dediğinde kulağına doğru uzanan mikrofonu fark ettim. "Bugün buraya uzun yıllardır varlığını koruyan Konsül ekolümüze taze bir üyeyi kazandırmak için toplandık."

Alkışlar orantılı biçimde Celayir'i pohpohlarken bunun ne kadar hoşuna gittiğine kendi gözlerimle tanıklık ettim. Ceketini hafifçe düzelterek elini öne doğru açtı ve birini sahneye gelmesi için davet etti. Görüş açımızda olmayan ama bakış açımızı yavaşça dolduran Kutluhan Bıçakçı, tam karşımdaydı.

Simsiyahtı, baştan sona insanın kaderine çöken bir laneti andırıyordu. Özenle şekillendirilmiş saçları ve iri siyah gözlerindeki duyguları, kendi karakterini savurup attığını ele veriyordu. Çocukluk arkadaşım, kuzu derisi giymese de bir yırtıcı değildi ancak şimdi karşımda çok daha fenasını görüyordum.

"Kanını kimin için dökersin?" diye sorduğunda Celayir Balabey, bunun da ritüelin bir parçası olduğuna emin oldum.

"Bir parçası olduğum Konsül için dökerim," diye cevapladığında Kutluhan, istenilen cevap olduğundan kimseden ses çıkmadı.

"Konsül için kendinden vazgeçer misin?" diyerek bir sonraki soruya geçti Celayir.

En az benim kadar onun da yüzünde şüpheli bir ifade vardı. Bu, anlık olarak girdiği tiyatrodaki rolü müydü, yoksa samimi miydi bilmiyordum. Ancak burada burnuma hoş kokular gelmiyordu, ne Kutluhan ne de Konsül niyetinde samimiydi.

"Konsül, ben algısından çıkıp biz algısına geçebilmektir," diyerek laf ebeliği yaptığında Kutluhan, benim dışımda herkes alkışladı. "Elbette vazgeçerim."

"Sana göre ihanetin bedeli nedir?" diye son soruyu sorduğunda Celayir Balabey, bu soruya çalışılmış olsa da cevabını vermek istemediğini biliyordum.

Babası büyük bir ihanetten öldürülmüştü. Üstelik ölümünün üstünden çok az bir süre geçmesine rağmen onun acısına saygı duymadan bu töreni tertip etmişlerdi. O kadar umurlarında değildi ki babası hiç var olmamış gibi adı bile geçmiyordu.

"İhanetin bedeli ölümdür," dedi ama bu, bana istenilen cevabı vermesinden çok, istediği cevabı vermesi gibi geldi.

İşte şimdi üç sorunun cevabı hakkıyla onaylanmıştı. Ters sandalyeyi düz hâle getiren Celayir, oturması için hazır etti. Bu sembolik gösteri her geçen dakika biraz daha sıkıcılaşıyordu. Kuruyan boğazım için önümdeki kadehe su doldurdum ve tek dikişte bitirdim.

Kemikten yapılma küçük bir sandık getirilip Celayir'e verildiğinde ne olduğunu merak ettim. Kapağını aralayarak Kutluhan'a uzattığında bunun dönüm noktası olduğunu hissetmiştim. İşte Konsül'ün prangalarını takmadan önceki son adım.

Kutunun içinden bir zar çıktığında bunun da bir anlamı olduğunu düşündüm ve çözemedim. Zaten bu yerde her şey bir anlam taşıyordu, hiçbir şey alenen konuşulmuyordu. Nasıl oluyordu bilmiyorum ama bir şekilde her şeyin içine gizem katmayı başarıyorlardı.

"Şansına bırakılmış bir karar demek," diyerek beni aydınlatma zahmetini gösterdiğinde Rafet, dönüp yüzüne bakmadım. "Onun da babası gibi ihanet edip etmeyeceğini ona bırakmışlar. Ne büyük bir onur."

Histerik biçimde gülerek Kutluhan'ın masaya oturmasını alkışlamaya başladı. Geriye yaslandığım sandalyede iyice düşen moralim ve istemediğim mafyatik bilgilerin ağırlığıyla patlamak üzereydim. Tüm bunları istememe rağmen etrafımda dönüyorlardı ve ben bundan memnun değildim.

Işıklar aydınlatılmadan önce sembolik masa ve sandalye, görevliler tarafından kaldırıldı. Kutluhan, diğer üyelerle tek tek el sıkıştı ve ortada dolanan sessizliğin yerini bir müzik aldı. Daha demin kendi kurdukları cemiyetlerine yeni bir bela musallat etmemişler gibi işin eğlencesine başladılar.

"İlk dansı seninle edecek," diye beni uyardığında Rafet, düşüncelerimden ötürü dalgınlaşmış bakışlarım bana doğru gelen adamı buldu.

Kutluhan, yüzündeki gülüşü bir an olsun silmeden, sanki hakkı olanı almış ve diğeri de benmişim gibi bana bakarak ilerledi. Büyük adımları karşısında mesafenin bir hükmü olmazken sonunda önümüzde durdu. Oturduğum için zaten uzun olan boyuyla bana tepeden bakıyordu.

"İlk dansı bana lütfeder misiniz?" diye sorarken önce açtığı avucuna, sonra da yüzüne baktım. "Kalk ve benimle dans et Feza. Bana itiraz etme lüksüne sahip değilsin artık."

Bunu o kadar büyük bir inançla söylemişti ki istemsizce kendimi rahatsız hissettim. Herkes, Konsül'e yeni üye olan yakışıklı genç adamın önünde durduğu masaya bakıyordu. Havadaki eli ve onu beklettikçe artan siniriyle beni yakarken bu mevzunun büyüyeceğinden emin oldum.

Avucuna bıraktığım elimi sımsıkı tuttu. "Yola geleceksin," dedi nefretle karışık bir hırsla.

Beni sahneye çekerek götürdüğünü belli etmemek için hızlı adımlar atmaya çalışıyordum ama nafileydi. Nefes nefese kalmış biçimde, ışığın tam vurduğu merkez noktada durduğumuzda bizi izleyen yabancı gözlere bedel birini hissettim.

Başımı kaldırmak bile istemiyorken belimi sararak bedenimi kendisine çeken Kutluhan, oldukça kabaydı. Bu hâlleri, içimde uyanan tiksinti duygusunun katlanarak artmasını sağlarken sırf olay çıkmasın diye sustum. Gözlerime bakmayı istediğini bilmeme rağmen bakışlarım, üzerinde hareket etmeye başladığımız zemindeydi.

"Kuduruyor," dedi hafifçe kulağıma eğilip nefesi saç tellerimin arasında dolaştığında neredeyse saçlarımı yolacaktım. "Benden babamı aldı, hem de hiç düşünmeden. Bense onun yıllardır oturamadığı koltuğa oturarak onun gözünü diktiği ama çocukluktan beri sevdiğim kadını alacağım."

Ben burada değilmişim gibi konuşmasına karşın şaşırmadan edemedim. Tanımadığım bir adamın kollarında olduğumu sanıyordum. Nihayet gözlerimle karşılaştığında orada bir yerde eskilerden kalma o mertliği aradım. Işıltısını tanıyordum ama artık bulamayacağın şekilde derinlere gömülmüştü.

"Boşuna arama," dedi ne yaptığımı anlayarak. "İstesen de sana çocukken âşık olan o aptalı bulamayacaksın. Senin karşında Kutluhan Bıçakçı var artık, gücüm herkes gibi seni de satın almaya yeter. İstemesen de önemi yok şu saatten sonra, nasıl olsa benim ayaklarıma geleceksin."

"Küçülme," dedim tükürür gibi, avucundaki elimi çekmeye çalıştığımda izin vermedi. "Karşımda daha fazla küçülüp de senden iyice tiksinmemi sağlama."

"Bunu bana, kardeşine bisiklet almak için kanını satan biri mi söylüyor?" diyerek aşağılayarak konuştuğunda işittiklerimi hazmedemedim.

"Bunu bana, elindeki kuru ekmeği bile paylaşan çocukluk arkadaşım mı söylüyor?" diye sorduğumda istemsizce duraksadım. "Gerçi niye şaşırıyorsam. Onun da babasıyla birlikte gömüldüğünü ve geri gelmeyeceğini bilmem gerekirdi."

Slow müzik son bulduğunda beni pistte bırakarak arkasını dönüp giden Kutluhan'ın, benimle alakalı Kubilay'dan haber aldığını anladım. Neden Kutluhan'a beni anlattığını bilmiyordum, elbisemi tek avucumda toplayarak salonun çıkışından önce masama yöneldim.

"Bir yere mi gidiyorsun gökyüzünün ruhu?" diye sorduğunda hemen masamda duran ve kişisel eşyalarıma el koyuyordu Şahan Mirza. "Oysaki gece daha yeni başladı, ben laflarız diye düşünmüştüm."

Hiçbir zaman ellerindeki kanı hissetmedim ya da anlattıkları soğukkanlı katili gözlerinde bulmadım. Ama şimdi karşımdaydı ve bana bakıyordu. Her an koşarak kaçacakmışım gibi tetikteydi, yeltenişimde bile dişlerini bana saplayacaktı. Bir avcının soğukkanlılığıyla avını seyrediyordu.

Rafet'in omuzlarına ellerini yaslayan Cihangir, kalkmasına müsaade etmedi. "Şişt hırlama, sadece onu alıp gideceğiz."

Omzumun ardına baktım, gidebileceğim bir yer var mı diye. "Aklından bile geçirme, akşam akşam kimsenin canı yansın istemiyorum. Abim, tertiplediği seremonilerin kana bulanmasını tercih etmez ama bulayacak olursam da kimse müdahale edemez."

Kandan ve ortalığı ayağa kaldırmaktan alenen bahsetmesi, içinde neyin uyandığını göstermişti bana. Ama ben, bana güzel sözler fısıldayan, sağlığımı düşündüğü için beni tembihleyen ve benimle laf dalaşına girmekten hoşlanan bir adamı arıyordum. Gitmişti, yoktu.

Ne ara yanıma geldi de sıcak göğsü çıplak omzuma sürtündü anlayamadım. O alışıldık kokusu genzimi yakıp geçerken içimi kavuran özlem ipleri gevşetti. Bana dokunmuyordu ya da

etkilemek için bir çaba göstermiyordu. Sadece yanımda duruyordu, bir yere gitme ihtimalime karşın gözlerini üstüme dikmişti.

"Şimdi çıkarsak Celayir bu durumdan hoşlanmaz," dedi hâlâ Rafet'in masada oturmasını sağlayan Cihangir. "Biraz daha kalalım. Babasını öldürdüğün adamın kabul töreninde bulunmazsan, bu ona yönelik bir düşmanlık olarak algılanır."

Cihangir'in sarf ettiği kelimeleri kendi terazisinden geçiren Şahan Mirza, istemsizce kabullenmişti. Böyle bir yerin, stratejik konumlarındaki yerini ve politik anlamlarını en iyi o biliyordu. Elindeki çantamı sıkarken kıstığı gözleri bana devrildi.

"Kolundan tutup sürüklemek seni küçük düşürür. Bu yüzden kendi rızanla benim masama doğru yürü," dedi dişlerinin arasından. Öfkesinin ateşi yüzümü ısıtıyordu. "Gözümün önünden ayrılmaya dahi kalkarsan, babasında olduğu gibi Kutluhan'ın da başını bedeninden ayırırım. Beni anladın mı?"

İçime çektiğim soluk bile buzla kaplandı. Tehdit etmiyordu, söylediğini uygulamadığım takdirde neler yapacağı hakkında beni uyarıyordu. Çaresizce başımla onayladığımda Cihangir'e işaret verdi ve Rafet'i bıraktı. Şahan Mirza'nın masasına yürürken üzerimdeki bakışlar hayli çoğaldı.

Kendi sandalyemi çekip otururken eşyalarımın Cihangir'e verildiğini gördüm. Kimseden yardım istememem için yapmıştı, işte yine istiyordu ve beni kafesine almıştı. Belki yarın istemeyecekti ve esip gürleyerek beni bırakıp gidecekti. Bu düşünceyle üstüme iyice ağırlık bindi.

Hemen yanımda oturan Şahan Mirza, açılan keyifli müzikle insanların eğlenmeye başladığı alanı seyrediyordu. Yanımdaydı ama sanki burada değildi, kafasında Kutluhan'ı kaç defa öldürdüğünü düşündüm. Onu on günden fazladır görmüyordum ve özlemimin bu şekilde giderileceğini hiç düşünmemiştim.

Sallayıp durduğum dizime masanın altına soktuğu elini yasladı. "Onun sana bir daha dokunamayacağını söylemiştim ama sen bu davete onun masasında oturarak katıldın ve ilk dansını onun kollarında ettin."

Bacağımı okşamaya başlayan eli, kendi kararlarına göre ilerleyerek uzun elbisemin eteğine ulaşana kadar kumaşı parmakları arasında topladı. Sonunda tenime ulaştığında ise istediğini almanın rahatlamasını yaşadı.

"Duygularının üstünde hakkım olduğuna kanaat getirdiğim için sana izinsizce dokunuyorum. Bir parça toprak ya da herhangi bir mal varlığına denk olmadığını düşündüğüm için sana böyle davranıyorum," dediği sırada parmakları sıkılaşarak baldırlarımdan yukarı tırmandı. "Bedenini ruhunla bir bütün olduğu için istiyorum. Seni metalaştırmıyorum, aksine bir tanrıçaya çeviriyorum."

Masanın üstüne serilmiş örtüye saplanan sivri uçlu tırnaklarım, dokunuşunun tahribatından ötürü kendini tutamıyordu. Bacaklarımı sıklaştırmaya çalışsam da buna müsaade etmeyecek kadar sabırsızdı. Gözleri üzerime çevrilirken dikişsiz kumaştan olan çamaşırımı aşan başparmağı yolunu hiç şaşırmadı.

Tırnağı kadınlığımın başına sürtünerek diline ulaştığında ağzından çıkan ıslak sesle biri bize bakıyor mu diye kolaçan ettim ama etraf normaldi. Parmağını tek hamlede içime soktuğunda istemsizce dikleştim. Benim ani hareketim, yan masadaki birkaç kişinin garip bakışlarına maruz kalmama mahal verse de onu duraksatmadı.

Parmağını içime hızla sokup çıkarmaya devam etti. Islaklığım çamaşırıma yayılıp onun hareketleri daha usta manevralara

dönüşürken gözümde uçuşan pullar pisti görmemi engelledi. Haz bedelsizce hatlarımda, kan akışımda dolaştı.

"Sana izlerinin bana bulaştığını söyledim. Sana, senin içime işlediğini defalarca izah ettim," dedi loş ışıkta bir yıldız gibi parıldayan acımasız gözleri üzerimde yoğunlaşırken. "Beni dinlemedin gökyüzünün ruhu, beni dinlemeyerek hata ettin. Hiçbir yere gidemezsin. Ailen ya da sorumlulukların zerre kadar umurumda değil."

Söylediklerinin barındırdığı anlamların büyüklüğünü bile kavrayamıyordum çünkü başka bir boyuttaydım. Boştaki eli çıplak omzumda tüy gibi bir dokunuş sağlarken burnumu çekerek elini itmeye çalıştım ama bu elini daha derine itmesine neden oldu. Acıyla karışık zevk bedenimi sarstığında elimi, onun güçlü kolundan çekmek zorunda kaldım.

"Bu gecenin nasıl son bulacağını sanıyorsun," diye sordu ansızın eli hareketlerine serilik katarken. "Artık benim içine girmediğim tek bir güne bile uyanmayacaksın. Sana yemin ederim, sözümü tutacağım."

Ansızın elini geri çektiğinde bir boşluktan baş aşağı yuvarlanıyormuş gibi hissettim. Masadan kalkıp içimi yakan histen kurtulmak için ellerimi yıkamaya gidecekken buna izin vermedi. Bileğime sarılan parmakları beni yerime sabitlerken gözlerime bakarak az önce içime soktuğu parmağını yaladı. Bunu o kadar büyük bir keyifle ve ihtiyaçla yaptı ki yutkundum.

"Gecemizin yıldızı olmayı başarmış hanımla bizi tanıştırmayacak mısın?" diye bir soru işittiğimde kulaklarımın hâlâ duyabiliyor olmasına şükrettim.

"Tanıştırayım," dedi Şahan Mirza, hoşnut olmayan bir sesle karşımdaki kızıl adamı işaret ederek. "Kırat Siyavuş'un, kendisinden sonra gelecek olan vârisi, Altay Siyavuş."

Genç adamın meraklı bakışlarına ufak bir baş selamıyla karşılık verdim, şu an sesimi bulabileceğimi hiç sanmıyordum.

Benim bu denli mesafeli olmam, hem adamın hoşuna gitmemişti hem de bozulmasına yol açmıştı.

"Anlaşılan, güzelliği kadar gizemli de," dedi ısrarla beni konuşturmaya çalışarak.

"Şansını zorladığın bir gündesin bence kardeşim," dedi Şahan Mirza, oturduğu sandalyede geriye doğru yaslanarak. "Bugün bunun yeri değil, istersen hevesini başka zamana sakla."

"Yapma be," diyerek araya giren kişiyle gözlerim karşımdaki kişiyi buldu. Kara gözleri ve simsiyah saçları bana birini hatırlatıyordu. "Biz de merakımızı giderirsin diye düşünüyorduk Balabey."

"Canfeza Karaçay," dedim sesimi bulabilmiş olmanın rahatlamasıyla. Yan profilimdeki bakışların farkındaydım. "Kusura bakmayın, daha önce bu tür ortamlarda bulunmadığım için yadırgadım."

"Önemli değil, ben de Şems Kara," diye cevap verdiğinde karşımdaki çocuk, Kadem Kara'nın diğer oğlu olduğunu anladım.

"Geldin, iki dakikada bülbül gibi öttürdün kızı Şems," diyerek arkadaşına takıldı Altay. "Demek ki o da turuncu insanları dikkate almıyor, devamlı ırk ayrımcılığına uğruyorum."

Onun olayı bu şekilde yorumlaması seslice gülmeme neden olduğunda, ortasında kaldığım üç erkeğin dikkati bende toplandı. Uzun zamandır böyle eğlenceli bir tiple karşılaşmamıştım ve nedensizce bana sıcak bir enerji vermişti. Ancak Şahan Mirza, onlara gülmemden ötürü epey rahatsızdı.

"Babam, abimin ölümündeki tek tanığın sen olduğundan bahsetmişti. Yaptığın her şey için teşekkürler," diyen Şems'in samimi minnetini başımla onayladım.

"Bu kadar sohbet yeter kardeşim. Daha müsait bir zamanda tanışırsınız," dediğinde Şahan Mirza, vurulacakmış gibi ellerini havaya kaldıran Şems geriye çekildi.

"Gören de altın günü için buraya toplandığımızı sanacak," dedi Altay, Şahan Mirza'nın tavrına dudak bükerek. "Huysuz kanlar gibi, bırakmadın iki dakika konuşalım."

"Hadi Siyavuş hadi," derken Şahan Mirza'nın yüzünde beklemediğim bir gülüş canlandı. "Daha sonra dalaşırsın bana. Söz veriyorum, hiçbir esprine ses çıkarmayacağım."

"Kârlı pazarlık gibi görünüyor, ha Şems," diyerek olayı ciddiye alan Altay, Şems'ten onay gelince Şahan Mirza'yla tokalaştı erkekçe. "Sonra görüşürüz kardeşim."

Sımsıkı tuttuğu elimle salondan çıkan Balabey, etrafımızda dönen ve merakla bizi izleyen gözleri umursamadı bile. Âdeta bir rüzgâr gibi çıktık salondan. Hemen otelin çıkışında bekleyen *Porsche*'un açılan kapısıyla birlikte duraksadım ama hemen arkamdaki Mirza buna izin vermedi. Kapımı tutan Cihangir'de ise rahatlamış bir hâl söz konusuydu.

Aracın kapıları kapanıp tanıdık deri kokusuyla sarıldığımız sırada parmaklarımın arasındaki elle duraksadım. Elimi bir kafes gibi saran parmaklarını sıkarak bakışlarını dışarıya çevirdi. Onun bu şekilde davranabileceğini hiç tahmin etmediğimden ötürü şaşkınlığımı yenemiyordum.

"Benim eve sür Cihangir," diye talimat verir vermez kapılar kilitlendi ve işi sağlam kazığa bağlandı. "Bu akşam koltuğa Kutluhan oturdu ama hükümdar ben olacağım."

Gönüllü bir mecburiyetti bu, istekli bir tutsaklık hâli. Onun dünyasının içine düştüğümde etrafımdaki parmaklıklardan korkmuştum ama bunlar onun sınırlarıydı. Şimdi o sınırları benim etrafımdan tekrar çiziyordu. Beni, içine aldığı dünyasının dışına salmayacağını biliyordum.

Bu işin bu gece dönüşü yoktu. Mirza gözünü kararmıştı, ben ne olacağımızı düşünmeyi bırakmıştım. Olacak olan ne varsa gelip bir şekilde bizi bulurdu. İş o ki günün sonunda kaybettiğimiz birbirimiz olmasındı. Gerisi bir şekilde yolunu alırdı.

Malikâneyi kısa zamandır görmüyordum ama sanki çok uzun bir vakitten sonra evimden çıkmıştım. Başımı kaldırarak karanlık geceye ve onun içinde tüm azametiyle var olan yapıya baktım. Buraya farklı bir şekilde ikinci gelişimdi, çıktığımda aynı kişi olmayacağıma emindim.

Yol boyunca elimi bir an olsun bırakmayan Şahan Mirza, hafifçe çekerek arabadan inmemi sağlarken etrafımızdaki herkesin bakışlarının farkındaydım. Ne yapacağımı bilemez bir hâlde, deyim yerindeyse aptallaşmış şekilde peşinden içeriye girdim.

İçime çektiğim nefes, dörtnala koşan kalbimin ritimlerinde herhangi bir iyileşme sağlamazken beni yönlendirmesine izin verdim. Evin görevli ekibinden iki kişi bizi kapıda karşılamış, içeriye buyur etmişti. Kursağıma dizilen duygularım ve yaşamak üzere olduklarımın kalıntısı, baş dönmesi geçirmeme neden oluyordu.

Birlikte üst kata çıkarken davet salonunda sarf ettiği bütün vaatleri yerine getireceğini anladım. Balabey, hiçbir şeyi boş yere konuşacak bir adam değildi. Eve dönüşümüz çok hafif bir uğultuyu peşimizde sürüklese de bedenlerimiz gözden kaybolur kaybolmaz bizim hakkımızda konuşacaklarına emindim.

Kuyruklu elbisemi boştaki elime sabitlemiştim ama yürümenin yine de konforlu olduğunu hiç sanmıyordum. Kapıdan içeriye girdiğimizde ışıkların düğmesine dokundu ancak loş ışık odaya hâkim oldu. Kapalı olan fonlar ortamı daha egzotik bir hâle getirirken yanımdaki adamın üzerindeki ceketi çıkarıp atmasını seyrettim.

Giyinme odasının çaprazında kalan berjere oturduğunda üzerime kilitlenmiş olan bakışları, beni merceğinden geçirmeye başladı. O gözlerde kıvılcımla tutuşturulan duygular şimdi hiçbir

perde ya da aramızda herhangi bir engel olmadan bana ulaşıyordu. Üstten birkaç düğmesi açılmış beyaz gömleği ve gece siyahı kumaş pantolonuyla karşımdaydı.

Otururken dizlerindeki kumaşı hafifçe kendisine çekmişti ve bu yüzden uzun bacaklarının kaslı görüntüsü gözler önüne serilmişti. Gülümsemiyordu ancak dudaklarında neşeye yakın bir ifade vardı, sanırım gülümseseydi daha az anlam ifade ederdi. Mini kürkümü yatağın ayak ucuna bırakırken konuşmayı onun başlatmasını bekledim.

"Seni kendi gözlerimden bile sakındığım için karanlık gözler üzerine gölge düşürmesin diye o davete çağırmadım," dedi kafasını yana yatırdığında hafifçe dağılan saçlarına dokunarak. "Sen ise tüm yıldız ışığını üzerine toplamayı umursamadan onların içine girdin."

Kıskançlığını bu kadar güzel dillendirebileceğini hiç tahmin edemeyeceğim için sadece bakmakla yetindim. Bu adamın herkesin ruhuna dokunacağı kelimeleri, ilmek ilmek işleyebileceği hâlleri vardı. Sarf edilen hiçbir sözcük boşuna konuşulmuyordu. Hepsinin büyük anlamları ve kıymeti mevcuttu.

"Beni öylece bırakıp gittin. Üstelik sana ihanet etmiş olmamın acısını çok yanlış bir yerde çıkararak," dedim içimdekileri daha fazla tutamayarak. "Senden sır sakladığımı çok önceden öğrendin. Yeterince bedel ödediğime inandın ki beni affettin. Konsül'ün toplantısına beni kucağında götürdün ama dönerken yalnızdım, hem de yapayalnız."

Söylediklerimi büyük bir saygıyla dinledi. Lafımı bölmek gibi bir girişimde bulunmadı, aksine düşünceliydi. Söylediklerimin anlamlarını düşündüğü besbelliydi. Göğsünün yavaşça yükselip indiğini gördüğümde bir şeylerin bahsettiğim kadar kolay gerçekleşmediğini anladım.

"İhanetin benim kitabımda affı yoktur. Sana bakarken ve sen o derece kötü bir durumdayken bunları görmezden gelmek

kolaydı," diyerek düşüncelerini açıkça dile getirmeye başladı. "Celayir, senin ihanetini sayfa sayfa yüzüme çarparken istemsiz bir kin oluştu içimde, yenemedim bir türlü. Uzaklaştım senden ama bunun geçici bir süreç olacağını biliyordum. Bu yüzden o gün seni uyarabiliyorken en sert şekilde uyardım."

"Hayatını kurtarmamış olsaymışım, ihanetim karşılıksız kalmazmış ama," dedim kırgınlığımı dile dökerken. Bunu söylemenin provasını o kadar çok yapmıştım ki. "İki gözünün nuru olsam da ödetirmişsin bedelini Mirza. Merak ediyorum da ne yaparsın?"

Gülümsedi ancak gülüşünde eğlenen bir ifade vardı. Bir şeylerin ciddiyetini hâlâ kavrayamadığımı düşünüyordu besbelli. Ben de unutmuştum, karşımdaki adam bundan birkaç gün önce Serhan Bıçakçı'yı öldürmüş ve ağzına ölü bir yılan sokmuştu. Öyle maharetli parmakların nasıl silah tuttuğunu görmüştüm, kan döktüğüne tanıklık etmiştim ama direkt elleriyle bir ritüel gerçekleştiriyormuş gibi insan öldürdüğüne şahitlik etmemiştim.

"Sana bedel ödetmeye kalksam, rüzgâra üfleyecek küllerini bile bulamazlar Zeze," diye cevap verdiğinde istemsizce tırnaklarım avuçlarıma battı. "Hayat sana yeterince bedel ödetiyor, bana gerek kalmıyor. Bu yüzden o defteri kapattım, sana yönelecek aklıselimliği kendimde bulduğumda ise seni gördüm."

Bunu dişlerini sıkarak söylenmişti. Gözlerinde harlanan ateş çakmak çakmak olmuş, harelerini meydana çıkarırken oturduğu koltuğa bile sığamadığını sezdim. Düşünceleri ondaki metaneti çekip alıyordu. Gündelik hayatında bu kadar kolay sinirlenen bir insan olduğunu da sanmıyordum.

"Bir akbabanın kollarında kanadı kırılmış bir serçe gibi çırpınırken kendine benim oturduğum yerden bakmanı istedim. Tüm ışığını çalmayı umursamadan sahiplendi seni," dediğinde gözleri belime kaymıştı, Kutluhan orayı sıkıca sarmıştı. "Kanatlarının olduğunu, kendi gökyüzünde uçtuğunu umursamadan yaptı bunu. Gözlerindeki sevgi değildi, hırstı."

İnsanları bu denli iyi okuyabildiğini hiç sezmemiştim, oysaki ortamda loş bir ışık vardı. Üstelik Kutluhan beni izliyordu, insanları değil. Herhangi bir fire vermediğimden de emindim ancak yakalamıştı işte. Bendeki mecburiyeti, kötülük çıkmasın diye boyun eğişimi.

"Senin için geldim," dediğimde tek nefeste, yaptığım itiraf karşısında saçlarımı tek tek yolmak istedim. "Seninle yüzleşmek ve birdenbire bağlantıyı kopardığın için konuşmak istedim ancak onun kollarına itildim."

Yalan söylemediğimi çok iyi biliyordu, bu yüzden beni sabırla dinledi çünkü olan ortadaydı. Beni kimin davet ettiğini bilmiyordum ama o davette Şahan Mirza'yı bulacağımdan da emindim, zaten bu yüzden gitmiştim. Ama gider gitmez Kutluhan'ın tuzağına düşmüştüm.

"Davetiye abinden gelmiş," dedim düşünceli bir hâlde. Celayir'in benden hoşlanmadığını biliyordum ve böyle bir davete neden beni çağırdığını anlamamıştım. "Bunu davet salonuna geldiğimde bizzat kendisi söyledi, neden yaptığını anlayamadım."

"Seni kurtlar sofrasına çekiyor," diye cevapladı beni hiç çekinmeden. Hiç şüphesiz, abisinin neyi niye yaptığını benden daha iyi biliyordu. "Konsül'de senin ihanetinden emin olarak her soruyu sana yöneltti ancak ihanetine rağmen seni koruyuşum onun hoşuna gitmedi. Dolayısıyla seni yeni bir tuzağa çekmek için bu fırsatı kullandı. Muhtemelen, Kutluhan'ın sana olan ilgisinin de farkında."

Ailecek gözlem yeteneklerinin bu kadar güçlü olabileceğini hesap edememiştim. Gerçi az konuşan insanlar genelde doğru tahmin yapan kişiler olurdu. Bunu doğru tahmin ederek beni Kutluhan'ın kucağına atmıştı. Bunun bir şeyleri değiştireceğinden emindi.

"Gerçekten katlanılmaz biri," diye cevapladım, daha fazla içimde tutmak söz konusu bile değildi. "Kendisiyle ufak bir sohbet şansım oldu, muhabbeti de hiç çekilmiyor."

Bıkkınlıkla yatağın ayak ucuna oturduğum sırada söylediklerime gülmekle meşgul olan adamı görmezden geldim. Benim bu hâllerimin onu ne kadar eğlendirdiğini biliyordum, bu yüzden neden güldüğünü bile sormadım. Yerinden kalkıp bana doğru gelmeye başladığında verilecek hesapların bittiğini anladım.

Önümde diz çöktüğünde bunu ikinci kez yaptığını hatırlayarak nefesimi tuttum. Tek bantlı, gümüşi topuklu ayakkabılarımı inceledi bir süre. Ayaklarımdan birini tutup kendisine çektiğinde ayağımı kucağına almak istediğini fark ederek izin vermedim. Ayakkabının altı pis olduğu için takımı mahvolacaktı.

Ancak o bunu umursamıyordu, ısrarlı tutuşundan vazgeçmeyince ayağımı kucağına bıraktım. Ayakkabının ince kemerini açıp bağını çözdüğünde ayağımdaki rahatlamayla gözlerimi yumdum. Topuklu ayakkabı konusunda hassastım, giymeyi çok seviyordum ama arada sırada bu tür handikapları da oluyordu.

Avucunun içi kadar olan ayağımı, başparmağıyla okşadığında ürperdim. "Otuz altı numara," dedi dumanlı bir sesle.

Bu ayak numarasının onda farklı bir anlam barındırdığını anladığımda ne yapacağını kestiremedim. Ayak bileğime sıcak bir öpücük kondurarak diğer ayağıma geçtiğinde ayakkabıdan kurtulması saniyelerini aldı. Özgürlüğüne kavuşan ayaklarımı yumuşak halının üzerine bıraktı. Oturduğumuz için küçük yırtmaçtan dışarıya taşan bacağımda elinin sırtını gezdirdi.

"Tenin kadifeden yaratılmış gibi yumuşacık ama asil," dedi loş ışıkta parıldayan beyaz tenimi meydana çıkarmak için elini elbisenin içine sokarken. "Laciverti hak ettiği gibi ağırlamış üzerinde. İstenilen miktarda çekici, acımasız şekilde karşı konulmaz."

İltifatları birbiri ardına sıralarken bacaklarımda kalan sağ elini belime kadar çıkardı ve bedenime baskı uyguladı. Sırtüstü düştüğüm yatağın ayak ucunda bakışlarımı kaldırmış, tepemde kudretini sergileyerek gömleğinin kollarını kıvıran Şahan Mirza'yı seyrettim.

Yana kaymak için yelteneceğim sırada acımasız dizini iki bacağımın arasına yasladı ve buna izin vermedi. Kaslı kollarını iki yanıma koyarak üzerime eğildiğinde, bakışlarında tezahür eden duyguları seyrediyordum. Ruhumdan bir parçayı yansıtan harelerinde insanın içine işleyen bir şey vardı.

Burnunu burnuma sürttüğünde gıdıklanarak gülümsedim. Gülüşümde takılı kaldı hareleri, kıvrılan dudağımın kenarına eğildi yavaşça. Önce sakallı yüzünü bastırdı gülüşümün büyüdüğü yere, daha sonra dudaklarını. Nemli dudaklarının varlığını dudaklarımın kenarında hissettiğimde gözlerimi yumdum.

Sabırsızlığını frenleyemeyerek dudaklarını dudaklarıma kadar taşıdı. Büyük bir istekle benimkiyle buluşturduğunda ona karşılık veremeyeceğim kadar hızlıydı. Islaklık her geçen saniye artarken yükselen sıcaklık odanın atmosferine sahip oldu. İki dudağı arasına sıkışmış alt dudağımı emerken dili ağzımın içine girdi.

Yutağıma dek inen dili, ağzımın kıvrımlarında büyük bir zevk içinde dolaştı. Onun bu tutumu usulca inlememe neden olduğunda dudaklarının yerini dişleri aldı ve emdiği dudağıma saplanan dişleri bir süre bırakmadı. Acının içinde akan haz damarlarımda oluk oluk akarken ellerinden biri bacaklarımın arasına ulaştı.

Külotuma başparmağını takarak, hiç zorlanmadan onu diz kapaklarıma kadar indirirken ağzıyla yaptığı istilasına son vermedi. Dizlerime sıyrılmış olan kırmızı renkteki yarı penye yarı tül iç çamaşırıma gözleri değdiğinde âdemelmasının sertçe hareket ettiğini gördüm.

Dudaklarımdan koparak külotu bacaklarımdan sıyırmaya koyulduğunda, her hareketinde tenime sürtünen parmakları bundan hoşnuttu. Çamaşırımı yatağın yanına bırakıp tekrar üzerime geldiğinde kararmış gözlerindeki yırtıcı sarsılmaz mizacıyla beni izliyordu.

"Gitmek istersen bundan sonra bunun mümkün olmadığını biliyorsun değil mi?" diye sordu kenara koyduğu çamaşırıma bakarken. "Bu gecenin kurbanının sen olduğunu düşünerek büyük bir yanılgıya düşmüşüm sanırım, asıl kurban karşında duruyor."

"Abartma," dedim dudağımı ısırırken. Benim hâlime iştah açıcı bir yemekmişim gibi baktı ve tekrar üzerime uzandı.

"Gecenin ilerleyen vakitlerinde abartmayı ne kadar seven bir insan olduğumu göreceksin," diyerek elbisenin açık bıraktığı köprücük kemiğimi öptü.

Kısa süreli öpücüğünün ardından burnunu ense kökümle boynumun birleştiği noktaya bastırdı ve gürültülü bir nefes aldı. Beni kokladığını hiç saklamadan uzun diyebileceğim bir süre orada bekledi. Uyuduğunu düşünecekken hareket eden dudaklarının ıslaklıkları, kendilerine zikzak yollar çizerken hassas bölgelerimde özellikle dolandığını biliyordum.

Islattığı boynumdaki izlerin üstünü tek tek öperken aralanan dudakları ince derimi kuvvetle içine çektiğinde tırnaklarım pazılarına saplandı. Bu hareketim, onun isteğinin perçinlenmesine neden olurken hırıldayarak tenimi bırakmadı.

Boynumun farklı bölgelerine sirayet eden sızlamalarla beni bıraktığında sırtımdan destekleyerek bedenimi oturur hâle getirdi.

fermuarını indirdiği elbiseyi omuzlarımdan tek seferde aşağıya çekti ve straplez sütyenimle karşısında kaldım.

Göğüs oluğuma sürtünen parmağını, çatalın içine sokup üst göğsümde dolandırırken açlığı sınırdaydı. Külotumla aynı renkteki sütyenin yarısı dantel kaplamaydı ve göğüs uçlarım belli belirsiz görünüyordu. O belirsiz görüntüyü nasıl seçti bilmiyorum ama sıcak ağzı tam uçlarına kapandığında kolayca bulduğunu anladım.

Dilinin ucu dantel kumaşı hafifçe itekleyerek mememle birleştiğinde ıslaklığa çarpan havayla yatağın kumaşı avuçlarımda toplandı. Zaten bacak aramdaki ıslaklık tam olarak kurumuş değildi ve şimdi bana dokunmasıyla birlikte tekrar gün yüzüne çıkmıştı. Dili danteli sırılsıklam hâle getirene ve uçlarım dışarıya çıkıp sızlayana kadar işine devam etti.

Omzuma baskı uygulayarak beni ittiği sırada arkama attığı eli ustaca kopçayı çözdü. Gevşeyen sütyen sırtımın soğuk örtüye yaslanmasıyla düşmemişti ama kaymıştı. Göğüs ucuma dek inen kırmızı sütyeni gözlerimin içine bakarak çekti aldı. Geriye sadece belime inmiş olan lacivert elbise kalmıştı.

Hiç düşünmeden, herhangi bir kararsızlığı olmadan ağzını sağ göğsüme dayadığında o kadar hızlı emdi ki bedenim yay gibi gerildi. Her emişinde sızlayarak nemlenen kadınlığım yüzünden bacaklarımı birbirine bastırmaya çalıştım ancak araya soktuğu dizi buna izin vermiyordu.

Kumaşın dokusu kadınlığımın neminde dolanırken dişlerimi dudaklarıma geçiriyordum. Göğsümü emdiği için ortaya çıkan gürültülü ses tüm odayı doldurmuştu. Boştaki eliyle uğraştığı göğüs ucumu iki parmağının arasında sıkıştırdığında bir boşalmanın eşiğinden döndüm.

Elbisenin belimde kalan kısmını çekerek çıkardığında çırılçıplak kaldığım için herhangi bir utanç hissetmeyi bekledim ama öyle olmadı. Aksine beni gözleriyle talan eden adamın göz

zevkine ne denli uygun olduğumu düşünüyordum. Kıvrımlarımda dolaşan loş ışık, hatlarımı ona sunarken kafasını yana yatırdı.

"Bir tanrıçaya nasıl davranılması gerektiğini öğrendiğin bir gece olacak, gökyüzünün ruhu," dedi gömleğinin iliklerini tek tek çözerken. "Bendeki gibi izler olacak bedeninde, kendine baktığında ruhunun içinden geçtiğimi bile hissedeceksin."

Kollarından sıyırıp attığı gömleğiyle birlikte pürüzlerin ve yaşanmışlıkların sardığı teninin albenili görüntüsü ortaya çıktı. Kemerin tokasından gelen metalik ses duyularıma ulaştığında yutkundum. Kumaş pantolonunun fermuarını içimi gıdıklayacak bir yavaşlıkla aşağıya indirdi ve görüş açıma *boxer'ıyla* girdiğinde yatakta geriye doğru gittim.

Korktuğum için bu hareketi yapmadım, aksine onu daha net görebilmenin derdindeydim. Dirseklerimin üstünde dikildiğimde dizlerini yatağa yaslayarak bana doğru gelmesini izledim. Kumaştan belli olan ereksiyonu gözümün önünde seğirirken bana sürtünmesiyle gözlerim kapandı.

Bir anlık gafletimden yararlanarak iki parmağını da içime soktuğunda başım yumuşak yastığa düştü. Bu, daha önce bana yaşattıklarından daha derindi. İçime girip çıkan parmakların şapırtısı kulaklarımı tırmalarken ısırdığım dudaklarıma dudaklarını bastırdı.

Öpüşü zevkimin coşkusunu artırırken belli bir ritimle girip çıkan parmakları işgüzarca hareket etti. Islaklığımı kadınlığımın başına yayıp başparmağıyla tüy gibi dokunuşlar yaptığı sırada ise istemsizce kendimi eline doğru bastırdım. Bunun hemen ardından tekrar içime giren parmağı derinlerimde bir yere belli bir ritimle baskı uyguladığında odanın pullar içinde kaldığını gördüm.

Bir yükselişin eşiğinden düşmeye başlarken büyük bir iç çekişle kendimi eline doğru hareket ettirdim. Ensemden sırt

ıvuntuma akan tuzlu terim içimi sızlatırken kuruyan dudaklarımda dilimi gezdirerek rahatlamanın tadını çıkardım.

Benim bu halimden iki katı zevk alan Şahan Mirza, yüzüme yapışan saçlarımı geriye iterek alnımdan öptü. Diz kapağıma doğru seğiren erkekliğine değen harelerim, her şeyin henüz yeni başladığını haber veriyordu.

"İçinde kendime güzel bir ziyafet çekeceğim," diyerek tek eliyle *boxer'ını* sıyırdı ve bacaklarımın arasına doğru ilerledi. "Bunu seni ilk gördüğümden beri bekliyorum. Benim için kart çekerken titreyişin ve soluğunu tutarken dudaklarını ısırdığın ilk andan beri."

Kafedeki karşılaşmamızdan bahsettiğini anladığımda o âna birkaç saniyeliğine gidip gelme şansım oldu. Çünkü kadınlığıma yaslanmış olan seğiren erkekliği beklenti doluydu ama gözlerinde bir izin alma şekli mevcuttu. Bu hâle gelmişken dahi yüzünde bir şüphe vardı, beni incitmek istemediğini anlıyordum.

"İlkimin bir mafya baronu olacağını hiç düşünmemiştim," dedim fısıldayarak, konuşurken sesim tarazlıydı. "Eminim bu denli zevkli olacağını tahmin edemezdim."

İlkim olduğunu işittiğinde yüzündeki allak bullak ifadeyi fark ettim. Benden bu itirafı beklemiyor olacak ki bacaklarıma yaslanmış olan avuçları sıkılaştı. Diz kapağıma bir öpücük kondururken düşünceliydi. Bu anda bile beyninde dönen dişlilerin sesini işitebiliyordum.

"Canını yakarak böyle bir geceyi lekelemek, isteyeceğim en son şey Zeze," dedi samimi bir şekilde. Sık kirpiklerinin çevrelediği gözleri kısılmıştı. "Ancak yanacak ve ben bunun önüne geçemediğim için kendimden nefret etmeme rağmen zevk alacağım."

"Korkmuyorum," dedim. Bunu onu rahatlatmak için söylememiştim, sadece korkmuyordum işte. "Bedenim buna hazır, çekeceğim acının dayanabileceğimden fazlası olacağına inanmıyorum."

Söylediklerim onu ikna etmeye yetse de temkinle kadınlığımın girişinde durdu ve dudaklarıma eğildi. Ağızdaki sulu bölgede sürtünen ereksiyonu kendine çıkar bir yol bulmak için aranırken belini hafifçe hareket ettirdiğini hissettim. Dar yolda ilerlemeye çalışan penisi, en az kendisi kadar heybetli olduğundan kadınlık duvarlarım kasıldı.

Avucunun içine aldığı yüzümü okşarken alnını şakağıma yasladı ve kokumu derince soludu. "Bunu yaptıktan sonra hiçbir koşulda benden gitmene izin vermeyeceğimi bilerek, seni daima kendime saklama düşüncesinin bencilliğini göze alarak bunu yapıyorum. Çünkü sen buna değecek bir kadınsın."

Belindeki hareketleniş ve bacaklarımın ayrılmasını sağlayan bedeni kendisine daha rahat bir alan sağlarken, zaten doğru yerde olan uzvu içime yol aldı. Girdiği yolda önüne çıkan engeli birkaç gitgel hareketiyle aşarak derinliğime ulaştığı sırada içime tuz ruhu döküldüğünü sandım.

Yaşlarla yanmak üzere olan gözlerimi sımsıkı yumarken bekleyişi saniyelere bedeldi. Hafifçe doğrularak hareketlerini hızlandırdığında yerini yadırgamayan penisinin damarlarının içimde nasıl attığını hissettim. Bu ritim, zevkin acıyla sızmasını sağladı ve kasılmalarım yumuşak bir gevşemeye dönüşmeye başladı.

Ayaklarımı bel oyuntusunda birleştirdiğimde içime tamamen gömüldüğünü hissettim ve bu doluluk, alışık olduğum bir durum değildi. Şahan Mirza'nın alnında biriken terlerine arada sırada çarpan saç tutamları ve yüzündeki asi duruş daha da karizmatikleşmişti. Tutturduğu tempoda alıp verdiği sıcak nefesler bedenimi yakıyordu.

Tek elinin üstüne yaslanıp girip çıkmaya devam ederken hemen yüzümün yanındaki çehresinde zevk dalgalanmalarını izledim. Tek kolu bedenimi kucaklayacak derecede kendisine çekip sarmalarken giriş çıkışlarının sesi odayı sardı. Bedenim onun ritmiyle gerilip gevşemeye devam ederken geldiğini hissettim.

Zaten kendisini çok uzun bir müddet tuttuğu için bıraktığında sızlayan içime dağılan menisi hafif bir serinlemeyle beni kuşattı. Nefes nefese bir hâlde yanıma düşse de beni saran tek kolu gevşememişti. Aksine kollarının arasından eriyip yok olacakmışım gibi sıkıydı.

Benimle hayalini kurduğu deneyimi yaşaması, açlığından hiçbir şey eksiltmemişti. Terli ense köküme yasladığı dudaklarını o bölgeye bastırdı ve bir süre hiç hareket etmedi. Nefesi düzene binip aynı ritimde atan nabızlarımız yavaşlamaya yüz tuttuğunda kolu gevşer gibi oldu ancak yana kaymak için hareket ettiğimde çelik kadar kuvvetli kolu buna izin vermedi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu biraz meraklı biraz da öfkeli bir hâlde. "Evine dönmeyi aklından bile geçirme Feza, seni bırakmayacağımı söylemiştim."

Huysuzca söylediklerine kirpiklerimin altından baktım. Gözleri kapalıydı, uyumuyordu ama bana da bakmıyordu. Ben rahatladığını düşünürken onun gerildiğini görmek, içimi garip bir hissin sarmasına neden oldu. Kolunun altından çıkardığım elimi yüzümde gezdirince kasları seğirir gibi oldu.

"Sorun ne?" diye sordum direkt. Lafı dolandıracak bir hâlde değildik ikimiz de. "Neden sinirlendin şimdi?"

"Kendimi sana bağladım," dedi dürüstçe cevap vermeyi seçerek. "Kendimi sana öyle bir bağladım ki hareket ettiğinde kalkıp gideceğini düşünecek kadar paranoyak bir hissiyata kapıldım."

Gözlerini açıp harelerini benimle buluşturduğunda yüzüme yapışmış saçlarımı iteledi. Tenimin üstünde kayan parmakları, hatlarımı ezberlemeye devam ederken durgunlaştı. İçini dökmek, farkında olmasa da ona çok iyi gelen bir şeydi.

"Başına ne tür bir bela sardığının farkında değilsin," diyerek gözlerime değdirdiği bakışlarında avına kilitlenmiş şahini gördüm. Ne yazık ki gözleri elleri kadar merhametli değildi.

"Özgürlüğümü sana armağan ettim ama seni bana kilitledim. Şimdi istesen de çıkamazsın bu şehirden, kaçamazsın benim gölgemden."

"Bu durum canını sıkıyormuş gibi bahsediyorsun," dedim işaret parmağımla yüzünde yollar çizerken.

"Ne demek istediğimi zamanla anlayacaksın," dedi sırtıma sardığı eliyle tenimde farklı yollar çizerken. "Canın yanıyor mu?"

Kasıklarımdaki sızının farkına yeni vardığımda bacaklarımı birbirine bastırdım. Bu hareketim, yüzündeki ifadenin değişerek yerini endişeye bırakmasını sağladığında dirseğinin üzerinde doğruldu. Ne olduğunu gözle görebilecekmiş gibi dikkatle kadınlığıma baktı.

"İyi bile dayandı, bize misafirperver davranacağından emindim zaten," dedi elinin tersini kadınlığıma bastırarak. "Ancak şimdi de bizim teşekkür etmemiz gerek."

Kafamı olumsuz anlamda sallayarak onun bu küçük oyununa sesimi çıkarmadım. Yanımdan kalkar kalkmaz yatak örtüsünün, onun altında kalan kısmını üstüme örttü. Eğilip alnımdan öperek elini kollarıma sürttü. Komodindeki düğmeyi eline alıp dokunmatik yüzeyinde bir şeyler tıkladı.

"Oda gereken sıcaklıkta ama teninin ısısı çoktan düşmeye başlamış," dediğinde çıplaklığından gözümü almaya çalıştım. "Üşüyor musun Zeze?" diye sorduğunda hafifçe titrediğimi yeni anlıyordum.

Başımla onayladığımda bir süre düşünceli biçimde duraksadı. Daha sonra ise sanırım odanın sıcaklığını artırarak banyoya ilerledi. Banyonun kapısını bilhassa açık bırakarak suyu ayarlamaya başladı. Onun uzun kaslı vücudu, her hareketinde kasılarak bana görsel şölen sunarken her zaman yanımda böyleymiş gibi rahattı.

Suyun derecesinden nihayet memnun olduğunda tekrar odaya döndü. Beni üzerime sardığı yatak örtüsüyle birlikte

kaldırdığında bacaklarımın titrediğini sezdim. Sağ kasığıma sıçramış olan kanı gördüğünde ellerini bacaklarımın altından geçirdi.

"Ben yatağı ayarlarken sen de suyun altında kal. Kaslarının gevşemesi ağrını büyük ölçüde azaltır," diyerek duş kabininin içine koyduktan sonra yatak örtüsünü tenimden çıkardı. "Ayakta yıkan, sakın oturma Feza. Şu anda mikrop kapmaya çok yatkınsın."

Onun bu ilgili hâli hem şaşırmama hem de malak gibi yüzüne bakmama neden olsa da bunu görmezden geldi. Kirli yatak örtüsünü büyük banyodaki kirli çamaşır sepetine tıkarak odaya döndü. Bu sırada tenimi gıdıklayarak üstünden akıp giden ılık su, kasılmış uzuvlarımın gevşemesine yardımcı oluyordu.

Avuç içlerimi fayanslara yaslayıp başımı önüme eğdiğim sırada banyoya girdiğini işittim. Arkama geçip belime sardığı eliyle bedenimi kendisine yasladığında bacaklarımın arasından akarak giderde kıvrılan kanı izliyordum. Onun da dikkatle baktığını hissettiğim için başımı geriye doğru verdim.

"Daha iyi hissediyorum," dedim yorgun bir şekilde. Saçlarımı tamamen ıslatan suyun altında elime ilk gelen şampuanı sürdüm. "Ağrılarımın azalacağından eminim, yüzünü asıp durma artık."

Burnunu enseme yasladı. "Bunları söylerken bile titrediğinin farkında değilsin. Yıkan hadi, sonra da seni yatıralım."

"Sen uyumayacak mısın?" diye sorduğumda kafasını olumsuz anlamda salladı.

"Benim halletmem gereken işler var Zeze ama sen uyumadan yanına gelmiş olurum," dediğinde bunu duyduğuma ne kadar üzüldüğümü fark ettim.

Saçlarımı duruladıktan sonra vücudumu kırılacak bir cam parçasıymışım gibi yıkadı. Tam ayarındaki su titremelerimi azalttı, gün boyunca vücuduma binen stres yükünü akıttı. Neredeyse

ayakta uyuyacağımı sandığım bir seviyede beni havluya sardı ve odanın ortasına kadar taşıdı. Başımdaki küçük havluya saçımın suyunu aldıktan hemen sonra yatağın üzerine bıraktığı kıyafetleri giydirmeye başladı.

Külotumu giydirirken elimi omzuna yaslaması içimi ezdi. Böyle ince düşünen bir adamın silah tuttuğu bilincine varmak canımı yaktı. Sütyenimin kopçasını taktıktan sonra pamuklu pijamalarımı hızlıca giydirerek beni yatağa soktu. Saçlarımı prize taktığı fön makinesiyle kuruturken her telle özel olarak ilgilendi. Daha sonra ise kuruyan telleri mısır örüğüyle taçlandırdı. Sırtımı yatağın başlığına yasladığımda kendisi de giyiniyordu. Klasik pijamaları içinde dahi insanı tedirgin eden bir havaya sahipti.

Nemli saçlarını elinin tersiyle iterek bana döndüğünde onu izlediğimi sezdi. Gelip yatağın yanına oturduğunda merceğinden geçiren harelerindeki irdeleyişi sezdim. Tenimi özlemle okşasa da dokunuşunda bir tutku değil, aksine şefkat gizliydi.

"Sıcak çikolatanın çözemeyeceği dert yoktur," dedi burnuma fiske atıp gülümsememe neden olurken. "Sıcak çikolatanı bitirene kadar yanında olmuş olacağım."

"Dert değil," dedim yüzümde gezdirdiği eline dokunurken. "İşlerini hallet sen, zaten ben de uyurum."

Böyle desem de kendimi onu beklemekten alıkoyamamıştım. Odama getirilen sıcak çikolata ısınmamı sağlarken mayışmış hâlde uykuya dalmakla dalmamak arasında gidip gelmiştim. Bacaklarımın arasındaki zonklama dinmeye yüz tuttuğunda sıcak çikolatanın içinde ağrı kesici olduğunu anladım.

Elimi yastığın altına sokup düşünceli gözlerimi pahalı halının üstünde gezdirirken onun yanında olmanın ne denli rahatlatıcı olduğunun bilincine vardım. Sanki günlerdir süregelen sancım dinmiş, yerine boşluğu kalmıştı ve bense bir aptal gibi o sancıyı arıyordum. Onun yokluğunda olduğu gibi onunla olmanın da getirilerinin olduğunu biliyordum.

Yatakta diğer tarafa döndüğümde örük hâlindeki saçım sırtıma çarptı ve ne kadar özenli davrandığını hissettim. Bir ölüm meleği gibi kıyım yapıyor, ince ruhlu bir adamın nahifliğinde benimle ilgileniyordu. Öfkesinden ötürü kaba davranacağını düşünmüştüm, belki hırsıyla aceleci bile olabilirdi ama bunların hiçbirini yapmamıştı.

Aksine önce benim zevkimle ilgilenmiş, canımı en az oranda yakmak için uğraş vermişti. Üzerimde bir liderin azameti varken bile dudaklarında bana duyduğu ihtiyacın duası saklıydı. Düşüncelerimin esaretiyle gözlerim kapanırken bedenim kendisini bıraktı.

Gecenin belli belirsiz bir anında adım sesleri işitir gibi oldum. Yanıma gelirken dikkatliydi çünkü uyanmamı istemiyordu. Yatağın diğer tarafı çöktü ve gözlerinin ağırlığı uykumun üzerine bindi. Derin uykum bir buz gibi çözülürken gözlerimi açmadım.

Saçlarımda dolaşmaya başlayan elleri yüzüme doğru aktığında bana doğru yaklaştığını duyumsadım. Duş jelinin ona has kokusu genzimi yakarken burnu gerdanıma sokuldu. Kırık solukları sineme akarken elinin biri sabırsızca belime dolandı.

Bedenimi tek hamlede kendisine çekerken tutuşu karşısında savunmasız olan vücudum, onun sıkı bedenine yaslandı. Karşı koymama rağmen üstüme bir bacağını atarak beni tamamen ablukasına aldığında nefesim kesilir gibi oldu ve hafifçe hareket etmeye çalıştım.

Boynumun altından geçirdiği diğer koluyla, boynuma daha rahat ulaşırken nefesinin buğusu tenimde süzüldü. Saçları yanaklarımı gıdıklarken ne kadar yumuşak olduklarını ilk elden tecrübe ettim. Bedeni belli bir oranda güç kullanarak beni sabit tutarken yetmiyormuş gibi daha sıkı sarıldı.

"En son anneme böyle sarılmıştım," diye kulağıma fısıldadığında istemsizce nefes düzenim bozuldu. "En son annemi böyle koklamıştım, ben bir kadına en son yedi yaşımda kapılmıştım."

İçini çekti. Muhtemelen uyuduğumu düşünerek bu itirafı yapmıştı, bu yüzden uyandığıma dair bir ibare göstermedim. Ancak söyledikleri, kalbimin duvarlarına balyozlar indirirken geçmişinin sandığımdan daha kimsesiz olduğunu şimdi anlıyordum.

Bana sokuluyormuş gibi sarılışı gevşemeden, "İyi geceler Zeze," diye mırıldandı ve sessizliğe gömüldü. Beni bir bilinmezliğe ve onun geçmişindeki sis dalgalarının arasında bırakarak. Belki saatlerce kulaç attım bana söylediklerinin ağırlığı içinde ama bir yol bulamadım. Kollarının altında uyuşan bedenim uykuya teslim olurken araladığım gözlerim, ne kadar huzurlu uyuduğunu gösterdi. Bilincim bayraklarını indirdi ve uyku tekrar gelip beni aldı.

Güneşin ışıkları yüzümü okşarken yatakta tek başımaydım. Dün gece bana o şekilde sarılarak uyumamış gibi yerinde yeller esiyordu. Hafifçe doğrularak komodinin üstündeki saati kontrol ettiğimde saatin dokuza geldiğini fark ettim. Tekrar sırtüstü yatağa uzandığımda kasıklarımdaki ağrıyı hissettim.

Ağrı kesicinin savuşturucu etkisi geçmişti ve dün geceki gibi olmasa da ağrım vardım. Yataktan ayaklarımı sarkıtarak yüzümü yıkamak için banyoya ilerledim. Yanakları hafifçe pembeleşmiş Feza'nın, meneviş mavisi bakışları üzerime kilitlendiğinde yorgun görünmediğimi anladım.

Elimi yüzümü yıkayıp odaya döndüğümde dün geceki dağılmış kıyafetlerin yerinde farklı giysilerin olduğunu gördüm. Geniş paça kumaş pantolonun üstünde *slim fit*[5] bir gömlek vardı. Yeşil gömlek bedenime tam otururken pantolonun üzerimden akıyormuş gibi görünmesi ona uyum sağladı.

[5] *Slim Fit:* Dar kesim kıyafetlere verilen isim.

Saçlarımın örüğünü açtığımda ortaya çıkan doğal dalgaları el yordamıyla düzeltip odadan ayrıldım. Klasik bir müzik megafondan yükselerek tüm salonu sardığında, kahvaltı masasında oturan ve elindeki tabletle ilgilenen Şahan Mirza, beni bir dejavuya sürükledi.

Ancak bu defa adımlarımı işitir işitmez bakışlarının odağı bana kaydı. Beni tepeden tırnağa süzüp çıplak ayaklarımı gördüğünde kaşları sert bir kavisle çatıldı. Keyifsizce tabletini masaya bırakırken çaprazındaki sandalyeyi çekip oturmamı izledi.

"Sana da günaydın," dedim bülbül gibi şakıyarak. Kaşlarını çatmasını görmezden gelmeye çalışıyordum.

"Neden çorap giyinmedin Feza?" diye sordu masanın altındaki bacaklarımı kucaklayıp kendi oturduğu sandalyesinin önündeki boşluğa çekerek. "Soğuk alırsan sancın olur."

"Çocuğun olmaz de tam olsun," dedim ayaklarımı çekmeye çalışarak ancak izin vermedi. "Sıcakladım sadece, en azından bir süre böyle gezsem rahatlarım diye düşündüm."

Beni umursamadan görevliye seslendi ve bir çift siyah çorap getirmesini istedi. Sıcak avuçlarını ayaklarımın üstüne kapattığı sırada geçen defa çok severek yediğim salamı gömüyordum. Ayak parmaklarımı okşayarak bacaklarının arasına bastırdığında hissettiğim sertlikle duraksadım.

Ağzıma götürmek üzere olduğum salatam havada kalırken benim bu hâlim onu eğlendirdi. Hiç utanmadan kendisini ayağıma sürttüğünde ayak parmaklarıma değen nabzı hissettim. Kısık bakışları bundan ne denli zevk aldığını ele verirken dilini dudaklarında gezdirdi.

"Çoraplarını giyinmeden çıkacak mısın bir daha?" diye sordu kendisini tekrar bana sürterken.

"Çıkmayacağım," derken çatalımdaki salatadan daha hıyar görünüyordum. "Bundan sonra çıkmayacağım, merak etme."

Siyah uzun boğazlı çorabımı getiren görevli yanımızdan ayrıldıktan sonra çorapları bana giydirmeye başladı. Kendim giyinmek isteyince de izin vermedi. Çoraplarımı giydikten sonra nihayet ayaklarımı rahat bırakmıştı.

Kahvaltıma kaldığım yerden devam ederken, "Bugün seninle tanıştırmak istediğim birileri var," dedi.

Meraklı gözlerim yüzünü bulduğunda elimde olmadan sordum. "Annenle mi tanıştıracaksın?"

Tabağını dolduran Şahan Mirza, elindeki çatalı sertçe tabağa vurduğunda bu fikrin canını sıktığını görmüş oldum. Annesinden bahsetmeyi sevmese de ona duyduğu özlem aşikârdı. Aksi hâlde dün gece bana sarılırken o şekilde konuşmazdı. Neler olduğunu deli gibi merak ediyordum ama anlatacağa benzemiyordu.

"Ondan daha değerli olanlarla tanıştıracağım," dedi meselenin üstünde durmayarak. "Tanıştığına sevineceğin varlıklar olacak, buna emin olabilirsin."

Başımla onaylarken sesimi daha fazla çıkarmadım. Ancak onun, benim hakkımda her şeyi bilmesi ve benim onunla alakalı fazla detay bilmemem canımı sıkıyordu. Kahvaltı sürecinde hüküm süren sessizliği, kimse bozmak için bir harekette bulunmuyordu. Ta ki telefonum çalıp da ekranda annemin ismini görene dek.

Şahan Mirza'nın keskin bakışlarındaki dikkat telefonuma odaklandığında benimle telefon arasında mekik dokuyan gözlerinde yakalayamadığım anlamlar dalgalandı.

Peçeteyle ağzımı temizledikten sonra bakışları altında telefonumu alarak bahçeye açılan sürgülü cam kapıya ilerledim. Camı itip bahçeye çıkabileceğimden emin olmak amaçlı, omzumun üzerinden dönüp Şahan Mirza'ya baktım. Gözlerini yumması, bunun bir onay olduğunu gösterdiğinde cam kapıyı iterek bahçeye çıktım.

Hafif serinlemiş havayı içime çekerek aramayı cevapladım. Ne diyeceğimi bilmiyordum ama bu defa yalan konuşmamak konusunda nettim. Yalanla bir yere kadar gidilebildiğini ilk elden deneyimlemiştim, bu yüzden doğruları konuşmak konusunda nettim.

"Canfeza, senden haber gelmeyince arayayım dedim. Deren'i de al gel, bugün birlikte yemek yiyelim," dedi hayatımızdaki olağan sirkülasyonu dillendirerek. "Ne zaman gelirsiniz, ona göre hazırlayayım masayı."

Ayağımla yerdeki yeni biçilmiş otları iteledim. "Ben gelmeyeceğim anne," dediğimde telefondaki sessizlik bir süre kadar uzadı. "Yani bir süre gelmeyeceğim demek istemedim."

"Yine Deren mi hastalandı, bu sefer ne oldu kızım?" diye endişeyle sorduğunda omzumun ardına dönüp baktım ve eli çenesinde, gözlerindeki tükenmez dikkatiyle beni izleyen Balabey'le karşılaştım.

"Sanırım bu defa hasta olan benim anne," dedim duygularımı ilk defa birine karşı seslice dillendirmenin ağırlığını taşıyarak. "Ve aylardır kalbimde süren amansız sızının dinmesini ilk defa sağlayabildim. Belki de ilk defa babam bugün ölecek mi korkusu yaşamadan, ne kadar borcumuz kaldı diye düşünmeden ve mesailerden aldığım ücretlerle yapacağım market alışverişini hesaplamadan bir güne uyandım."

Telefonda donuk bir sessizlik oluştu, bana kalırsa annemin nefes dahi almadığını söyleyebilirdim. Ne cevap vereceğini kestiremeden öylece konuşmuştum. Sumru Karaçay, aptal bir kadın değildi, uzun müddettir kızında oluşan değişimin farkındaydı. Ancak adını tam olarak koyamadığı için dillendirmiyordu.

"Evimize gelen o adamın yanında mısın?" diye sorduğunda kirpiklerim titreşerek kapandı. "Hani arabasını tamir ettiğin için günlerce sana ulaşamadığımız o adamın. Bana cevap ver Canfeza."

"Evet anne," dedim lafı dolandırmadan. Sağa sola sürükleyeceğim bir durum da yoktu zaten. "Onun yanındayım ve az önce sana anlattıklarımın olmamasına sebep de o. Hayatımda bir kere olsun, kendimi düşünme hakkımı kullanmak istiyorum. Lütfen bana kızma anne, kırılma da çünkü bu işin sonunda incinen sen olursan ben daha çok yıpranırım."

"Sana kırılmadım da kızmadım da Feza," dedi annem gayet sakin bir sesle. Anlayışlı olduğunu bile söyleyebilirdim. "Sadece endişeliyim, o adamın nasıl bir kumaştan geldiğini anladım. Babanı bu hâle getiren dünyalardan uzak durmak istediğini sanıyordum."

Ne yazık ki fazlasıyla haklıydı ama işte hayat böyleydi. Size büyük konuştuğunuzu yaşatana kadar devam ediyordu. Ben babamı bizden koparıp onu cansız bir biblo gibi eski bir karyolaya hapseden dünyadan uzak duracaktım ancak yapamamıştım.

Kafamı tekrar çevirerek Şahan Mirza'nın gözlerinin içine baktım. "Hayat, edindiğin prensiplerden ibaret değil anne. Hayat ince bir çizgi ve şimdi yürüdüğüm yolların hepsi bana külfet. Ve ben yürüdüğüm bu yolların külfetini ödemeye hazırım."

İç çekti annem. Ne söylerse söylesin, artık çok geç olduğunu biliyordu. "Peki Zeze, peki bakalım kızım. Bir kere de sadece senin istediğin olsun."

Annemle hararetli bir tartışma geçireceğimi düşünürken oldukça ılımlı ve sakin bir konuşmanın geçmesinin şaşkınlığını yaşadığım sırada telefonu kapattı. Sızlayan gözlerim, telefonun kararan ekranına kendisine baktığında oradaki güçlü kadını ve kaybetmekten korktuğu ailesi için her şeyi yapabilecek o kızı gördüm.

Yüzüme doğru esen rüzgârı gözlerim kapalı karşılarken ayakkabı olmadığından ötürü çimlere gömülen ayaklarım beni özgür hissettirdi. Kendimle yaşadığım bu aydınlanma ânı, bir gerçekleştirilişin ilk evresiydi. Kendimi gerçekleştirişimin...

"Zor kararlar bizi yeni biri yapar, ani olaylar tahmin edemediğimiz yönlerimizle tanışmamızı sağlar," diyen sesin mistik etkisi hemen kulağımın yanından geldiği için duraksadım. "Anlayacaktır, senin de bir birey olduğunu ve her bireyde olduğu gibi duygulara sahip olduğunu anlayacaktır."

"Kırılmadığını söyledi," dedim buna inanmayı çok isteyerek. Annemi ve kardeşimi yalnız hissettirmek, isteyeceğim en son şeydi. "Umarım doğru söylüyordur çünkü ailem benim kırmızı çizgim."

Bir süre sessizce durdu, söylediklerimi düşündüğüne ve kendi süzgecinden geçirdiğine emindim. Şahan Mirza olur olmaz konuşan bir adam değildi, söyleyeceği her şeyi ince ince hesap eden bir yapısı vardı. Bu yüzden tam on ikiden vururdu hep.

"Senin değil, sana yüklediğin sıfatın kırmızı çizgisi ailen," dediğinde anlamlı biçimde, gözlerimi açarak meraklı bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Babanı neden ölmüş gibi görüyorsun biliyor musun? Çünkü onun yerine kendini koymuşsun ve sana göre sen o ailenin babasısın, onun yokluğunda her şeylerini karşılayacak babası."

Gerçekler yüzüme birer birer çarpılırken vücuduma elektrik verilmiş gibi titredim. Hele de Mirza tarafından bunları işitmek bambaşka bir boyuttu. İnsanın kendisine itiraf edemediklerini bir başkasının kolayca fark edebilmesi adaletsizlikti.

"Baban, o yatakta yatıyor ve hiçbir şey yapamıyor olsa bile hâlâ hayatta Zeze," dedi şefkat olduğunu hissettiğim bir yumuşaklıkla. "Ve sen o ailenin ilk ve tek kızısın, zannettiğinin aksine gözden çıkarılmamışsın. Seni sadece sen gözden çıkarmışsın. Diğer aile bireyleri için ilk gün ne isen hâlâ o anlamı ifade ediyorsun."

Demek bu yüzden annemin tepkisinden o kadar korkmuştum. Anneme hayatımda biri olduğunu söylediğimde beni kınayacağını, hatta bu ilişkiye sıcak bakmayacağını düşünmüştüm.

Çünkü benim kendime yazdığım bu hayat skecinde olur olmaz duygulara kapılmak ya da bunun türevleri yoktu.

"Anlıyorum," dedim. Kendimi itiraz edebilecek derecede dinç hissetmiyordum, zaten herhangi bir itiraz da sonucu değiştirecek değildi. "Sanırım bunu çok uzun zamandır biliyorum ama çok yeni anlıyorum ve kabul ediyorum."

Yüzüme dökülen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştıran işaret parmağının sakinleştirici hâli bir an olsun etkisini yitirmedi. İlgisini diliyle değil de hareketleriyle göstermeyi seven bir yapısı vardı ve bu, olan her şeyi daha samimi kılıyordu. Onunla alakalı herhangi bir şüphe barınmıyordu içimde.

"İstersen seninle tanışmak için sabırsızlananları daha fazla bekletmeyelim," dedi üstüme binen sisli bulutları dağıtmak için bir fırsat sunarak. "Gel hadi benimle."

Elimden tutup beni malikânenin bahçesinde ilerletirken nereye gittiğimizden emin değildim. Malikânenin ön tarafına gelene dek sessizce etrafa baktım. Doğrusu kimlerle tanıştıracağını merak etmiyor değildim. Malikânenin kapısı açılıp elindeki spor ayakkabılarımla bize doğru gelen görevli kadın kibarca ayakkabıları Mirza'ya uzattı.

Kadından ayakkabıları alan Mirza, ufak bir baş selamıyla kadını gönderdikten sonra tüm ilgisi benim üzerime devrildi. Önümde yeniden eğildiğinde şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Şahan Mirza Balabey bir yıkımdı, insanın kendisini içine atacağı bir uçurumdu. Gözleriyle avlayan, diliyle açtığı yaraları saran, sıradışı bir adam. Bir kadının sonu olmak için muazzam, kendinizi adayacağınız kadar muntazam...

Ayakkabılarımı giydirirken hafifçe eğildim. "Sürekli neden böyle yapıyorsun? Ben çocuk değilim ve ayakkabılarımı kendim giyebilirim," dedim tekdüze bir sesle.

Etraftaki hiçbir korumanın gözleri bizim üzerimizde değildi, aksine bakışlar sürekli etrafta geziniyordu. Adamlarda dedikodu

kültüründen çok, işini yapma arzusu mevcuttu; onların bu hâlini takdir etmeden geçemedim. Sadece mutfağın cam sürgülü kapısının arkasında duran ve elindeki demli çayı içen Cihangir, anlaşılmaz bir ifadeyle bizi izliyordu.

Sonunda doğrularak göz hizamdan bile yukarıya çıkan Şahan Mirza, içimin rahatlamasını sağladığında ekşimiş yüzümle onu inceledim. Tüm bu kusursuzluğun içine yanlış bir fırça darbesi gibi atılmış gözleri, onun neye hizmet ettiğini ele veriyordu. Ancak her yanlış darbe, ortaya bir fiyasko çıkarmazdı. Bazen alışılmadık olanlar bu şekilde meydana gelirdi.

"Bir kumam olacak olsaydı, eminim bu Cihangir olurdu," dedim tekrar mutfağın olduğu tarafa bakarak. "Şunun hareketlerine bak, elinden gelse beni bir kaşık suda boğacak."

Gülüşünü frenleyemeyen Şahan Mirza, benim bu hâlimden epey keyif almışa benziyordu. Gülen gözlerle sürekli yanında olan ve ona canından çok güvendiğine inandığım adama baktı. Aralarındaki sözsüz konuşma anlamlıydı. Cihangir ince belli bardaktaki çayı Mirza'ya doğru kaldırdı.

"Gecekan bu âlemde nizamdır, göründüğünden çok daha fazlasıdır," dediği sırada iki elini cebine sokan Cihangir, bakışlarını etrafta dolaştırdı. "Sebeplerin sonucuna çıkar, hükmü bende dillenir ama kalemi o kırar."

"Adamına methiyeler dizdin resmen," dedim gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyamayarak. "Gören de görücüye çıkardığını sanacak."

"Cihangir Gecekan görücüye çıkalı yıllar oluyor Canfeza. Onun gibi eski bir askeri ve devlet bağlantısı olan adamları, bu mecrada sadece benim gibi adamlar ister," diyerek bana en sevdiği adamla alakalı yeni bilgiler verdiğinde şaşkınlıktan kaşlarım havalandı. "Çünkü sadece benim gibi adamlar Allah'tan korkar. Allah'la bir işi olmayanın bu tarz kullarla bağı da olamaz."

Şahan Mirza'nın dilinden dökülen her kelime, içime ilmek ilmek işlenirken Cihangir Gecekan'ın basit bir adam olmadığını anladım. İlgili bakışlarımı sezmiş gibi gözlerini bana çevirdi. Gözlerinde hâkimiyetini süren, yerinde güç ve çehresini ortaya çıkaran sıkı toplanmış saçlarıyla sıradan biri değildi.

"O zaman ne diyeyim, Allah ikinizi de birbirinize bağışlasın," dediğimde bu muhabbetten bunalmış gibi görünmeye çalışarak Şahan Mirza da beni onayladı.

Evin bahçesinin çaprazında kalan taştan bir yapıya ilerlerken meraklı bakışlarım sürekli etrafı süzgecinden geçiriyordu. Peyzajın temiz çalışıldığı bahçede malikâne bir inci gibi parıldıyordu. Onun bu azametli duruşu ve çekiciliği, sahibinin bir parçası olduğunu düşündürüyordu. Zarif değildi ama kesinlikle ince işçilikliydi.

Arnavut kaldırımlı hafif patikayı beraber tükettik ve taştan küçük bir yapının önünde durduk. Kubbe şeklindeki cam tavanı, ışığı içeriye hapsederken dışarıdan pek ses duyulmuyordu. Ancak kapısındaki parmak izi bölümüne dokunan Mirza, kapının açılmasını sağladığında önüme serilen görüntüyle duraksadım.

Cinslerine göre ayrılan ve kanatlarından tutun, göz şekillerine dek birbirinden farklı kuşların dikkatleri bizde toplandı. Hepsinin kendisine has kafesleri, içerisindeki doğal yaşam alanlarıyla uyumluydu. Bulundukları yerden memnun görünüyorlardı.

Kubbeyi ikiye bölerek taş yapının duvarlarını saran çınar ağacı ise bu kadar türün içine yerleştirilmiş bir doğa harikasıydı. Elimi gövdesine yasladığımda, içinde dalgalanan güçlü ritmi işittim.

Kuşlarına büyük alakayla bakan Şahan Mirza, birkaç tanesinin suyunu değiştirdi. Kenardaki masanın üzerine istiflenmiş kaplarda kuşların türleri yazıyordu. Muhtemelen yemlerini de ona göre veriyordu. Kuşlar ise kendilerini besleyen sahiplerine saygıyla bakıyorlardı. Bu adamın, kendi türlerinden biri olduğunun farkındaydılar.

"Bunun türü ne?" diye sordum kafesinin içindeki, sadece kendisiyle alakalı kuşa bakarak. Konuşmamla büyük altın rengi gözleri yüzüme kilitlendi. "Zararsız görünüyor ama öyle olduğunu sanmıyorum."

"Kerkenez," dedi parmağıyla kuşun kafasını okşarken. Sırtı pas rengine sahipken göğsü de benekliydi. "Kanatlarını açtığında gölgesini görürsün, daima izler ama bunun farkına varamazsın. Küçük bir doğan türü, sakin ama tahmin edilemez."

Mirza'yı başımla onayladım ve kuşla arasında kurduğu bağı seyrettim. Bu onun bastırdığı bir tarafıydı, belki de her duygusunu buradaki bir kuş temsil ediyordu. Sırlarını ve yaşayamadıklarını sakin olanlar, yırtıcı taraflarını ise iri olanlar. Bunlar benim genelgeçer ve basit tahminlerimdi, eminim altında daha derin anlamları vardı.

Düşüncelerim katran karası gözlerini ok gibi üstüme saplayan kuşa çevirdi beni. Heybetinden ödün vermeyen kuşun gözleri içeriye doğru gömülmüştü, sanki biraz daha iri olsa içinde taşıdığı kötülüğü dışarıya dökecek gibi görünüyordu. Korkutucuydu, kafesinde olmasa gözlerimi oymak isteyeceğinden emindim.

"Kambur durmasına bakma," dedi kuşa daha çok yaklaşırken. Alanın uzak bir köşesine sinmiş gibi dursa da aksine, bu ona daha tehlikeli bir hava katıyordu. "Kara akbabaların gelişi bile sezilmez, avlarına üzüldüğümü bile söyleyebilirim. Gökyüzünün kanlı sahiplerindendir."

"Bu kadar kuşu neden besliyorsun?" dedim türlere tekrar göz atarak. Hepsi hakkında da sınırsız bilgiye sahip olduğundan emindim. "Senin için basit bir hobi olmadığına eminim."

"Burada gördüğün kuşların hepsi yaralı ya da bir daha hiç uçamayacak olanlar Feza. Kısaca bir daha kanatlarını açıp, ait oldukları gökyüzünde süzülmeyecek kadar şanssız doğanlar," dediğinde bunu öyle anlamlı söylemişti ki ne diyeceğimi bilemedim.

"İnsan kendisindeki yaraları saramadı mı kendisine benzeyenin yaralarını sarmak ister."

Bu derece bir dürüstlük beklemediğim için sözünü bölmedim ya da herhangi bir harekette bulunmadım. Belki benim gibi duygularını direkt ifade etmiyordu ama bu tür yollardan geçerek içindeki her şeyi dökmeyi başarabiliyordu. Sızıntıyı istese bile engelleyemezdi, taşan her şey bir yere akmaya mahkûmdu.

"Kızıl şahinleri bilir misin?" diye sorarak kafesini açtığı bir kuşu eline aldığında, kanatlarını açan hayvan neredeyse Mirza'nın gövdesinin yarısı kadardı. "Yüzlerinde daima soğuk bir kaş çatışı görüntüsü vardır, bir avcı gibi tetiktedirler."

Kendi ruhundan bir parçaya sahip olduğunu düşündüğü kuşun kafasını öptüğünde kızıl şahin, krem renkli kanatlarını açıp kapatarak ona tepki gösterdi. Bu bir boyun eğiş ya da yükseliş değildi, tam anlamıyla aralarında anlaşıyorlardı.

Kuş elinden uçtuğunda istemsizce geriye doğru kaçtım. Diğer tarafta kalan ve kafesi diğerlerine nazaran küçük olan bir kafese geçirdi iri pençelerini. Gagasıyla bir ritim tutturduğu kafesin başında beklerken içindeki gül kurusu rengindeki küçük güvercin titredi. Ancak kızıl şahin vazgeçmeyerek pençeleriyle kafesini sarstı.

"Kumru," dedi Şahan Mirza, olduğu yerden hareket etmeyerek. Güvercinin titremesi, onu benim kadar etkilemişe benzemiyordu. "Kafesini her açtığımda kaçmaya çalışır, uçamayacağını bilerek gitmek ister. Gökyüzü artık onun kanatları için uçsuz bucaksız bir alan ama bunun farkında değil."

Kaşlarım çatıldı. "Al şunu zavallının tepesinden," dedim inler gibi sesler çıkaran güvercine bakarak. "Baksana nasıl titriyor, onu korkutuyor Mirza."

Cümlemi bitirir bitirmez içimi gören bakışları bende kilitlendi. İşte orada anlatmak istediği bütün anlamların düğümleri çözüldü. Kumru bir metafordu, oradaki bendim işte. Başında

tekleyen kızıl şahin ise kendisiydi. Gökyüzünün benim kanatlanma uygun olmadığını söylüyordu ama yanılıyordu.

Ben özgür olmak için yaratılmıştım, Feza zirveydi ve zirveler yüksek yerlerdi. Herkesin çıkmaya cüret edemeyeceği ancak çıkanların parmakla gösterildiği uç noktalardı.

"Her seferinde kaçmaya çalıştığı için ve onu kızıl şahin yakaladığı için sanırım, şu an ona bir yere gidemeyeceğini anlatmaya çalışıyor," dedi hafifçe kaşlarını kaldırarak. Kollarını göğsünde bağladığında büyük pazıları göz doldurdu. "Gidemez zaten. Burada kızıl şahinin sözü geçer ve o istemediği müddetçe kumru bir yere gidemez."

İstemsizce kendimi kapana kısılmış gibi hissettim. Kızıl şahini ıslık sesiyle yanına çağıran Mirza, hayvanı omzuna alıp ona bir şeyler mırıldandı. Nihayet ciyaklayan sesi sustuğunda kulaklarımın bayram ettiğini düşündüm. Köşesine sinen kumru ise gözetleyen bakışlarla etrafı izliyordu.

"Bana bu saatten sonra bir yere gidemeyeceğimi söyledin ve bunu yine söyleseydin ne demek istediğini zaten anlardım," dedim. Elimde olmadan sesim gergin çıkmıştı. "Bütün bunlara ya da o hayvanı korkutmana gerek yoktu."

Güldü, işte yine yüzünde kibirle karışık o bilge ifade vardı. Zaten kendisinden bir parça hâline gelmiş bu mimik, genelde bu anlarda gün yüzüne çıkıyordu. Korkutuyordu ama bu tekinsizliğinin, insanı kendisine çeken bir hâli de yok değildi.

"Burada gördüğün hiçbir şey planlanmadı. Şahinlerin doğasında hükmetmek, kumruların yaratılışında ise tehlike hissettiğinde kaçmaya çalışmak vardır," diyerek kızıl şahini kafesine yerleştirdi. "Sana bir mesaj vermek isteseydim de bu bir yere gidemeyeceğin olmazdı. Vereceğim mesaj, kanadı kırık hiçbir kuşun gökyüzüyle baş edemeyeceği yönünde olurdu."

"Kanatlarımın kırık olduğunu da nereden çıkardın?" diye sordum histerik bir gülüşle çünkü bu doğru değildi. Elimi

kafesinde titreyip duran kumrunun kafesine ısrarla sokmaya çalıştığımda işaret parmağıma saplanan gagası beni gülümsetti.

"İster kırılgan ol ister keskin, bu dünyada herkesin kendisini koruma şekli vardır," dedim hafifçe kanayan parmağımı görüş hizasını sokarak. "Kimi kan dökerek korur kendisini, kimi kırılganlığında saklar en büyük zaferini."

İşittiklerinden ötürü kısılan bakışları ve artık enerjisi değişen hâliyle üstüme gelmesi iyiye işaret edildi. Büyük adımları çok geçmeden bizi birbirimize yaklaştırdığında, havada olan elimi hızla yakaladı ve beni kendisine çekti.

Sert göğsüne dayanan bedenimi diğer eliyle de destekleyerek beni kendisine sıkıca sabitledi. Burnu izinsizce başıma yaslandı ve bir süre duraksadı. Ne diyeceğini merakla beklediğim sırada kanlı işaret parmağımı sıcak ağzına soktuğunu gördüm. Bu hareketi içimin bir dondurma gibi erimesine neden olurken parmağımdaki kayganlık, kadınlığıma akar gibi oldu.

Beni nasıl alaşağı edeceğini, hangi noktalarıma dokunması gerektiğini çok iyi biliyordu. Onun bu bilirkişi hâli, savunmasız kalmama ve sanki bir boşlukta öylesine debeleniyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu.

Debelenmem, ondan herhangi bir etki yaratmadı. "İstesen de istemesen de artık bir şahinin inindesin ve bir şahinin seni yememesi, özgür bırakacağı anlamına gelmez."

Saçlarımı omzumun ardına atıp burnunu boynuma bastırdığında genizden gelen hırıltısı kuşların arasında duyuldu. Sayısız göz ne yaptığımızı merakla izlerken ben onda olan ve bilmediğim yeni bir yönüyle tanıştım. Bağlayıcılığı netti, kanatlarımın olduğuna beni inandırmıştı ama uzağa uçmama izin vermeyecekti.

"Yanlış yapıyorsun," dedim. Bana olan bu düşkünlüğünün onu yıkıma uğratacağından emindim.

"Varsın tek yanlışım sen ol," dedi hafifçe geriye çekilip arada bir dudaklarıma bakarken. "İnsan yanlışına razı olduğu biri için ödediği bedelleri hoş görür."

Dudaklarımı okşayan parmakları ve ona eşlik eden aç gözleri, sanki daha önce beni hiç öpmemiş gibi bakıyordu. Serinleyen harareti tekrar tırmanarak üzerine bindiğinde gölgede kaldığını sezdim. Ve hemen arkasında kalan kafesteki kızıl şahin, bir gardiyan gibi gözlerini üzerime dikmişken ıslak dili üst dudağımda dolandı.

İstekli ancak saldırgan olmayan hâlinin beni korkutmamak için olduğunu biliyordum. Belimdeki eliyle bedenimi kendisine daha fazla yaklaştırdığında bunu, dikkatimin kendisinde olmasını istediği için yaptığını biliyordum. Bakışlarım tekrar insanı biçen hareleriyle buluştuğunda sanki bunu bekliyormuş gibi dudakları benimle buluştu.

Geceden serin, günden yakıcı dudakları beni alaşağı ederken ona yetişmek için parmaklarımın ucuna kalktım. Yüzümü avuçlayan iri eli, baş hareketlerimi yönlendirerek öpücüğünü derinleştirirken işin içine dili de dâhil oldu. Yanaklarımın içini talan eden diliyle ağzıma doğru inleyerek beni yem istifledikleri ve aletlerin dizildiği masaya iteledi.

Belimden yakalayarak havalandırdığı bedenimi masaya oturttuğunda sertliği karşısında içim sızladı. Öpüşüne ara vermeden tek eliyle pantolonun kemerini çözdüğünde aşağıya doğru kayan bakışlarım meydana çıkan ereksiyonunda oyalandı. Gözlerim, tekrar içinde kıvılcımların çaktığı bakışlarını bulduğunda artık orada bir izin alma hâli yoktu.

Pantolonunu hafifçe indirip baldırlarını masaya yaslayarak pantolonun daha fazla aşağıya düşmesini engelledi. Sırtım arkamdaki taş duvara yaslanmışken benim pantolonuma geçen

elleri seriydi. Önce pantolonumu sıyırdı, daha sonra da iç çamaşırımı diz kapaklarıma kadar indirdi.

Beyaz tenime eşlik eden kadınlığım karşısında sızladığında gözlerimi yumarak zayıflığıma küfrettim. Gözlerim kapalı olduğu için dudaklarıma dokunan parmaklarla irkildim. İşaret ve orta parmağını ağzıma yanaştırdı.

"Benim için ıslat," dediğinde bakışları parmaklarında değil, kadınlığımdaydı ve ne demek istediğini biliyordum. "Hadi gökyüzünün ruhu, yetişmem gereken bir toplantı var."

Ağzıma soktuğu parmaklarını yutağıma kadar itip hafifçe öğürmeme neden olurken gözlerimin içerisine baktı. Yaşaran bakışlarıma kilitlenen hareleri, orada yakaladığı duygulara tutundu ve onları sahiplendi. Islattığım parmaklarını ağzımdan çıkardığında, yüzünde tatminkâr bir gülüş oluştu.

"İşte şimdi hazırsın," dedi ıslak parmaklarını göğüs oluğum boyunca gezdirip ıslaklığı yayarak kadınlığıma ilerlerken. Bedenimin hafifçe kaykılmasını sağlayarak her şeyin net görünmesini sağladı. "Rahatla."

Aniden içime giren parmaklarla kollarına tutunmaya çalıştım. Benim bu hâlimi anlayışla karşılayarak dudaklarını şakağıma bastırdı ancak parmakları çoktan harekete geçmişti. İçeri dışarı hareketleri seri bir hâl alarak kadınlığımı esnetirken orada bir yerde hafif bir sızı dolanıyordu.

"Sakın gelme," dedi kulağıma doğru. Sıcak nefesi saç diplerimi yakarken konuşmaya devam etti. "Bunu sadece canının az yanması için yapıyorum. Her zaman için tercihim, ben içindeyken boşalmandır."

Islak parmaklarını çıkardığında ise baldırımı tutan iri eli beni yönlendirdi. *Boxer'ından* çıkardığı erkekliğini, çatallaşmış damarları kalp gibi atarken kadınlığımın başına kışkırtarak sürttü. Onun bu tutumu kıvranmama neden olurken bir anda içime

gömüldü. Gözlerimden yaşlar akarken baldırımdan tutarak hareket etmemi engelliyordu.

Kalçalarını ustaca hareket ettirerek vajinamın her köşesine saldırırken kollarında oyuncak bir bebekten farksızdım. Bu onun bana sahip olma şekli değildi, yeni bir mahremini açtıktan sonra kendisini anlatma biçimiydi. Belimdeki eli kayarak gömleğimin düğmelerini kopardı.

Etrafa sıçrayan düğmeleri izlediğim sırada sütyenimin kopçasını açtı ve aşağıya düşmesini sağladı. Beyaz göğüslerim önüne düştüğünde açlıkla dudağını yaladı. Beni kendisiyle beraber çekerek bedenimin masaya serilmesine neden oldu. İçime girerken dudakları göğüslerimden birine kapandı ve ipini gevşetirken yırtıcı göründü.

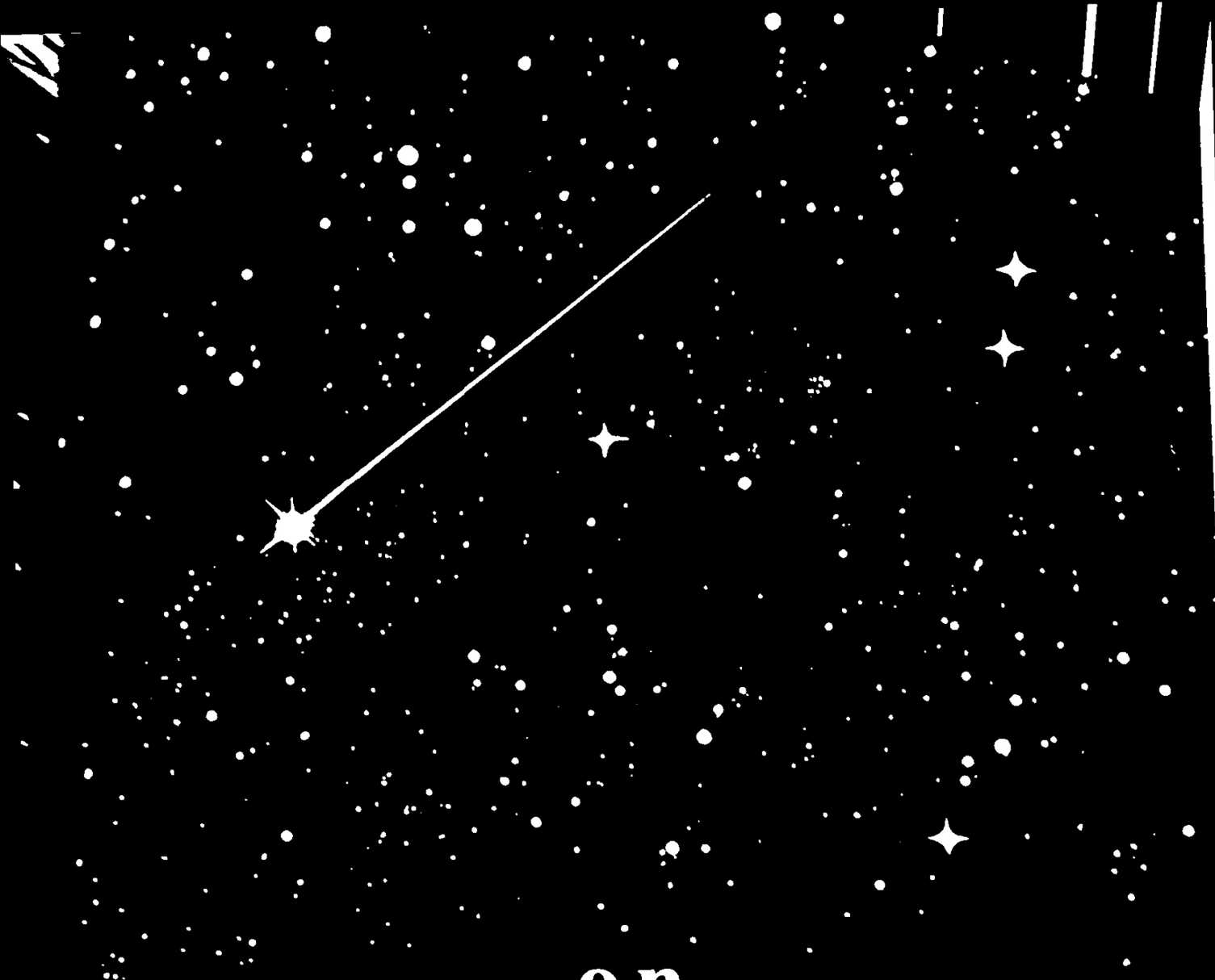
Bir anlığına iri kanatlarının sırtından çıkarak cam tavandan görünen gökyüzünü kapatacağını sandım. Ruhumun bile sömürüldüğü bu sevişmede hırıltıları ortamı dolduruyordu. İkimiz de eşiğine geldiğimiz zevkin iri dalgaları arasında atomlar gibi parçalanırken kızıl şahinin gözleri bendeydi.

O bakışlardaki zafer dikkatimi çekerken beklediği şeyi bulmuş gibi gözlerini yumdu ve kendi köşesine çekildi. Mirza'nın üstüme hafifçe çöken ağır bedeni, yaşadığımız anların kalıntısıyla terliydi. Ve kasıklarımdaki dinmeye başlayan sızı yeniden baş göstermişti, titreyen dizlerime ellerini yasladı.

"Bir gün kırık kanatlarını iyileştireceğim," dedi nefes nefese bir hâlde, başı göğsümün üstündeydi. "Ama o gün kanatların kırık olmasa bile, benden başka hiç kimsenin gökyüzünde uçmak istemeyeceksin."

Yorgunlukla kapanan gözlerim, yaşanan anların ağırlığıyla uykuya kaçan bedenim aslında hiç olmadığı kadar ayıktı. Bu yoldan geri dönülemeyeceğinin farkındaydı.

on

Acı sizi yaratan ana element olduğunda diğer duygulara alerjik hâle geliyordunuz. Farklı bir tat veren her durumda kırmızı alarmlarınız çalmaya başlıyor ve korkuyorsunuz. Korku da sizi diri tutan bir diğer element. Zamanla bu duyguların içinde mekik dokuyorsunuz. Kimi zaman kendinizde kayboluyor, kimi zaman yine kendinize çarpıyorsunuz.

Şahan Mirza, bana kendine çarpmanın ne demek olduğunu öğretmişti. Aslında hayat, onun üstünden bana vermesi gereken dersleri vermişti. Kendime ilk çarpışım, yeminli olduğum dünyaya onun yüzünden adım atmam olmuştu. Bir diğeriyse yıllardır kendime yaptığım ihmalin yüzüme vurulmasıydı.

Düşünüyorum da ölmediği hâlde yasını tuttuğum babamın zamanla gölgesine dönüşmüştüm. O kadar onun adına role girmiştim ki şimdi sol kolumda bir kurşun yarasının izi ve vücudumda uğradığım saldırının soluk kalıntıları yaşıyordu.

Farkında olmadan o olmuştum, aslına bakarsanız onun gibi düşmeme de fazla kalmamıştı. Ramak kala hayatımı kurtarmıştı Şahan Mirza. O olmasaydı şimdi ayaklarımın üzerine basıyor dahi olamazdım. Düşüncelerim, gittiği karmaşık güzergâha eşlik ederken hamurumu yoğurmaya devam ettim.

Aradan geçen üç dört günde birbirinin aynı olan şeyleri yapmamıza rağmen keyifli vakit geçirmiştik. Annem, onunla yaptığımız telefon konuşmasından sonra beni bir daha aramamıştı. Arayanlar arasında Deren ve Kubilay vardı.

Deren, beni Konsül'ün kabul gecesine hazırlarken bir daha yanına dönmeyeceğimi biliyordu. Aramızda geçenlerin kısa bir özetini ona anlattığımda daha detaylı konuşmak için yüz yüze geldiğimizde dinlemek istediğini söylemişti.

Kubilay ise tabii ki tepki göstermişti, haklı olarak benim için endişeleniyordu. Ancak benim koskocaman bir insan olduğumu ve kendi kararlarımı kendimin verebileceğini bildiğinden saygı duyarak kenara çekilmişti. Herhangi bir sorunda imdadıma ilk onun yetişeceğine emindim.

Tuna hiç aramamıştı. Annemin ona ne şekilde bir açıklama yaptığını bilmiyordum ama erkek kardeşimi aramaya da çekiniyordum. Açıkçası ona ihanet etmişim gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. İçerlenerek hamuru yoğurmaya devam ettim. *Ne kadar yoğurursan o kadar iyi olur,* demişti Dilruba teyze.

Yoğurup yarım saat kadar dinlendirdiğim hamur, sonunda istediğim kıvama gelmişti. Kulak memesi kıstasını yerine getirebilmek için akla karayı seçmiştim. Mutfaktaki mini şef ordusu, bugün ördek ciğeri ve yanındaki klasik spesiyali yapmaktan yanaydı ama ben başlarına bela olmuştum.

Pürdikkat, ne zaman hata yapacağımı bekliyorlarken bana her daim yardımcı olan görevli kadın ise malzemeleri bulmamı sağlamıştı. Zibilyon tane akıllı dolabın hangisinde ne olduğunu sürekli unutuyordum.

"Hamurunuz çok iyi oldu," dedi beğeniyle elimdeki hamura bakarak. Önüme gelen saçıma üfleyerek dudak büktüm. "Hemen pes etmeyin, hamurunuz güzel olduğu müddetçe mantınız lezzetli olur."

Evet, hayatın bana büyük konuştuklarımı yedirme gibi bir huyu var demiştim ya, hah işte tam o noktadaydık. *Âşık olursam bir gün, ona mantı yaparım,* demiştim ve şimdi buradaydım. Hamuru küçük kuntlara ayırmaya başladığımda üç kunt elde ettiğimi fark ettim. Zaten Dilruba teyze de ölçüyü ona göre vermişti.

Önce merdaneyle ilk kalınlığını aldığım hamurun üzerinden oklavayla geçmeye başladım. Ortasına çok sürmeyecektik, yanlarına doğru inceltecektik. Işık geçirecek derecede ince, yırtılmayacak kadar sağlam olmalıydı.

"Sanırım bu yeterli, değil mi?" diye sordum yanımdaki yardımcı kadına. Tezgâhın üzerindeki açılmış kunta baktı.

"Evet efendim," dedi düşünceli bir hâlde. O da benim gibi ne halt ettiğinden emin değildi. "Daha da inceltirsek yırtılabilir."

Hamuru iki üç santimlik karelere bölme işi ise insanı vereme ederdi. Sabrımın son demlerine kadar, asimetri hassasiyetimi görmezden gelmeye çalışarak hamuru açtım. Sonrasında ise suyu alınmış ve baharatlarla lezzetlendirilmiş kıymamızın harcına geçtim.

Küçük kıyma toplarını karelerin içine yerleştirip sıkmaya başladım. Şahan Mirza, bugün iş için erken çıkmıştı ve her gün geldiği saati baz alacak olursam eve dönmesine çok vakit kalmamıştı. Neyse ki diğer iki kunt daha hızlıydı, elim biraz da olsa alışmıştı.

Geniş tenceredeki tuzlu kaynar suya hamurları yavaş yavaş atmaya başladım ve görevli kadın da karıştırdı. Hamurlar nihayet haşlanırken hafifçe heyecanlanmaya başlamıştım. Üçüncü kuntu haşladığım sırada ise kapının açılıp kapandığını işittim.

"Yetiştik," dedim keyifli hâlde yanımdaki görevli kadına bakarak. "Teşekkür ederim her şey için."

Utangaç bir ifadeyle minnetimi kabul eden kadının mutfaktan çıktığı sırada içeriye giren kişiyi görünce elimde tahta kaşıkla kala kaldım. Şahan Mirza, üzerine oturan kahverengi takım elbisesi ve hafif dağılmış saçlarıyla karşımda duruyordu.

Klasik tip ayakkabılarının zeminde bıraktığı gıcırtı bana doğru yürürken duyuldu. Önce bana, daha sonra da tencerede yüzen mantı bohçalarına baktı. Bakışlarında tutuşan duygular ılık bir hâl alıp üzerime aktı sandım.

"Mantı yapmışsın," dedi durağan bir sesle, benim aksime sakindi.

"Evet," dedim elimde olmadan daha neşelenerek. Bu mantı, tüm günümü almıştı. "Üç araba parçalayacağım vakitte sana mantı yaptım, sevmez misin?"

Yönelttiğim sorudan ötürü avucunu tezgâha yasladı ve mantıları biraz daha izledi. Gören de adam bir paradoksu çözüyor sanacaktı, altı üstü hamur haşlamasıydı. Onun bu hâli bıkkınca nefes vermeme sebep oldu ve haşlanmış son kunt mantımı da geniş bir borcama döktüm. Mutfak masasına açılmış servislere ilerledim.

Masanın ortasındaki boş alana kabı bırakıp küçük sos tencere sini de masanın diğer tarafına yerleştirdim. Üstümdeki mahvolmuş mutfak önlüğünü sandalyenin arkasına asarken hâlâ beni izliyordu. Mutfağın loş ışığı altında oturdum ve onun da gelmesi için bekledim.

Benim karşımdaki sandalyeyi çekip oturduğunda hâlinde bir gariplik olduğunun bilincindeydim. Mantıdan derin tabağına ilave ettim konuşmayı reddederek. Kendime de mantı koyduktan hemen sonra sarımsaklı yoğurdu gezdirdim ve salçalı sosu da onun üzerine döktüm.

"Genelde erkekler sarımsaklı yiyecekleri yemekten rahatsız olmaz ama Kubilay, kokusundan bile nefret eder," dedim ağzıma

bir kaşık dolusu mantı atarak. "Bizim oğlan biraz antikadır ama umarım senin de böyle hassasiyetlerin yoktur."

Lezzetli olduğuna inanamadığım mantımı kaşıklarken yüzündeki ifade yumuşadı. En az gözleri kadar sıcak bir gülüş yerleşti dudaklarına, sanki bir şeylerin gerçek olduğu idrakini yeni yaşıyordu. Sesimi çıkarmadım, bir Balabey'i çözmek zor işti.

"Teşekkür ederim," dediğinde ilk başta ne söylediğini anlayamadım. Bunu çok kısık sesle dillendirmişti. "Her şey için teşekkür ederim Zeze."

İkincide işittiğim teşekkür ve yüzüne yerleşen minnet, beni dumura uğratırken önündeki mantıyı kaşıklamaya başladı. Lokmalarını o kadar hızlı yutuyordu ki elimde olmadan şaşkınlıkla ona baktım. İlk yaptığım mantının bu denli sevileceğini bilmiyordum.

"Çok mu seviyorsun mantıyı?" diye sorduğumda görmek için hafifçe yüzüne doğru eğilmiştim ve ona çok dikkatli bakıyordum.

"Çok seviyorum," dedi ama bana pek mantıdan bahsediyormuş gibi gelmedi. Yine de cevap verdiği için sesimi çıkarmadım. "Bu tür maharetlerinin olduğunu bilmiyordum."

"Yoktu zaten," dedim mantımın sossuz kısımlarını iyice sosa bularken. "Dilruba teyzeye, âşık olursam ancak o zaman sevdiğim için öğrenir ve yaparım demiştim."

Şahan Mirza, elindeki kaşıkla donup kaldığında ağzımdan çıkanların daha yeni farkına varıyordum. Önce önündeki yarısı yenmiş mantıya, sonra da bana baktı. Şimdi yüzünde aşina olmadığım bir şaşkınlık ve şaşkınlığın getirmiş olduğu bir sıradanlık vardı. Gören de kırk yıllık kocamla muhabbet ettiğimizi sanırdı.

"Âşık olduğun adama yapacaksın demek?" diye sorduğunda başımla onayladım, laf ağızdan çıkmıştı bir kere. "Ama şu an yemek benim önümde duruyor."

"Doğru," dedim terslenerek. Bu benim kaçış yollarımdan biriydi, genelde işime gelmediğinde bu hâllere girerdim. "Sen şefinin kırmızı şaraplı ördek ciğerini ve klasik spesiyalini tercih ederdin.

Kusura bakma, senin bu tür yiyeceklere alışık olmadığını unutmuşum."

Hızlıca kalktığım masadan önce kendi tabağımı, sonra da onun önündeki tabağı aldım ancak kaldıramadım. Bileğimden sıkıca yakaladığı elimi bırakmazken bakışlarını kaldırarak yüzüme baktı. Kısık hareleri, cevaplarını arayan sorularla doluydu.

"Ya bu yemeği benim için yaptığını ve bunun bana olan duygularını kabul etmek olduğunu tasdiklersin," dedi tane tane. Kibar olamayacaktım, mala anlatır gibi anlatıyordu. "Ya da bunun bir deneme olduğunu ve senin güzel ellerinden çıkan bu yemeği ileride âşık olduğuna inandığın kişiye yapacağını söylersin. Ben de şimdiden o adamı bulup evveliyatından girmeye başlarım."

Kocaman olmuş gözlerle Şahan Mirza'nın olayı taşıdığı noktaya baktım. Ben ağzımdan attığım detayı örtbas edeyim derken adamın oturduğu yerde kurdeşen dökmesine neden olmuştum. İki elimdeki mantı dolu tabaklara bakarak iç çektim. Dilime sahip çıkabilseydim şimdi bunlarla uğraşıyor olmayacaktım.

"Senin için, bunu anlamını bilerek yaptım," dedim ben de üstüne basa basa. "Ben söyleyeceğimi söyledim, önünü arkasını didikleyip de kendine yeni anlamlar arama. Bence benim söylemek istediğim şey gayet açıktı."

"Yani bana âşıksın?" dedi kaşları hafifçe çatılıp yüzünde benimle uğraşmaktan keyif alan bir ifadeyle.

"Bence sen mantı değil, zıkkımın pekini yemek istiyorsun," dedim ters bir ifadeyle. "Benim iştahım da kaçtı zaten, bugünlük benden paydos."

Bileğimi bırakmadı ve elimdeki mantıya bakarak dudaklarını yaladı. "Benim de o mantıda gözüm kaldı ama biz en iyisi yemeğimizi yemeye devam edelim."

Tabağı önüne bırakıp kendi yerime oturdum ve benden bağını koparan adamı dikkatle izledim. Tecrübe ettiğim kadarıyla formuna çok dikkat ediyordu ancak şimdi o kadar hamuru nefessiz

riyordu. Ortadaki borcamdan kendi tabağına alıp sarımsaklı yoğurttan bolca dökerken güldüm.

Mutfağın loş ışığı altında evin beyi, belki de ilk defa mutfak masasında yemek yerken iştahlıydı. Mantımı yiyen Balabey, arada sırada gülümsemekten geri durmuyordu ve bunu yaparken çok içtendi. Mantı keyfimizin sonunda ise içeriye giren Cihangir, karşılaştığı tabloyla bir süre duraksadı.

Tam masanın yanında durduğunda, "Ne zamandan beri hamur işi yiyorsun üstat?" diye sordu Şahan Mirza'yı köşeye sıkıştırmayı amaçlayarak.

"Zehir bile olsa benim için yapıldığı sürece yerim," dedi dibini süpürdüğü mantı tabağını hafifçe iterek. "Değer verilerek yapılan her şeyin karşılığını elimden geldiğince vermeye çalışırım."

"Bilmez miyim?" dedi Cihangir kinayeli biçimde. Bakışları da aralıklı olarak ortadaki borcamda kalan mantıya kayıyordu. "Kalmış ama ziyan olacaksa eğer bizim çocuklara götürebilirim."

"İstersen yiyebilirsin," dedim sandalyede geriye yaslanıp başımı kaldırarak Cihangir'e bakarken. "Korkma, bir tabak mantıyla erimez baklavaların."

Benim meydan okuyuşuma kehribar gözlerini kısarak karşılık veren Gecekan, önüne temiz bir tabak konulmasıyla bakışlarını benden ayırdı. Şahan Mirza, temiz tabak verdiği has adamına mantıdan ikram ederken hiç olmadığı kadar keyifliydi.

"Kolesterol sende kafa yaptı herhalde," dedi kafasını eğip Mirza'nın yüzüne bakan Cihangir. "Aksi hâlde bana hizmet edip, üstüne bir de gülmen imkânsız."

"Keyfimi kaçırmaya çalışma," dedi Şahan Mirza, tabağını önüne bırakırken. "Yemeğini ye hadi, sonra da konuşuruz."

Onların bu hâllerine alışık olduğumdan sesimi çıkarmadan izledim. Mantıyı beğenen Cihangir, hızlıca yememek için kendini tutarken ne kadar komik göründüğünün farkında mıydı? İşin en başından beri bana olan bu komik tutumunun sebebini anlayamıyordum.

"Suratına işkence etmene gerek yok," dedim bakışlarımla önündeki tabağı işaret ederek. "Mantıyı beğendiğini biliyorum, yani kendini kasma ve ye işte."

Bana ölümcül bakışlar atan Cihangir'i masada bırakarak ayaklandım ve kendime bir kahve yapmak için sıcak su kaynattım. Kahvemi, yerlerini ancak ezberlediğim dolaptan fincan alarak yaptım ve mutfaktan çıktım. Mutfağın bahçeye açılan sürgülü kapısından çıkıp yeşil alandaki oturma alanına ilerledim.

Üçlü bahçe koltuklarından birine oturup parmaklarımı sıcak kahve fincanının etrafına sardım. Havaların tadı kaçmış olsa da devamlı evde olmak beni bunaltmaya başlamıştı. Yeterince kaldığımı da düşünüyordum, artık eve dönsem fena olmayacaktı. Bunun için en iyi zamanın yarın olduğuna karar verdim.

"Yine hangi düşünceler geçiyor aklından?" diyen boğuk sesle başımı yanıma çevirdim. "Gözlerin karanlık gecede ama aklın yarım bıraktığını düşündüğün bir yerde."

"Ailemde," diye cevap verdim dürüstçe. Kahvemden büyük bir yudum alarak içimi ısıtmasına izin verdim. "İşime ve aileme dönmem gerekiyor, yeterince kaldım."

Bunları söylediğimde kızacağını düşünsem de anlayışla başını salladı. Beni öylece bırakacağını hiç düşünmezdim ama anlaşılan bir şeyler değişmişti. Sigarasını ateşleyip içine çektiği derin nefesiyle bana seyirlik manzara sunarken düşünceliydi.

"Gitmelisin evet," dedi bir elini ensesine atıp kaşırken. Bu durum onu rahatsız etmişti ama mantıklı olan buydu. "Tuna seni özlemiştir, annen arayıp seni sıkboğaz etmek istemese de yollarını gözlüyordur."

Yollarının hiç gözlenmediğini o dakika anladım, bundan ötürü mantı yapmam onu etkilemişti. Bir süre tepki verememesi, aslında hangi tepkiyi vermesi gerektiğini seçememesinden ötürüydü. İçimde açılan bir oyuk hızla derinleşmeye devam ederken kelimelerimi seçmeye çalıştım.

"Onlar benim yollarımı gözledi, ben de senin yolunu gözledim her gün bu evde," dedim kahvemi yudumlarken. "Belki bugüne kadar hiç beklenmemiş olabilirsin ama şu saatten sonra beklenece-ğine emin olabilirsin."

Sigarasını yiyormuş gibi içerken gecenin karanlığına karışmakta olan dumanda yazılıydı yaşayamadıkları. Ondan yayılan isli bir keyifsizlik etrafımızı sararken anlatmasını beklemediğim o hikâyeye başladı. Genelde eteğindekileri dökmeyi tercih eden biri değildi ama anlaşılan o seviyedeydik.

"Annem babama takıntılı biçimde âşıktı. İki türlü kadın vardır; biri çocuklarına âşıktır, biri kocasına," derken yanıma oturmuştu. Hâlâ yüzüme bakmadan konuşuyordu. "Babamın onunla gerçek bir ilişkisi olmadığını ve benim de basit bir zaaftan ibaret olduğumu anladığında son kozunu oynadı."

Hırıltılı çıkan sesinde geçmişin kırıp döktüğü yerler vardı. Bugün geçip gitse de anlattığı her aşamada onlarla yeniden yüzleşiyordu. Böyle bir ruh hâlinin içine girmesi saniyelerini alırken bakışları bir boşlukta ama kafası geçmişinde kalan o andaydı.

"İkimiz de arabadayken bile isteye kaza yaptı," dediğinde aslında ne denli yanlış bir annenin çocuğu olduğunu anladım. "Bizi altına alan tır, arabayı bir kâğıt gibi ikiye katlamıştı. İkimizin de canlı çıkması imkânsızdı ama çıktık. Ancak her şey sandığımız kadar kolay olmadı."

Elimi omzuna koymak ve ona destek olmak istedim fakat o öyle bir adam değildi. Bir desteğe ihtiyacı yoktu, sadece anlatmamayı seçmişti. Bunu saklamayı da pekâlâ tercih edebilirdi ama etmemişti. Bana karşı ördüğü duvarlarının yıkıldığını hissetmiştim ama bu denli yol katettiğimizden benim de haberim yoktu.

"Kazadan sonra babam beni annemden alarak kendi himayesinde büyüttü. Çocukluğumun büyük çoğunluğu Claudia'yla geçti. Kazadan ötürü beynime pıhtı atmıştı ve bu da epilepsi hastası olmama neden olmuştu," dediğinde kirpiklerini indirerek yüzüme dikkatle baktı, ona acımadığımdan emin olmaya çalışıyordu.

"Eğlenerek geçirmeyi tercih edeceğim çocukluğumun bir kısmını yatalak geçirdim. Felci yendim ama epilepsi yeni uzvummuş gibi benimle kaldı," dedi artık biten sigarasını kül tablasına bastırarak. "Annemle kaza geçirdiğimden beri kimse benim için yemek yapmamıştı."

"Yine yaparım," dedim gülümsemeye çalışarak. Eğer onu mutlu edecekse neden olmasındı. "Ailemin yanına gidiyor olmam, seni terk ettiğim anlamına gelmez."

"Biliyorum," dedi kısa ve netçe. Anlaşılan, kendisini birine açıp anlatmaya alışık değildi. Bu yüzden üstüne gitmemekte karar kıldım.

Sayamadığım dakikalar boyunca sadece yan yana oturduk. Onun, benim yanımda kendini açık ettiği ilk seferiydi. Annesiyle alakalı olan hassasiyetinin sebebini işte şimdi anlıyordum. Kadın, oğlunu sırf kocasının ilgisini çekebilmek için feda etmişti. Her ne olursa olsun böyle bir annelik olamazdı, Şahan Mirza affedememekte haklıydı.

"Tuna'yı konsere götüreceğim," dediğinde benim bile unuttuğum o ayrıntıdan bahsetmişti. "Söz vermiş bulunduk bir kere, dönmek olmaz."

"Benim için fark etmez, siz anlaştığınız müddetçe problem yok," derken ona gülümseyerek bakıyordum.

O gece bir daha kimse konuşma teşebbüsünde bulunmadı. İkimiz de temiz havanın kıymetini bilerek oturduk ve kendi içimizden geçenleri dinledik. Sonrası ise derin bir uykuydu, gözlerimi kapatır kapatmaz dalmıştım büyük bir karanlığa. Ancak ilk defa boğulmamıştım, tanımadığım karanlıkta.

Cihangir, beni evimin önüne bırakıp gittiğinde içeriye girmekle girmemek arasında büyük bir kararsızlıktaydım. Zile basmak için

kaldırdığım elimle beklerken dış kapının açılmasıyla duraksamak zorunda kaldım.

"Tamam, iki ekmek ve pişkinlerini alacağım!" diyerek içeriye doğru seslenen Tuna, henüz varlığımın farkında değildi. Yılgın bakışları kafasını dışarıya çevirmesiyle beni buldu. "Abla."

Şaşkın bakışlarına tutunan özlemle kapıyı bıraktı ve birkaç büyük adımda yanıma gelerek bana kocaman sarıldı. Onun bu sıcak tavrı, içimde büyümeye başlayan buzları eritirken kardeşimi bağrıma bastım. Hep hatırladığım kokusu genzime dolarken onlarsız bir hayatın ne denli eksik olduğunu bir kez daha anladım.

"Özledim, seni eşek herif," dedim saçlarını dağıtarak. Bundan ne kadar nefret ettiğini bilsem de kendimi frenleyemedim. "Sen de özledin mi biricik ablanı?"

"Özledim," dedi tek nefeste. Bakışları üzerimde hızlı turlar atmakla meşguldü. "Çok iyi görünüyorsun, yüzüne renk gelmiş Zeze."

"Yine de bu hayat ikinci kez yaşamak isteyeceğim kadar merhametli bir yer değil," dediğimde kafasını omzuna doğru eğdi ve söylediklerimi düşünür gibi yaptı.

"Bence sana bu hayatı ikinci kez yaşamayı istetecek birini bulmuşsun ve ben o kişinin kim olduğunu biliyorum," diyerek bilmiş bilmiş gülümsediğinde onun bu denli yumuşak karşılaması beni daha çok şaşırttı.

"Bana kızgın mısın?" diye sorduğumda büyük bir dikkatle, gözlerimle yüzündeki ifadeyi tartıyordum.

"Sadece biraz, o da bizden sakladığın için," dedi dürüstçe. Asla benim düşündüğüm şekilde davranmamıştı. "Onun dışında senin mutlu olmanı biz de çok istiyoruz."

Tuna'nın söylediklerine tepki veremeden söylenerek gelen annemin sesini işittim. Kapıyı geriye açıp önündeki ayakkabıları dizerken bir yandan da konuşuyordu. Annem bir kere düğmeye bastı mı bir daha susturabilene aşk olsundu!

"İki saattir oyalanıyorsun oğlum. Git al ekmekleri de gel, baban da acıktı zaten," diyen annem düzelttiği terlikle beraber olduğu yerden doğrulup beni gördüğünde elindeki terlik düştü. "Canfeza, gelmişsin kızım."

"Geldim annem, ben hiç sizi bırakır mıyım?" diye sordum dolu dolu bir sesle ve kollarımı boynuna doladım. "Bu sadece kısacık bir araydı. Beni sizden ayıracak adam, daha anasının karnından doğmadı."

"Tabii tabii," dedi annem, sarılmama karşılık verirken. Sesindeki kinayeyi hemen sezdim. "Onun için mantı bile açmışsan, anasının karnından doğmuş demektir."

"Dilruba teyzenin de ağzında bakla ıslanmıyor," dedim gözlerimi devirerek annemden ayrılırken. "Hemen gelip söylemiş sana."

"Söyler tabii. Senin değil, benim dostum," dedi annem yaptıklarından övünerek. Onların bu hâllerine alışık olduğumdan çok da üzerinde durmadım.

Biz annemle içeriye girerken Tuna ekmek almaya gitmişti. Salondaki kanepede televizyon izleyen babamın hareket eden gözleri beni sezdiğinde kocaman gülümsedim. Kolumdaki çantayı bırakıp koşar adım yanına gittim ve sarıldım. Güzel gözlerinin yanını öperken Şeref Karaçay'ı dikkatle izledim.

"Ben geldim baba," dedim gözyaşlarımın ıslattığı gözlerimi üzerinde dolandırarak. "Kızını özledin mi? Ben seni çok özledim."

Titreşerek kapanan kirpikleri bana cevabımı verdiğinde kafamı yan yatırarak göğsüne yasladım. Dinlemekten hiç bıkmadığım kalp atışlarını işittiğimde şükrettim. Babamı bize bağışlayana, gölgesi dahi olsa onu bizden almayana...

Ailem, düşündüğüm gibi bana kızgın değildi. Sadece onlardan sakladığım için kırgındı, biraz da özlemişlerdi. Annemin yaprak sarmalarını dağıtıp yine kendine almadığı bir akşamda yemeğimizi yedik. Sobaya atılan kütükler, harlı ateşin kızıl görüntüsünü basık ama içten evimizin salonunu aydınlatıyordu.

"*Her gün ablam ne zaman gelecek,* diye sordu," dedi annem kucağıma başını koymuş uyuklayan Tuna'yı bakışlarıyla işaret ederek.

"Kıyamam ben ona," dedim saçlarını okşarken. Simsiyah tutamlar elimden ipek gibi akıyordu. "Başından sizinle konuşsaydım bu kadar içerlemezdiniz, özür dilerim anne."

Anlayışla başını salladı annem. Yeni demlediği çayı bardaklarımıza doldururken Tuna uykuya dalmıştı. Babam da gözleriyle bizi takip ediyordu. Uyku saati olmasına rağmen uyumaması, benimle vakit geçirmek istediğini ele veriyordu.

Ben de başımı onun kucağına yatırdım. "Elini kaldırıp da bir kere saçlarımı okşaman için nelerimi vermezdim baba?" dedim iç çekerek.

Beni işittiği için, göz bebeklerinden kulaklarına doğru yaşlar akarken onu ne kadar incittiğimi anladım. Açlığını çekiyordum ve bunu bastıramıyordum. Kendime kızdım, normalde duygularını alenen yaşayan bir insan değildim ama bugün çenem düşmüştü işte.

"İç çayını hadi kızım," dedi annem, babamın yaşlarını izlerken. En az o da benim kadar özlüyordu kocasının sesini. "Ne yapalım, bu da bizim sınavımız, Allah'tan gelene karşı çıkamayız."

Çayımdan içerken anneme itiraz etmedim, ona katılıyordum. Herkesin bu hayatta bir sınavı vardı ve bizimki de ne yazık ki buydu. Babam o yatakta yatarak, bizse onun çaresizliğine sadece seyirci kalarak bedel ödüyorduk.

Evimizin kapısı sertçe vurulduğunda uykusu derin olan Tuna'nın başını kanepeye bıraktım. Kapıya yönelen annemi elimle durdurarak önden ben ilerledim. Sabırsız vuruşları her geçen saniye artarken mahalleyi ayağa kaldırmasından endişe ederek kapıyı açtım.

Karşımda duran Kutluhan, geceden kara gözlerindeki büyük öfkesiyle karşımdaydı. Onu her seferinde burnumun dibinde bulmak ve aşağılamalarına göz yummak, tercih ettiğim bir durum değildi. Bu yüzden kapıyı örtmeye yeltendim ancak güçlü elleri buna izin vermedi.

"Bence söyleyeceklerimi duymak isteyeceksin Canfeza," dediğinde içimdeki kartlar tek tek dağıtıldı. "Emin ol Balabey'in gerçek yüzünü, işin en başında bilmen senin için daha iyi olacak."

"Yine ne saçmalıyorsun!" diye yükseldim Kutluhan'a, mahallenin dikkatini üzerimize toplamayı umursamadan. "Belanı arama da evimin önünden topukla."

Onunla daha önce konuşmadığım bir üslupla konuşmam, alayla kaşlarını kaldırmasına neden olmuştu. Yine de ısrarcı elini kapıdan çekmeyerek konuşmak konusundaki kararlılığını belli etti. Ancak onunla konuşmaya niyetim yoktu, öfkesini istediği yerde atabilirdi.

"Babanın yatalak hâle gelmesine sebep olan kişiyi biliyorum desem!" dediğinde kapıyı tutan elimin canı çekildi. Kapıyı geriye doğru iten Kutluhan, iyice görüş alanıma girdi. "Ve o kişinin de Şahan Mirza'nın en büyük dostu olduğunu söylesem ne yapardın?"

Evimin duvarlarının yüksek bir kuvvette depreme maruz kalmış gibi çatladığını işittim, üstüme üstüme geliyorlardı. Yıkılmamışlardı ama sanki omuzlarımda tonlarca yük varmış gibi hissediyordum. Kuruyan boğazımı yutkunarak ıslatmaya çalıştım.

"Her şey bitti, şimdi de babamı mı kendi emellerine alet ediyorsun?" dedim tükürür gibi. İğrentiye bulanmış bakışlarımla Kutluhan'a baktım. "Ancak yemezler, istersen daha fazla küçülme."

Söylediklerimin onda hiç etki etmediğini gördüğümde kendisinden ne denli emin olduğunu fark ettim. Mimik bile oynatmadan sanki benim verebileceğim tepkileri ezbere biliyormuşçasına tüm kozlarımı oynamamı bekliyordu.

"Kadem Kara'nın verdiği emri yerine getirmeyip gittiği evde çocukları ve kadını öldürmeyen baban, emre itaatsizlik suçuyla bu hâle getirildi," dediğinde küçük dilim boğazıma kaçacaktı. Hızla kapıya tutundum. "Cezasını Kadem'in adamlarının adamları kesti ama cezanın ne olacağını Kadem Kara belirledi. Hani senin oğlu öldü diye ortaya düşüp adaletin yerini bulması için çırpındığın adam var ya, ondan bahsediyorum."

Kulaklarımın işitmekte büyük problem yaşadığını düşündüm, belki de yanlış duyuyordum. Tüm bunlar beynimin kendini koruma içgüdüsüyle uydurduğu bir halüsinasyondu. Belki de hâlâ Şahan Mirza'nın kollarındaydım ve huzurla gözlerimi karanlığa kapatmıştım.

"Ayıl artık," dedi kolumdan tutup beni sarsan Kutluhan. "Şahan Mirza, senin hakkında bir sürü araştırma yaptı ama babanın o hâle gelmesine sebep olan kişinin kim olduğunu bilmiyor, öyle mi? Kadem olduğunu başından beri biliyordu ve tüm bunlara rağmen senin, onun oğlu için vicdan azabı bile çekmene müsaade etti."

Hayalleriniz ne kadar büyükse yıkıntısı o kadar büyük olur, derler. Bir cam gibi tuzla buz olan hayallerim etrafa saçılırken bana batan parçalarından kan sızmaya başlamıştı. Titreyen parmaklarımı kapının pervazına yaslasam da sabit duramıyordum.

"Yalan söylüyorsun Kutluhan," dedim tüm bunlara inanmayı reddederek. İnanamazdım, yaşanan o kadar şeyden sonra inanmam mümkün değildi. "Şu birkaç günde gidip hastalıklı beyninde bu senaryoları yazman çok acınası."

"Kızım, sen harbi kafayı kırmışsın," dedi samimiyetle. Uzun zaman sonra ilk defa karşımda çocukluk arkadaşım vardı. "Babamın seni kaçırttığı gün, seni eliyle koymuş gibi nasıl buldu sanıyorsun? Çünkü birkaç adamı sadece gözcüydü ve etrafta dolanıyorlardı. O gün seni kaçırdıklarının haberini, hemen Şahan Mirza'ya uçurdular ama o sırf Koral Kara'yı öldürenin kim olduğundan emin olmak için seni bir yem gibi kullandı."

"Misinanın kalınlığı balığın gücüne göre değişir," dedi oltayı hareket ettirmeden ipi gösterirken. "İp balığı taşıyamaz ve koparsa, hem balık ağzında bir kancayla tekinsiz suyun içinde yaşamak zorunda kalır hem de benim saatlere varan sabrımın sonu büyük bir hüsran olur."

Geçmişte balığı oltaya getirmekle ilgili söyledikleri zihnime düştüğünde istemsizce ürperdim. Beni o adamların elinde nasıl bıraktığını ve dahası ölümün eşiğine gelinceye dek beklediğini düşündüm. Sanırım düşündüğümden büyük bir yanılgının içindeydim. Şahan

Mirza Balabey, misinayı avına göre ayarlamıştı ve balık yemi yutmadan sudan çıkarmamıştı.

"Bunları duymuş olmam, sana olan tutumumdan zerre kadar eksiltmeyecek. Onun yanlışları seni doğru kılmayacak Kutluhan," dedim gayet net biçimde. Böyle cümleler kurabildiğime bile şükrediyordum. "Al birinizi vur ötekinize, ben neyi zorluyorsam, biri birle toplasan yine de dört etmez."

Kutluhan'ın beklemediği bir anda kapıyı yüzüne örttüğümde az daha arkamdaki anneme çarpacaktım. Ağlamaktan kıpkırmızı kesilmiş gözlerini yüzüme dikmişti. Hiç şüphesiz, babamın nasıl bu hâle geldiğini işitmişti. Sebebinin adını duymuştu, hatta ondan sakladığımdan dahasını.

Hızlı adımlarla evimizin antresine geçtiğimde gözlerini tavana dikmiş babama baktım. Gözyaşlarımı elimin tersiyle silerek göz hizasında durdum. Bunu ona yapmayı hiç istemezdim ama emin olmak zorundaydım.

"Baba," dediğimde titreyen kara göz bebekleri benimle buluştu. "Kadem Kara'nın sana selamı var."

Cümlemi bitirir bitirmez acımasız bir titremeye tutulan babamın nöbeti hiç gecikmeden Azrail gibi üstüne üşüştüğünde ağlamam arttı. Hıçkırıklarımın her biri ardı ardına gelirken babamın yattığı koltuğun yanına çöktüm.

Zangır zangır titreyip boşalan bedeninde gözleri odağını yitirip nöbetini tamamlayana dek bekledim. Bıraktım ki onun cezası olan nöbeti bile verdiği tepkisi olsun. Bu hayat, bir kere de benim babamın tarafını tutsun ve içinde biriken zehri kussun.

Odasına giden Tuna'nın ağır uykusu her şeyi göz ardı ederken bu durumda bir de onunla uğraşmadığım için mutluydum. Kapı tekrar çalındığında bu defa önden gitmeye gücüm yoktu. Yığılıp kaldığım yerde babamın dinen nöbetini seyrediyordum.

Köhne evimizin ortasına kadar gelen ve heybetiyle tüm salonu dolduran adamı gördüğümde bile yerimden kalkmadım. Durdu ve sadece bana baktı. Bakması bile yeterliydi, konuşmama çok da bir

lüzum yoktu. Burnumu çekerek babamın kanepesine tutundum ayağa kalkmak için.

"Keşke bıraksaydım da o göl evinde geberip gitseydin," dedim içimde tutamadığım nefretimle. "Bıraksaydım da tek kurşunla işini bitirseydi."

"Tuna'yı konsere götürmeye geldim," dediğinde duvar gibi bir hâlde, ilk yumruğum sert göğsüne indi.

"İçten içe ne kadar alay ettin bizimle söyle. Madem o adamın babamı bu hâle getirdiğini biliyordun, neden bana hiç söylemedin," dedim hırçın yumruklarım göğsünü delmek ister gibi inerken. "Ben o adamın oğlu için adalet diye tuttururken sen gözlerimin içine bakarak bir de bana ihanet türküsü söyledin."

Kollarımdan tutarak beni durduğunda hafifçe kendisinden öteye çekmişti. Gözlerini görebileceğim bir mesafeye geldiğimde yaşlardan sızlayan bakışlarım yüz hatlarında dolandı. Aşina olduğum, amansızca âşık olduğum yüz karşımda duruyordu.

"Katilin kim olduğunu öğrenmek için beni yem diye ellerine bıraktığın adamlar, az daha bana o şantiyede tecavüz ediyordu," dedim tükürür gibi. İçime akan zehri kusmam mümkün değildi. "Ölüme bir adım kalmıştı Balabey! Şurada gördüğün adamı ve böylesi bir evde yaşamaya mecbur kalan ailemi kimsesiz bırakmama bir adım kalmıştı."

Kollarımı sertçe çekerek elinden kurtardığımda bunun sırf kendisi bırakmak istediği için olduğunu biliyordum. Yaşlardan ötürü bulanık gördüğüm yüzünü iğrenerek süzdüm. Benden her şeyimi almıştı, yıllarca sakladığım özel anlarımı bir çırpıda silmişti. Şimdi eskisinden daha da yıkıktım, isteseler de toparlayamazlardı.

"Kadem'in, babanı bu hâle getiren kişi olduğunu öğrenmek neyi değiştirecekti?" diye acımasızca sorduğunda, karşımda kılıçlarını kuşanıp tüm hamlelerini yapan o adamı gördüm. "Ayrıca ihanetinin bir bedeli olduğunu da sana söylemiştim. O gün sana bir şey olmasına izin vermeyecektim ama yaşadığın korku da ihanetinin bedeli olacaktı."

Elimde olmadan yüzüne tükürdüğümde çenesindeki bütün kaslar seğirdi. "Evimden defol git! Uğursuz suratını bir daha görmek istemiyorum, yeterince zarar verdin, bedellerini de her şekilde ödettin. Artık benden alabileceğin bir bok kalmadı, şimdi defol evimden."

Önce bana, daha sonra ona dışarıyı işaret eden parmağıma baktı. Elimi bileğinden kavrayarak beni sürüklemeye başladığında annemin acılı feryadı evde duyuldu. Tuna'nın uyanıp seslendiğini hayal meyal işittim. Büyük bir kuvvetle beni sürükleyen Mirza, koluma kan gitmeyecek kadar sıkı tutuyordu.

İstanbul'un ayazı Çakırtepe'nin çarpık sokaklarıyla buluştuğunda saçlarım nemli yüzüme yapışmıştı. Bir hışımla beni arabasının yanına ittiğinde dengemi zor sağladım. Dışarıda bekleyen Cihangir, elindeki sigarayı atıp yanımıza gelmeye yeltenince izin vermedi.

"Bu hâlinle mi Kadem'e kafa tutacaktın, söylesem nefretle hareket edip kendini de aileni de tehlikeye atacaktın!" dediğinde sunduğu bahaneye kahkahayla gülmeye başladı. "Ayrıca sana defalarca benden sır saklamamanı söyledim ama sen Kutluhan'ı korumak için bana doğruları söylemedin. Kaçırılman onların planıydı, ödediğin bedel ise benim."

"Şimdi tam oldun değil mi? İçinde büyüyüp seni yutan eksiklik tamamlandı. Bütün bedelleri ödetti, ona ihanet edenlerin ağzına ölmüş bir yılan tıkıp tahtalıköye gönderdi," dedim histerik biçimde gülerek. "Tam olduysan rahat bırak şimdi bizim üç kuruşluk hayatlarımızı. Az önce dediğinde haklıydın, bizim senden intikam almaya gücümüz yetmez."

"Bu saatten sonra senden vazgeçeceğimi nereden çıkardın?" diye sorduğunda şuursuzca, kan toplayan gözlerim yüzünde gezindi. "Buradan dönmem Feza, o ipin ucu kaçalı uzun zaman oldu."

Kapının önüne çıkarak bizi izlemeye başlayan Tuna ve annem, ortaya çıkan tablonun vahşetini seyrediyordu. Öne atılan Tuna, Şahan Mirza'yla arama girdiğinde kollarını bana siper etmişti. Ancak Cihangir'in araya girmesi her şeyi değiştirdi.

Tuna'yı benden uzağa sürükleyen Cihangir, çırpınan kardeşimi bırakmazken Şahan Mirza'nın kuvvetli parmakları koluma sarıldı ve beni arabaya itelemeye başladı. Annemin feryadı Çakırtepe'yi başımıza toplamaya yetecek kadar kuvvetliydi ama yardımımıza kimse koşmadı.

Gücünü bende kullanmaktan kendini alıkoyamayan Mirza, yolcu kapısını açıp beni içeriye ittelediği sırada Tuna, Cihangir'in elinden kurtuldu. Bana doğru atılarak gelmeye çalıştığında, yüzünde oluşan çaresizliği kitap gibi okudum.

Yolcu kapısını üzerime kapatan Mirza, bana doğru eğildiği için anlık gafletinden yararlanarak belindeki G-19'u aldım. Silahın emniyetini saniyeler içinde açtığım sırada kardeşimin debelenmeleri annemin yalvarmalarına karışıyordu. Silahı sadece bir kere ateşledim. Kurşun Mirza'nın sol bacağına saplandığında dengesini yitirir gibi oldu.

Yaralı bacağına o kadar büyük bir kuvvetle tekme attım ki istemsizce devrildi. Tuna'yı bırakıp Şahan Mirza'ya koşan Cihangir, kardeşimi rahat bıraktı. Arabanın camını indirerek bizimkilere baktım.

"Geri döneceğim anne! Tuna'ya ve kardeşime iyi bak," dedim.

Turbo motora sahip olan Porsche gaza hafifçe dokunduğumda ileriye atıldı ve beni mahallenin dışına çıkardı. Dikiz aynasına baktığımda Cihangir'in yarasıyla ilgilenmesine rağmen Şahan Mirza'nın gözlerinin hâlâ bende olduğunu fark ettim.

Direkt otobana çıkardığım araçla, hiçbir ışığa takılmadığım için hızla ilerledim. Nereye gittiğimin bir önemi yoktu, beni nereye taşıdığının anlamı kalmamıştı.

Kokusunun sindiği, onu ilk tanıdığımda beni karşılayan bu araç şimdi tabuttan ibaretti. Otoban tenhalaşıp da düşüncelerimin sesinin yükseldiği bir seviyede sürdüm gecenin içine. Durmayı istemeyerek ve bilmeyerek ilerledim.

Hemen yan koltuğumda duran G-19, olanların gerçekliğini yüzüme vururken hıçkırdım. Ağlayışlarım büyük isyanlara

dönüşürken İstanbul'un dışına çıkmak üzere olduğumu fark ettim. Yanımda herhangi bir telefon ya da para yoktu. Bir planımın olduğu da söylenemezdi, sadece kaçmıştım.

Aracın yüksek hızda yola nasıl sıkıca tutunduğunu bilmeme rağmen kaydığını sezdiğimde ise bir anda dünyaya döndüm. Yolları uçuruma çıkan virajlarda ne kadar sert frenler yapsam da ne yazık ki kaymayı durduramıyordum. Yokuş aşağı indiğim asfalt yağmurda bir cam gibi parıldarken, kaymaya başlayan aracın dinamiğini tutturmaya çalıştım.

Muhtemelen çekiş kontrol sistemi devre dışı bırakılmıştı, bu tür araçlar ESP hayat kurtarırdı ve hızlı araçların ayrılmaz bir sistemiydi. Ancak şu an kasıtlı biçimde devre dışı bırakılmıştı. Kaygan yolda ilerlerken alnımda biriken teri silmeye dahi cesaret edemedim.

Yolun bittiğini düşündüğüm sırada önüme çıkan virajı alamadım ve yolu dik uçurumdan ayıran bant hızımla koptu. Birkaç saniyeliğine havada takla atarken, darbeden ötürü açılan hava yastığının basıncı boynumun kırılmasına neden oldu. Araç iki kere takla atarken kemiklerimin iç içe geçerek dağıldığını duyumsadım.

Gürültülü biçimde önündeki kayaya çarparak durmak zorunda kaldı. Şimdi beynimde başlayan kanama ve vücudumda meydana gelen kırılmalar benden hakkı olanı alırken bilincimin dünyayla olan bağlantıları koptu. Sol gözümden akarak kanlı yüzümde şerit çizen damla, çaresizliğimin emaresiydi.

Beni üzen, kanatlarımı onarmak gibi bir vaat verip yerine getirmemesi değildi. Beni bu hâle getiren, kanatlarımın olduğuna inandırmasıydı. Bir gün tekrar çiçek açabileceğimi kanıtlamaya çalışmasıydı.

Size dediğim gibi; *bu hayat, ikinci kez yaşamayı isteyebileceğim bir yer değildi.*

Devam Edecek...

KADER ARVAS

Kader Arvas 1998 yılında Erzurum'da doğmuş, üniversiteye kadar olan eğitim hayatını da burada tamamlamıştır. Atatürk Üniversitesi Sosyoloji bölümünden mezun olan yazar, şu anda yüksek lisansa hazırlanmaktadır.
Küçük yaşlardan beri yazmayı ve hayal kurmayı çok sevmekte olup duygulara dokunabilmeyi ummakta ve bu istekle yeni kurgular kaleme almaya devam etmektedir.

Yazarın üç kitaplık *Pusula* serisi ve iki kitaplık *Toktiker* serisi bulunmaktadır.
Geceye Konuşanlar 1, yazarın Ephesus Yayınları'ndan yayımlanan altıncı romanıdır.

/kaderarvasyaz

/kaderarvas_

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com